COMISARUL

SVEN HASSEL

SVEN HASSEL

COMISARUL

Titlul original:
THE COMMISSAR: KOMMISSAEREN (1984)

Traducere de
CLAUDIU FLORIAN

Editura NEMIRA
1993

COMISARUL DEŢINE CEL MAI MARE SECRET AL RĂZBOIULUI DIN RĂSĂRIT: 30 DE MILIOANE DE DOLARI-AUR ASCUNSE ÎN SPATELE LINIILOR RUSEŞTI. DAR PORTA ESTE HOTĂRÂT SĂ NU LASE SĂ-I SCAPE PARTEA CE I SE CUVINE…

PENTRU AURUL DUŞMANULUI SĂU SUNT PREGĂTIŢI SĂ UCIDĂ SĂU SĂ SE LASE UCIŞI, GATA SĂ SE SFÂŞIE CA ANIMALELE, SĂ TRIŞEZE, SĂ MINTĂ, SĂ JEFUIASCĂ.

Un huruit ca de tunet îndepărtat se apropie cu repeziciune. Prima dintre colosalele mase de zăpadă se desprinde într-un uriaş nor alb. Pentru o clipă pare suspendată în aer, apoi se pune în mişcare. Sute de tone de zăpadă lovesc coasta şi sunt aruncate în văzduh ca de o nouă explozie. Cu un vuiet fioros, avalanşa porneşte la vale. Urgia de zăpadă îi cuprinde pe primii dintre soldaţii OGPU, aruncându-i în neant.

ARMA CEA MAI EFICIENTĂ DIN LUME E BANUL

Această carte e dedicată vechiului meu prieten, regizorul de film scandinav Just Betzer, care s-a lansat cu entuziasm în munca de ecranizare a cărţilor mele.

SVEN HASSEL

În război, mulţi au suferit de foame, de răni şi de frig. Dar cel mai mult au suferit aceia care nu purtau arme, care s-au stins nevăzuţi, rătăciţi. Cei care au suferit de pe urma mâinilor omeneşti. Chinurile lor le-a văzut fiecare inimă şi, în jurul lor, pământul din care apăruseră îi sfâşia încetul cu încetul.

NORDAHL GRIEG

Conştiinţa unui soldat e la fel de deschisă ca şi porţile iadului.

WILLIAM SHAKESPEARE

Gauleiterul era grăbit. Conducea nebuneşte, neluându-i în seamă pe refugiaţii care sufocau şoselele. Vehiculul său cu trei osii era supraîncărcat. Deşi ar fi trebuit să părăsească cel dintâi oraşul, aştepta de câteva zile. Dar zgomotul îndepărtat al tunurilor l-a convins pe Gauleiter că acum era timpul să-şi ia tălpăşiţa. Singurul membru din numerosul său stat-major care-l însoţea era tânăra secretară. Şi ea credea în Führer, în Partid şi în Victoria Finală.

Secretara se ghemui mai bine în haina din blană de nurcă ce aparţinuse odinioară unei femei înstărite decedată la Auschwitz.

Au fost opriţi de patru ori de către Poliţia de Campanie, dar uniforma brun-aurie a Gauleiterului s-a dovedit la fel de eficientă ca şi o parolă. La ultima oprire, străjerii le-au atras atenţia că santinelele pe care urmau să le întâlnească erau americanii. Barajul lor rutier se afla la răspântia dintre Hof şi München.

Un sergent din „Bulgări de zăpadă”[1] vârî ţeava unui automat prin fereastra maşinii. Gauleiterul îşi schimbase uniforma cu haine civile.

— Nu te-o fi luat foamea, ai, halitor de cârnaţi?

— E Gauleiter, zâmbi secretara, care nu mai credea în Führer, în Partid şi în Victoria Finală.

Sergentul din „Bulgări de zăpadă” slobozi un fluierat prelung şi subţire.

— Aţi auzit, băieţi? (Se întoarse către garda lui formată din trei poliţişti militari.) Civilul ăsta halitor de cârnaţi e-un Gauleiter!

Râseră cu toţii.

— Să mergem, făcu sergentul din Poliţia militară,

[1] „Bulgări de zăpadă” – aluzie la căştile albe ale Poliţiei militare (n.tr.).

îmboldindu-l pe Gauleiter cu ţeava armei. Ia să dăm noi o raită prin pădure să vedem cum o mai duc brânduşele de primăvară. Răsuflarea îi duhnea a coniac ieftin.

Secretara auzi trei rafale de foc automat. Din pădure răsărită din nou căşti albe. Se afla la jumătatea drumului peste câmpie, în direcţia fermei, şi nu i-a fost dat să audă următoarea rafală din spatele ei. Murise înainte de a cădea.

— De ce dracu' ai împuşcat-o? ţipă sergentul, furios.

— Căuta să evadeze, nu-i aşa? rânji caporalul, vârând în armă un încărcător plin şi pocnindu-l cu podul palmei.

În curând sosi următorul vehicul încărcat.

ATAC DE BLINDATE

— Grupă, stai!

Vocea răguşită a Bătrânului răzbate prin radio. Trânteşte trapa turelei cu un pocnet metalic, şi-şi scoate din buzunar, cu una şi aceeaşi veşnică mişcare, pipa tocită cu căpăcel de argint. Aşa tăbăcit cum e, şeful nostru de pluton a rămas în felul lui acelaşi tâmplar dintotdeauna. O aureolă de praf de lemn şi rumeguş pluteşte acum în jurul lui.

— Afurisite să fie drăciile astea! înjură el. Întorcându-se cu greutate în îngusta deschizătură a turelei. Echipamentul greu de iarnă pe care tocmai l-am primit îl îngroaşă pe om la mijloc de două ori. Unde-i Barcelona, cu ai lui?

Deschid trapa laterală şi privesc ostenit către lunga coloană de tancuri dotate cu aruncătoare de flăcări care zornăie pe drumeagul pavat. Trebuie că în faţa noastră se află ceva foarte bine apărat, altminteri n-ar fi în frunte carele cele mai grele.

— Gălăgioasă adunătură, aşa-i? mormăie Micuţul, iţindu-şi faţa plină de funingine prin trapa încărcătorului. Isuse şi Marie, strigă el. Vârându-se rapid înapoi, în timp ce de-a lungul străzii flăcările de la gura ţevii câtorva Degtrareva[2] ţâşnesc de la ferestrele unor dughene. Puştile noastre mitralieră se pornesc imediat să răpăie drept răspuns. Din

[2] Degtrareva – puşcă-mitralieră rusească (n.tr.).

toate direcţiile răzbate zgomot de paşi alergători, amestecat cu ordine, urlete şi ţipete. Pare că dintr-odată s-au deschis porţile iadului.

O arătare în uniformă de culoarea pământului se repede de-a buşilea cu o mină „T” înspre tancul nostru din frunte, până sub inelul turelei.

Într-o clipă, strada mişună de ruşi, care se revarsă pe fiecare fereastră şi pe fiecare uşă.

Pe latura noastră expusă, dau cu ochii de o cască rusească. Îmi golesc din reflex pistolul într-o figură schimonosită, care se sparge ca un ou.

— Grenade! strigă Bătrânul, smulgând căpăcelul uneia cu mâner.

Scot din buzunare grenade individuale şi le arunc prin trapă. Micile „ouă” explodează, biciuindu-ne timpanele. Ţipete omeneşti sfâşie întunericul.

Dintr-o fereastră de la mansardă, un tun de 20 mm tuşeşte furios. Obuzele mici şi periculoase ricoşează între zidurile caselor, ca şi cum diavolii ar juca ping-pong cu mingi de foc explodânde.

Fără a mai aştepta porunca Bătrânului, răsucesc turela şi aţintesc tunul nostru pe clădirea de unde tunul de 20 şi Degtrareva îşi scuipă şirurile sclipitoare de lumină ucigaşă.

Tunul nostru lung urlă violent.

Nu fără un sentiment de plăcere, zăresc două arătări în uniformă căzând de la ferestrele etajului trei, agăţându-se pentru o clipă de firele electrice pentru tramvai şi apoi prăbuşindu-se cu o bufnitură pe pietrele de pavaj.

Trimit în clădire încă trei serii de obuze incendiare. Flăcările se pornesc să mistuie acoperişul. În stradă cad ţigle, asemenea unor imense boabe de grindină, care se fac ţăndări.

Focul aleargă iute de-a lungul caselor. Cât ai clipi, tot şirul devine o mare urlătoare de flăcări. Oameni îngroziţi sar pe ferestre, preferând mai degrabă moartea prin cădere decât arderea de viu.

— Cine ţi-a ordonat să deschizi focul? spumegă Bătrânul, aruncând după mine o grenadă cu mâner. Să tragi numai

când ţi se ordonă, şi nu mai devreme, maniac nenorocit ce eşti!

— Dacă n-aş fi tras, cu siguranţă ne-ar fi curăţat, mă apăr eu, jignit. Tunul îl ai pentru a trage cu el. Nu crezi?

— Clădirea aia pe care tocmai ai aranjat-o atât de temeinic ar fi trebuit să fie locul de încartiruire al Batalionului 1. Să-ţi intre bine în ţeasta ta groasă. Tu ai trimis-o dracului! strigă disperat Bătrânul.

— Ăsta-i sabotaj spune Heide triumfător, sau nu ştiu eu ce-i ăla sabotaj! Aruncaţi-l înaintea unei Curţi Marţiale ca să nu ne mai dea bătaie de cap!

— Trebuie că are ouă clocite acolo unde-ar trebui să-i fie creierul, latră Micuţul, rânjind. Să se cace în propriul prag, când ar fi putut-o face în zăpadă, ca să-i atârne ţurţuri. Hai să-i zburăm căpăţâna.

— Gura! şuieră Bătrânul, pufăind încontinuu din pipă.

— Ia uite la pilotul ceresc de colo, rânjeşte Porta. Fuge ca nebunul cu Biblia la subsuoară şi crucifixul bălăbănindu-i-se pe buric. Judecând după viteza cu care aleargă, ai zice că-l înţeapă diavolul în cur cu furca!

— N-o să pricep niciodată cum se face că ăştia, capelanii, sunt la fel de speriaţi de moarte ca şi noi, rahaţii de rând, filosofează Micuţul! Ăştia ar trebui să aibă legături directe cu forurile superioare.

— Ăi sfinţi şi preacuvioşi sunt la fel de înspăimântaţi când trag ultimul pârţ ca şi noi, păgânii, fiule, îi ţine isonul Porta. În realitate, numai oamenii foarte buni îşi pot permite să devină pioşi.

— Blindate, înainte! ordonă Bătrânul, trăgându-şi căştile pe urechi şi potrivindu-şi laringofonul. Plutonul 2 după mine!

Dintr-o veche obişnuinţă, îşi ridică deasupra capului pumnul încleştat. E semnalul de înaintare. Motoarele Maybach urlă până ating cele mai ridicate tonalităţi. Şenilele late se rostogolesc peste morţii şi răniţii care zac în stradă.

Un tanc Panther opreşte înaintea unei văgăuni în care se adăpostiseră doi ruşi cu o mitralieră uşoară. Tancul se

fâţâie pe axa lui ca o găină care se aşază pe ouă. Se aud ţipete curmate brusc. Ruşii sunt de-a dreptul terciuiţi.

Vacarmul tancurilor devine asurzitor. Tunurile şi armele automate îneacă orice alt zgomot.

— „Aici Anna! Aici Anna!” strigă Bătrânul în radio-emiţător. Bertha şi Cezar, asiguraţi flancurile! Trageţi doar în ţinte clare! Repet: Trageţi doar în ţinte clare! Fiecare să-şi facă numărătoarea exactă a muniţiei. Şi acum, ochii în patru, ameţiţilor, şi daţi-i drumul!

Casele sunt linse de flăcări. Gloanţele zornăie şi pocnesc lovindu-se de tancuri. Puşcaşii-mitraliori trag în ele, în speranţa deşartă că le-ar putea provoca giganţilor de oţel niscaiva stricăciuni. Un fum galben otrăvitor pătrunde în tancuri, provocând arsuri şi înţepături ochilor obosiţi ai celor din echipaj.

Un acoperiş în flăcări se prăbuşeşte peste un P-III, care, în câteva clipe, devine o minge infernală de foc. Bidoanele cu benzină de rezervă ataşate de placa dindărăt preschimbă tancul într-o bombă călătoare.

Aerul rece şi umed al nopţii duhneşte de aburii exploziilor, de sânge şi de trupuri moarte.

— „Aici Hinka! Aici Hinka!” se aude din difuzorul dogit. (Vocea metalică a comandantului de regiment acoperă zarva din tanc.) Compania a 5-a va face curăţenie. Prizonierii vor fi trimişi îndărăt la batalionul de grenadieri. Vă previn! Fără niciun fel de jaf! Încălcarea acestui ordin va fi pedepsită cât se poate de drastic!

— Tot noi, ca de fiecare dată, mormăie Porta acru, ambalând motorul. E al naibii de hazliu. Ne gonesc prăpădiţii până când nu ne mai ţin nici ciorapii. De ce-s eu atât de zdravăn, şi de ce toate drăgălaşele de gloanţe comuniste mă ocolesc? N-o să scap niciodată de războiul ăsta mizerabil, să intru într-un spital arătos, cu păsările antiseptice de infirmiere curate şi fermecătoare roind în jur şi aşteptând cu nerăbdare să dea peste un arab rănit şi ticălos ca mine.

— O, drace! mormăie amărât Micuţul. Să-ţi rişti în fiecare

clipă viaţa, în fel şi chip, pentru o prăpădită de marcă pe zi![3]

— Asta-i Armata germană! şuieră Porta furios. De ce, o, de ce a trebuit să mă nasc eu într-o ţară atât de nebună după război precum Germania!

Mă simt istovit ca un câine, dar prin trupul meu tot mai trece un val de energie nestăvilită. Suntem intoxicaţi cu benzedrină. În ultimele şase zile n-am fost în stare să ciupim, dintr-odată, mai mult de câteva minute de somn şi am ajuns să ne preumblăm într-un fel de ceaţă stranie. Cel mai rău e că, de fiecare dată când aţipim, ne trezim brusc cu gustul amar al spaimei.

Micuţul atârnă pe deasupra balustradei de apărare. Cască ochii, dar nu zăreşte nimic. Dintr-o mână leneşă i se bălăbăne un P-38. Ca şi noi ceilalţi, nu cutează să adoarmă. Ne apropiem de punctul critic. Punctul în care nu ne mai pasă de veghea în faţa morţii, care ne dă târcoale. Ne aşteaptă pe undeva pe-afară; poate sub forma unei explozii, poate ca o grindină isterică de gloanţe de mitralieră.

Peste oraş obuzele zboară în bolte mari lansate de baterii invizibile destinate unor ţinte aflate cu mult înapoia noastră.

Micuţul se trezeşte cu o zvâcnitură şi-şi pocneşte capul de acoperişul tancului. Înjură amarnic şi îndelung. De după urechea stângă îi şiroieşte sânge negru pe care şi-l şterge furios cu o cârpă mânjită de unsoare.

— Precistă din Kazan, ce vis tâmpit! îngaimă el. Mă învârteam într-o pădure, căutând să dau de Armata aia Roşie. Numa’ ce vine un comisar şi trage-n mine ca-n brânză. (Se uită la noi nedumerit.) Drace, murmură, acum ştiu că nu-mi place să fiu împuşcat.

Tancul se opreşte. De pe şenile picură noroi şi se scurg rămăşiţe de cadavre. Vopseaua albă de camuflaj[4] devine

[3] Solda soldatului de rând din Armata germană se rezuma la o marcă pe zi (n.tr).

[4] Tancurile germane erau vopsite în culori de camuflaj specifice fiecărui anotimp (n.tr.).

cenuşie datorită pulberii şi murdăriei.

Ne întindem în scaunele noastre de oţel şi deschidem hublourile ca să intre puţin aer proaspăt. Dar nu pătrund decât otrăvitorul fum galben şi duhoarea morţii.

Panzer-grenadierii se strecoară în lungul şirului de case. Au de îndeplinit cea mai mizerabilă slujbă, lipsită de orice fărâmă de glorie. Pentru ei, răsplata înseamnă cel mai adesea o burtă plină cu gloanţe de mitralieră. Încep prin a curăţa pivniţele de fanatici, indivizi nebuni care luptă până la ultimul om şi până la ultimul glonţ. Şi nu se aleg în schimb decât cu o beregată tăiată. Idioţi cu creierele spălate de propagandă gen Ilia Ehremburg.[5] Acelaşi soi de oameni ca şi ai noştri – cei care mor murmurând „Heil Hitler!” printre buzele zdrobite.

Din locul în care stăm tolăniţi pentru ambuscadă putem vedea cale lungă peste întinderea stepei – o mare albă-cenuşie, topindu-se în orizontul îndepărtat. Undeva, în urma noastră, se mistuie în flăcări oraşe şi sate căzute pradă obuzelor din timpul atacului nostru sălbatic.

Oriunde ne îndreptăm privirea, fulgere purpurii şi galbene despică întunecimea nopţii, jalonând cu precizie calea ucigătoare a atacului blindat.

Pe treptele care duc într-o pivniţă atârnă un jeep american în care se află cinci corpuri decapitate. Capetele celor patru ofiţeri ruşi şi cel al şoferului par să fi fost retezate dintr-o singură lovitură de către un cuţit uriaş. Corpurile astea ciuntite au în ele ceva straniu. Nu poartă uniforme kaki, de luptă, ci uniforme de oraş, de culoare verde-închis, cu epoleţi laţi, ale căror însemne sclipesc în lumina flăcărilor ce mistuie o distilerie din preajmă.

— Ia te uită! face Porta, scuipând cu precizie printr-o

[5] Ilya Ehrenburg (1891–1967) – scriitor şi ziarist rus, de origine evreu, cunoscut pentru lucrările sale de proză şi memorialistică; a scris satire şi pamflete îndreptate atât împotriva capitalismului, cât şi împotriva comunismului. în cele din urmă a optat însă definitiv pentru cauza bolşevică, elaborând în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei nişte scrieri propagandistice împotriva nemţilor – pe care-i numea „aceşti viermi blonzii” –, scrieri ridicate ulterior la rang de „ideologie a soldatului de front” (n.tr.).

vizetă de observaţie. O privelişte ca asta îl fericeşte pe om chiar dacă viaţa e monotonă şi plictisitoare.

— Încotro crezi că se duce toată adunătura, înţolită în uniformele astea şi cu harnaşamentul care să atragă târfele? întreabă Micuţul curios. (Se apleacă peste deschizătura turelei.) Probabil că s-au rătăcit de-au nimerit pe-aici, în plin război.

— Bag sama că se îndreaptă spre o petrecere nu niscaiva metrese de campanie, îşi dă Porta cu părerea, lingându-se pe bot.

— Ia să dăm o raită printre ei, face Micuţul, sărind de pe tanc. Se duc la o petrecere cu târfe, dar mai întâi le ciupim noi câte ceva. Fiţi siguri de asta!

Porta se strecoară iute prin trapa turelei şi se aplecă asupra unui locotenent decapitat, cu un şir de barete pe piept.

— Un erou! râde el, vârându-şi baretele în buzunar. În spatele liniilor se găsesc uşor cumpărători pentru ele. Degetele sale abile cercetează buzunarele ofiţerilor, neluând în seamă sângele închegat şi oasele zdrobite.

— Ăştia, constată Micuţul dezamăgit, adulmecând prin vehiculul împroşcat cu sânge, nu prea au mulţi dinţi de aur.

— Ţigări pentru ofiţeri, aromate şi cu filtru, spune Porta, îndesând câteva pachete albastre în buzunarele sale de borfaş, croite anume pentru astfel de pradă.

— Ceva pipe? se interesează Micuţul, răsucind un cadavru, cu un plescăit dezagreabil.

— Te-ai scrântit, băieţică? răspunde Porta. Ofiţerii lui Stalin nu fumează trabucuri. Asta-i o apucătură a capitaliştilor.

— Ce noroc pe noi că suntem capitalişti, hohoteşte Micuţul zgomotos, înşfăcând o sticlă de vodcă, una din soiul cel mai bun, cu o etichetă albastră, pe care era imprimat vechiul vultur ţarist. O vodcă pe care o sorb doar conducătorii politici din sferele cele mai înalte.

Doi panzer-grenadieri sumbri târăsc o fată pe jumătate goală care ţipă, încercând cu disperare să se smulgă, dar aceştia o strâng şi mai tare.

— O să vii cu noi, mâţă, chit că vrei, chit că nu vrei – rânjeşte lasciv unul dintre ei. Vei avea ocazia să savurezi războiul în tovărăşia noastră. O să punem la cale o orgie, cu gemete şi cu tot restul.

Dar fata, îngrozită, nu vrea de bună-seamă să participe la o orgie. Îl pocneşte în genunchi pe unul dintre grenadieri. Acesta sloboade un şir de blesteme crâncene şi-o înşfacă grosolan de beregată cu o mână jegoasă şi udă.

— Ascultă-mă bine sălbăticiune mică, şuieră el crâncen. Fii civilizată, sau îţi zdrobesc drăgălaşa ta mutră! *Paniemaieşi*[6]*,* căţea bolşevică? E mult de când eu şi camaradul meu n-am mai avut parte de prospătură. *Paniemaieşi, bolşi?* Mergi la o orgie şi vei fi atracţia principală. *Paniemaieşi?*

— Da, şopteşte ea disperată, şi pare că renunţă la orice încercare de împotrivire.

— Gata petrecerea! scrâşneşte Bătrânul, răsucindu-şi ţeava automatului în aşa fel încât să-i aibă în unghi pe toţi trei. Daţi-i drumul! Imediat! Sau preferaţi mai degrabă să punem la cale o Curte Marţială de urgenţă?

— Fir-aş al dracului! strigă cel mai mare dintre cei doi panzer-grenadieri, împingându-şi casca pe ceafă. Ai halit ciuperci otrăvite, hai? Sus centura, băi imitaţie umflată de cavalerist!

Îi dau drumul fetei şi vor să înşface pistoalele-mitralieră care le atârnă pe piept, neobservându-i pe Micuţul şi pe Porta în spatele lor.

— Ridicaţi-le! Ia să vedem cum încercaţi voi să-i gâdilaţi pe îngeri la talpă[7], băieţaşi! glăsuieşte Porta, rânjind fericit.

Panzer-grenadierii se răsucesc cu automatele pregătite. Pe lângă faţa lui Porta şuieră gloanţe furioase.

Din reflex, Micuţul mai că-i spintecă pe grenadieri în două cu o rafală secerătoare din Kalaşnikovul său.

Unul se prăbuşeşte, şi din burta deschisă îi sar afară măruntaiele. Celălalt este azvârlit pe spate şi încearcă să se târască sub şenilele tancului.

[6] „Ai priceput?” în lb. rusă în orig. (n.tr.).

[7] Argou pentru „mâinile sus!” (n.tr.).

— Pa şi pusi! rânjeşte Micuţul. Uite ce păţesc băieţii mici care sunt prinşi încercând să şterpelească o bucată de muiere!

— Era nevoie de asta? face Bătrânul nemulţumit, împingându-şi casca pe ceafă.

— Şi ce dracu ai fi vrut să facem? Ticăloşii ăştia cu boaşe albastre voiau să ne-mpuşte, protestează Micuţul, scos din sărite.

— Ăsta-i mersul lumii, oftează Porta. (Înghionteşte cu vârful cizmei cadavrul de lângă el.) Ăl de apasă primul pe trăgaci trăieşte mai mult.

Bătrânul trage adânc aer în piept. În timp ce se strecoară înapoi prin îngusta deschizătură a turelei, izbucneşte într-un hohot de râs dement. Ştie prea bine că războiul ne înghite pe toţi. A protesta împotriva cruzimii morţii e cu totul lipsit de sens.

— Un’ s-a cărat puicuţa? întreabă Porta, privind iscoditor în jur.

— Uite-o cum fuge ca o apucată! râde Micuţul, arătând cu degetul. Se pare că s-a săturat de nemţi de-ai noştri.

Gloanţele unei puşti-mitraliere şterg faţadele caselor, aruncând asupra jeepului o ploaie de pământ şi mortar. Simţim din nou cum ne gâtuie nodul moale al spaimei.

— Haide! face Bătrânul. S-o luăm din loc!

— Pot să încerc uniforma tipului ăluia mare? întreabă Micuţul.

— Ce dracu’ faci cu ea? vrea să ştie Bătrânul, contrariat. Nu-ţi ajunge uniforma pe care ţi-a împrumutat-o Adolf?

— N-ai destulă viziune de perspectivă, rânjeşte Micuţul şiret. După ce Grofaz[8] îşi va fi pierdut războiul şi vom fi înrolaţi în Poliţia de campanie a ălora de dincolo, va fi bine să ai o uniformă personală cu care să-ncepi.

— Vorbeşti de lucruri sfinte, fiule, râde Porta.

— Din asta trebuie să înţelegem – mârâie Julius Heide, cu ochii mijiţi – că întorci spatele Führerului şi Vaterlandului şi

[8] Grofaz – poreclă dată lui Hitler, reprezentând iniţialele expresiei „Grösster Feldherr aller Zeiten” – „Cel mai mare strateg al tuturor timpurilor” (n.tr.).

nu mai crezi din toată inima în Victoria Finală? Mă întreb ce va avea de spus NSFO[9] despre asta după ce-i voi înmâna raportul.

— Ce rahat şi Julius ăsta, se îneacă de râs Micuţul. E dobitocul lumii, şi nu se va înzdrăveni niciodată.

— E şi el ce e, preia Porta. Un adevărat om al vremurilor noi. Un soldat german bine instruit care mănâncă şi se cacă la ordin şi care dă fericit din deştele de la picioare ca peştele în apă, atâta vreme cât se află în tovărăşia unor patrioţi cretini şi a unor generali zevzeci, cu o fereastră într-un ochi. Heil Hitler!

— Am notat totul, ţine minte ce-ţi spun, Obergefreiter Porta, şuieră Heide ofensat. Va trebui să repeţi fiecare cuvânt în faţa Curţii Marţiale. Ziua în care vei atârna va fi cea mai fericită zi a vieţii mele.

— Hai mai bine s-o ştergem, băiatul meu, înainte de-a apărea Untermenschul. Sau voi fi eu, Obergefreiter, prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta, cel care va ţine strâns de celălalt capăt al frânghiei de care vei atârna, răspunde Porta, suflând asupra ţevii automatului său.

— Sus cu voi, puturoşilor! îi ocărăşte Bătrânul. Uite că vine Löwe. Luaţi-vă degetele alea prădalnice de pe leşurile ruşilor. Altfel, vă paşte Curtea. Ştiţi ce vasăzică asta?

— Rămas-bun, puişorule, face Micuţul, mângâindu-se drăgăstos pe obraz.

Porta abia mai apucă să-i umfle rusului actele.

— Şi astea merg la vânzare, rânjeşte el, în timp ce dispare în turela tancului. Când se va fi terminat războiul ăsta mondial al nemţilor, va fi bătaie pentru acte personale. Cu toţii vor sta la coadă ca să înceapă o viaţă nouă. La un aşa gând îl umflă râsul.

— Doamne, sunt frânt de oboseală, geme Barcelona câteva ore mai târziu, când plutonul face popas într-o piaţă largă. Sperăm cu toţii ca de data asta să ne putem, în sfârşit, odihni.

Dar, într-o clipă, piaţa începe să mişune de soldaţi ruşi. Unii dintre ei sunt înarmaţi până-n dinţi, alţii, pe jumătate

[9] *National-Sozialisticher Führungs Offizier* – „ofiţer politic (n.tr.).

goi sub lungile lor pelerine kaki, care flutură în vânt. Cu toţii ţin mâinile ridicate deasupra capului şi strigă „tovarişci”, apelul universal pentru permisiunea de a supravieţui. Ciudat, viaţa pare că devine pentru noi cu adevărat valoroasă abia atunci când renunţăm la orice speranţă şi la orice ambiţie.

Plictisit, bătrânul sare de pe turelă, aterizând pe pavajul acoperit cu noroi.

Hoarde întregi de infanterişti ruşi, disperate, feţe cenuşii îşi croiesc drum pe lângă el. Reuşeşte cu greu să nu se lase târât de aceştia.

— Ai zice că se duc să vadă ultimul film porno, aşa-i? croncăne Porta. Vezi să nu fii şi tu luat prizonier alături de ei, Bătrânule! Nu vrem să te pierdem astfel.

Trupul uriaş al Micuţului blochează trapa laterală a tancului. Cu gura căscată, urmăreşte potopul de oameni îmbrăcaţi în kaki ce se scurge pe lângă vehicul, împânzind întreaga stradă. Pe drum, zace epava arsă a unui tramvai. Şuvoiul trece peste ea fără s-o mai ocolească.

— Măiculiţă, Precistă din Kazan! exclamă Micuţul uluit. Păi asta-i toată Armata Roşie. În viaţa mea de neamţ n-am văzut atâta rusime la un loc!

— Băgaţi capetele la cutie, fiilor, spune Porta, intrând înapoi în tanc. Dacă adunătura de viteji obosiţi ajunge să-şi dea seama cât de mulţi sunt ei şi cât de puţini suntem noi, atunci eroica noastră participare la războiul ăsta prăpădit se va termina cât ai zice peşte.

— Ptiu, drace! hăuleşte Micuţul înspăimântat. Se strecoară rapid în tanc şi închide obloanele. S-o ştergem de-aici!

Vehiculul blindat Puma al lui Barcelona se poticneşte brusc. Tunul său lung de 75 mm răsare ameninţător din turela joasă. Cu un scrâşnet metalic, şterge în trecere tramvaiul ars. Roţile grele agaţă sub ele câţiva ruşi. Care urlă sfâşietor. Alţi soldaţi îi scot, dar noi nu-i băgăm în seamă. Suntem prea obişnuiţi cu o asemenea imagine. Şi aşa sunt destui prizonieri, ce mai contează câţiva în plus sau în minus?

Barcelona se apleacă peste turelă, îşi ridică pe cască uriaşii săi ochelari de protecţie contra prafului şi strigă ceva nedesluşit.

Faţa neagră de african a lui Albert răsare din locaşul mecanicului.

— Hau-hau! latră el către prizonierii ruşi, arătându-şi cele două şiruri de dinţi albi şi strălucitori. La vederea unui german negru, aceştia sar îngroziţi înapoi.

— Au impresia c-o să-i halească, rânjeşte Porta în stilul unui ştrengar berlinez. În câteva zile va scrie în *Pravda:* „Duşmanii capitalişti folosesc trupe de canibali!”

— Opreşte motorul ăla afurisit! izbucneşte Bătrânul iritat. Nu-ţi poţi auzi propriile cuvinte.

— Eşti prost dispus, spune Barcelona, cu un zâmbet larg. Înviorează-te! Războiul ăsta nu-i decât începutul a ceva mult, mult mai rău. Tocmai am primit câteva mesaje de felicitare de la Cartierul General. Intraţi în acţiune, băieţi, şi asta numaidecât! Mergeţi tot înainte şi mai curăţaţi niscaiva păgâni în aşa fel încât ăi de-or mai rămâne în viaţa să se poată căra de unde-au venit! Pentru asta sunteţi plătiţi, ce credeţi? Eu vă urmez în poziţia a treia.

— Cine-i al doilea? strigă Porta din scaunul mecanicului.

— „Şobolanul deşertului” cu al său P-IV, chicoteşte Barcelona fericit. E deprins să vâneze cămile încă de pe vremea uceniciei sale în Sahara.

— Cămile? întreabă senin Bătrânul. Doar nu sunt şi cămile în pustia asta de război! Ori sunt?

— Las’ că vezi tu, răspunde Barcelona. Până să te afli-n treabă, te vei trezi cu un bot de cămilă în prohab, amice. Ivan a trimis încoace o divizie întreagă de cocoaşe din stepa calmucă.

— Sfântă Fecioară, ţipă Porta încântat. În cazul ăsta am să trag nişte fripturi de cămilă. Am făcut rost de o reţetă minunată de la un beduin, care mi-a fost recunoscător fiindcă n-am dat cu tancul peste el pe când invadam Franţa. Ascultaţi aici…

— Să n-aud un cuvânt despre mâncare, ameninţă Bătrânul.

— Care ticălos galonat o fi ajuns la concluzia că e nevoie tot de noi şi în afacerea asta? întreabă Micuţul, trăgând atent cu ochiul dincolo de oblon. Îl înfiorează doar simplul număr al prizonierilor ruşi care trec pe lângă noi.

— Comandantul de divizie, răspunde Barcelona cu o expresie atât de semeaţă pe chip încât ai zice că el însuşi ar fi şeful Statului-Major. Herr General „Fund-şi-Cizme” mai vrea niţel argint, şi noi suntem băieţii care i-l vom atârna de grumaz. Că veni vorba, am auzit că Gregor a dat de dracu’ pentru că a făcut praf Kübelul lui „Fund-şi-Cizme”. Generalul a nimerit într-un copac, cu cizme şi chipiu cu tot, şi a băgat spaima într-o grămadă de ciori negre. Gregor a primit un şut în cur, şi-n curând îl vom avea din nou printre noi.

Arma Legionarului se aude pocnind de după depoul de tramvaie. Motoarele Maybach se îneacă neîncetat. Din când în când bubuie eşapamentele. Apoi străduţa îngustă este zguduită de explozii. Caii-putere ai motoarelor încep să preia controlul. Urletul lor despică văzduhul şi umple întreaga stradă.

Motorul nostru se aprinde imediat. O putoare de motorină şi ulei încins pluteşte în aerul şi aşa îmbâcsit. Giganţii de oţel zornăie pe cărarea abruptă, cutremurând pământul sub tălpile lor! Barcelona face semne vesele din turela vehiculului, după care dispare în interior şi trânteşte trapa în urma lui.

Dintr-o mişcare elegantă, graţios ca un patinator, greul vehicul blindat cu patru perechi de roţi dispare pe alee, împroşcând cu nămol.

Ne rostogolim înainte val-vârtej, urmaţi de Legionar în P-IV. Tancurile noastre lasă răni adânci în drumurile prost pavate.

— Măi, să fie! exclamă Micuţul, dând cu pumnul într-un obuz. Ce ditamai notă vom primi dacă vreodată va trebui să plătim pentru toate stricăciunile pe care le facem în ţara asta. Bag sama că va fi mai înţelept să nu ştie nimeni de noi o vreme, după ce vom fi pierdut Victoria Finală.

— Ce de prostii îndrugi, şuieră Heide, lovind furios în

staţia radio care s-a blocat din nou.

— I-auzi. Râde Porta mânzeşte. Soldatul Führerului s-a înzdrăvenit la cap. Numeşte programele radio ale lui Grofaz o grămadă de prostii.

— Nu-i din vina Führerului, îl corectează Heide. (Scutură aparatul!) Ăsta-i sabotaj! Să instalezi o vechitură de radio într-un Panther nou-nouţ!

— Dacă-i aşa, plânge-te lui Speer[10], îi sugerează Micuţul, zâmbind cu toată gura. El sabotează! Ce tâmpenie, să-i dai unui prăpădit de cărător de planşe sarcina de-a conduce cum vrea întreaga industrie de război.

— Idiotule, mârâie Heide, începând să demonteze radioul cu degete iuţi şi îndemânatice. Deodată începe să bolborosească, şi o sumedenie de glasuri agitate inundă tancul. Întreaga reţea e supraîncărcată de strigătele isterice ale comandanţilor de tancuri. Zăresc cu toţii, în acelaşi timp, poziţiile inamicului şi tunurile se pornesc să tragă fără ordin. Un tun de asediu de 75 mm e lovit de un obuz german şi sare în aer. Bucăţi de metal înroşit zboară în toate direcţiile.

Devenim dintr-odată extrem de vioi. Oboseala din trupuri ni se topeşte. Într-o bătălie de tancuri, câştigă echipajul cel mai ager.

Apăs pe accelerator şi pregătesc tunul. Zăresc Puma lui Barcelona îndreptându-se într-un urlet către noi. Mitraliera lui Heide latră furioasă, aruncând o ploaie de trasoare pe deasupra râului acoperit cu o pătură groasă de gheaţă spartă.

— Dă-i zor! strigă nerăbdător Bătrânul, pocnindu-mă cu pumnul în umăr. Uite ţinta! Foc la gura ţevii! Dă-i bătaie, fir-ar să fie! Sau vrei să fii prăjit de viu?

Rotesc neliniştit turela cu câteva grade, dar tot nu pot

[10] Albert Speer (1905–1981), arhitect, ajuns în cercul de intimi ai lui Hitler, a cărui pasiune pentru arhitectură e binecunoscută. Numit iniţial, în 1937, inspector general al construcţiilor pentru capitala Reichului, a condus o dată cu declanşarea războiului programul de înarmare al Luftwaffei. Din februarie 1942 devine ministrul înarmării şi inspector general al şoselelor, apei şi energiei. Condamnat în procesul de la Nürnberg la douăzeci de ani închisoare (n.t.).

vedea nimic. Doar beznă şi fulgi săltăreţi de zăpadă. Omătul s-a aşezat pe marginile deschizăturilor de observaţie ca o vată udă.

— Foc, idiot nenorocit! ţipă Bătrânul, scos din sărite. Vrei să crăpăm cu toţii?

Răpăitul brutal al celor două mitraliere umple tancul. Trasoarele pipăie cu degete lungi, argintii, căutând carne inamică.

Puma lui Barcelona trece în zig-zag pe strada largă, curăţată acum cu desăvârşire de prizonierii ruşi. Cele trei mitraliere ale sale scuipă o ploaie deasă de trasoare în direcţia malurilor cenuşii ale râului. Infanteria rusă ne răspunde de dincolo cu o furtună de foc.

— Ardeţi-i cu trei brizante! porunceşte brusc Bătrânul. Asta o să-i înveţe minte pe trăgătorii ăia descreieraţi.

Un val uriaş de noroi, sânge şi zăpadă se ridică în clipa în care proiectilul brizant aterizează în mijlocul câtorva cuiburi de mitralieră. Un roi de gloanţe-trasoare se repede spre noi, ricoşând într-un dans nebun printre copacii care străjuiesc aleea.

Două P-III şi un P-IV sar în aer învăluite într-o perdea orbitoare de flăcări. Corpurile celor din echipaj atârnă din turele, trosnind şi bolborosind aidoma unor torţe îmbibate cu seu.

În această cacofonie diavolească se amestecă urletul sec şi prelung al „orgilor lui Stalin”[11].

Patruzeci şi opt de proiectile-rachetă se năpustesc prin aer asupra noastră. Cozi lungi de flăcări se întind în urma lor, asemenea unor comete. Apoi, precum clovnii într-un circ, cozile lor se răstoarnă şi proiectilele cad vertical la pământ. Nu par deloc periculoase, ci mai degrabă un fel de artificii ciudate. Când lovesc însă pământul, gropile pe care le fac sunt uriaşe, şi suflul lor ne smulge tot aerul din plămâni.

Ţipătul strident al unui obuz perforant se apropie de noi. Despicând urletul „orgilor lui Stalin”. Percutează cu un

[11] „Orgile lui Stalin” (în jargon soldăţesc) – bateriile de aruncătoare de rachete „Katiuşa” (n.tr.).

trosnet asurzitor, sfredeleşte placa frontală a tancului P-IV, comandat de Feldwebel Weber, pătrunde prin ea, schimbă unghiul şi trece prin turelă, smulgându-l şi pe Weber, care aterizează în stradă. Jumătatea de jos a trupului îi e zdrobită cu totul, iar din faţa spartă îi ţâşneşte sângele.

Doi tanchişti se caţără afară din P-IV, care arde ca o torţă. Şoferul îşi acoperă faţa cu mâinile. Aleargă în cerc, urlând ca un apucat, după care se prăbuşeşte în zăpada mocirloasă.

Un P-III goneşte cu viteza maximă. Trece peste şofer, lăsând în urmă doar fâşii de carne şi zdrenţe însângerate de uniformă.

— *Vino, moarte, dulce moarte, vino!* hârâie prin difuzor vocea Legionarului.

Celălalt membru al echipajului cade peste o grămadă de fiare contorsionate, străpuns de o rafală de trasoare ce pare că nu se mai termină.

Aerul e încărcat de urlete şi scrâşnete, asemenea unor sunete nebune de orgă. Depoul de tramvaie se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc; nu mai rămân decât şine răsucite, învăluite într-un nor imens de praf de cărămidă şi mortar pulverizat. În mijlocul acestui peisaj lunar, stă ridicol, ridicat ca o lumânare, un vagon de tramvai. Mă holbez încordat prin periscop. Dar tot nu reuşesc să aflu ţinta. Îmi vine să smulg trapa turelei şi s-o iau la sănătoasa, alergând cât de departe mă ţin picioarele.

— Să-i ardem! spumegă Bătrânul, scos din răbdări. Nu vezi că dau peste noi? Dacă eşti sătul de viaţă, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, crapă şi isprăveşte odată.

— Aş vrea să-l ia dracu pe ăl de-a inventat pulberea fără fum, blestem eu furios şi rotesc turela cu încă vreo câteva grade. Ar trebui să poţi vedea când cei de dincolo îţi trimit rahatul lor în cap.

— Nu te mai văicări, fiule, spune Porta. Războaiele mondiale sunt aşa cum trebuie să fie, şi nu cum vrei tu. Acum ne scăldăm în pulbere fără fum, şi va trebui să ne obişnuim.

— N-ai ce să-i explici ăstuia, mormăie Micuţul. Se vede că

judecă doar cu capul mădularului.

Privesc încordat, până ce ochii inflamaţi încep să mă doară. Întorc încet cătarea şi prind în colimator gura ţevii unui tun de 85 mm. Fără a-mi desprinde privirea de la ea, reglez înălţătorul. În faţa ochilor îmi dansează linii şi siluete. Ţeava lungă a tunului coboară, de parcă şi-ar saluta prada.

Bătrânul îşi propteşte binoclul cu infraroşii de buza turelei.

— Cerule, îndură-te de noi! murmură el. Acolo-i un întreg batalion de PAK[12]-uri.

— Atunci trageţi în ei! strigă Porta din scaunul mecanicului. Dacă nu, se vor căca ei pe noi, şi încă din greu. Nu-i o plăcere să se tragă-n tine, nu ştiu dacă aţi aflat!

Toată atenţia şi energia mea se concentrează asupra harnicilor tunari de pe malul celălalt. Patru guri de tun aruncă ceva ca un licăr fantomatic, albastru-sângeriu, asupra tufişurilor dese. Pentru o clipă zăresc limpede echipajele PAK-urilor. Pe deasupra terenului viran şuieră obuze şi explodează pe alee, smulgând pietre cenuşii din pavaj şi azvârlindu-le în toate părţile ca pe nişte noi proiectile.

Exploziile urlă, tună şi trosnesc. Cele câteva geamuri care au mai rămas sunt făcute zob.

O siluetă de femeie se rostogoleşte prin aer, dar incidentul trece neobservat în iadul exploziilor.

— Uite la ea, ce mai tumbă! oftează Porta. Cu asta va ajunge mai mult ca sigur la forţele aeropurtate.

Sunt atât de absorbit de ţinta mea încât nici nu iau în seamă cuvintele lui Porta.

Ţeava tunului, cu noul ei amortizor, se roteşte încet şi tăcut. Mai ajustez puţin distanţa şi-i fixez pe cei de dincolo. Acum îl zăresc clar pe comandantul bateriei ruseşti. Arată ca un actor pe scenă, scăldat într-o lumină azurie.

— Grozav! murmur eu inconştient, încântat de înfăţişarea ofiţerului înalt şi suplu, în Mantaua sa lungă, cenuşiu-maronie. Căciula de blană îi stă şmechereşte pe-o

[12] PAK – Panzerkanone – tun antitanc (n.tr.).

sprânceană. Dirijează focul bateriei, fără a avea habar că noul nostru mecanism de ochire zăreşte prin ceaţă şi beznă ca într-o zi senină. Simt o exaltare sălbatică la gândul că hotărăsc cât va mai trăi ofiţerul rus.

— Ce-ai zis? vrea să ştie Bătrânul, aplecându-se întrebător din trapa turelei.

— Visează la bastonul de mareşal, rânjeşte Micuţul, hohotind răguşit.

— Ai adormit, aşa-i? întreabă furios Bătrânul, pocnindu-mă puternic în umăr cu binoclul său de noapte. Ce dracu mai aştepţi? De ce nu tragi? Foc, am spus! Foc, fir-ai al dracului! Aruncă-i în aer!

Înşfac declanşatorul şi tunul urlă cu un trosnet asurzitor. Din gura ţevii ţâşneşte o limbă de foc de câţiva metri. Enormul vehicul e împins înapoi pe şenilele sale, de parcă ar face o reverenţă spre proiectilul care ţâşneşte din ţeava tunului.

— Încărcat, piedica jos! tună Micuţul, în timp ce trânteşte culasa. Tubul gol şi încins al proiectilului anterior zornăie pe podeaua de oţel a tancului.

Micuţul îl loveşte cu piciorul, înjurând, şi tubul zboară înspre Julius Heide, pe care-l pocneşte în ceafă. Heide sare în picioare, turbat de furie şi se năpusteşte asupra Micuţului cu o grenadă în mână.

— O să-ţi fac ţeasta zob, şobolan hamburghez împuţit! şuieră el, roşu la faţă, şi-l loveşte pe Micuţul cu grenada.

— Încetaţi şi lăsaţi gura, ordonă Bătrânul. După ce se termină tărăşenia asta, vă puteţi căsăpi, din partea mea, cât vreţi. Dar până atunci, rămâneţi soldaţi. De ce oare am acceptat eu conducerea Plutonului 2? Blestemată fie ziua aceea!

— Las’ că ne ai pe toţi la inimă, rânjeşte încântat Micuţul. Dac-ar fi să te luăm în serios şi să te părăsim, ai fi mort ca un hering afumat înainte de a ne îndepărta noi. Te-ai îneca în lacrimi şi nu ţi-ai mai vedea nicicând casa.

Îmi apăs ochii de periscop şi urmăresc traiectoria salvei. În apropierea tufişurilor se ridică o coloană de zăpadă şi flăcări.

Siluete kaki se învârtoşesc prin aer. Un afet de tun e azvârlit într-o parte, culcând la pământ un şir întreg de tufe.

Bătrânul lansează ordine prin radio către celelalte vehicule ale plutonului. Cu eşapamentele scuipând flăcări, Panthere şi tancuri P-IV se precipită pe aleea largă şi pe străzile lăturalnice. Şenile late scrâşnesc şi zornăie pe pavajul cenuşiu. Plutoanele 3 şi 5 se opresc de ambele părţi ale aleii, foarte aproape de zidurile caselor, cărora le zgârie tencuiala cu o hârşâitură ce-ţi sfâşie nervii.

La etajul al doilea se deschide o fereastră. O bătrână cu o scufiţă de noapte pe cap ţipă isteric şi ne arată ameninţătoare pumnul.

— *Svinia!* strigă, şi aruncă un obiect în cel mai apropiat tanc care trosneşte. O perdea orbitoare de flăcări se înalţă spre cer.

— Căţeaua aia căpiată azvârle cu grenade, strigă Porta, clătinând din cap la gândul că cineva poate fi atât de nechibzuit.

— Las’ c-o rezolv eu, mârâie Heide.

Deschide trapa transmisionistului, îşi propteşte patul automatului în umăr şi trimite cu sânge-rece trei rafale scurte către femeia furioasă, în cămaşa ei verde de noapte. Aceasta cade de la geam cu un horcăit şi se zdrobeşte de pavajul ud. În timpul căderii scufiţa de noapte i se desprinde de pe cap, flutură puţin în urma ei şi aterizează ca o pasăre rănită pe ţeava tunului nostru.

— Isuse, exclamă Micuţul, întinzându-şi gâtul, asta-i o femeie norocoasă! Îmi aduc aminte că eu şi cu odrasla aia de jidan, David, din Hein Hoyerstrasse, ne învârteam odată pe nişte biciclete de comis-voiajori pline cu haine de blană. În timp ce treceam pe Zirkus Weg, o târfă şi-a aruncat de la fereastra etajului trei o pereche de chiloţi folosiţi, care au coborât plutind lin încolo şi-ncoace şi-au aterizat frumuşel drept pe căpăţâna mea. Câţiva sticleţi ameţiţi care ne luaseră urma, ne văzuseră pe când „împrumutam” blănurile de la Alster Haus. În orice caz, în clipa în care copoii au zărit coborând de la etajul trei husa aia de maşină de regulat ne-au lăsat baltă şi-am scăpat cu bine. Aşa că

prăpădita de căciuliţă ne va purta noroc!

Puma lui Barcelona deschide focul. În minutele următoare. Plutonul 2 trimite o furtună de proiectile brizante în poziţia antitanc rusească.

De pe malul celălalt al râului se ridică un nor de praf şi deşeuri, iar tot ce stătea în poziţie verticală e ras pur şi simplu de pe faţa pământului.

Nenumăratele Maxim amuţesc. După ce norul de praf se risipeşte, în locul în care ar fi trebuit să fie PAK-urile nu zărim decât o grămadă imensă de resturi inutile.

— Asta a fost, face Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu căpăcel de argint. Obosit, îşi împinge casca pe ceafă şi-şi trece mâna prin claia de păr grizonat.

— La dracu'! Ce mâncărime! înjură el, scărpinându-se vertiginos în cap cu ambele mâini. Din cauza afurisitelor ăstora de căşti din piele!

Micuţul îşi pipăie cu o mână jegoasă faţa mânjită de funingine, pescuieşte un trabuc gros din cutia măştii de gaze şi-l aprinde. Cu gesturile ostentative ale unui gangster din filme, suflă fumul în ceafa lui Heide.

Porta îşi trece sticla de vodcă peste umăr şi Micuţul se delectează primul cu o înghiţitură prelungă. De-abia apuc şi eu să duc sticla la gură, când un obuz de cel puţin 120 mm explodează asurzitor.

— Maică Precistă din Kazan! se miră Micuţul, scăpând trabucul. Acum trebuie că s-a rupt lumea în două.

— KW-2! face Heide, cu superioritate.

Bătrânul se răsuceşte în turelă, încercând să depisteze sursa ameninţării.

Noaptea e din nou sfâşiată de trosnetul asurzitor din tunul de 120 mm al unui KW-2. La rândul lui, e lovit cu o P-IV şi azvârlit pe stradă ca o cutie goală de carton. Într-o latură se cască o gaură cât toate zilele. Doi din cei cinci oameni ai echipajului ies din epavă, împleticindu-se, ca nişte torţe vii. P-IV explodează într-o sferă uriaşă de foc. Plouă peste noi cu bucăţi de şenile şi blindaj.

— Unde naiba e ticălosul ăla comunist? vine prin difuzor strigătul isteric al lui Barcelona.

Tancurile Puma sosesc val-vârtej de după deal şi se pun la adăpost în spatele dărâmăturilor unei foste fabrici de conserve. Restul plutonului se împrăştie în toate direcţiile. Tancul KW-2 se mişcă greoi, dar proiectilele sale reduc tot ceea ce lovesc la o grămadă de fiare vechi.

Porta devine primul stăpân pe situaţie. Nu degeaba sunt aleşi pentru meseria de şofer într-o unitate de tancuri soldaţii cu mintea cea mai ageră.

— Înapoi la casa aia. Strigă el, demarând brusc. Pe-aici e prăpăd! Doamne, ce tun! Un cazac încotoşmănat se poate lăfăi în voie la gura ţevii!

— Da, fir-aş al naibii! ţipă agitat Bătrânul. Ia uite-l pe nenorocit cum ne fixează! Tunul înapoi cu 70 de grade. Distanţa – 75 de metri. Turelă ora cinci. Priceput? Mişcă, fir-ai să fii!

— L-am prins, şoptesc eu, simţind un fior de gheaţă pe şira spinării. Desluşesc silueta gigantică, alb-cenuşie, cu tunul răsărind aidoma unui buldog din turela uriaşă.

— Sfântă Marie, maica lui Dumnezeu! – vine vocea lui Barcelona prin radio. L-aţi văzut pe blestematul de colo? Dacă ne păleşte numai c-o boabă, nu ne mai oprim până la Berlin în Potzdammer Platz, de unde ne vor răzui măturătorii de stradă.

Îmi ţin respiraţia, îngrozit, în timp ce ochesc monstrul blindat. Turela sa butucănoasă începe să se rotească încet. E sigur că pe noi ne vrea.

— Foc! îmi dau singur ordinul.

Înainte ca flacăra de la gura ţevii să dispară, proiectilul nostru loveşte tancul KW-2. Explodează pe blindajul său, cu o ploaie de schije încinse. Fără să-l vătămeze! Uitasem că eram încărcaţi cu brizante.

— Mă dau bătut, urlă Bătrânul furios, lovind cu pumnii în turelă. Păcăleala asta de recruţi tâmpiţi vă va duce în faţa Curţii. Nu mai am vreme de pierdut cu de-alde voi!

— Grozav, hohoteşte Porta. Îl loveşti la mir, dar eşti încărcat cu brizante, şi nici măcar nu-l gâdili. Data viitoare încearcă să-l pocneşti cu un marcator, ca să-l împroşti niţel cu vopsea pe cur. Cred că i-ar plăcea.

— Măi să fie, ce se-ntâmplă? întreabă Micuţul, mestecând furios chiştocul unui trabuc.

— M-am săturat. Ducă-se dracului, m-am săturat! ţipă Bătrânul vânăt la faţă de furie. Ce se-ntâmplă? Ai încărcat cu brizante, criminal înnăscut ce eşti! Gorilă redusă, analfabetă şi asocială! Să arunci cu brizante în cel mai mare tanc din lume. Nu mai suport!

— Potoleşte-te, Bătrânule! O să te trăsnească şi-o să cazi lat dacă mai continui în felul ăsta, face Micuţul pe un ton patern. Oricine poate greşi. Chiar şi într-un război mondial pot apărea mici erori. Uite, aici e un obuz perforant, îl vezi? I-l putem trimite înainte de a se trezi. Vecinii nu-s atât de iuţi când e vorba de muncit cu capul. Am văzut asta de multe ori. Noi, germanii, suntem superiori în războiul ăsta.

— Te duc în faţa Curţii Marţiale, îl ameninţă Bătrânul, alb la faţă de furie, şi te car personal la Germersheim, când te-or condamna pe viaţă!

— Mă doare-n fund, rânjeşte Micuţul nepăsător. Oricum o să-mi dea drumul când Adolf va fi pierdut Victoria Finală. Şi probabil că mă vor face Bürgermeister[13] prin vreun orăşel simpatic.

— Dacă ar fi cum spui tu, mi-ar plăcea să trăiesc în oraşul în care te-ar face Bürgermeister, rânjeşte Porta. Ar fi nemaipomenit. Şi ar rămâne cu siguranţă înscrisă în istorie drept cea mai straşnică poantă plănuită vreodată în Germania. Zău, trimite-l la Germerscheim, Bătrânule, ca să apucăm şi noi să vedem un Bürgermeister cum n-a mai fost altul pe lume.

Barcelona şi cu mine tragem instantaneu. Obuzele noastre perforante lovesc simultan uriaşul vehicul, smulgându-i turela pe jumătate. Comandantul apare în trapa turelei exact în clipa în care P-IV al Legionarului scuipă o flacără lungă pe ţeavă. Rusul e retezat ca de un ferăstrău circular.

— Blindate, înainte! porunceşte Bătrânul şi bocăne nerăbdător cu piciorul în podeaua de oţel.

Tancul nostru se răsuceşte şi porneşte tunător pe urmele

[13] Bürgermeister (în lb. germ.) – primar (n.tr.).

Pantherului. Lăsăm în urmă un iad de flăcări.

Trecem cu un trosnet peste piesele de mobilier smulse de suflu din case. Un corp răstignit între liniile de tramvai, cu un Schmeisser într-o mână încleştată, e strivit sub şenile. Dintr-un coteţ ţâşnesc doi curcani şi aleargă prin faţa noastră dând din capete.

— Pe barba tuturor profeţilor! exclamă Porta cu o voce gâtuită. Uite-acolo aleargă, Doamne-ajută. Masa noastră de Crăciun! Opriţi o clipă războiul. Cei doi tovarăşi curcani sunt mai importanţi! (Mai înainte ca cineva să apuce să-l oprească, a şi frânat tancul şi a deschis trapa mecanicului-conductor.) Vino, Micuţule, dă-le-ncolo de proiectile! Mai bine prăjeşte curcani pe ţeavă.

— Ce? Unde? întreabă Micuţul, deschizând trapa laterală fără să-i pese de gloanţele care şuieră pe-afară. Sfântă Marie! strigă el fericit, sărind afară din tanc.

Mai înainte ca Bătrânul să apuce să reacţioneze, cizmele uriaşe şi jegoase ale Micuţului împroşcă noroi în toate părţile, în timp ce goneşte păsările îngrozite.

— Asta-i prea de tot, strigă Bătrânul turbat. Să-şi părăsească posturile din tanc în timpul luptei! Asta-i cea mai gravă abatere a lor de până acum.

— O să fiu martorul tău, se oferă Heide, senin. Dezertare din faţa inamicului. De asta-i vom acuza!

— Tu să taci din gură! ordonă Bătrânul, scrâşnind din dinţi. Îşi înalţă precaut capul peste buza turelei pentru a da de urma vânătorilor de curcani.

— E de datoria ta să-i raportezi, în aşa fel încât cei doi să ajungă înaintea unui Consiliu de Război, ţipă Heide, renumit pentru mentalitatea sa rigidă şi setea de sânge.

— Ţi-am spus să taci! şuieră Bătrânul. (Îşi scoate P-38-ul din toc.) Gura, sau îţi zbor scăfârlia pentru refuz de executare a ordinului.

— Aţi căpiat cu toţii acolo? — vine din difuzor vocea hârâită a lui Barcelona. *Cojones*[14]*,* au pus mâna pe ei! Hai să isprăvim mai degrabă cu zbenguiala asta, să punem şi noi în gură niţel curcan fript!

[14] Cojones (în lb. spaniolă) – testicule (n.tr.).

— Permiteţi să raportez, am luat doi prizonieri! ţipă Porta entuziasmat, în timp ce se caţără înapoi prin trapa conductorului cu cei doi curcani ruşi terorizaţi bălăbănindu-i-se în mână.

Într-o clipă, întreg interiorul tancului pare plin de curcani loviţi de dambla, care-şi flutură aripile peste feţele noastre asemenea unor sfârcuri de bici. Din obrazul Micuţului se prelinge sânge dintr-o ciupitură de curcan.

— Săriţi! hăuleşte el. Nemernicul dă să mă halească. Împuşcaţi-l!

Curcanul terorizat zboară în ceafa lui Heide şi începe să-l ciugulească în cap de parcă ar avea de gând să-şi croiască drum până dincolo. Acesta ţipă înspăimântat de durere şi încearcă să ia pasărea la pumni.

— Ăştia sunt fanatici, strigă Porta cu disperare, dând să-l pocnească pe unul dintre curcani care pare c-a luat-o razna.

— Nu mai suport, hohoteşte Bătrânul, aplecându-se disperat peste turelă. Dragă Dumnezeule din cer, ajută-mă să plec departe, foarte, foarte departe de Plutonul 2! Cu ce-am greşit de sunt obligat să îndur o atare pedeapsă?

Difuzorul pârâie şi urlă.

— De ce dracu’ ai oprit, Beier? vine vocea furioasă a comandantului de companie, Oberleutnant Löwe. Dă-i drumul, omule, fir-ar să fie, sau o păţeşti. Întotdeauna plutonul tău e cel care iese din ritm. Înlăturaţi barajul rutier de pe pod şi curăţaţi cuiburile de mitralieră. Bagă de seamă! Zona e minată. Dar mai repejor, domnilor! (Se opreşte pentru o clipă să-şi tragă răsuflarea.) Eşti în frunte, Beier. Tu şi plutonul tău căcăcios, pe care tare mi-aş dori să-l văd perpelindu-se în iad. Sarcina voastră e să înaintaţi – şi să înaintaţi încontinuu. Opriţi-vă voi şi se opreşte toată lumea. Comandantul Diviziei vrea ca treaba să fie terminată repede – repet –, repede!

— Spurcăciunea dracului, mormăie Bătrânul furios, uitându-se peste buza turelei. Podul! şuieră. Daţi-i zor!

— Încă doi morţi pe răboj, rânjeşte Micuţul mândru, ridicând cei doi curcani.

— Plutonul 2 după mine strigă Bătrânul în staţia radio. E atât de cătrănit că-i auzim dinţii scrâşnind.

— De ce te-ai oţărât? întreabă Micuţul, ridicând privirea spre el cu capul aplecat într-o parte. O să capeţi şi tu nişte curcan prăjit cu tot tacâmul, ca şi când ar fi cu adevărat Crăciunul. Bucură-te de război, pacea va fi îngrozitoare! N-o să avem parte de petreceri în sinagogi, noi, soldaţii de o mie de ani!

Porta opreşte cu puţin înaintea podului şi cade resemnat înapoi pe scaun.

— Expediţia face aici un popas vremelnic, spune el, cu un râs scurt. Vecinii au ras o juma' de pădure în drum. Chemaţi Pionierii. Asta-i treaba lor.

— Nici în fund nu-i doare de noi, şuieră Bătrânul. Doi dintre voi să meargă să înfăşoare un cablu pe trunchiurile alea, ca să le putem trage la o parte.

— Fără mine, orăcăie Porta. Şoferul nu trebuie folosit decât pentru condus şi trebuie lăsat să se odihnească de fiecare dată când e posibil. Eu sunt la odihnă.

— Julius şi Sven! Afară! Mai repejor, dacă se poate!

Supersoldatul Heide ţâşneşte afară din tanc cât ai clipi. Eu şovăi înainte de-a deschide trapa şi de-a renunţa la protecţia pereţilor de oţel ai acestuia. Înăuntru te adăposteşti cel puţin de gloanţele şi grenadele de mână ale infanteriei. Aerul de afară zumzăie de sunetul lor aidoma unui cuib de viespi agitate.

— Şi dacă ne atacă vecinii? întreb neliniştit, după ce-am ajuns afară.

— Nicio problemă, rânjeşte Porta, ambalând motorul. (Dăm înapoi.) Reichul nu ne-a încredinţat tancul ăsta preţios pentru ca noi să-i permitem vreunui vecin puturos să-l facă praf. În ce vă priveşte, puteţi fi mândri şi fericiţi. Veţi cădea ca nişte eroi şi Grofaz va trimite familiilor voastre câte-o carte poştală. Heil Sieg!

Privim temători la blindajul tancului, în vreme ce Porta trânteşte trapa.

— Porci laşi! şuieră Heide amarnic, văzând că Bătrânul urmează exemplul lui Porta şi închide trapa turelei.

— Mult-lăudata moarte de erou va da peste noi într-un troian murdar de zăpadă, şoptesc eu, ca pentru sine.

— Ce tot boscorodeşti acolo? se răsteşte Julius, fixându-mă cu privirea.

Ne adăpostim îndărătul uriaşelor trunchiuri şi lucrăm febril pentru a lega cablurile cum trebuie. Nu mă ostenesc să-i răspund. Oricum n-ar înţelege, cu mentalitatea lui de Herrenvolk.

Din mitraliera de pe turelă ţâşnesc gloanţe-trasoare pe deasupra capetelor noastre, pătrunzând ca nişte lanţuri luminoase în poziţiile ruseşti de apărare antitanc. Sub o grindină de schije şuierând, reuşim în cele din urmă să legăm cablul de ancorare în jurul primului trunchi de copac. Târâm cablul după noi spre tanc şi-l agăţăm de cârligele de remorcare. Palmele ne sunt sfâşiate şi sângele ne picură din vârfurile degetelor. Dau drumul cablului pentru o clipă, pentru a-mi sufla în palmele mutilate. Heide explodează într-un urlet de furie.

— Porc leneş! Mă laşi pe mine să fac toată corvoada. (Îşi smulge pistolul din loc şi-l îndreaptă asupra mea cu braţele întinse, ca un actor de film.) Ridică-te, soldat de mucava, sau îţi zbor căpăţâna!

În clipa aceea îl urăsc atât de tare pe rahatul ăsta închipuit încât mă doare. Cât de enervant arată stând acolo aşa arogant, înalt şi slab, cu buzele atât de subţiri. Încât sunt aproape invizibile, şi cu ochii albaştri, ca de gheaţă. Nici măcar cel mai proaspăt recrut fanatic nu poate fi atât de regulamentar echipat ca Julius. Dar la o adică, ce ştie el în plus faţă de un recrut? Nimic!

Mă ridic turbat în picioare, cu creierul plin de gânduri criminale. Ştiu că Heide e destul de nebun ca să mă împuşte dacă nu mă scol destul de repede. Şi ce-i mai rău, nu va avea de dat socoteală pentru asta.

Maybachurile urlă la putere maximă şi cablul e întins ca o coardă de vioară. După câteva încercări, bulumacii pornesc să se rostogolească. Sărim ca nebunii pentru a evita să fim striviţi între ei.

O mitralieră rusească mătură cărarea cu o rafală scurtă.

Gloanţele ricoşează ţiuind din laturile de oţel ale tancului.

Sună de parcă un grup de toboşari a luat-o dintr-odată razna cu instrumente cu tot.

Aproape că am isprăvit cu deblocarea barajului rutier şi ne gândim să ne întoarcem în adăpostul din tanc, când, deodată, Heide scoate un ţipăt şi cade în şanţ cu o săritură lungă. Alunecă până la fund, precum un buldozer, prin mocirla de apă şi gheaţă.

— Mine! ţipă el.

Stau între doi buşteni cât toate zilele şi mă holbez, fără să pricep o iotă. Zăresc o cutie mare, cenuşiu-roşcată, pe care sunt vopsite litere chirilice. O manetă se ridică vertical în aer. Mina e armată şi gata să explodeze. Pentru o clipă sunt complet paralizat.

Tancul nostru se retrage cât viteză maximă. De bună-seamă că Porta a observat şi el drăceasca maşinărie care de-abia aşteaptă să semene moartea în toate părţile.

Dintr-odată, mă trezesc singur în mijlocul unei învălmăşeli de trunchiuri imense de copac şi de resturi de camioane. Mă holbez ca hipnotizat la instrumentul morţii, turtit, de culoare cenuşiu-roşiatică, după care îmi revin în simţiri.

— Mine! pornesc să urlu. Mine! Ca şi când ceilalţi n-ar şti. În general, când vehiculul din frunte dă peste o mină, vestea se răspândeşte repede.

Mă arunc cu faţa la pământ într-o baltă pe jumătate îngheţată şi nici nu iau seama la apa care îmi pătrunde în cizmele îmblănite. În curând se va preface în gheaţă şi picioarele mele vor arde ca para-focului.

— Doamne, ajută! mă rog. Ajută-mă! Nu mă lăsa să mor pe-aici!

E o linişte desăvârşită. Până şi grelele Maxim şi-au încetat focul. Parcă lumea întreagă a încremenit, ca şi cum războiul şi-ar ţine respiraţia şi ar aştepta să explodeze mina.

Trece o veşnicie, dar nu se întâmplă nimic. Ar fi trebuit să explodeze de mult. De obicei, e de ajuns să numeri până la cinci, dar noi am numărat deja până la treizeci şi cinci.

Trapa turelei se deschide încet şi apare capul Bătrânului.

— În picioare, soldaţi de paie! Terminaţi o dată cu mina de colo!

— Am impresia că nu eşti zdravăn, strigă Heide furios. Doar vezi şi tu că porcăria are fuzee pentru explozie întârziată.

— Taci din gură şi execută ordinul, strigă grăbit Bătrânul. Dă la o parte drăcia aia. Dar imediat! Nu-mi pasă nici dacă are zece fuzee pentru explozie întârziată! Vreau să fie înlăturată. Crezi că ceilalţi vor opri războiul doar pentru că aţi dat voi peste o mină?

Porta trage grijuliu cu ochiul prin vizeta conductorului.

— De-a ce vă jucaţi? Nu vreţi ca eroicele voastre nume să fie cioplite în bolovanul ăla mare şi zgrunţuros din faţa barăcilor de la Padeborn? E-o mare onoare asta. Ascultaţi ce vă spun eu. O mare răsplată naţională!

Îmi înalţ capul şi arunc o privire obiectului ciudat şi înspăimântător. Levierul se ridică în aer ca un deget ameninţător. Pun mâna pe cleştele din buzunar şi mă pregătesc să mă târăsc spre mină pentru a o dezamorsa. În asemenea momente, un om simte că n-ar fi trebuit să urmeze niciodată un curs de dezamorsare a bombelor.

Nu trece mult şi totul dispare într-o avalanşă de zgomote şi flăcări. Bucăţi de lemn zboară prin aer şi se risipesc pe tot cuprinsul. Pentru câteva clipe sunt cu desăvârşire surd şi am senzaţia ca toate măruntaiele mi-au fost strivite de o mână gigantică. Încă două minute, şi n-ar mai fi rămas fărâmă din mine. Dar barajul rutier dispăruse.

Sărim pe tanc în timp ce trece zornăind pe lângă noi.

— Aţi făcut treabă bună, ne laudă Bătrânul, zâmbind aprobator. Accelerează, Porta, dă-i mai repede! Mai avem cale lungă de străbătut.

— Da, dacă o ţinem înspre China, atunci mai avem drum câcălău, rânjeşte Porta, exuberant.

— China? mormăie Micuţul, aşezând obuze în locaşul pentru muniţie. Ăla nu-i locul unde halesc unii cu beţe şi se îngraşă din orez? Hai mai repede! Nu cunosc ceva mai bun pe lume decât orezul fiert presărat cu heringi mititei.

— Îţi pot da eu adresa unei case din Pekin, unde se găseşte mâncare bună, rânjeşte Porta, accelerând.

Divizia blindată se rostogoleşte nestăvilită înainte, pătrunzând adânc în Ucraina. Unii cad, alţii sunt mutilaţi. Peisajul e sumbru. Se apropie frigul cernit al iernii ruseşti. Tancurile hurducăie şi urlă prin sate înnegrite de funingine, trecând pe lângă mormane uriaşe de cărbune. Nu zărim niciun copac – orice vegetaţie a dispărut. Nicio urmă, nici măcar mult-lăudata floarea-soarelui[15] n-a mai rămas în câmp. Nebunia sălbatică a războiului a devorat totul în cale.

Compania face pentru o oră popas în faţa unui orăşel de provincie de care nu auzisem niciodată. A fost preluat de către o divizie blindată rusească şi transformat într-o straşnică poziţie defensivă. Apoi, dintre norii cenuşii, încărcaţi de zăpadă, îşi fac apariţia Stukasurile noastre cu sirenele urlând neîncetat. Bombele grele cad învârtindu-se prin aer. Roiuri de bombardiere în picaj spulberă oraşul de pe faţa pământului – *ausradiert,* cum se spune în programele de propagandă. Tancurile strivesc sub şenilele lor tot ceea ce a mai rămas din el.

Când ajungem în următorul oraş, constatăm că Stukasurile îl vizitaseră deja pregătindu-l pentru a fi cucerit. Praful mortarului şi al cărămizilor pulverizate atârnă în aer ca un nor cenuşiu-roşiatic. Pe străzile devastate zac piese de artilerie şi cai căzăceşti cu picioarele ţepene şi hoiturile umflate. Tunuri răsturnate, camioane distruse şi munţi de echipament învălmăşit sunt împrăştiate printre mormanele de cadavre. Morţi şi răniţi zac pe lângă ziduri sau atârnă din ochiurile căscate ale ferestrelor.

Privim indiferenţi scena sângeroasă. A devenit o privelişte obişnuită. La început ni s-a făcut greaţă şi am vomitat. De-o vreme, însă, n-a mai vomitat niciunul dintre noi.

[15] Legenda spune că după campania împotriva Rusiei, din 1812, pe locul retragerii trupelor decimate ale lui Napoleon, retragere dezastruoasă în care a pierit aproape întreaga armată, au crescut în anul următor lanuri întinse de floarea-soarelui, simbolizând sufletele soldaţilor morţi care tânjesc neîncetat după lumina şi căldura astrului zilei (n.tr.).

— Aşa se cucereşte un oraş, strigă Julius Heide, triumfător, rânjind diabolic la imaginea unui soldat rus care stă lângă un zid şi-şi priveşte absent picioarele zdrobite.

— Porţi uniforma care nu trebuie, spune Porta. Vorbeşti ca dobitocii ăia închipuiţi în uniforme de culoarea căcatului şi cu echipament din piele care să le susţină burţile obeze. Eşti rahatul rahaţilor, aşa să ştii, Julius! Eşti orbit de credinţa ta nebunească în Führer. Cred că ai fi mândru dacă într-o zi unul dintre ticăloşii în uniforme căcănii ar bate la uşa maică-tii şi-ar ţipa: „Heil Hitler, Frau Heide! Fiul dumneavoastră, Unteroffizier Julius Heide, a căzut pentru Führer şi pentru Marea Germanie! Vă suntem alături în demnul dumneavoastră regret, Frau Heide! Führerul vă mulţumeşte!”

— Bătrânule, eşti martorul meu, explodează Heide turbat. Asta-i insultă. N-am să rabd aşa ceva.

— Atunci stai jos, face Bătrânul, indiferent. Nici mie nu-mi plac multe lucruri. Hai, blindate, înainte! Şi mai ţineţi-vă gurile! Nu mai suport sunetul vocilor voastre. Iar tu, Porta, încetează să-l mai insulţi pe Adolf!

Noaptea e întunecoasă. Ninge şi plouă în acelaşi timp. În drum spre Nikolaiev e frig!

Ne oprim în mijlocul unei fabrici imense. Porta observă, bineînţeles, că-i de fapt o distilerie de vodcă. Peste o jumătate de oră, ne băuserăm minţile cu desăvârşire. Ne învârtim, ne răsucim, cădem grămadă unii peste alţii, ne turnăm vodcă în cap şi ne-o adunăm în gură cu limba, ca pisicile care ling frişcă. Ne înmuiem pâinea în vodcă şi ne îmbătăm ca niciodată.

Un Feldwebel moare în comă alcoolică. Un Gefreiter îşi dă foc, pentru a-i demonstra unui prieten că vodca se aprinde la fel de uşor ca benzina. Încercăm să-l stingem aruncând pe el şi mai multă vodcă, şi râdem prosteşte la urletele lui disperate.

Apar câţiva din Plutonul 3 târând după ei patru muieri. Le aruncă peste o masă pentru îmbuteliat.

Un Feldwebel de infanterie îi ameninţă cu Curtea Marţială, fiindcă şi în nebunia războiului trebuie păstrată

puţină ordine şi disciplina. Violul se pedepseşte cu spânzurătoarea. Nimeni nu-l ascultă. E îmbrâncit în lături şi soldaţii beţi îi promit că-i taie beregata.

— Pentru onor, mădularele înainte! porunceşte un Obergefreiter cu un bandaj însângerat în jurul capului. (Se aruncă înfierbântat asupra unei femei – destul de bătrână pentru a-i fi străbunică – pe jumătate dezbrăcată, care ţipă cât o ţine gura). Gaură! urlă, prăbuşindu-se dezolant de beat între picioarele ei tremurânde. Alţii îl îmbrâncesc de-acolo şi se luptă să-i ia lacul.

Ne trezim a doua zi dimineaţă, deprimaţi, într-o stare de oribilă mahmureală. În curând îşi fac apariţia cei din Poliţia militară, cu căştile lucitoare şi emblema în formă de semilună bălăbănindu-li-se pe piept.

Curtea Marţială se termină în patru minute şi jumătate. Opt soldaţi se leagănă, fiecare la capătul frânghiei sale. Întregul batalion e plimbat prin faţa lor să vadă spectacolul. Spânzuraţii atârnă cu gâturi nefiresc de lungi, purtând doar pantalonii lor de uniformă, căci, fiind criză de vestoane şi cizme, acestea le-au fost luate. Atârnă tăcuţi, răsucindu-se şi legănându-se la capătul funiilor, în vreme ce noi trecem pe lângă ei, în drum spre Nikolaiev, împroşcând noroi din şenilele noastre zăngănitoare.

— *C’est la guerre! Vino, moarte, dulce moarte, vino...* murmură sardonic Legionarul din turela vehiculului său.

— Ce mai cordeală, oftează Porta. Mai bine-i când le plăteşti bani-gheaţă dacă nu vor s-o facă din dragoste.

— Nici nu-ţi închipui câţi au păţit-o pentru că s-au dat la găuri care nu erau ale lor, mormăie Micuţul, privind gânditor soldaţii spânzuraţi.

Picături de ploaie se zdrobesc de laturile blindate ale tancurilor. E o zi rece şi mohorâtă. Aerul duhneşte a moarte, a îmbrăcăminte şi pielărie udă. Norii sunt de un cenuşiu murdar. Par că gonesc înspre vest, departe de melancolica zi rusească. De fapt, nu mai e ziuă. Mai degrabă e un fel de crepuscul.

Micuţul general-colonel stă cocoţat în vârful unei movile de pământ, cercetându-şi Armata a 4-a Tancuri. Poartă ca

de obicei boneta lui tocită de campanie, din catifea, cu cozorocul scurt tras bine pe frunte. Din mijlocul feţei sale scheletice ţâşneşte un nas ca un cioc de vultur. În picioarele-i scurte, cizmele par incredibil de lungi.

Stă neclintit ca o statuie, cu porthartul sub braţ. De gât i se leagănă un binoclu uriaş care-i acoperă parţial epoleţii roşii ai mantalei. Privindu-l pe acest om mărunt, cu binoclul supradimensionat şi cu lungile sale cizme de călărie ridicol de mari, n-ai crede nici în ruptul capului că ai înaintea ta pe cel mai mare general de tancuri care a existat vreodată.

Bătrânul îi dă Comandantului Armatei un regulamentar: „Privirea înainte!”

— Dacă vecinii i-ar trimite un obuz de 150 mm în deblă, visează Porta chicotind, l-ar proiecta acolo sus, unde să-i pupe sonor pe îngeri în fund.

— Ar însemna să primim un altul de aceeaşi teapă, intervine obosit Bătrânul, şi probabil unul mai dat dracului decât micuţul de colo pe care-l bate asfaltul la fund.

— Stă tocmai pe vârful unui closet aruncat în aer, râde Gregor Martin, care e din nou printre noi. E trăgător din turela Pumei lui Barcelona.

— Aş vrea să treacă prin acoperiş şi să cadă înăuntru, mârâie Micuţul, în aşa fel încât el şi cu eleganta lui bonetă de catifea să se înece împreună în rahat rusesc.

Barcelona salută în timp ce priveşte spre dreapta. Prezenţa Comandantului Armatei îl nelinişteşte.

General-colonelul Hoth îşi ridică mâna cu un centimetru sau doi.

— Cine-i tâmpitul ăla? îl întreabă pe aghiotantul său, care stă de obicei în spate, în poziţie de drepţi.

— O să aflu, domnule, latră rânjind aghiotantul,

— Nu-ţi cunoşti oamenii? întreabă generalul, enervat. Aghiotantul meu trebuie să cunoască fiecare om din Armata mea.

„Ticălos nebun, gândeşte aghiotantul. Sunt optzeci de mii de oameni în «4 Panzer». Nu-i ştiu nici măcar pe toţi idioţii din Cartierul General”. Dar oricum, ce vulpoi bătrân. Latră primul nume care-i vine în minte.

— Oberfeldwebel Stollmann, domnule!

— Pedepseşte-l, şuieră generalul. Pentru salut neregulamentar. N-am mai pomenit aşa ceva! Să salute ca şi cum dobitocul ar fi la paradă. Vreau să te ocupi cum trebuie de individul ăla, ai priceput?

— Prea bine, domnule! replică aghiotantul, notând în carnetul său.

În clipa în care Puma lui Barcelona o coteşte spre lunga şosea de legătură, generalul dă cu ochii de mutra tuciurie a lui Albert în trapa deschisă a conductorului.

— De ce e neagră faţa acelui om? îl întreabă pe aghiotant.

— Neagră, domnule? îngaimă acesta surprins. (Îşi pune ochelarii pe nas pentru a-l putea vedea mai bine pe Albert). Se pare că-i un negru, domnule! spune el şovăitor.

Întregul Stat-Major duce binoclurile la ochi. Pentru o clipă, Armata a 4-a e dată uitării şi toată atenţia e concentrată asupra lui Albert, aflat în scaunul şoferului unui car de luptă.

— Un negru? şuieră furios generalul. Ce prostie! Germania nu mai are colonii de douăzeci de ani.

— De douăzeci şi cinci, să trăiţi! îl corectează şeful de Stat-Major, şi ultimele noastre trupe coloniale au fost retrase de mult.

— Pedepsiţi-l pe omul acela pentru că şi-a înnegrit faţa fără ordin, izbucneşte brusc generalul. Nu vreau ca Armata mea să fie transformată într-o grămadă de bufoni de circ.

Aghiotantul notează febril: Şofer din Puma-524 va fi pedepsit pentru înnegrirea feţei. Adaugă, din proprie iniţiativă: ... şi pentru că a râs.

În cursul zilei, trecem prin satele înşirate pe marginea drumului. De la fiecare fereastră atârnă pânze albe, ca simbol al capitulării.

Locuitorii stau lipiţi de pereţii caselor, fără să zâmbească, cu feţele bântuite de teama zilei de mâine.

După-amiaza târziu, poposim, facem plinul cu combustibil, se distribuie muniţie şi fiecare primeşte câteva tablete de benzedrină. Încă n-avem timp de pierdut cu

somnul.

Porta şi Micuţul răscolesc deja de mult sertare şi dulapuri prin case. Nu prea ştiu nici ei ce caută, dar adulmecă în jur ca nişte câini de vânătoare.

— Din ce chestii ciudate beau ăştia de prin partea locului! face Micuţul, ridicând în aer un irigator roz cât toate zilele şi holbându-se uluit la el. Nu cred că reuşesc prea des să golească treaba asta fără să le zboare creierii prin urechi. La ce naiba slujeşte furtunul din el?

— Oricine îşi poate da seama, răspunde Porta. Ivan e un tip practic. Când bea, stă întins pe spate. Noi germanii avem multe de învăţat pe-aici, prin Rusia.

— Trebuie să-ncerc şi eu, strigă Micuţul entuziasmat, atârnându-şi irigatorul de centiron ca pe o a doua cutie de mască de gaze. Ia gândeşte-te: să stai tolănit pe spate şi să tragi cea mai straşnică beţie din câte-a pomenit lumea! Poate c-ar fi mai bine să ne facem ruşi şi să uităm totul despre Germania!

— Maica Maicii Domnului! exclamă Porta. Aici e o femeie moartă, şi poartă o pălărie de vânătoare cu o pană-n ea. Probabil că pleca într-o călătorie când a dat ortu’ popii. A plecat ea, numa’ că s-a dus într-o călătorie mult mai lungă decât se aştepta.

— Miroase a crimă, murmură el după ce cercetează cadavrul mai îndeaproape. Împuşcată-n burtă. Nu putea fi o execuţie, altminteri ar fi primit boaba-n ceafă. Aşa se procedează în ţara asta.

— Ce păcat! spune Micuţul dându-şi ochii peste cap. Asemenea ticăloşi daţi dracului ar trebui băgaţi la pârnaie.

— Uite-i poşeta, continuă Porta. Pune mâna pe o poşetă de damă din piele de cerb. Îşi vâră nasul în ea şi scotoceşte.

— Afară, imediat! E un ordin! ţipă Heide pe tonul celui mai afurisit subofiţer. Se proţăpeşte în uşă cu mâinile în şolduri şi se leagănă încontinuu pe vârfuri.

— Mănânci rahat, Moise! face Micuţul, câtuşi de puţin impresionat.

Sângele invadează faţa teutonică şi arogantă a lui Heide.

— Te previn, Obergefreiter Creutzfeldt, mai spune-mi o singură dată Moise şi te-mpuşc! E dezonorant!

— Ce-i dezonorant? Să fii împuşcat? râde Micuţul, jucându-se cu Naganul. Moise! Arăţi ca ăla care cade-n cur la bâlciul sătesc.

Furios, Heide caută să-şi scoată pistolul, dar, spre norocul Micuţului, acesta e înţepenit în toc şi Heide e nevoit să-l tragă cu amândouă mâinile.

— Moise! N-o să ajungi nicicând un mare cowboy prin filme, râde Micuţul în hohote. Pitacii te-ar fi ciuruit până acum fără să bagi de seamă.

O salvă urlătoare de rachete de la o „orgă” a lui Stalin cade pe strada vecină şi năruie un zid care se prăbuşeşte trosnind în mijlocul drumului.

— Maică Marie! strigă Micuţul, aruncându-se la adăpost în spatele unui zid. Descreieraţii de vecini nu s-or sătura oare niciodată să tragă în noi?

O mitralieră grea germană se porneşte să latre isteric în rafale sălbatice.

— La dracu’ omule, încetează! răsună prin vacarm vocea Bătrânului. Trasoarele alea le vor dezvălui poziţia noastră!

— Julius a păţit-o, strigă Micuţul, arătând cu ţeava automatului spre corpul lui Heide întins la podea.

— Führerul a pierdut un soldat devotat, spune Porta întristat. Ţine-i fruntea, ca să-i umflu cei trei dinţi de aur. De multă vreme am pus ochii pe ei.

— Ai să faci asta? La urma-urmelor, e şi el un fel de prieten de-al nostru! face Micuţul, devenind dintr-odată moralist.

— De un’ să mai ştie el ce se-ntâmplă? E mort, nu-i aşa? răspunde Porta aplecându-se deasupra lui Heide. Tocmai e pe cale să-i înşface cu forcepsul unul dintre dinţi, când Heide îşi revine cu un ţipăt.

— Blestem! strigă Porta uluit, credeam că eşti mort.

— Jefuitor de cadavre, zbiară Heide, holbându-se dezgustat la cleştele dentar ruginit al lui Porta.

— Jefuitor de cadavre? face Porta inocent. Nici vorbă. Doar nu eşti încă mort, aşa-i?

— O să te raportez, şuieră Heide furios. Îşi pipăie ceafa brăzdată adânc de o schijă de obuz.

— Afară! strigă Bătrânul. Curăţaţi zona, dar faceţi-o repede! Mişună de eroi-aspiranţi, care au de gând să moară pentru marele Stalin.

— Sunt pe drum, strigă Porta. Ţâşneşte de-a lungul caselor cu mitraliera în mână, ţinând-o de ţeavă.

O grosolană grenadă rusească zboară prin aer şi cade fumegând la picioarele Micuţului. Cu un şut năpraznic, demn de un fotbalist internaţional, o trimite de unde-a venit. Nu degeaba e el golgheterul Regimentului.

Porta trimite câteva rafale scurte în direcţia unor ochiuri de geamuri şi sare la adăpost înapoia unui transportor carbonizat.

— Rahaţii ăia. Ori sunt în pivniţă, ori, dacă nu, atunci sunt în pod, strigă Micuţul, căzând grămadă într-o băltoacă plină cu noroi şi zăpadă fleşcăită.

— Unde? urlă Porta, trecând strada în salturi lungi.

Cade fulgerător în rigolă în clipa în care aude temutul muget al unei „vaci” venind de pe drum. Un şir de pietre de pavaj zboară în aer.

— La pământ, fir-aţi să fiţi, urlă Bătrânul către pluton, făcând semne cu braţele.

Albert stă în spatele unei roabe, culcat pe-o parte, şi trage dintr-o MG-34 de parc-ar avea de gând să doboare recordul mondial de consumare a cât mai multor muniţii în cel mai scurt timp.

Barcelona se aruncă înapoia lui, gâfâind.

— În ce dracu’ tragi, maimuţoi negru? Trebuie să dăm socoteală pentru muniţia consumată.

— Mă doare-n cur, auzi? îngaimă Albert, cenuşiu la faţă de groază. Niciun ticălos comunist nu mă va trimite la dracu’ pe mine.

— Opreşte-te, smintitule! strigă Barcelona, dând mitralierei un şut cu piciorul care-o smulge din mâinile lui Albert. Acesta rămâne rezemat de peretele ud al unei case, scuturând din cap într-o parte şi-n alta, şi privindu-şi pierdut mitraliera care zace şuierând într-un troian de

zăpadă murdară.

— La ce stai şi bombăni pe-aici? întreabă Porta, apărând dintr-o casă în spatele a doi prizonieri cu mâinile ridicate deasupra capetelor. Arăţi ca Frankenstein în rolul mumiei!

— Ie-te că nici nu mai am voie să trag, se tânguie Albert. Ăsta-i cel mai mizerabil război din câte-au fost, doar ştii şi tu, omule.

— Se-nţelege că poţi să tragi, răspunde Porta. Bubuie în ei, fiule! De-aia te plăteşte Armata. Cu un rânjet pe faţa lui pistruiată, dispare după colţ cu cei doi prizonieri ai săi. Îi va vinde unei formaţiuni care adună prizonieri, în goană după medalii.

— Sus! porunceşte Bătrânul. Blindate, înainte!

— Führerul a câştigat războiul, declară Heide mândru în timp ce trecem pe lângă lungi coloane de prizonieri ruşi cu mâinile ridicate. Au cu toţii o privire pierdută.

— De-acum, nu va mai fi loc decât pentru două soiuri de oameni, mormăie Micuţul, cu amărăciune. Pentru puţoii care nu fac decât să dea ordine în stânga şi-n dreapta, şi pentru toţi ceilalţi idioţi care stau în poziţie de drepţi în sacii care le ţin oasele şi zbiară „Heil Hitler!”

După o scurtă încleştare sângeroasă, înaintăm de-a dreptul prin Poltawski. Pe marginea şoselelor, zac leşuri îmbrăcate în uniforme cenuşii de puşcăriaşi. Cu toţii au în ceafă câte-o găurică de glonţ. Pometii ascuţiţi ţâşnesc prin pielea subţire, pergamentoasă a feţelor, şi dinţii le sunt dezveliţi fantomatic, ca la cranii.

— Lichidaţi! confirmă Bătrânul. (Trimite un lung jet maroniu peste marginea trapei). Ruşii sunt la fel de afurisiţi ca şi-ai noştri.

— Nu s-a-ntâmplat de mult aşa ceva, spune Barcelona, aplecându-se peste marginea turelei vehiculului său de curăţenie pentru a vedea mai bine. Sângele e încă proaspăt şi mai picură.

— Dar de ce i-or fi împuşcat? întreabă Gregor. Şi tocmai aici în stradă, pe unde trecem noi.

— Nu puteau ţine pasul, spune Porta cunoscător, le dădeau bătaie de cap şi-i ţineau în loc şi pe ceilalţi.

— Dar nu pot face una ca asta, se lamentează Gregor, aplecându-se deasupra corpului unei femei. Aşa ceva nu-i cu putinţă!

— Ai să vezi lucruri şi mai groaznice, răspunde Porta laconic. Aşteaptă numai până când o să dea pendula înapoi, şi vom fi noi ăia care o iau la sănătoasa, cu vecinii ciupindune de cur. Atunci să vezi de ce suntem *noi* în stare!

Bătrânul îşi aprinde tăcut pipa cu căpăcel de argint şi-şi doreşte, în sinea sa, să-i cadă în mână autorul acestui masacru.

Şirurile de morţi par fără sfârşit, dar, în mai puţin de-o oră, vârtejul războiului ne-a alungat din minte acest episod ca şi multe altele.

Moartea fizică ne pândeşte de după fiecare colţ. Nu ne-o putem alege, aşa încât suntem nevoiţi să trăim şi să ne ducem treaba mai departe. Războiul e o boală, şi cel mai bine e să nu ne gândim prea mult la ea, ci să uităm impresiile pe care simptomele ei le lasă asupra noastră. Dacă n-am face-o, foarte curând am înnebuni.

Plutonul se instalează de-a lungul unui pârâiaş, care aleargă, galben şi îngheţat, înspre îndepărtata mare.

Porta amplasează mitraliera grea în spatele unei grămezi de saci cu cartofi, susţinând că aceştia opresc la fel de bine gloanţele ca şi sacii de nisip. Barcelona vrea ca vehiculele să fie gata de plecare, în aşa fel încât să ne putem lua imediat tălpăşiţa dacă va fi nevoie, dar întâmpină proteste violente în clipa în care cere ca şoferii să rămână la locurile lor.

— N-o să aveţi destul timp sa vă instalaţi, încearcă el să le explice şoferilor furioşi, care se tem să rămână singuri în vehicule. Vreau ca afurisitele alea de care să fie gata de drum cât mai e timp! ordonă el turbat.

— Du-te dracului cu timpul tău, strigă Porta obraznic. Rămâi tu în cutia aia de sardele, dacă ţii morţiş. Eu stau aici cu pocnitoarea. Dacă bat vecinii la uşă, vom avea destul timp s-o ştergem. Eu voi fi unul dintre supravieţuitorii războiului ăstuia mondial. N-o să mă las prăjit în propria-mi osânză când îi va veni vreunui ticălos comunist ideea să-mi

lipească o mină magnetică de fund.

În lumina jucăuşă a unui foc uriaş, care mistuie nişte hambare, îl zărim pe Micuţul apărând dintr-o fereastră, cu un lădoi cât toate zilele.

O Maxim trimite înspre el un şir de trasoare.

— Încetează cu risipa de gloanţe, zbiară acesta, ameninţând cu pumnul invizibilele poziţii ruseşti. Aveţi pământ în cap în loc de creier? Sau poate rahat?

— Te fac fărâme dacă nu laşi imediat baltă lădoiul ăla, ţipă Bătrânul, scos din sărite. Întoarce-te la formaţiunea ta nenorocită. Să te mai prind o dată că jefuieşti şi te-aduc în faţa Curţii!

Se ridică o flacără. O cometă care coboară lin urmată de o coadă colorată. Cu toţii încremenim sub orbitoarea lumină albă. Desluşim sunete din toate direcţiile: cizme grele călcând pe vârfuri, mâini nervoase despiedicând arme, zornăit de cuţite de luptă, gloanţe împinse pe ţeavă.

Zgomotele înăbuşite ale morţii. Nu vedem nimic, auzim din beznă doar. Nu putem fi siguri dacă sunt aievea sau dacă imaginaţia noastră chinuită ne joacă un renghi.

Porta înalţă capul şi adulmecă asemenea unui câine de vânătoare asmuţit.

Încet, incredibil de încet, flacăra blestemată coboară spre pământ.

Întorc liniştit mitraliera.

— Sfântă Agnes din Bielefeldt! şuşoteşte Porta, încântat la culme. Dacă ce miros eu e aievea, o să aprind pentru tot restul vieţii o lumânare în sinagogă pentru Dumnezeul Germaniei.

O explozie seacă trosneşte deasupra capetelor noastre şi ne trântim în noroi. O flacără uriaşă înfloreşte pe cerul nopţii.

— Viaţa nu-i decât o găoază neagră, căscată şi împuţită, blestemă Albert, clănţănind din dinţi în gura unei pivniţe. În noaptea asta, muierea mea dansează la Zigeunerkeller şi toţi o să se holbeze în gaura ei de fiecare dată când va ridica piciorul. Pe urmă se regulează cu toţi neisprăviţii din garnizoană. Uite ce trebuie să îndure un bărbat pe front!

— Şi ea-i tot neagră? întreabă Gregor curios, trăgând atent cu ochiul de-a lungul ţevii mitralierei. E convins că pe afară prin beznă se strecoară vreo câteva companii de ruşi, pregătindu-se să ia cu asalt poziţiile noastre şi să ne taie beregata.

— În comparaţie cu ea, eu sunt o faţă palidă, murmură Albert, trecându-şi mâna peste figură. E atât de neagră cum doar poporul lui Dumnezeu poate fi.

— E curvă? întreabă Porta senin, iţindu-şi mutra de după un sac de cartofi.

— Mai spune asta o dată, şuieră Albert furios, şi-o să-ţi trag pielea aia albă peste urechile tale de neamţ împuţit. E-o artistă, omule. Dansează franţuzeşte la Zigeunerkeller. Şi numele ei e pe afişele de-afară. Şi-o iubesc, frate-meu, chiar dacă-i o negresă franţuzoaică.

— Sfântă Marie! exclamă Porta. E-adevărat ce aud? Stingeţi repede flacăra aia. Purcei de lapte! Fir-aş al naibii, purcei de lapte!

În clipa în care flacăra se stinge, Porta şi Micuţul ţâşnesc ca nişte duhuri hămesiţi, adulmecând cu limba scoasă. Nu iau în seamă ţipetele furioase ale Bătrânului, care le porunceşte să se înapoieze la unitate.

— Asta-i dezertare, strigă Bătrânul în beznă. M-am săturat! Sunt la capătul răbdării!

— Adulmecă mâncare, *mes amis,* chicoteşte amuzat Legionarul, aprinzându-şi o ţigară lungă de la chiştocul celei dinainte. Nici măcar întreaga Armată Roşie n-ar fi în stare să-i oprească în clipa de faţă!

În timpul goanei nebuneşti, Micuţul cade o singură dată, dar se dă vreo douăzeci de metri de-a berbeleacul pe un povârniş şi se pocneşte de un tractor răsturnat. După câteva minute se loveşte de-un rus care-şi face nevoile după un tufiş.

Rusul nu şi-a scos pistolul din toc decât pe jumătate, când cuţitul de luptă al Micuţului i s-a înfipt în piept.

— Cei buni mor de tineri, mormăie uriaşul, străpungându-l din nou cu cuţitul.

Eram atât de singur,
Erai atât de fermecătoare,

cântă Porta fericit, cu o voce răguşită à la Louis Armstrong, în timp ce se apleacă deasupra unei grămăjoare de şase purceluşi de lapte grohăitori. Unul dintre ei se freacă drăgăstos de bocancii Micuţului. Acesta se tolăneşte în paiele murdare şi se apucă să se joace cu purceii.

— Lasă asta, îl previne Porta, sau se va întâmpla ca atunci, cu scroafa aia mare de care ne-am îndrăgostit. Ştii tu, aia care a murit de bătrâneţe!

— De ce cânţi chestii străine, întreabă Micuţul, ridicând din sprâncene.

— N-am idee, răspunde Porta. Cred că sună haios. Îmi place Louis Armstrong. Nimeni nu ştie să cânte ca negroteii!

— Adolf l-a pus şi pe el pe lista neagră, spune Micuţul, cu amărăciune. Am avut eu o placă fainã de-a lui. Odată m-au bătut de m-am căcat pe mine la Stadthausbrücke 8 pentru c-am ascultat-o. Doamne, ce m-au ciomăgit. Apoi m-au pus să halesc placa ăia blestemată, doar aşa, ca să-mi intre bine-n cap că noi, nemţii, nu trebuie să ne aplecăm urechea la un aşa rahat de-al Untermenschului.

— Adolf e nebun de legat, spune Porta, dar l-om aranja într-o bună zi. Ai răbdare, fiul meu. După furtună vine şi vreme bună.

— Nu-mi iese din cap treaba asta, face Micuţul gânditor, scărpinându-l după ureche pe unul dintre purceluşi. Îmi dau seama că trebuie să-i zburăm căpăţâna aia austriacă. Dar mai întâi să-i frângem piciorul stâng. Apoi dreptul. Pe urmă, amândouă braţele, pornind de la falangele degetelor în sus, ca să priceapă că vorbim serios. Din când în când, îl pocnim şi-n boaşe, dacă are. Apoi turnăm benzină pe el şi aruncăm un chibrit aprins. Asta cred eu că avem de făcut ca să încheiem conturile cu el!

— Ia-o uşurel, l-om aranja la timpul potrivit, promite Porta, îşi va da cu pumnii-n cap că şi-a luat meseria de Führer. Votează-l pe Adolf şi mori tânăr, hohoteşte el în

noapte.

Undeva, în oraş, un obuz explodează trosnind. Câteva mitraliere latră furioase, dar în curând amuţesc. În cele din urmă, răsună şi pocnetul unui mortier.

Bătrânul dă buzna peste ei, echipat complet de luptă. E plin de noroi de la cască până la botul cizmelor.

— V-aţi ţicnit cu totul? Ce dracu' aveţi de gând?

— Ia vin' de te uită, rânjeşte Porta amabil, înrolăm câţiva porci comunişti.

— Tată ceresc! mormăie Bătrânul dezolat. (Dă cu automatul de podeaua noroioasă.) Cu ce-am greşit de-am fost pus în fruntea unei adunături de descreieraţi ca Plutonul 2? Vecinii atacă pe tot frontul şi sunt cât pe ce să ne dea peste cap, şi voi ce faceţi? Staţi aici şi vă jucaţi cu nişte nenorociţi de porci. O să fiţi scoşi la raport pentru asta, fir-aţi să fiţi!

— De ce eşti mereu atât de oţărât? întreabă Micuţul. Te consumi prea mult pentru Armată şi pentru războiul ăsta tâmpit. Bucură-te de viaţă. Şi-aşa e destul de scurtă!

— Taci odată din gură, şuieră Bătrânul furios, îndreptând spre Micuţul o grenadă cu mâner.

În depărtare se aude bubuitul greu al obuzelor şi răzbate, din când în când, trosnetul tunurilor de pe tanc.

— Poate că-i timpul să ne mişcăm preţioasele funduri, face Micuţul, trăgând cercetător cu urechea la tunuri.

Câteva Maxim pornesc un foc încrucişat, dar nu-i decât o răpăială agitată care nu ne dă bătaie de cap.

Porta îşi vâră un purcel la subsuoară. Micuţul îşi aruncă automatul pe umăr şi ia câte unul sub fiecare braţ.

— Înhaţă şi tu unul, îi spune Bătrânului, să-i putem da fiecăruia câte puţin, ca să nu facă nimeni mutre!

— Nu e permis să alergaţi după porci în mijlocul unui atac, spumegă Bătrânul, stacojiu la faţă. Loveşte furios unul dintre purcei.

Porta priveşte prin crăpătura uşii, dar o trânteşte imediat.

— Ce-i? întreabă Bătrânul, cu un rictus pe faţă.

— Nimic deosebit. Doar un colonel rus cu o băşitoare automată sub braţ şi cu privirile sătule de hoituri nemţeşti.

O ploaie de gloanţe izbeşte pereţii casei, cât pe ce să smulgă uşa din ţâţâni.

— Drăguţă metodă de a ciocăni la o uşă, mormăie Micuţul, trăgându-se după o bârnă groasă, cu purceluşii gălăgioşi sub braţ.

Mitraliera pocneşte neîncetat. Întreaga zonă e presărată cu pământ, bolovani şi schije de la explozii.

— S-o ştergem de-aici, spune Bătrânul. Vecinii vor sosi din clipă-n clipă!

— Maică Precistă! strigă Micuţul. Ăştia trag cu materiale grele! Ai crede că vor să ne omoare.

Unul dintre purcei îşi înteţeşte guiţatul. Coastele i-au fost despicate de o schijă. Micuţul e plin de sânge.

— Omoară porcul ăla afurisit, strigă Bătrânul. O să-l audă toată Rusia.

Micuţul îi tăie beregata la iuţeală. Grohăitul se sfârşeşte cu câteva horcăituri slabe.

— Să mori atât de tânăr, spune el compătimitor.

E o dimineaţă mohorâtă şi îngheţată, şi ceaţa deasă învăluie peisajul.

Porta se opreşte la adăpostul câtorva tufişuri, scoţându-şi pistolul de semnalizare.

— Fără prostii, îl previne, neliniştit, Bătrânul. Oricum nu putem vedea nimic.

— Ştiu, răspunde Porta, întinzând în sus braţul cu mâna încleştată pe pistolul de semnalizare, dar îl avertizăm pe Ivan că suntem treji şi gata de bătaie. Pe urmă, în vreme ce dobitocii vor sta acolo ţâţâind şi aşteptând ca, din clipă-n clipă, să le zburăm fundurile, noi o ştergem uşurel de la petrecere.

O flacără atârnă câteva minute deasupra terenului, după care e din nou întuneric şi nu mai vedem nimic.

— Pas alergător de-a lungul vechii poziţii! îmi porunceşte Bătrânul.

Gâfâind din cauza efortului, zoresc de-a lungul tranşeei înguste, în noroi până la glezne. Pentru o clipă, mă opresc la colţ. Simt nevoia unei ţigări. Zăresc feţe ruseşti sub căşti caraghioase care privesc drept spre mine de pe parapetul

tranşeei. Totul se petrece mult mai rapid decât pot înregistra ochii şi creierul meu. Ceaţa întunecată a dimineţii se umple de flăcări, fum şi urlete sălbatice. Îndărătul şi înaintea mea, ruşii sar în tranşee. Flacăra ţevii unui Kalaşnikov mă orbeşte pentru câteva clipe. Înnebunit de frica morţii, cad pe spate, mă ridic, şi mă iau de piept cu un rus care e la fel de înspăimântat ca şi mine. Îl izbesc orbeşte cu cuţitul de luptă şi simt cum îi intră în pântece. Îmbrăţişaţi strâns, ne prăbuşim pe fundul noroios al tranşeei. Îmi scot cuţitul din trupul său şi-l înjunghii iar, şi iar. Sânge fierbinte îmi împroşcă faţa. Alerg cuprins de panică, fără să ştiu încotro mă poartă picioarele.

Ruşii din spatele meu aruncă grenade, ale căror explozii luminează în noapte.

Porta şi Micuţul năvălesc înspre mine. Mă arunc la pământ, pentru a evita automatele lor răpăitoare.

Bătrânul îi urmează. Alţii se ţin de el îndeaproape.

Începe o luptă sălbatică şi sângeroasă corp-la-corp. Smulg un Kalaşnikov din mâinile unui locotenent rus, mort, şi încep să trag orbeşte în tot ce întâlnesc în cale.

Suntem setoşi de sânge şi răzbunare. Vrem să ucidem, fericiţi că i-am căzut blestematului de inamic în spate.

Un caporal rus pleşuv stă înaintea mea, cu mâinile ridicate deasupra capului. Golesc jumătate de încărcător în pieptul lui şi-i reped în faţă patul armei.

Dintr-odată totul amuţeşte. Lupta ia sfârşit la fel de repede cum a început. „O încăierare minoră” – vor glăsui rapoartele.

Porta ţine în mână o sticlă de vodcă. Îi scoate dopul cu dinţii, ia o duşcă lungă şi gâlgâitoare şi sloboade o râgâitură.

Sângele îi năvăleşte înapoi în obrajii străvezii şi privirea i se înviorează. Se şterge la gură cu dosul palmei. Apoi se aplecă şi culege de pe jos o grenadă. Îi deşurubează căpăcelul şi-o vâră în buzunar. O putem folosi în cazul unor eventuale surprize.

Cu automatele despiedicate şi cu degetul pe trăgaci, năvălesc cu Porta printr-o uşă care dă în stradă, gata să

secerăm tot ce mişcă. Ştim că în asemenea localităţi supravieţuitorii sunt nişte fanatici, buni de legat, total nepăsători în faţa vieţii atâta vreme cât pot lua cu ei şi câţiva soldaţi inamici.

Ne strecurăm tăcuţi de-a lungul zidurilor, cercetând cu băgare de seamă orice firicel de praf din aer. Îmi înăbuş tusea de teamă să nu-i dezvălui poziţia vreunui maniac aflat la pândă cu degetul pe trăgaci.

Prima cameră e goală, următoarea la fel.

Păşesc uşurel, urcând pe o scară îngusta în spirală.

Deodată, inima încetează să-mi bată, în momentul în care o mâna grea îmi cade pe umăr. Din fericire, sunt atât de speriat încât uit de propria-mi armă.

— Acum nu te scăpa în nădragii lui Adolf, şopteşte Micuţul liniştitor. Nu-s decât eu. Dac-aş fi fost Ivan i-ai fi pupat deja pe îngeri în fund.

— Doamne fereşte! M-ai speriat de moarte, bâlbâi eu, descotorosindu-mă de mâna lui.

— Ia uite ce-am găsit, face el fericit, arătându-mi o cutie lunguiaţă plină cu trabucuri. Un colonel ticălos de-al vecinilor stătea şi el pe-acolo, mort şi cu mâna pe astea, în clipa în care s-a nimerit să trec prin preajmă. Zâmbind, îşi pune în gură un trabuc obez, pe care şi-l aprinde cu o scăpărătoare meşterită dintr-un tub de cartuş.

— Te-ai scrântit, şoptesc eu înfiorat. Acum, când stau la pândă gata să ne zboare capetele, tu…

— Pentru un trabuc bun merită să mori, filosofează Micuţul calm. Îşi ridică bricheta primitivă deasupra capului ca pe o torţă şi priveşte cercetător în jur.

În momentul în care păşim pe scară, aceasta începe să scârţâie periculos.

— Rahat vechi şi putred, ocărăşte el, trosnind cu bocancul într-o scândură şubrezită.

Porta ne aşteaptă pe palier, ţinând în mână o sticlă de vodcă pe jumătate goală. Mai ia o înghiţitură lungă înainte de a-i pasa sticla Micuţului, care îmi lasă doar câţiva stropi.

— E careva pe aici? tuşesc eu neliniştit din cauza spirtului arzător.

— De un’ să ştiu eu? face Porta, îţi închipui cumva c-aş fi vreun vizionar?

— Om afla noi în curând, spuse Micuţul, trăgând de câteva ori vârtos din trabuc şi vârându-şi capul prin chenarul uşii asemenea unei piei roşii care încearcă să arunce o privire după colţ. Hei, Ivane! urlă el cu o voce care răsună prin casă. Ieşiţi din bârlog, tovarăşi! Avem ceva drăguţ pentru voi. (Coboară piedica de siguranţă a automatului şi gesticulează cu ţeava.) Nu-i nici măcar un mădular obosit, chicoteşte el, şi intră înapoi în cameră cu paşi lungi şi încrezători. Înăuntru, nu e decât mobilă fărâmată. Cioburi de porţelan şi sticlă scrâşnesc sub cizmele noastre ţintuite.

În mijlocul podelei zace o păpuşă din acelea care-şi pot închide şi deschide ochii. Porta o ia de jos şi-o aşază grijuliu pe ceea ce-a mai rămas dintr-o vitrină demodată.

Peste tot pluteşte duhoarea greţoasă şi dulceagă a morţii.

În stradă, latră sălbatic o mitralieră. Alte două intră şi ele-n joc. Pocnesc mortiere. Sunetele se contopesc într-o tăcere încordată în care moartea pândeşte din fiecare adăpost.

— Drace, mă doare braţul! mă vait eu, încercând să-mi suflec mâneca.

— Unde? întreabă Porta. Ia să vedem!

— La naiba, sângerezi! exclamă Micuţul, holbându-se. Cine te-a crestat?

— Cred că s-a-ntâmplat în tranşee când mi-au sărit în cap nemernicii ăia, răspund eu.

Porta mă pansează, spălând mai întâi rana cu nişte bere dintr-o sticlă destupată de pe vitrină.

— Dar te-au crestat bine, face Micuţul, compătimitor. Ia un trabuc de ofiţer, vrei? Face bine.

Încuviinţez din cap şi-mi muşc buzele de durere în clipa în care Porta îmi curăţă tăietura lungă.

Înaintăm precauţi prin casă, cu automatele gata să intre-n acţiune. La mansardă dăm peste un pat dublu în care zace un cadavru. E umflat şi are ochii holbaţi şi sticloşi.

Micuţul îl împinge cercetător cu baioneta.

— Te-ai scrântit sau ce? Ai pământ în cap? îl ocărăşte Porta. Dă-i numai o gaură, şi-o să ne înăbuşim în gaze de hoit. N-o să ne mai suportăm unul pe altul. Ia vezi dacă n-are ceva dinţi de aur, dar fii atent! Bagă de seamă să nu-l înţepi!

Micuţul deschide gura mortului cu gestul unui dentist profesionist.

— Nici urmă, spune el, clătinând dezamăgit din cap. Un rahat proletar cu dinţi de oţel. Comuniştii ăştia afurisiţi se pricep să prostească lumea! Şefii ăi mari îşi umplu boturile cu aur şi prăpădiţii trebuie să se mulţumească numai cu fier. Şi asta numesc ei drepturi egale. N-o să ajung nicicând comunist. De asta poţi fi sigur.

Acoperişul a ars aproape în întregime, şi prin el putem zări cerul întunecat. O rachetă luminoasă explodează într-o floare orbitoare de lumină albă. Imediat se pornesc să bată tunurile grele şi apare un şir de mingi roşii de foc.

— Isuse şi Marie, strigă Micuţul, coborând precipitat scara îngustă în spirală. Sosesc vecinii!

Bubuiturile şi trosnetele se intensifică, în timp ce peste oraş se abate o ploaie de obuze.

Eu mai-mai că zbor pe uşă, şi mă arunc pe burtă în ceea ce nădăjduiesc că e un adăpost, dar constat că sunt doar rămăşiţele a doi soldaţi germani. Stomacul mi se întoarce pe dos şi vomit din rărunchi. Mă lovesc peste haine într-o încercare isterică de a scăpa de mizeria umană.

— Ia-o uşurel, *mon ami, c'est la guerre,* mă încurajează Legionarul. (Dintr-un salt lung, e lângă mine.) Nu-s decât nişte resturi umane pe marele morman de gunoi al Războiului.

În scurtă vreme focul artileriei amuţeşte. Doar mortierele continuă să pocnească, semănându-şi obuzele printre noi.

Câteva Maxim latră furibunde, trimiţând şiruri de trasoare în lungul străzii.

— De unde dracu' trag? întreabă Gregor contrariat. Nu zăresc pe nicăieri flăcări la gura ţevii.

— Nemernicii trag prin pânză de cort, explică Porta cunoscător.

Trei panzer-grenadieri sosesc alergând sub povara echipamentului pe care-l cară şi se aruncă gâfâind la pământ alături de noi.

— Feldwebel Gross, se prezintă unul dintre ei, aranjându-şi casca de oţel nou-nouţă.

— Obergefreiter, prin mila Domnului, Joseph Porta, rânjeşte Porta, săltându-şi niţel jobenul galben.

— Cară-te, bufon nenorocit, şuieră Feldwebelul, dându-se în lături de parcă Porta ar fi ciumat.

Se aude din nou sunetul sec al unui obuz de mortier, care aterizează pe undeva, prin faţa noastră. Din pământ ţâşneşte un şuvoi de apă şi un hidrant roşu pentru incendii zboară de-a curmezişul străzii, zdrobindu-se de zid chiar în spatele Micuţului.

Mă ghemuiesc înspăimântat după puşca-mitralieră, cobor capul şi-mi sprijin buza căştii de patul armei, neîndrăznind să privesc afară.

O altă flacără îşi croieşte drum pe cer. Sunetul împuşcăturii îmi ţiuie în urechi. Feldwebelul din Grenadieri e cel care-a tras.

— Fir-ar dracu' al dracului, ce ai de gând, măi idiotule? spumegă Bătrânul. Ai chef să ne cadă-n cap toată armata lui Ivan.

— Are căpăţâna plină cu rahat uscat de mâţă, asta e, mârâie Micuţul, aruncându-i Feldwebelului din Grenadieri o căutătură rea. Sfatul meu, Bătrânule, e să-i tai boaşele!

— Cu cine-ţi închipui că stai de vorbă, Obergefreiter? explodează Feldwebelul, pradă furiei. Ai de-a face cu un Feldwebel. Te voi raporta pentru adresare necuviincioasă unui superior!

— Gura, amice! Fă-ţi un nod la mădular, îl sfătuieşte Micuţul, chicotind prin întuneric.

— Nu admit aşa ceva, latră Feldwebelul Gross. Cer ca acest om să fie pedepsit.

— Cară-te de-aici până nu te-mpuşc, şuieră enervat Bătrânul. Nimeni nu te-a poftit. Ăsta-i Plutonul 2, şi tu n-ai treabă cu noi!

— Dar războiul e acelaşi, ripostează Feldwebelul Gross,

privindu-l furios pe Bătrânul.

— Ai dopuri în urechi, sau ce? N-ai auzit ce-a zis omul? A spus s-o ştergi, strigă Porta vesel. Toţi saxonii sunt aşa de îngrămădiţi ca tine? La naiba, Fido! Treci înapoi în coşuleţ şi culcă-te!

— Nu-i lăsaţi să vă vorbească astfel, domnule! face un grenadier subţirel la voce şi la trup, cu o uniformă care mai mirosea încă a magazie.

— Ivan va sosi din clipă-n clipă şi vă va zbura fuduliile, spune încântat Gregor, cu un nechezat prelung.

— În picioare! O luăm din loc, hotărăşte Gross brusc. Se ridică cu aerul unui adevărat comandant şi nu aude înşelătorul şuier din aer. Noi îl auzim şi ne lipim de pământ cât putem de bine.

— Porci laşi! mai apucă el să spună înainte ca un obuz de 80 mm să explodeze chiar în faţa lui.

Corpul său se conturează clar pe flacăra exploziei. Deflagraţia îl taie în două şi-i azvârle partea de sus a trupului, cu cască şi binoclu cu tot, în lături şi apoi printr-o uşă deschisă.

— Doamne sfinte! exclamă Micuţul. A avut baftă că uşa aia stătea într-o rână. Dac-ar fi fost închisă, s-ar fi lovit la cap.

— Şi-acum ce facem? întreabă ceilalţi grenadieri, privind şovăitori spre Bătrânul.

— Faceţi-vă rost de niscaiva rusoaice, îi povăţuieşte Porta amabil, şi regulaţi-le până uitaţi de război. E cel mai bun mijloc de a scăpa din el cu viaţă.

— Înapoi de unde-aţi venit! porunceşte brusc Bătrânul. N-am nevoie de voi în plutonul meu.

Grenadierii se ridică bombănind şi dispar în întuneric.

Încet-încet, focurile amuţesc şi peste oraşul ruinat coboară o linişte încordată şi ameninţătoare.

Înjurând şi bodogănind, ne culegem armele şi echipamentul greu şi-o luăm înainte la pas.

Îmi arunc automatul pe umăr şi-mi şterg de pe faţă noroiul şi zăpada topită.

— Fir-ar să fie, da’ rece mai e! face Gregor în timp ce

strânge picioarele trepiedului şi-şi suflă în degetele vinete de frig.

Bătrânul merge în fruntea Plutonului 2, crăcănat, cu pistolul-mitralieră în scobitura braţului, ca şi cum ar căra o lopată, şi cu casca lui udă împinsă pe ceafă.

— Haideţi, băieţaşii mei! Ia să vedem dacă nu dăm peste Armata Roşie, ca să terminăm războiul una-două, sloboade Porta un râs macabru. Că doar de-aia am plecat de-acasă!

— Ce viaţă mizerabilă, oftează Micuţul, plimbându-şi cu limba trabucul cel gros dintr-un colţ în celălalt al gurii şi scuturându-şi cu o mişcare amplă a braţului zăpada de pe melonul său cenuşiu. Niciun individ sensibil n-ar trebui constrâns să suporte toate câte le oferă un împuţit de război mondial ca ăsta, bodogăne el pesimist.

— Ştiţi ce mi-ar plăcea mie să fac? întreabă Gregor impulsiv, în vreme ce bate pasul alături de noi de-a lungul şirului de case. Mi-ar plăcea să-i fac o vizită generalului „Fund-şi-Cizme” şi să-i vâr o grenadă-n pat. Lua-l-ar dracu’! apoi aş sta afară şi-aş pândi momentul hazliu în care ticălosul bondoc ar lovi tavanul împreună cu târfa aia din „Kraft durch Freude” cu care doarme.

— Daţi-i drumul, daţi-i drumul, ne zoreşte Bătrânul, nerăbdător. Pentru ce naiba credeţi că vă plăteşte Armata o marcă pe zi?

Câţiva ruşi se ridică şi vin în întâmpinarea noastră cu mâinile întinse deasupra capului. Alţii dispar în beznă, aruncând în urma lor grenade, în timp ce aleargă.

Micuţul omoară opt inşi cu o rafală prelungă, care pare că nu se mai opreşte. Zdrobeşte ţeasta unui ofiţer care strigă:

„Stalinu!”

Plutonul face popas lângă rămăşiţele arse ale unui siloz pentru grâne care mai fumegă încă şi e plăcut să te încălzeşti lângă ele.

În curând, începem să ne înviorăm. Mă tolănesc înapoia puştii-mitraliere, într-o movilă de grâu înnegrit. Gregor zace întins pe spate lângă mine. Pleoapele îi tremură. Îşi suflă de pe faţă un fulg mic dintr-o pană de vrabie.

Bătrânul priveşte în gol, dus pe gânduri. Ştie că acolo, în beznă, sunt mii de fanatici care ne vor pielea.

Îl cercetez cu ochii mijiţi. Câtă vreme îl avem pe Bătrânul comandant de pluton, mai sperăm să ieşim cât de cât teferi din nebunia asta. Nu vrea să-l vadă pe niciunul dintre noi ucis inutil în vreo acţiune idioată pusă la cale de cine ştie ce nebun de undeva, de departe, din spatele nostru. De vreun ţicnit care nu caută decât medalii şi un nou şir de legume[16] care să-i împodobească pieptul.

Un obuz de 37 mm percutează şi ricoşează ţiuind, fără a provoca stricăciuni.

Porta se sprijină ostenit de ruinele calde ale silozului şi scuipă prosteşte în vânt.

— Sfântă Agnes, ce poate fi mai frumos pe lume decât o mică pauză într-un război mondial! Ce-aţi zice de nişte cafea cu ceva întăritor?

— Ai boabe? întreabă Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu căpăcel de argint.

— Drept cine mă iei? râde Porta răguşit. În ziua în care nu voi avea destule boabe pentru o ceaşcă de cafea, lumea îmi va fugi de sub picioare.

— Nu prea e vreme, face Bătrânul, pufăind din pipă. Dar, ducă-se dracului, fă totuşi una! Doar nu suntem rapidul de Moscova, suntem numai Plutonul 2!

Cu degete agere, Porta îşi aranjează primusul său american.

— Oamenii care au navigat cu chestia asta peste Oceanul Polar nici n-ar fi visat că, într-o bună zi, Obergefreiter, prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta îşi va face cafea pe ea, rânjeşte el mulţumit.

— Ce linişte blestemată, mormăie Bătrânul, suflând în ceaşca din metal ataşată de bidonul cu apă.

— Nimic nu-i mai bun într-o dimineaţă îngheţată decât una „mică şi neagră”[17], spune Porta, adăugând în fiecare

[16] Cele mai înalte distincţii militare erau însoţite simbolic de „frunzele de stejar”, denumite, în jargon soldăţesc, „legume” (n.tr.).

[17] „Una mică şi neagră” – o ceaşcă cu cafea neagră, cu un dram de şnaps sau votcă (n.tr.).

ceaşcă un strop de vodcă.

Albert soarbe mai mult din cafea pentru a lăsa loc pentru vodcă.

— Treizeci de ani dac-aş rămâne în război, şi tot nu m-aş obişnui cu afurisitele alea de flăcări, şopteşte el, făcându-şi palmele căuş şi suflându-şi aer cald în obraji. Mă trimit cu gândul la candele de mort. Viaţa nu-i decât o mare hazna şi-ţi e suflată de sub fund fără ca măcar să-ţi dai seama, dar tot se mai spune că „Dumnezeu e bun!" Să mori de râs! În toată viaţa asta mizerabilă n-am cunoscut frica mai bine ca acum, de când am nimerit în parodia asta de război, iar pe deasupra mai sunt şi ud leoarcă! De s-ar lăsa c-o pneumonie, aş avea cel puţin temperatură şi tot tacâmul, dar bunul Dumnezeu a hotărât altfel, şi uite cum sunt nevoit să mă târăsc pe faţa împuţită a pământului, aşteptând ca vecinii să-mi zboare curul ăsta negru. (Soarbe o gură de cafea cu vodcă şi priveşte în jur abătut.) Câteodată aş vrea să mă omoare, şi să termin povestea. La urma-urmelor, viaţa nu merită oricum să fie trăită.

— *C'est la guerre, mon ami,* oftează Legionarul, cu veşnica ţigară „Caporal" înfiptă între buze. Tu nu eşti decât deşeul care înalţă mormanul de gunoi al Armatei. Asta e voia lui Allah!

Porta chicoteşte şi mai toarnă cafea şi vodcă în ceştile noastre.

— Straşnic ne-a mai tras în piept Führerul lui Heide când ne-a promis pace eternă şi „Kraft durch Freude" cu tot tacâmul!

— Să amplasăm mitralierele? întreabă Barcelona, întinzându-se în grâul cald.

— Nu, dă-le dracului! face Bătrânul nepăsător. Ia să mai vină o dată şi vecinii să ne roage să tragem în ei! Eu unul m-am săturat.

Când ne dezmeticim mai e încă întuneric. Ne vârâm în mantăile noastre care miros a noroi şi a sudoare străveche.

Bătrânul ne aşteaptă afară, în ceaţa umedă şi rece. Marginile bonetei sale de campanie îi stau peste urechi, iar pipa cu căpăcel de argint îi atârnă leneşă din colţul gurii! E

una din acele dimineţi mohorâte din care Rusia are cu grămada. O dimineaţă tocmai bună să-ţi smulgă sufletul şi vlaga.

Mormăind şi răstindu-ne unii la alţii, ne strângem echipamentul. Se vede treaba că am adunat până acum o colecţie nemaipomenită de materiale: mitraliere uşoare şi grele, accesorii rudimentare pentru arme, pistoale-mitralieră, cuţite de luptă, cazmale rabatabile, centuri cu cartuşe, grenade care ne umplu buzunarele şi carâmbii cizmelor. Să adăugăm şi cleştii pentru tăiat sârmă, încărcături magnetice, baterii şi telefoane de semnalizare, felinare de campanie, portharturi şi busole.

— Doamne, ce grămadă de rahat, gâfâie Porta, luptându-se cu sacul măştii sale de gaze. Rămâneţi pe loc până aduc limuzina!

— E-n regulă, răspunde Bătrânul. Şoferii să-şi adune căruţele, dar repejor, domnilor! Haideţi să terminăm cu războiul ăsta puturos ca să ne putem întoarce cu toţii acasă.

— Să sperăm că băieţii neastâmpăraţi din vecini nu ne-au umflat caleştile de sub fund în timpul nopţii, chicoteşte Porta şi se îndepărtează fluierând, urmat de ceilalţi conducători ai plutonului.

— Dacă vrea careva un sfat de la mine, spune Micuţul, important, sunt de părere că ar trebui să punem ceva santinele pe lângă căruţele-astea cât timp tragem la aghioase. Altfel nu ne va acoperi nicio societate de asigurări. Ei, dar asta-i treaba voastră, băieţi! Eu mă duc să aduc porcii.

— Tu rămâi aici, răbufneşte Bătrânul, furios, dar Micuţul nu-l aude. A dispărut deja cu o grenadă într-o mână şi cu un automat în cealaltă.

După o vreme, zilele şi nopţile încep să se scurgă împreună, într-o umbră confuză. Un oraş cucerit nu se mai deosebeşte de altul, şi e mult de când am renunţat să mai numărăm morţii, mult prea numeroşi pentru a mai prezenta vreun interes.

Pe câmp zac hoiturile unor vaci bălţate, umflate ca nişte

baloane, răsturnate pe spate, cu picioarele ţepene.

Pe Porta mai-mai că-l podideşte plânsul la priveliştea acestei smintite risipe de hrană şi se lansează într-o descriere despre prepararea corectă de „osso buco” cu orez şi sos picant.

Regimentul 27 Panzer e retras din atac. Majoritatea companiilor sale au fost reduse la efectivele unor plutoane. Compania noastră a mai rămas cu trei vehicule, restul fiind nişte epave.

„Când am părăsit pământul patriei,
ni s-a spus că mergem să apărăm
drepturile sfinte!”

MARCUS FLAVIUS

Rămăsese ultimul din plutonul său. Era dis-de-dimineaţă. Alerga nebuneşte prin fundul văii. Cei mai mulţi căzuseră în timp ce traversau fluviul, atunci când o mitralieră grea rusească se pornise să tragă de pe unul din maluri. În urma lui, undele apei deveniseră de un roşu-aprins. Ajunse pe culmea dealului şi simţi o durere arzătoare într-o coastă. Fusese sfâşiat. Totul i se întunecă înaintea ochilor.

După-amiază, târziu, îşi reveni în simţiri. Aerul era înăbuşitor şi soarele îl dogorea. Încercă să-şi întoarcă faţa de la el. Vestonul îi era ferfeniţă, nasturii dispăruseră, iar partea dreaptă îi era un terci însângerat. Carne sfâşiată, oase zdrobite şi zdrenţe de uniformă.

— Apă, gemu el. Apă! – dar n-avea cine să-l audă.

Câmpul de luptă era liniştit.

Puţin mai încolo zăceau doi ruşi, dintre care unul murise cu câteva ore în urmă. Faţa nu-i mai era decât o mască însângerată. Celălalt soldat mai mişca puţin din când în când şi din gura lui zdrobită ieşea un horcăit slab. Îi fusese despicat stomacul.

Un roi de muşte mişunau pe măruntaiele sale vărsate.

— Apă! gemu el din nou. Sete!

Întreaga vale era presărată cu tuburi goale de cartuşe. Pe malul fluviului zăcea epava arsă a unui T-34. Iar ceva mai încolo turela smulsă a unui P-IV – german. Iarba verde şi fragedă fusese strivită sub călcătura nenumăratelor cizme grele; şenilele tancurilor sfâşiaseră pământul moale.

Deodată îşi luă zborul un roi de muşte. Unele se aşezară pe faţa lui, vârându-i-se în gură, printre buzele întredeschise, şi în nas. Încercă să-şi ridice mâna, şi apoi să-şi scuture capul, dar comenzile pornite de la creier se sfârşiră într-un tremur abia perceptibil al trupului.

„Apă”, gândi el. Continuă să se gândească la apă până în clipa în care îşi dădu sufletul.

Două săptămâni mai târziu, mama lui, o văduvă din primul război mondial, primi invariabila carte poştală:

„În numele Führerului Adolf Hitler, vă aducem la cunoştinţă, cu părere de rău, că fiul dumneavoastră:

Leutnant GEORG FRIEDRICH

Comandantul unui pluton de infanterie, a căzut la datorie luptând vitejeşte pentru Führer, Volk şi Vaterland.

Führerul vă mulţumeşte. Hei! Hitler!”

LOCOTENENTUL CEL GRAS

Orăşelul ales pentru refacerea noastră e curat şi plăcut. Războiul lăsase ca urmă a trecerii sale doar câteva case năruite. Reţeaua de alimentare cu gaze a fost, bineînţeles, aruncată în aer, cum se întâmplă întotdeauna în timpul unei retrageri. Dar nouă nu ne pasă. Cui îi mai trebuie gaze? Nu nouă, în orice caz!

Hotelul Svaboda freamătă de viaţă. Tania, proprietăreasa, stă înapoia tejghelei, îmbrăcată într-o rochie de bal demodată, încadrată de trei ospătăriţe nostime, cu fustiţele lor scurte, gata să-i întâmpine pe eliberatorii germani. Are un vocabular interesant şi extrem de colorat, deprins de la trupele mongole care staţionaseră aici înaintea noastră.

Porta şi Micuţul se apucă de îndată s-o înveţe expresiile echivalente în germană. Două zile mai târziu, îl întâmpină pe fiecare client care-i trece pragul cu un amabil: „Pupă-mă-n cur!”

Mâna Micuţului se strecoară tot mai sus pe sub rochia ei violet, încercând să afle unde şi-au ascuns comisarii vodca

şi caviarul înainte de a pleca.

— Te arzi? o întreabă el, lasciv, cu o şoaptă care face alambicele de pe rafturi să zornăie şi ursul împăiat de lângă şemineu să clipească din ochii săi roşii, luminaţi.

Cu aerul mândru al unei ţarine, îşi face apariţia pe uşă Vera Konstantinovna. Poartă aceeaşi haină scumpă din blană de vulpe, în ciuda căldurii din încăpere. Se spune că e o femeie de rang, măritată cu un comisar sus-pus care a plecat cu Armata Roşie. Ceilalţi i se adresează rânjind cu „Alteţă”, dar nu-şi pot ascunde teama în faţa ei.

— O punem? propune Porta, făcând cu degetul mijlociu semnul internaţional pentru copulaţie. O cursă cu schimbătorul de viteză, *paniemaieşi?*

În drum spre camera de la etaj, mâinile lui Porta cercetează deja terenul de sub fusta Verei.

— Numai puţin, să mă spăl la *ma petite soeur,* murmură ea, ţuguindu-şi buzele pentru un sărut. Înainte de-a fi nevoit să plece, soţul meu a instalat aici un bideu. Ştii ce-i un bideu?

— O troacă în care să-ţi speli artileria mijlocie, râde Porta. Franţa e plină de chestii din astea, dar pe-acolo lumea se şi regulează mai mult.

În timp ce ea e la baie, Porta se dezbracă. Îşi aruncă greul pistol rusesc pe toaletă, dar ca de obicei îşi păstrează cizmele şi jobenul galben.

De jos de la bar răzbate vocea groasă de bas a lui Barcelona:

Wir, im fernen Vaterland geboren,
nahmen nichts als Hass im Herzen mit,
Doch wir haben die Heimat nicht verloren,
unsere Heimat ist heute vor Madrid...[18]

Când revine în cameră nu mai are pe ea decât ciorapii şi

[18] *„Noi, născuţi în îndepărtata patrie,/N-am păstrat în inimi decât ura./Dar patria nu ne-am pierdut-o./Patria noastră se află astăzi în faţa Madridului* – cântec al legiunii „Condor”, trimisă de Hitler în sprijinul falangiştilor lui Franco în timpul războiului civil din Spania (n.tr.).

pantofii. Părul auriu-roşcat i se revarsă liber pe umeri.

— Ce mai poamă, exclamă Porta cu admiraţie, plescăind din limbă. Hai cu mine la Berlin. Ai putea face avere în Zigeunerkeller. Ăia plătesc două sute pentru un solo şi cinci sute pentru o plimbare în grup.

Se apropie de el încet, cu buzele întredeschise într-un zâmbet senzual.

— O, maică-măiculiţă, mormăie el răguşit, dându-şi peste cap ochişorii săi porcini. Ai fi în stare s-o scoli şi pe-a unui mort!

— Eşti un bărbat nostim, şopteşte ea seducător. Dar de ce nu-ţi descalţi cizmele?

— Ajută în caz de evacuare rapidă, rânjeşte el. Ia închipuie-ţi că bărbatu-tău, plecat în călătorie, şi-ar vârî încoace capul său de comisar, cu un Kalaşnikov în mână. Aş şterge-o mai iute cu cizmele în picioare.

Ea îl sărută. Săruturi mici, uşoare ca fulgul, care-i gâdilă faţa. Cade pe spate în pat, trăgându-l şi pe el.

— Îţi place ciomagul meu, aşa-i? întreabă el după o vreme. E de la Berlin şi e-n stare de orice!

— Eşti un bărbat drăguţ, şopteşte ea admirator, trecându-şi degetele peste părul său aspru de pe ceafă.

Când Porta revine la bar, câteva ore mai târziu, e întâmpinat cu urlete de admiraţie.

— Cât te-a costat? întreabă interesat un Wachtmeister de artilerie. Vrea să ştie dacă-i ajung economiile lui de douăzeci şi cinci de mărci.

— A făcut-o din dragoste! se laudă Porta. Dar tu fii sigur că va trebui să scuipi cel puţin o bătrână pentru plăcerea asta.

— Atunci dă-o dracului. Nu-i genul meu, şuieră dezamăgit Wachtmeisterul. Pleacă să stea de vorbă cu una dintre ospătăriţele în fustă scurtă.

— Fereală! urlă Micuţul, beat, legănându-se pe picioare. Dacă nu, vă zbor mădularele la toţi!

Pistolul-mitralieră pare că va răpăi o veşnicie. O oglindă uriaşă cu vulturul ţarist zboară în ţăndări. Cioburile cad în dosul tejghelei, iar podeaua e plină de muşcături de la

gloanţele ricoşate. După ce-şi goleşte încărcătorul, rămâne pentru o clipă nesigur, unduindu-se pe picioarele răscrăcărate.

— Sunteţi morţi? întreabă el prin salonul pustiu, schimbând încărcătorul. Sau poate n-aţi aflat cine-a invadat ţara asta puturoasă? Cu o nouă rafală prelungă spulberă toate ferestrele, împuşcă o vacă din peisajul unui tablou atârnat pe perete şi face sită uşa care dă din bucătărie la bar. Apoi se prăbuşeşte pe podea, strângând drăgăstos în braţe pistolul-mitralieră.

Un intendent cu o singură cizmă în picior zboară urgent prin uşă. Are impresia c-au revenit ruşii.

Tania îl ajută pe Micuţul să se ridice, îl îmbrăţişează şi-i spune cu o amabilitate prefăcută că ea, de fapt, i-a iubit dintotdeauna pe nemţi.

— Un război mondial nu-i chiar atât de râu, îi explică Porta Verei, care-şi aranjează jartiera. Comisarul tău ştie că în timp ce e plecat tu le serveşti eliberatorilor nemţi păsărica lui de drept? Dacă află, te-ar putea trimite la Kolîma pentru comportament nerusesc. Dar, mai ştii, poate că ţi-ar plăcea să lucrezi acolo jos, în minele statului?

— Avem oaspeţi, strigă Gregor voios, în timp ce prin noroiul pieţei îşi face apariţia un Kübel, patinând lateral cu cauciucurile scrâşnind.

Din Kübel sar sprinteni cinci poliţişti militari. Precauţi ca nişte balerini, îşi caută drum prin zăpada mocirloasă, ferindu-se să-şi murdărească bocancii lucitori ca oglinzile. Căştile sclipesc, aruncând scântei în toate direcţiile. În timp ce traversează piaţa, îşi scot pistoalele Walther din tocurile galbene nou-nouţe. Tropăie apăsat pe scândurile duşumelei, plini de ei şi cu piepturile bombate, expunând insigna strălucitoare de vânători de capete. Oameni masivi, bine hrăniţi, care savurează teama ce sunt obişnuiţi s-o inspire.

Comandantul gărzii, un saxon cu o înfăţişare brutală, purtând pe buzunarul stâng de la piept Ordinul Sângelui[19],

[19] „Ordinul Sângelui” – distincţie naţional-socialistă instituită de Hitler în 1933 în memoria zilei de 9 noiembrie 1923. Consfinţea participarea

dă alene roată încăperii, aruncându-ne priviri în care se citeşte Curtea Marţială.

— Nu mă cunoaşteţi, porcilor! urlă el cu un aer mulţumit, scuipând pe podea. Dar să vă ferească Sfântul să ajungeţi să mă cunoaşteţi! (Dintr-un buzunar special de pe cracul pantalonului scoate un baston lung de poliţist, îl îndoaie cu ambele mâini ca pe o sabie şi-l agită ameninţător prin aer.) Ia să-l văd pe ticălosul care trage pe-aici fără ordin!

— Eu sunt tipul pe care-l cauţi, Herr Wachtmeister, dom'le, rânjeşte Micuţul, ţinând între dinţi un trabuc cât toate zilele. (În timp ce-i răspunde, vâră brutal ţeava Tokarevului sub falca obeză a celuilalt.) Ia ascultă, băi avorton scârbos, cară-te şi ia şi gloata asta de curcani cu tine. Pentru că într-un minut mă apuc din nou să trag.

— Eşti nebun! bâlbâie Wachtmeisterul neliniştit, retrăgându-se încet către uşă.

— Nu, nu sunt, rânjeşte Micuţul, trimiţând un glonţ în podea, între picioarele omului. Sunt bastardul lui Frankenstein, fiule, asta sunt, şi-n fiecare dimineaţă beau sânge la micul-dejun.

— Arestaţi-l! se precipită Wachtmeisterul, alb la faţă ca varul.

Nu reacţionează nimeni la ordinul său. Cei patru poliţişti militari o şterg pe uşă. Sloboade un ţipăt ascuţit în clipa în care Micuţul se năpusteşte asupra lui cu o mârâitură surdă şi, cu un pumn greu, îi înfundă casca pe cap până la nas. Iese pe uşă atât de repede încât se dă de-a berbeleacul şi alunecă o bucată bună prin mocirlă.

— Vom avea necazuri, prezice sumbru Barcelona. Or să ne omoare când s-or întoarce cu întăriri.

— Luaţi-vă bulendrele şi s-o ştergem, ordonă Bătrânul, aşezându-şi boneta pe cap.

— Acum e ora închiderii, spune Tania cu fermitate. Plecaţi. Mâine ne vedem din nou. Ăsta-i un local cumsecade, să ştiţi, nemţi puturoşi!

Coboară cu zgomot jaluzelele din fier şi stinge ochii roşii

activă la lovitura de stat (eşuata) a naziştilor de la München, din 1923. Un fel de atestat al apartenenţei purtătorului la „Vechea Gardă" (n.tr).

şi răi ai ursului împăiat.

La plecare, Micuţul îşi repede pumnul printr-un ochi de geam rămas până atunci intact. Îşi scuturǎ mâna care şiroieşte de sânge şi o linge ca o mâţă care linge frişcă.

— De ce dracu’ ai mai făcut-o şi p-asta? îl ocărăşte Bătrânul furios.

— Era un geam comunist, de-aia, zbiară Micuţul. Dă furios un şut unei găleţi goale care se rostogoleşte zgomotos într-un şanţ de peste drum. Mereu boscorodeşti, Bătrânule. Nu vrei să ne distrăm şi noi ca bieţi soldaţi ce suntem. Mie-mi place să sparg geamuri. Asta fac de când eram sugar. Dac-ar fi să plătesc toate geamurile pe care le-am spart, mi-ar trebui un împrumut la Banca Naţională.

Ar fi trebuit să fii de faţă în noaptea în care eu şi cu progenitura aia de jidan, David, de pe Heyn Hoyerstrasse, am făcut zob toate geamurile de la David Station şi i-am împroşcat pe caralii din cap până-n picioare cu ţăndări de sticlă. Şi totul numai din vina lor. Se repara o conductă de gaz şi ticăloşii adunaseră toată piatra cubică într-o grămadă, tocmai bună pentru noi când am ieşit abţiguiţi de la „Godacul fericit!” „Pe locuri, fiţi gata, start!” a urlat atunci puiul de jidan, azvârlind primul bolovan. A nimerit pe biroul supraintendentului Willy Nass, răsturnându-i ibricul cu cafea şi spărgându-i o călimară plină cu cerneală, în aşa fel încât o grămadă de documente importante pentru ticălosul de stat au fost acoperite cu cafea şi cerneală. Pe Nass l-au apucat pandaliile şi şi-a dat drumul în stil hamburghez, aşa că toţi caralii de la Schupo s-au apucat să-şi pună pe ei blindajul şi artileria, pistoale şi ce mai aveau. Când să iasă în Reeperbahn, au rămas înţepeniţi în poartă, atât erau de mulţi. David şi cu mine am împrumutat nişte biciclete care ne aşteptau rezemate de zidul Teatrului de Varietăţi, şi-am tăiat-o pe şosea, urmăriţi de un roi de curcani. Doamne, da’ tare se mai străduiau să pună gheara pe noi. De fapt, pe mine, pentru că eu eram singurul pe care-l vânau. David jidanul s-a fofilat la Buxtehude. Zicea că trebuie s-o ajute pe mătuşă-sa la gogonele. Nass m-a ameninţat cu pedepse grele pentru şterpelire de biciclete şi

distrugere de bunuri în timpul evadării. Mai zicea el ceva şi despre nişte babe şi-o tarabă cu ziare. Am încercat cât am putut să-l lămuresc că n-avea cum să fie vorba de mine, pentru că eu nu ştiu să umblu pe bicicletă.

„Minţi”, a urlat el, rupându-şi biroul în două cu bastonul. „Dar om afla noi în curând ce şi cum” mi-a promis, dându-mi un brânci prin uşă şi pe scări. Jos, în stradă, mi-au înmânat o bicicletă de-a forţelor de poliţie pentru care Nass a trebuit să semneze o chitanţă. Am pornit-o de pe Davidstrasse, aia care coboară în pantă şi se termină în Elba.

„Suie-te!” mi-a strigat un Oberwachtmeister cu o mustaţă de jurai că-i a lui Adolf.

M-am făcut de câteva ori că mă dau cu fundul de pământ, dar s-au pornit să mă ciomăgească pentru a mă face să pricep cât de importantă e pentru ei excursia asta cu bicicleta.

Apoi m-au aşezat în şa şi i-au dat biţoaclei un brânci grozav!

„Ia-o la vale, hoţ nenorocit de biciclete”, mi-a poruncit Nass de sub ţăcălia aia a lui cu cozoroc.

„Prea bine, domnule”, am răcnit eu şi mi-am întins picioarele în lături. Restul l-a făcut afurisita de biţoaclă. A ţâşnit pe Davidstrasse ca din tun şi a cotit-o într-o rână pe Bernhardt Nocht Strasse, care-i straşnic de abruptă. Pe drum, mai-mai c-am pupat un tramvai, în vreme ce scârţâia la deal în sus, pe-acolo pe unde-şi fac treaba toate târfele de cinci mărci din Fischermarkt.

Pe Landungsbrücke am fost nevoit să părăsesc biţoacla poliţiei, care a continuat să meargă de capul ei şi nu s-a oprit decât în Elba. Ar fi trebuit să auziţi cât de urât făcea Nass când i-a ajuns la urechi că i s-a înecat bicicleta. Am aflat mai târziu că a fost nevoit s-o plătească. Pe chitanţă, stătea scris doar numele lui.

— Încetează cu rahatul ăsta despre Davidswacht şi Nass, fonfăie Porta, care se căptuşise cu un guturai. Ne vor împuşca fără să prindem de veste. Muierea aia de comisar cu care am întreţinut relaţii sociale mi-a spus că pe-aici au

fost puzderie de NKVD-işti care s-au evaporat prin zonă după ce Armata Roşie şi-a luat tălpăşiţa.

— Zvonuri de latrină, face detaşat Gregor Martin. Amicii noştri şi-au pierdut curajul. Am câştigat războiul. Tot ce-avem de făcut e s-o tăiem prin toată Rusia de-a curmezişul şi să ne-ntâlnim pe partea cealaltă a Pământului cu halitorii de orez.

— Mai întâi vreau să-l văd pe ofiţerul sanitar, strănută Porta. Nu mai pot de picioare şi-o să avem de mers cale lungă. Aveţi barem habar cât e de mare Mama Rusie?

— Ştiţi ce cred eu? trâmbiţează Micuţul, lovindu-se cu pumnul în piept. Ar trebui să-i pârlim straşnic pe ticăloşii ăia din NKVD ca s-avem şi noi parte de pace din când în când.

— Mănânci rahat, mormăie Porta răguşit, suflându-şi zgomotos nasul cu degetele. M-am săturat să hoinăresc pe scoarţa pământului sub ordinele unuia sau altuia. Ia gândeşte-te câte se întâmplă la Berlin în vreme ce eu fac pe-aici pe soldatul. (Îşi suflă din nou nasul şi ia un gât zdravăn de vodcă.) Dumnezeul nostru german nu-i prea isteţ. Dac-ar fi fost, l-ar fi luat pe Gefreiterul nostru din Boemia, pe nume Adolf Hitler, în primul război mondial!

— Măsoară-ţi cuvintele, Obergefreiter Porta, îl previne Heide tăios. E de datoria mea să te raportez NSFO-ului, şi rezultatul va fi neîndoielnic cel pe care-l ştim cu toţii.

— Eşti în stare să prezici viitorul, aşa-i? îl ia Porta peste picior, suflându-şi nasul cu dosul palmei.

Prin noaptea tăcută, răsună un clinchet deconspirativ şi ne punem cu toţii la adăpost de-a lungul zidului.

— Un automat, ăsta-i un automat scârbos, şopteşte Micuţul, lungindu-se la pământ.

Porta trece strada cu agilitatea unui motan şi se strecoară pe nişte scări distruse într-o pivniţă a cărei jumătate de uşă atârnă într-o singură balama.

În timp ce aleargă, din altă deschizătură a pivniţei izbucnesc explozii.

— O Balalaică! Fir-aş al dracului, o Balalaică! urlă Gregor agitat, şi trage din reflex în şuvoiul de lumină.

Tot din reflex, smulg şi eu inelul unei grenade-ou şi-o arunc înspre pivniţă. O bufnitură înfundată, şi bezna e despicată de o flacără portocalie care se răsfrânge în căştile noastre ude.

Micuţul năvăleşte cu un trosnet asurzitor drept printr-o uşă de sticlă. Cioburile îi zboară pe la urechi. Schmeisserul său latră sacadat. Totul durează doar câteva minute. Apare din nou în chenarul uşii, dă cu piciorul în câteva cioburi şi strănută de două ori, vertiginos.

— Asta-i Balalaica cu pricina, strigă el, ridicând un Kalaşnikov deasupra capului. Ăla care cânta la ea e mort!

— Puturoşii de vecini sunt atât de bătuţi în cap din cauza războiului, încât nu mai sunt în stare decât să stea în drum şi să-ncurce treburile, spune Barcelona, tuşind. A răcit ca şi noi. Îşi adună o flegmă şi-o scuipă în direcţia unui cal mort care zace într-o baltă de sânge îngheţat.

— Nu fi prea sigur, fonfăie Porta, luând încă un gât din sticla sa de vodcă. (O consideră a fi un înlocuitor al vitaminei C şi nădăjduieşte că-l va scăpa de răceală.) Niciodată să nu te-ncrezi în vecini. Păduchii ăştia împuţiţi sunt în stare s-o ia de la capăt şi, până să ne dezmeticim noi, ne trezim înapoi de unde-am plecat!

— Ştiţi ce cred eu? zbiară Micuţul dintre ruinele unei cofetării. Războiul ăsta e un nou război de treizeci de ani, ca atunci când Isus şi-a aruncat armata în Marea Roşie ca să-i caftească pe turci. Cunoştinţele sale biblice sunt, ca de obicei, puţin descentrate.

Din capătul celălalt al oraşului răzbate foc de artilerie grea.

— Parcă au rahat între urechi, se înfurie Gregor. Ticăloşi, ahtiaţi după războială. De ce dracu’ trag tot timpul? Aş vrea să plec înapoi la generalul meu. Cu el, războiul era o plăcere.

— Ai voie să împuşti poliţai militari, hă? şopteşte Porta misterios, curăţindu-şi zăpada îngheţată de pe cizme.

— Nu prea, râde Barcelona, înghiţind un pumn de pastile pentru gât pe care le-a „găsit” asupra unui cadavru.

— N-ai voie să faci o grămadă de lucruri, strigă Micuţul.

(Culege furios o grenadă neexplodată de pe jos şi-o azvârle pe fereastră.) Ducă-se dracului cu toţii!

— Doamne sfinte, de ce strănută şi îngheaţă toată lumea în ţara asta spurcată? fonfăie Porta. Ştie careva vreun leac? Mă simt ca şi cum mi-ar ieşi păr prin urechi şi viruşii mi-ar fi construit un baraj de sârmă ghimpată în gâtlej!

— O grenadă rusească-n cur, sau poate o rafală de Kalaşnikov în deblă te-ar lecui pe loc de răceală, face Gregor cu un râs fără umor.

— Cel puţin sunt leacuri sigure, admite Bătrânul, curăţindu-şi pipa cu cuţitul său de luptă. Răcelile sunt cumplite, şi ce-i mai rău e că nu sunt de ajuns ca să te ţintuiască la pat.

— Dreptu-i! pufăie Micuţul. M-am dus ieri pe la ofiţerul sanitar. M-a azvârlit afară şi m-a ameninţat că mă bagă la pârnaie pentru sabotarea efortului de război.

„Am temperatură, domnule” i-am zis, „cel puţin 52 de grade.”

„Mănânci rahat, bă!” a răcnit el.

„Păi tocmai d-aia, domnule”, am răspuns, şi atunci s-a apucat s-o ia razna şi să zbiere. Văzând aşa, am şters-o înainte să se întâmple ceva neregulamentar. Oricum, am reuşit să-i strănut drept în nas. Să aibă la ce se gândi când i-o arăta şi lui termometrul 52 de grade.

— Ai cui sunteţi voi? latră un Leutnant obez, cu un monoclu sclipindu-i pe faţa cărnoasă şi albă.

— Cine dracu’ întreabă? vine replica lui Porta din umbra caselor.

Locotenentul turbează şi cere numele unităţii.

— Vârâţi-i o ţeavă de tun în cur, orăcăie Gregor din beznă. Ar fi încântat. Arată ca unul din ăia cărora le place să-şi vidanjeze din când în când căcăstoarele.

— Insulţi un ofiţer superior, spumegă Leutnantul, schimonosindu-şi faţa. Cine sunteţi, porcilor?

— Ăla-i colonel în Armata chineză, urlă vesel Micuţul *Paniemaieşi, grabit?*[20]

— Gura! previne Bătrânul, conştient că astfel de glume

[20] „Ai priceput, găoază?” în lb. rusă în orig. (n.tr.).

se pot lăsa cu consecinţe nefaste.

— Da', dar e pe bune colonel în Armata chineză, răcneşte Porta, cu un nechezat. Comandă două regimente de paraşutişti pechinezi, dar într-un secret desăvârşit, Herr Leutnant, să trăiţi! Nici măcar chinezii n-au auzit de ei, domnule!

— Alo, locotenente! rage Micuţul hohotind şi se bate cu palmele peste coapse. Ai greşit drumul, să ştii! Ivan Împuţitovici îţi poate zbura în orice clipă parbrizul ăla din mijlocul mutrei tale umflate şi te poate trimite în zbor să te regulezi cu îngerii!

Locotenentul îşi smulge pistolul din toc, îl armează cu un gest teatral şi-l îndreaptă asupra Micuţului, care-şi aprinde un trabuc imens cu aerul unui magnat al industriei.

Legionarul îşi răsuceşte automatul şi trimite o rafală în pământ, la picioarele Leutnantului. Gloanţele ricoşează în toate direcţiile.

Locotenentului îi scapă monoclul şi se face ţăndări pe suprafaţa pavată a străzii.

— Îţi găsim noi altul mai sticlos dom'le! propune Porta, în vreme ce patrula locotenentului aleargă în dezordine de-a lungul străzii.

— Sunteţi arestaţi! ţipă isteric ofiţerul, apucând braţul Bătrânului.

— Ia mâna de pe mine! şuieră Bătrânul, smulgându-se furios. Aici nu te afli în garnizoană, Herr Leutnant, şi noi nu suntem recruţi! Asta-i o unitate de linia-ntâi şi comandantul sunt eu. Tu n-ai treabă cu noi. Nu te cunoaştem!

— O să vă jupoi, se plânge locotenentul isteric. Asta-i revoltă. O să vă aduc în faţa Curţii Marţiale de campanie.

— Cum vreţi, domnule! răspunde Bătrânul, furios.

— Sparge-i dinţii, sugerează Micuţul, cu un râs crunt, şi apoi trage-i pielea peste urechi!

Pe stradă îşi face apariţia, patinând prin mocirlă, o maşină-amfibie, frânând şi răsucindu-se în jurul axei sale, până când reuşeşte să-şi îndrepte botul în direcţia din care a venit.

Oberleutnant Löwe sare cu agilitate din vehicul şi se

îndreaptă cu paşi mari spre Bătrânul, care, în cizmele sale ude şi murdare, îl priveşte acru.

— Iată-te deci, zâmbeşte Löwe, ridicându-şi uşor marginea căştii cu o mână mare, înmănuşată. Se uită întrebător la locotenentul cel gras: Ce cauţi aici? se adresează el aspru, pescuind o ţigară stâlcită din buzunarul de la piept.

Bătrânul îi oferă un foc şi clatină din cap în direcţia locotenentului obez.

— Acest ofiţer a dat buzna încoace să mă înveţe ce să fac cu plutonul, domnule. Tocmai îi explicam că nu l-aş sfătui să încerce una ca asta.

Oberleutnant Löwe suflă un nor de fum de ţigară, aruncă rapid o privire în jur şi pricepe imediat situaţia.

— Vino cu mine, îi porunceşte locotenentului care tocmai deschidea gura să-şi verse năduful.

Löwe se urcase deja în vehicul, alături de şofer, Obergefreiter Brinck. Nici nu apucă bine să se aşeze locotenentul, că Brinck apasă cu toată forţa pe accelerator şi demarează într-o ploaie de noroi şi zăpadă.

— În formaţie câte unul, după mine! mormăie supărat Bătrânul, punându-se în fruntea plutonului.

— Uite-l că iar a pus botul, face Micuţul, cu un gest deznădăjduit. În orice caz, de data asta n-a fost vina mea. Ofiţerul ăla afurisit a-nceput totul şi apoi n-a avut simţul umorului.

— Ofiţerii sunt întotdeauna de vină, spune Porta, suflându-şi nasul cu degetele. Nu-şi pot ţine gura când vorbim noi. Treaba lor!

Gregor depistează un magazin de mobilă şi ne încartiruim acolo temporar.

— Aţi verificat să nu fie capcane pentru tâmpiţi? întreabă Heide zelos, uitându-se sub o canapea.

— Nu schimbaţi poziţia mobilei şi, în niciun caz, nu atingeţi tablourile, ne povăţuieşte Porta. Dacă vedeţi vreun tablou de-al lui Stalin, nu-l clintiţi. Parşivilor noştri duşmani le place să instaleze mici surprize pe sub mobile sau pe după tablouri. Întoarceţi-l pe Stalin cu mutra la perete,

fiilor, şi veţi avea surpriza vieţii voastre!

— Doamne, aşa-i! ţipă Micuţul. Mai ţineţi minte când am urnit din loc porcul ăla mare şi mort? A sărit în aer un sat întreg împreună cu un pluton de motociclişti. Vecinii legaseră de porc un fir care ducea la depozitul de muniţii. A fost ca şi cum lumea şi-a ieşit din ţâţâni, şi eu am zburat în aer de i-am pupat tălpile lui nea Isus. Nici din porc n-a mai rămas nimic. Nici măcar o ciozvârtă pe care s-o dregi cu un ou prăjit!

— Mai are careva nişte ulei de armă? întreabă Heide, care îşi demontează pistolul-mitralieră.

— Ulei de armă? se strâmbă Gregor cu dispreţ Freacă-ţi instrumentul, frate-meu, şi foloseşte ce iese din el. Aşa fac halitorii de orez. Armata lor nu risipeşte nimic.

— Ţine-ţi gura, porc infect! scrâşneşte Heide turbat, aruncându-i o căutătură rea.

— Ajunge! porunceşte Bătrânul, care se trânteşte pe o canapea brodată şi priveşte în gol spre tavan. Nu mai vreau necazuri. Aveţi rahat între urechi!

Un duduit îndepărtat ne face să tresărim.

— Tancuri! spune Porta, apucându-şi jobenul.

— E-un tren care trece printr-un tunel lung, face Micuţul, întinzându-se leneş.

— Tren? Cred că te-ai ţicnit, strigă Gregor, aruncându-se îngrozit la podea. E-un obuz. Unul enorm.

Se produce o explozie asurzitoare.

— Isuse şi Marie! ţipă Micuţul, ghemuindu-se şi râzând nebuneşte. Ceva mai aproape de-ar fi fost, şi nu ne-am mai fi văzut casa. Iar arma sărmanului Julius ar fi rămas necurăţată.

— Ce rahat! ţipă Gregor, vârându-şi faţa lui de curcan prin geamul spart. (Într-o clipă o ia razna şi goleşte un încărcător întreg în beznă.) Împuşcaţi-mă! zbiară el, aruncând o grenadă de mână. E nevoie de doişpe oameni ca să-mpuşte un soldat puturos care s-a săturat să se mai bată în armata asta. (Gesticulează cu automatul prin aer.) Haideţi! Mi-ajunge! Lua-v-ar dracu’ cu războiul vostru cu tot! Vârâţi-vi-l undeva! Vârâţi-vi-l în cur şi căcaţi-l apoi afară

sub forma unei grămezi de revoluţii sud-americane. Pe urmă băgaţi-i-l pe gât lui Adolf şi puneţi-l să vă mulţumească pentru cadou.

Bătrânul şi Barcelona se târăsc pe podea pentru a-l înhăţa pe Gregor care ţopăie în sus şi-n jos pe salteaua cu arcuri a unui pat dublu. Ţine în mână un încărcător plin. Dar nu reuşeşte să-l bage în automat.

— O, Doamne, se tânguie el. Niciunul dintre noi nu va mai ajunge vreodată acasă! Vecinii or să ne zboare fundurile!

Bătrânul îl plesneşte de două ori cu putere peste faţă.

— Nazist nemernic, zbiară Gregor, privindu-l ca un nebun. (Îşi agită prin aer, ţeava automatului). Habar n-ai cine sunt eu! Eu şi cu generalul meu suntem nişte privilegiaţi în războiul ăsta. Iar voi sunteţi aici doar ca să fiţi împuşcaţi.

— Surmenaj de luptă, face Bătrânul, pocnindu-l din nou peste figură. Barcelona îi suceşte mâna la spate şi-l sileşte să dea drumul automatului.

— Luaţi mâinile voastre trădătoare de pe mine! urlă Gregor. Izbeşte cu piciorul o cască de oţel care zboară dintr-un capăt în altul al magazinului de mobilă.

Se luptă furios cu Bătrânul şi cu Barcelona, crezând că aceştia fac parte din plutonul de execuţie care a venit să-l ia şi să-l împuşte.

— Moartea îl face de multe ori pe om să dorească să dea ochii cu ea! ţipă el prin încăpere. (Ochii i s-au bulbucat sălbatic.) Dar n-ar strica să mai iei încă câţiva cu tine acolo jos, unde Dumnezeu şi Diavolul fac negoţ cu suflete!

— De fiecare dată aceeaşi poveste, oftează Micuţul, cuibărit într-un pat mare cu baldachin. (Are melonul tras pe ochi şi din colţul gurii îi atârnă un trabuc imens.) E o mare plăcere să te dai la fund, cum le-a zis Moise nătărăilor ălora de egipteni când s-au înecat cu toţii în Marea Roşie.

— Fir-ar curul meu negru al dracului! rage dintr-odată Albert, sărind în sus cu un urlet prelung. O zbugheşte prin magazinul de mobilă şi se loveşte de Porta care se prăbuşeşte grămadă peste Heide, împrăştiindu-i pe podea

piesele pistolului său mitralieră.

Heide sloboade un răcnet şi-l plachează pe Albert tocmai când acesta e pe cale s-o şteargă prin uşă.

— Şobolan negru şi puturos! zbiară el. Cine-mi face una ca asta nu scapă nepedepsit.

Prin aer vâjâie un obuz gigantic şi ne trântim cu toţii la podea. Noaptea devine o prelungă explozie cutremurătoare.

— Ce dracu' se'ntâmplă? ţipă Barcelona isteric, în timp ce marea clădire din beton începe să se legene ca o trestie bătută de vânt. Nenumărate schije de obuz se lovesc de perete, împroşcându-ne cu pulbere de mortar.

Geamurile cenuşii ale birourilor de la capătul magaziei zboară în ţăndări, împrăştiind o ploaie de cioburi.

— Halt! Cine-i acolo? urlă Legionarul, coborând piedica de siguranţă a automatului său.

— Fiara apocaliptică, răspunde vesel Obergefreiter Brinck, apărând pe brânci printr-o fereastră spartă. Vă ascundeţi foarte bine. Mi-au trebuit două ore să vă găsesc.

— Te-ai ţicnit, îl ocărăşte Bătrânul. Puteau să te cureţe.

— Războiul e-o afacere riscantă, rânjeşte Brinck nepăsător, în timp ce montează pe podea un telefon de campanie.

— Ce-i asta? se interesează Porta curios.

— Telefon militar de campanie model 1932, declară Brinck fericit. Maimuţoii de la transmisiuni au întins un cablu. Codul vostru este „Sauerkraut"[21], iar al comandantului, „Eisbein"[22]. Dacă ne-ar intercepta Ivan, ar crede c-am deschis un restaurant. Nu m-ar mira să-şi rezerve şi el o masă. În orice caz, nu vă agitaţi prea tare. Vecinii trag ca apucaţii şi cablurile sunt tăiate mai repede decât le pot repara transmisioniştii.

Ceva mai târziu, Gregor o ia din nou razna. Sare prin fereastra spartă, dar Bătrânul şi Barcelona reuşesc să-l înşface la timp. Îl tăbăcesc straşnic cu pumnii, aplicându-i tratamentul cel mai eficient pentru nebunia de linia-ntâi.

[21] Varză acră (în lb. germană) (n.tr.).

[22] Ciolan afumat de porc (în lb. germană) (n.tr.).

N-apucă bine să termine cu acesta, că Albert sare iarăşi în picioare şi se pune pe urlat ca un lup. Se repede cu capu-n perete, după care îşi scoate cuţitul de luptă şi începe să înjunghie şi să sfâşie nebuneşte o saltea. O taie fâşii, ţipând sălbatic. Arcurile ţâşnesc în sus şi-l pocnesc în mutră, isterizându-l şi mai rău. În cele din urmă, se încurcă în sârme şi în ţesătură de mobilă, încât cu mare greutate reuşim să-l eliberăm.

— Maimuţa asta neagră şi-a pierdut minţile, spumegă Bătrânul. Luaţi-i armele înainte de-a omorî pe vreunul dintre noi.

Din întunericul de afară se face auzit şuierul unui obuz. Fulgerul exploziei luminează în noapte. Obuzele continuă să sfredelească pământul într-un ritm diavolesc. În jurul nostru se prăbuşesc bârne şi ţigle. O uşă cât toate zilele zboară prin cameră şi retează capul unui infanterist care urcă scările.

— Şi nouă ne-au spus că porcăria asta de oraş a fost curăţat, schelălăie Porta, ghemuindu-se mai bine alături de Micuţul, în patul cu baldachin.

— Cred că vor ataca, spune Barcelona, trăgând atent cu urechea. Ia ascultaţi, ăsta-i unul de 75 mm!

— Maică Marie, mormăie Micuţul, îngropându-şi capul sub o pernă. Obuzele astea afurisite te fac să-ţi pierzi minţile.

Din stradă răzbate răpăit de cizme în pas alergător.

Legionarul priveşte precaut prin fereastra spartă.

— *Par Allah!* ţipă el îngrozit. E Ivan! Vine puhoi!

— Ivan? întreabă Bătrânul. Cu neputinţă! Asta înseamnă că întreaga divizie a fost aruncată înapoi.

Porta priveşte uluit prin nişa ferestrei peretelui din fund. I se face părul măciucă. Închide ochii şi mormăie înspăimântat.

— La dracu’! Asta-i întreaga armată a lui Ivan. Strigă el, înşfăcându-şi mitraliera uşoară şi croindu-şi drum prin încăpere spre uşa care dă în stradă.

Sărim aproape simultan peste gardul din scânduri. Dinapoia noastră răzbate trosnetul sec al exploziilor. În beznă clipeşte flacăra de la gura ţevii unui automat.

Arunc o grenadă spre ea şi răstorn în fugă câteva tomberoane goale care se rostogolesc cu un vacarm de nedescris.

O siluetă este proiectată în aer şi, pentru o clipă, pare suspendată deasupra flăcării unei explozii.

Ne trântim cu toţii la pământ în secunda în care artileria lor aşterne un covor de foc peste întinderea parcului.

Cu groaza cuibărită în măruntaie, mă scufund într-un pârâu, fără să ştiu cum am ajuns acolo. Nu simt nici răceala apei şi nici nu aud trosnetul gheţii. În spatele meu cad obuze uriaşe. O casă se năruie în flăcări.

După următoarea ploaie de obuze, ies din pârâu şi o iau la goană de-a curmezişul parcului. Mă arunc fără simţire într-o groapă care miroase încă a fier şi a pulbere arsă. Bombardamentul se înteţeşte într-un crescendo furios. E ca şi cum întreaga lume s-ar întoarce pe dos.

Aruncă în luptă tot ce au: tunuri de câmp, baterii Howitzer, mortiere, tancuri şi armament de infanterie. Cele mai rele sunt mortierele. Obuzele lor cad aproape neauzite şi explodează cu un plesnet drăcesc. Sunt atât de înspăimântat încât îmi vine să ţip şi să alerg cât mă ţin picioarele. Dar, ca o veche cătană în războiul ăsta murdar, ştiu că dac-aş fugi ar însemna moarte sigură. Mă ghemuiesc mai bine în groapa îngustă, căutând să mă fac cât mai mic. Îmi odihnesc bărbia pe patul pistolului-mitralieră.

Nu departe de mine cade un alt obuz. Suflul îmi împinge casca pe ceafă. Pentru o clipă îmi pierd cunoştinţa. Cureluşa căştii mai-mai că mă sugrumă. Îmi simt creierul golit, iar mâinile îmi sunt ca de gheaţă. Pare o veşnicie până când mă inundă din nou viaţa.

Acum sosesc tancurile. Le desluşesc zornetul şenilelor. Prin parc gonesc T-34 şi enorme KW-2, al căror vacarm e străbătut de urletele oamenilor zdrobiţi sub şenile.

Aud răpăitul infernal al mitralierelor germane, lăsând prin întuneric şiruri strălucitoare de trasoare.

Cinci sau şase rachete luminoase explodează pe cer, preschimbând noaptea într-un crâmpei de zi fantomatic şi

palid.

Ridic precaut capul şi zăresc tancurile T-34 croindu-şi drum pe lângă cărare. Pe tancuri, o mulţime de infanterişti. Încep să bată tunurile antitanc de 88 mm, al căror bubuit te asurzeşte.

Un T-34 explodează într-o sferă de foc; un altul zboară în ţăndări.

Aud şenile zdrăngănind aproape de groapa mea de obuz şi mârâitul unui motor Otto. Mă simt învăluit de suflul cald al ţevii de eşapament a unui T-34. E atât de aproape încât i-aş putea atinge şenilele.

Înnebunit de groază, îmi înfig degetele în pământ şi încerc să mă lipesc şi mai strâns de el. Forţa exploziei care urmează e cu neputinţă de descris, căci pare însăşi născocirea Diavolului.

Soseşte în goană un Unteroffizier din Plutonul 3. O rafală de mitralieră îi trece razant peste piept azvârlindu-l înapoi.

Un Fahnenjunker aleargă, şchiopătând ca o pasăre rănită. Se opreşte şi priveşte îngrozit colosul blindat. Tunul scuipă din nou flăcări şi Junkerul se prăbuşeşte ca un butuc.

Pentru o clipă am senzaţia că e mort, dar mă înşel. Degetele sale se agaţă de pământ şi porneşte să se târască încet spre groapa mea.

— Nu! şoptesc. Nu aici! Dacă te zăresc cei din tanc, s-a zis cu amândoi.

Motoarele urlă şi T-34 începe să înainteze încet, frământând pământul sub şenilele sale de oţel. Leg febril două grenade una de alta pentru a obţine o încărcătură mai puternică.

Tancul se răsuceşte pe jumătate, aruncând de sub şenile pământ şi bolovani, care cad peste mine.

Tocmai sunt pe cale să arunc grenadele, când face o nouă răsucire şi se îndreaptă hurducăind spre Fahnenjunker. Acesta se lipeşte disperat de pământ în spatele unui bolovan imens, după care dă să se ridice în picioare. Tancul îl aruncă înapoi şi-l zdrobeşte sub şenile, lăsând în urmă doar o băltoacă însângerată.

T-34 o ia din loc cu motoarele urlând. Calcă necruţător

peste un podeţ din lemn care se prăbuşeşte sub greutatea lui într-o grindină de scânduri şi de bârne fărâmate, sfârtecând în bucăţi doi infanterişti care se ascundeau acolo.

Alerg în neştire, pierzând orice noţiune a timpului. Genunchii îmi tremură, iar muşchii coapselor îmi sunt tari şi plini de cârcei. Gura, parcă mi-ar fi plină cu nisip. Cuprins de panică, sar peste şanţ şi îmi croiesc drum prin tufişurile care-l mărginesc.

Porta mă înşfacă de gleznă şi mă prăvălesc înainte.

— Linişteşte-te, spune el simplu. Nu-i chiar atât de gogonată treaba. Vecinii nu vor decât să ne tragă de mânecă şi să ne arate că mai sunt şi iei prin preajmă. Nu vor să ne lase impresia c-am fi câştigat deja războiul.

— Unde-i Bătrânul? întreb eu cu respiraţia întretăiată.

— Pe-aici pe undeva, bucurându-se cu ceilalţi de răcoarea serii. Noi n-am prea avut necazuri, dar din Plutonul 3 n-a mai rămas un nasture, şi se aude că divizia s-a ales cu curul tăbăcit. „Fund-şi-Cizme” a făcut-o lată de data asta!

Bătrânul apare strecurându-se prin tufele de trandafiri, urmat îndeaproape de Gregor.

— Trebuie să străpungem imediat încercuirea, e de părere el gâfâind. Ivan a trecut dincoace cu căţel şi cu purcel. Jumătate din divizie s-a dus dracului. Mişcarea! Adăpostiţi-vă în dosul fabricii de mobilă! Acolo e ceva mai mult loc.

— Avem tancuri în spate, intervin eu, şi bubuie de mama-focului.

— Dă-le dracului, scrâşneşte Bătrânul. Nu le luaţi în seamă. Trebuie să răzbatem. Micuţule! strigă el încet.

— Iată-mă-s! răspunde Micuţul, răsărind ca o avalanşă din straturile de trandafiri.

— Mai ai burlanul?[23] întreabă Bătrânul.

— Se-nţelege, rânjeşte Micuţul, şi-am şi-un pachet cu băşini pentru el. În Rusia e ziua Tătucului, nu ştiu dacă aţi aflat!

[23] Burlan – aruncător de grenade antitanc (n.tr.).

Barcelona priveşte scrutător pe deasupra trandafirilor.

— Tocmai a trecut aghiotantul pe-aici, spune el. Vrea să ne croim singuri drum până la şoseaua aia distrusă.

— Dobitocul, pesemne-i căzut în cap, şuieră Porta enervat. Nimeni n-o să meargă pe niciun fel de şosea. Toată Armata Roşie o va lua într-acolo şi ne va găuri pe toţi de sus până jos. Indivizii de la fabrica de ofiţeri ne omoară mai înainte de-a o face rusnacii.

— Ne întoarcem, hotărăşte Bătrânul, ridicându-se în picioare cu automatul pregătit. După mine! porunceşte el, sărind peste trandafiri.

Dintr-odată încep să simt frigul şi apa care mi-a intrat în cizme.

— Doamne, ce frig m-a luat! îngaim, ridicându-mi gulerul peste urechi.

— Las’ că te-ncingi tu imediat, rânjeşte Porta.

— Răspândiţi-vă. Lua-v-ar gaia! comandă Bătrânul. De câte ori să vă mai spun? Nu mai staţi grămadă ca o turmă!

În spatele nostru auzim bubuitul artileriei de câmp şi din când în când trosnetul tancurilor care ard. Din ele ţâşnesc limbi înalte de flăcări. Unul explodează într-o ploaie de schije încinse de oţel.

Un rus într-o manta brună fluturândă aleargă pe lângă noi cu baioneta fixată, pe armă.

Îmi ridic pistolul-mitralieră şi îi trimit o rafală scurtă în spinare. Sloboade un urlet prelung şi sacadat, în timp ce arma cu baionetă cu tot îi zboară din mână.

Îi urmez pe ceilalţi de-a lungul unei poteci, acoperită pe o parte de lăstăriş, sar peste un tun antitanc distrus şi mă dau de-a berbeleacul pe un mic povârniş.

— Păstraţi distanţa! strigă Bătrânul. Vreţi să fiţi omorâţi cu toţii? Împrăştiaţi-vă, mormolocilor, împrăştiaţi-vă!

— Mine! urlă Barcelona preventiv, oprindu-se brusc de parcă s-ar fi izbit de un zid. Mine! spune el din nou, şi rămâne împietrit.

Când e vorba de mine. Barcelona este de-a dreptul îngrozit. Fusese aruncat de câteva ori în aer de aceste infernale maşinării. Chiar dacă dramaticele sale experienţe

avuseseră loc cu mult timp înainte, nu le-a putut uita niciodată.

Se opreşte întregul pluton. E mai bine să nu le acordăm prea mare atenţie. Te pot face să-ţi piară orice chef de a mai înainta.

— Daţi-i drumul, daţi-i drumul! ne zoreşte Bătrânul, îmbrâncindu-mă.

Deasupra capetelor noastre explodează o rachetă luminoasă. Cei douăzeci şi cinci de oameni din plutonul nostru devin douăzeci şi cinci de statui. Câteva minute suntem lipsiţi de apărare, scăldaţi în lumina albă şi ucigătoare. Apoi bezna ocrotitoare ne învăluie din nou. Noaptea pare plină de siluete care aleargă sau se târăsc, şi peste tot domneşte haosul. Gonim prin întuneric, ruşi şi germani la un loc. Grenadele sunt proiectate direct în case. Soldaţi răniţi şi muribunzi ţipă sfâşietor.

După ce se învârte nebuneşte în mijlocul străzii, un T-34 explodează într-un fulger orbitor.

Din centrul oraşului răzbate până la noi larma bătăliei.

— Sper că n-o să distrugă şi localul Taniei cu împuşcăturile lor, face Porta îngrijorat.

— Poate c-a venit comisarul să-şi ia muierea, spune Gregor, chicotind abătut.

— Toate nu-s decât apă de ploaie, oftează Porta. Cu cât trăiesc mai mult, cu atât înţeleg mai bine că omul nu are nimic mai de preţ decât propria-i viaţă puturoasă.

Ne trântim osteniţi în spatele unui deluşor.

— Raţe! sare Porta în sus, luând poziţia de câine de vânătoare.

Nu se înşală. Distingem cu toţii măcăitul unui cârd de raţe.

— Dacă punem mâna pe câteva, o să vă fac raţă pe orez portughez, promite el, lingându-se pe buze numai la acest gând. E un ospăţ dumnezeiesc! Pentru început, iei nişte orez – vreau să spun, după ce-ai făcut rost de raţe –, apoi nişte cepe, care-s uşor de găsit, şi nişte morcovi. În cele din urmă, nişte roşii, ulei, sare şi piper. Orezul trebuie fiert în untură de raţă, adăugând apa încetişor pe măsură ce

începe să fiarbă – aşa scrie la carte –, dar eu prefer vin în foc de apă. Strecori fain-frumos orezul şi aşezi cu grijă porţiile de raţă deasupra. Pe urmă tai roşiile în bucăţi mititele, faci la fel şi cu ceapa, şi le presari peste întreaga afacere. Vă spun, copii, aroma e atât de îmbătătoare încât aţi crede că e un Crăciun de dinainte de război.

— Ţine-ţi gura, omule, mârâie înfuriat Albert din întuneric. Numai ascultându-te, flămânzim şi mai tare.

— Tăceţi odată! şuieră Bătrânul drept orice răspuns. Ivan e-n faţa noastră. Îşi scoate din gură pipa stinsă şi mă cheamă lângă el: Ascultă bine ce-ţi spun, şopteşte. Tu treci primul dincolo de vale, dar fără cel mai mic zgomot, ai înţeles? Noi ceilalţi o cotim pe după ruinele alea.

— De ce tocmai eu? protestez neliniştit.

— Pentru că-ţi ordon, răspunde Bătrânul agasat. Şterge-o! Dar cască ochii şi trimite o lumină verde-n sus dacă dai peste vecini.

Raţele se împrăştie măcăind în faţa mea, în timp ce mă strecor precaut în apa rece. Dinţii ei de gheaţă mă pătrund şi după câteva minute nu-mi mai simt degetele. Mă opresc pentru o clipă lângă poziţia pustie a unui cuib de mitralieră şi-mi vărs apa din cizme. Sunt cele mai stupide cizme din lume – cornetele astea germane din piele! Aş vrea să-l ia dracu pe geniul care le-a inventat. Obiaua rusească deasupra unei cizme scurte e de o mie de ori mai practică. Cizmele noastre nu-s bune decât să baţi pasul de gâscă în ele.

Mă întâlnesc din nou cu plutonul în spatele clădirii imense a unei ferme.

— Răspândiţi-vă! ordonă Bătrânul, făcând semne spre noi cu automatul, de parcă am fi un cârd de găini pe care le alungă din calea sa.

Ne târâm printre tufele de mărăcini, blestemând. Ţepii ne sfâşie pielea, şi pentru că suntem îngheţaţi asta doare mai mult decât oricând.

— Voi doi rămâneţi aici! spune Bătrânul întorcându-se către mine şi Gregor. Dar, pentru numele Domnului, nu începeţi să trageţi peste toată arătura. Trageţi numai foc la

gura ţevii. Albert! Strecoară-te până la movila aia cu gulii şi acoperă casa, dar să te ferească Cel-de-Sus să faci vreun zgomot. Sunt aici, şi putem fi siguri că sunt stăpâniţi de frica morţii. Oamenii înspăimântaţi au ochii pătrunzători şi urechile ciulite, şi la cel mai mic zgomot declanşează hora.

— Crezi că eu nu sunt speriat de moarte, omule? se tânguie Albert, înduioşător. Doamne; ce frică-mi e! Cum ar fi să-mi las oasele pe-aici? Cu ce m-am ales din scurta mea viaţă?

O tuse răguşită şi înfundată venind din întunericul de afară ne face să tresărim şi să ascultăm încordaţi.

Bătrânul şi Barcelona se strecoară ca doi şerpi peste întinderea câmpului.

Porta îşi înfundă faţa în căuşul palmelor pentru a-şi înăbuşi un strănut, în vreme ce Albert îşi astupă îngrozit urechile.

Porta inspiră de câteva ori adânc şi zâmbeşte fericit, când reuşeşte să-şi oprească strănutul. Ar fi fost o catastrofă. Nu-ţi trebuie mult ca inamicul să pună tunurile pe tine, mai cu seamă când te afli chiar sub nasul lui.

Ciocina e scuturată de un strănut puternic, urmat de alte trei-patru, răsunând în noapte ca nişte împuşcături.

— Ivan e la fel de mucos ca şi noi, şopteşte Porta compătimitor. Să-i fie ruşine!

— Numai războiul ăsta blestemat e de vină! mormăie Gregor, prost dispus. Dacă nu ţi se zboară gămălia, ai parte de tot felul de dureri şi boli. Nu pot lua nici măcar o pastilă, şi se mai vorbeşte despre drepturile omului. De-abia începe careva să se bucure de viaţă, că-l şi iau beteşugurile în primire. N-o să-l uit niciodată pe Paust, Feldwebelul pe care l-am avut cât am fost biban. Avea o mutră roşie ca sfecla şi respiraţia îi puţea ca o hazna. Avea pauze între dinţi şi aceştia îi erau galbeni ca brânza uscată. Am fost destul de idiot să m-arunc într-o parte, în loc să prind din zbor o puşcă pe care-o azvârlise spre mine. „O să te ţin minte”, ţipă el, trimiţându-mi în nas o duhoare de bere ieftină şi peşte împuţit.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, m-am plâns că

ţucalul[24] pe care mi l-au pus pe cap era prea mic, vestonul prea mare şi cizmele îmi ciupeau deştele de la picioare. Cu asta ne-am dat cu toţii foc la valiză. În următoarele trei săptămâni aveam masca de gaze pe figură din zori până-n noapte. O scoteam doar ca să halim. Până şi-n latrine o purtam. Când restul companiei a primit un repaus de cinşpe minute, Paust s-a luat de mine: „Atenţiune! zbieră el. Masca pe bârnău! Înainte marş! Pas alergător! Un-doi, un-doi, un-doi!”

Alergam direct în zidul cazărmii. Apoi a venit următorul ordin: „Culcat! Târâş înainte, marş! Lasă curul jos. Mădularul şi boaşele-n pământ, avorton împuţit de maimuţă ce-mi eşti!”

M-a condus drept printr-o băltoacă de noroi şi printr-o tranşee antitanc plină cu apă, de parcă aş fi fost vreun submarin: „Înapoi şi de la capăt”, zbieră el, dezamăgit că încă mai eram în stare să respir.

Când s-a făcut miezul zilei şi soarele era de două suliţe pe cer, încât nu mai exista nicio pată de umbră pe toată întinderea terenului de instrucţie, nu mai puteam alerga, mă împleticeam. Cagula de cauciuc a măştii de gaze se sugea şi se umfla ca un balon. Puşca o simţeam ca de plumb şi-mi aluneca printre degete, atât era de plină de sudoare. Uniforma grea o puteai stoarce ca pe o zdreanţă udă şi, Doamne fereşte, să te fi descheiat la un singur nasture.

După-amiază ne-au scos la o plimbare prin peisaj. Am fost avansat pe loc în postul de trăgător la mitraliera grea. Paust m-a gonit încolo şi-ncoace peste arătură cu ditamai mitraliera blestemată în spinare. Când striga „Culcat!”, mă trânteam ca un butuc, fără să-mi pese unde cad. Pe urmă am exersat atacul în salturi mici. Vă spun, câteodată intram drept într-un copac şi mitraliera mă pocnea straşnic în ceafă.

Într-o zi m-am dat bătut. (Gregor îşi desface braţele şi priveşte absent spre aripa lungă a fermei, unde ştim că se adăpostesc ruşii.) În după-amiaza aia, când m-am trântit pe

[24] Casca de oţel (n.tr.).

jos, acolo am rămas. Îmi intrase în cap că nu trebuie să mai suport măgăria asta.

Feldwebelul Paust a venit val-vârtej lângă mine, suflând în fluier ca un apucat. Nu-l vedeam, dar îl puteam auzi. N-am să uit niciodată vocea lui. De multe ori m-am rugat Cerului să mi-l scoată în cale pe-aici, pe front.

„Deci nu vrei să te ridici, mitralior Martin? a nechezat el către mine. Pe toţi dracii, te zdrobesc, omule, te termin pe loc! N-o să te scutesc decât atunci când o s-arăţi ca o grămadă de piftie fleşcăită, implorând să fii lăsat să crăpi!”

Zăceam acolo în mijlocul arăturii şi căutam să-mi redobândesc vlaga prin puterea urii. Pe-atunci nu ştiam că el tocmai asta urmărea.

Ca să fii un bun soldat trebuie să ştii să urăşti ca lumea. Dacă nu urăşti din toată fiinţa ta, nu eşti în stare să ucizi. Ura e cea mai puternică sursă de energie a omului.

Dar eu eram acolo, trântit în mijlocul unui câmp puturos din Westfalia, prin împrejurimile vechiului oraş papal Padeborn. Îmi simţeam faţa în flăcări ca o plăcintă în cuptor şi era cât pe ce să mă înec în propria-mi sudoare din masca de gaze. Sticla lentilelor se aburise atât de tare încât nu puteam vedea prin ea. Îmi căzuse şi tocul de la una din cizme. Uniforma îmi era zdrenţuită. Mă dureau, genunchii şi-mi sângerau. Cred că-mi scrântisem şi-o gleznă, dar am uitat de asta în clipa în care Paust şi cu alţi trei, m-au ridicat şi m-au gonit mai departe. M-am aruncat îndărătul unui copac, şi de-abia am mai auzit vocea lui Paust care zbiera la mine. Ştiam că nu va înceta până ce soldatul de tancuri Gregor Martin nu va fi strivit ca o muscă de perete. Vroiam sincer să devin ofiţer – de-aia m-am prezentat voluntar –, dar în ziua aceea, lângă copacul de pe malul râului, m-am lămurit că nu voi ajunge niciodată.

„În râu, mi-a poruncit. Înainte, marş! Un-doi, un-doi, lepădătură!”

M-am ridicat pe jumătate, dar am căzut din nou grămadă. Pur şi simplu nu mă mai ţineau picioarele.

A şuierat din fluier şi m-am târât. Avea de gând să mă aducă în faţa Curţii Marţiale pentru refuz de executare a

ordinului, şi doar ştiţi cu toţii cât de tare ţâţâim când vine vorba de aşa ceva. Mai degrabă tradiţionalul iad de care vorbesc popii, decât Germersheim. Am intrat în apă şi-am pornit prin ea ca un fel de crocodil nătărău. Pe drum mi-am pierdut casca de oţel, dar Paust a azvârlit-o după mine: „Casca pe cap! rânjea el. Îţi spun eu când s-o dai jos”.

M-am târât pe fund prin albia râului în jos, căci nu mai aveam destulă vlagă să înot. Au fost nevoiţi să mă scoată de-acolo doi Unteroffizieri. Ceva mai târziu, m-a cules o ambulanţă şi am crezut că mă duce la morgă. Ofiţerul sanitar m-a întrebat cine mi-a făcut una ca asta, dar eu cunoşteam răspunsul obligatoriu: „Am căzut de la o fereastră”.

Opt zile am zăcut în spital, şi la zece minute după ce m-am întors la compania de recruţi am continuat de unde rămăsesem. Iată-mă din nou bătând pasul de gâscă pe arăturile Westfaliei, cu laba piciorului perfect întinsă.

„Bombează pieptul! Strânge curul!” zbiera Feldwebel Paust, şi vocea îi răsuna prin pădure. Laba piciorului trebuia să fie ridicată până la nivelul centironului. Da, p-asta am deprins-o atât de temeinic, încât aş fi fost în stare să mărşăluiesc până-n iad cu laba piciorului îndreptată în sus.

— *C’est la guerre,* suntem gunoaiele umane ale războiului, şopteşte calm Legionarul. Asta e soarta noastră, după voia lui Allah, şi trebuie să ne-mpăcăm cu ea.

Tăcem o vreme, reflectând la filosofia sa, de soldat fără speranţă.

— Da’ ce faceţi? ne dojeneşte Bătrânul uşurel. Tot mai leneviţi?

— Am şters-o, face Albert, şi dispare imediat în tufişuri.

Gregor e pe urmele mele. E atât de întuneric încât nu vedeam decât la câţiva metri.

Mă împiedic de ceva, care se dovedeşte a fi o roabă răsturnată. Înjur pe înfundate. Din direcţie opusă, apare o cască stâlcită cu un pieptene în vârf. Mai iute ca gândul, Gregor îşi aruncă laţul, care se-ncolăceşte pe după grumazul rusului. Nu apucă să scoată decât o horcăitură înăbuşită înainte de a se prăbuşi.

— Ce se-ntâmplă pe-aici? întreabă Albert neliniştit, lipindu-se speriat de pământ. Oh, Doamne, Dumnezeule! hohoteşte el când dă cu ochii de rusul mort. În curând o să fac o criză de nervi! Lua-l-ar dracu' pe babacu-meu care s-a găsit să bată tobele pentru husarii prusaci! Ar fi trebuit să rămână acasă, în coliba sa din iarbă, şi nu să-l vâre pe cel mai bun fecior al său în războiul ăsta răzbunător dus de Germania.

— Cerule! strigă îngrozit Gregor, în clipa în care o flacără roşie imensă ţâşneşte din beznă ca o suliţă de foc. Se desface într-un nor gigantic în formă de ciupercă, aidoma unui miraj sinistru ivit din neant.

Asurziţi şi pe jumătate orbiţi, ne aţintim privirile la vâlvătaia diabolică. Creşte şi creşte, devenind o umbrelă enormă, incandescentă. Scuipă limbi albe şi galbene de foc, asemenea unor buchete încinse de trandafiri. Încetul cu încetul, gigantica floare turbată se sparge într-un milion de şerpi de flăcări încolăciţi. Întreg cerul şi câmpul de luptă sunt scăldate într-o lumină purpurie.

Porta şi doi ruşi apar alergând din infernul de lumină şi de tunete.

— Fugi, fir-ar să fie! urlă disperat Bătrânul, înşfăcându-mă de umăr.

Îl urmez ca prin vis. Picioarele mi se mişcă mecanic.

Un rus aleargă pe lângă noi cu un Kalaşnikov atârnat pe piept. Un val de aer încins ne aruncă la pământ.

Gonim speriaţi şi ne târâm în apa îngheţată a râului care începe încetul cu încetul să se încălzească şi ea. Îmi înmoi boneta în apă şi îmi acopăr faţa spre a o proteja.

— *Tovarişci!* ţipă un rus îngrozit, în timp ce ne ciocnim de el în mijlocul văii. Idioţi! zbieră el, arătând spre marea urlătoare de flăcări. Apoi îşi continuă drumul, împroşcându-ne cu apă în timp ce aleargă.

După o vreme, resturile plutonului încep să se adune în jurul ruinelor unei fântâni arteziene. Cazacul din granit aşezat în mijlocul ei îşi pierduse capul şi bustul. I-au rămas doar pantalonii şi cizmele din piatră, proţăpite în bazin.

— Ce dracu' a fost asta? întreb eu, ungându-mi cu alifie

pentru arsuri băşicile care-mi pişcă mâinile.

— Zăpăcitul de Porta ne-a vârât în bucluc, scrâşneşte Bătrânul, aruncându-i o privire furioasă.

— Dar cine naiba să fi ghicit că acolo-i un rezervor de benzină? gâfâie Gregor, turnându-şi apă pe faţa roşie şi pârlită.

— Am crezut că ceea ce învârtesc e un mâner de seif, se dezvinovăţeşte Porta. Aşa părea. Ştiţi povestea, o mică răsucire la stânga, una la dreapta, şi eşti un om bogat. Oricum, în cazul ăsta, rezultatul a fost niţel cam diferit. Ce-i drept, am tresărit puţin când m-am pomenit în mijlocul celui mai mare foc de artificii din lume, împreună cu vreo câţiva Ivani!

— Ce adunătură de javre mincinoase sunt cu toţii, se tânguie Gregor cu disperare, ridicându-şi gulerul vestonului pentru a se apăra de frigul pătrunzător. Au spus că venim încoace pentru odihnă şi ne trezim, nici mai mult, nici mai puţin, decât în cel mai mare rahat. Tot timpul ni se spune că inamicul e zdrobit şi ce vedem? Jumătate din Armata Roşie pârţâie prin dosul liniilor germane. Doamne, ce război infect! N-au decât moloz acolo unde-ar trebui să le stea creierul!

Apare şi Albert, ţopăind, cu automatul care i se bălăbăne de cureaua petrecută pe după gât. Poartă o haină femeiască de blană, un obiect trăsnit, caraghios, cu cozi de vulpe atârnându-i de revere. Şi-a mânjit cu ruj gura lui cărnoasă, iar în jurul ochilor şi-a pictat cercuri imense. Arată ca o pictură ieşită de sub penelul unui artist scrântit, suprarealist.

— În ce hal arăţi! exclamă Bătrânul cu gura căscată.

— Arăt aşa cum sunt, băiete, i-o întoarce Albert. Înşfacă o bucată de pâine dintre degetele unui cadavru şi muşcă din ea, dar o scuipă imediat.

— De ce nu-s în stare geniile în ale strategiei de-acolo din spate să trimită încoace câteva Stukasuri care să reducă la tăcere tunurile alea blestemate? întreabă Barcelona, lovind o minge spartă de fotbal.

Din împrejurimile oraşului se mai fac încă auzite

zgomotele de bătălie ale artileriei şi tancurilor.

Trosnetul sec al acestora se deosebeşte uşor de bubuitul artileriei de câmp. Când tunurile grele amuţesc pentru o clipă, răpăie isteric mitralierele.

— Doi oameni spre parc! ordonă Bătrânul, indicându-ne calea cu pipa sa cu căpăcel de argint.

Pornesc împreună cu Albert, dar, în scurt timp, dăm cu ochii de o pisică neagră, care traversează strada, ţanţoşă cu coada în sus.

— Aici rămânem! face Albert hotărât. Când o mâţă neagră îţi taie calea, e curat ghinion. Dacă mergem înainte, moartea şi prăpădul ne vor lovi, să ştii!

— Ai dreptate. Ne oprim aici, spun eu, înfiorându-mă în hainele mele ude. Apoi ne întoarcem şi-i spunem Bătrânului c-am colindat tot cătunul şi n-am observat nimic.

— O să ne omoare dacă află că ne-am pişat pe noi la vederea unei mâţe negre, bâiguie Albert, încercând să găsească o soluţie.

O casă se năruie şi din ea se ridică limbi lungi de flăcări. Nu departe, auzim ceva confuz asemănător exploziei câtorva grenade de mână.

După colţ îl zărim pe Porta, strecurându-se pe vârfuri de-a lungul unei poteci înguste, încovoiat într-un chip ciudat şi grohăind tot timpul: „Groh! Groh!”

Ne oprim uluiţi şi privim curioşi în urma lui, în timp ce se caţără pe un morman imens de moloz şi se apleacă să privească printr-o gaură din perete.

— Groh! Groh! face el, întocmai ca un porc autentic.

— S-a ţicnit! şopteşte Albert, căruia îi sclipesc prin întuneric ochii săi rotunzi şi albi. Ştiam că aşa se va întâmpla. De la o vreme, se poartă cam ciudat. Să crezi ce-ţi spun, omule, mâţa aia e de vină. În orice mâţă neagră zace Necuratul!

— Înseamnă că mulţi necuraţi mai sunt pe lume! îi răspund. Pentru că mâţe negre sunt o grămadă!

— Nu ştii că Scaraoţchi e-n stare să se preschimbe, dacă vrea, în mii de drăcuşori mai mititei? Dacă nu, cum de pot exista un diavol german şi unul american, şi încă unul aici,

în locul ăsta?

Ridic din umeri şi-l urmăresc pe Porta cum dispare după mormanul de moloz, grohăind încontinuu.

— Crede că-i un porc cu mitralieră, murmură Albert, clătinând deznădăjduit din cap. Când mă gândesc ce e pe cale să facă războiul ăsta din noi, văd negru în faţa ochilor.

Când ne întoarcem, Bătrânul e prea ocupat pentru a ne asculta raportul. Tocmai îi trage o praftură zdravănă unuia dintre noii-veniţi.

— O să mă ocup eu de tine, ţipă el, ieşindu-şi din fire. De ce i-ai împuşcat pe cei trei prizonieri?

— Păi, nu de-aia suntem aici? întreabă unul dintre recruţi, un Fahnenjunker-Gefreiter.

— Lipeşte călcâiele, spumegă Bătrânul. la poziţia de drepţi când vorbeşti cu mine, putoare! Şi bagă la cap, se spune Herr Feldwebel!

Fahnenjunker-Gefreiterul îşi pocneşte călcâiele şi-şi lipeşte ţeapăn palmele pe vipuşca pantalonului.

— Am înţeles, Herr Feldwebel, răspunde, cu o privire încărcată de ură.

— De ce i-ai împuşcat pe prizonieri? repetă Bătrânul, cu o voce şuierătoare. Ridicaseră mâinile şi erau neînarmaţi, iar tu i-ai împuşcat ca pe nişte şobolani. Asta-i crimă!

— N-am băgat de seamă să fi ridicat mâinile, Herr Feldwebel, şi am crezut că sunt înarmaţi.

— Mincinosule! scrâşneşte Bătrânul. Eram mai departe de ei decât tine, şi i-am văzut limpede ieşind din casă cu mâinile ridicate.

— Şi io am văzut ceva, zbiară Micuţul, dintr-un colţ.

— Tu să taci! i-o retează Bătrânul. Mă descurc şi fără ajutorul tău. Dă încoace puşca-mitralieră – se întoarce el către Fahnenjunker-Gefreiter. Nu mai eşti trăgător, ci agent pentru formaţiunea de comando. O să-ţi încing curul atât de tare, de-o să-ţi iasă din tine pofta de a ucide. Dac-aş face ceea ce-ar trebui, te-aş da imediat pe mâna plutonului de execuţie, porc ucigaş şi infect! Şi acum piei din ochii mei! Mi-e silă de tine!

Albert stă lângă geam, încotoşmănat în blana sa ciudată.

Arată obosit.

— Pune-te jos şi trage un pui de somn, spun, dându-i un ghiont.

— Somn? ţipă el, privind atent pe fereastră. Te-ai scrântit, nenişorule! Mâţa aia neagră a fost pentru noi un avertisment. În noaptea asta ne vizitează vecinii. Poţi fi sigur. Nu vreau să mă aleg cu beregata tăiată, cum au păţit ăia din Plutonul 4.

— Linişteşte-te. Îţi fierbe sângele ăla negru, încerc eu să-l potolesc. N-o să fie nimic. Vecinii sunt la fel de terminaţi ca şi noi.

— Nu ştiu, zău, răspunde el, dar am o senzaţie tâmpită. Afurisiţii ne coc ceva. Ia uită-te la strada aia lungă. Înainte de a apuca noi să tragem un pârţ, o să năvălească din sute de văgăuni şi cotituri.

— Eşti surmenat, îi spun. Lasă! Hai să punem niţel geană peste geană.

Ne ghemuim unul într-altul ca doi câini, pentru a ne ţine de cald. În câteva minute, cădem într-un somn adânc şi agitat, bântuit de coşmaruri.

Un urlet prelung, înnebunitor, ne ridică în picioare, făcându-ne să înşfăcăm automatele şi grenadele de mână. Un zid întreg dispare într-un nor dens de praf şi suflul ne aruncă în partea opusă a încăperii. Un pian zboară prin aer şi se face ţăndări de asfalt cu un zumzăit confuz de note.

Mă năpustesc spre uşă, când Julius Heide mă înhaţă şi mă trânteşte cu spatele de podea.

O gigantică flacără portocalie ţâşneşte în sus. Poarta dublă care dă spre stradă zboară din ţâţâni şi se precipită peste vârfurile caselor ca o foaie de hârtie purtată de vânt.

— Blestemaţii de dincolo ne avertizează că încă mai sunt vii, gâfâie Barcelona, scuipând moloz.

Albert se aruncă pe burtă îndărătul ferestrei şi trimite în stradă rafale îndârjite.

— În cine dracu’ mai bubuie acum idiotul ăla negru? îi sare ţandăra Bătrânului. Din două salturi lungi, e lângă Albert şi-l smulge de la fereastră. Puşca-mitralieră îi cade pe podea zornăind.

— A fost un rus, se apără Albert, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Un clămpău cu joben ca al lui Porta!

— Prostii, face Bătrânul supărat. Mai trage tu de frică o singură dată cu chestia asta, şi-o să-ţi zbor scăfârlia tuciurie, măi papalaşcă! M-ai înţeles?

Încetul cu încetul, ne destindem. Bobiţele de jar ale ţigărilor strălucesc prin întuneric. Încercăm să adormim din nou, dar nimeni nu reuşeşte.

— Că veni vorba, Porta unde e? ne iscodeşte Bătrânul, privind cercetător în jur.

— Se crede porc, răspunde Albert, învelindu-se mai bine cu delicata lui blană. Se-nvârte prin preajmă grohăind.

— Grohăind? face Bătrânul, nevenindu-i să creadă ce aude. S-a ţicnit? De ce grohăie?

O salvă de obuz de 155 mm cade prin apropiere şi vacarmul înghite răspunsul lui Albert.

— Doamne-ajută, n-au de gând s-o lase mai moale cu rachetele lor? face Gregor, trăgându-şi mantaua peste cap. Are careva dintre voi habar cât costă un obuz ca ăsta? E al naibii de scump, ascultaţi ce vă spun, şi cele mai multe pe care le trag, le trag degeaba. Doamne din cer, cred c-au înnebunit cu toţii!

— Credeţi în Dumnezeu? întreabă pe neaşteptate Albert, iţindu-şi capul din adâncul blănii sale muiereşti.

— Te-ai tâmpit şi tu? vine vocea profundă a Micuţului dintr-un lădoi imens în care şi-a făcut pat. A tras capacul peste el şi a lăsat o crăpătură prin care îi vedem ochii.

— Dar tu, tu crezi în Dumnezeu! ripostează Gregor, privind la Albert cu un zâmbet coţcăresc.

— Da’ întunecat trebuie că e Dumnezeul în care crede Albert, spune Barcelona, chicotind. Am văzut eu odată poza unui Dumnezeu negru într-o revistă americană. Era un moşneag cu o barbă mare şi albă, c-un baston şi-un joben.

— Dumnezeu e întotdeauna bătrân, indiferent că-i negru, alb sau galben, afirmă Gregor, gesticulând cu pistolul său mitralieră. Pur şi simplu trebuie să fie bătrân. Ia gândiţi-vă prin câte a trecut şi câtă experienţă a adunat.

— Dacă Doamne-Doamne e într-adevăr aşa cum se

spune c-ar fi, atunci trebuie că e foarte plictisit şi nu din cale-afară de tolerant, filosofează Albert dus pe gânduri, lustruindu-şi puşca-mitralieră. Trebuie că-i ofiţer, altfel n-ar avea pretenţia să ne închinăm cu toţii în faţa lui şi să ne rugăm de fiecare dată pentru câte-un lucru!

— Fapta Domnului nu se comentează, face Legionarul, care citeşte Coranul, ca de obicei. Ceea ce face Allah e drept şi trebuie acceptat!

— „Gott mit uns”[25] – scrie pe paftalele noastre, continuă Albert cu încăpăţânare, după o scurtă tăcere. Pare de-a dreptul fascinat de gândurile lui în materie de religie: De ce-ar fi cu noi Dumnezeu? Englezii şi Yankeii se duc pe la biserică mult mai des decât o facem noi, şi apoi cum rămâne cu toţi ateii? Se pare că Dumnezeu îi ajută şi p-ăştia şi nu-i scapă din ochi. Să mori de râs, nu alta!

— De ce dracu’ ne baţi la cap cu pologloghia ta despre Dumnezeu? Schimbă subiectul sau taci din gură! explodează Bătrânul, pufăind furios din pipa lui cu căpăcel de argint şi trimiţând în sus vălătuci de fum.

— Religia e un fel de drog, trompetează Gregor cu emfază. Eu şi cu generalul meu am fost întotdeauna de părerea asta. Îi înmoaie pe oameni! Popii n-ar trebui admişi în Rai, cum spunea generalul meu. Îi distrug cu predica lor pe toţi oamenii cu glorie şi nu mai rămân decât ăi cu mintea slabă.

— Nu ştiu zău, face Albert gânditor. Îşi trage capul în interiorul blănii sale pestriţe aidoma unui melc care se retrage în cochilia lui.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta? izbucneşte Heide, ridicându-şi privirea de pe mitraliera uşoară pe care, ca de obicei, a demontat-o şi-o curăţă.

— Vreau să spun că nu ştiu dacă există un Dumnezeu sau nu, răspunde Albert. Şi mai vreau să spun că nu mai pricep nimic.

— Acum, îţi ordon eu să te decizi în ce crezi, gorilă tuciurie! spumegă Bătrânul, scoţându-şi pipa din gură. Ori crezi în Dumnezeu, ori nu. Hotărăşte-te şi apoi taci.

[25] „Cu noi este Dumnezeu” (în lb. germană) (n.tr.).

— Asta am şi făcut, spune Albert cu încăpăţânare, vârându-şi din nou capul în cochilie. M-am hotărât demult să cred că nu ştiu dacă există vreun Dumnezeu sau dacă nu există. Şi acum tu te superi pentru că recunosc că eu cred în „nu ştiu”.

— În orice caz, *mon ami,* va trebui să dai o explicaţie într-o bună zi, când te vei afla faţă-n faţă cu Allah, râde Legionarul din toată inima.

— Ştii, nu cred c-o voi face, afirmă Albert, convins. Sunt un ins drăguţ şi cumsecade care n-a omorât decât oamenii pe care a primit ordin să-i omoare şi care n-a şterpelit nimic dacă nu avea neapărată nevoie!

— Gura, gura! zbiară Bătrânul. Dacă nu taci, te voi împuşca fără niciun ordin.

— Groh! Groh! se aude din stradă.

— E Porta, râde Gregor, privind prin gaura căscată a unei ferestre.

— N-aţi văzut un porc trecând pe-aici, întreabă Porta de pe partea cealaltă a străzii. Unul cu pete negre pe el şi cu ochişori albaştri, aşa ca ai mei?

— Acum le-am auzit pe toate, răbufneşte Bătrânul, furios. Ţine-mă, Doamne! Ăsta aleargă de colo-colo căutând un porc cu pete negre, în vreme ce vecinii ne vânează şi răscolesc tot ţinutul, cu noi cu tot. Vino înapoi! Fir-ar să fie, vino înapoi! urlă el prin fereastra spartă. E un ordin!

Dar Porta-şi pierde urma în beznă, vânând în continuare porcul său roz cu pete negre şi cu ochi albaştri.

Sosesc din ce în ce mai mulţi soldaţi de prin alte unităţi şi se aşază în jurul focului pe care Micuţul l-a aprins în mijlocul duşumelei şi peste care varsă o cutie cu pulbere de semnalizare, încât flăcările devin de un roşu-aprins.

Chicotim de plăcere la priveliştea feerică.

Porta intră pe uşă, bombănind.

— Blestematul ăla de porc trebuie c-a urmat un curs de specializare în comandouri, ţipă el. Toată noaptea i-am fost pe urme şi de fiecare dată când îl chemam îmi răspundea. Dar, tocmai când credeam c-am pus gheara pe el, acolo lângă puntea suspendată, numa’ ce-l văd că se repede la

atac şi-o ia peste râu înspre vecini. Nu m-ar mira să şadă acum cu toţii şi să mestece la el!

— Locotenentul gras cu monoclu e cauza tuturor belelelor, spune Barcelona, cu privirea aţintită în flăcările roşii.

— Credeam că-i la pârnaie, face Gregor. Aşa se zvonea în vagonul-bucătărie.

— Bârfe de latrină, intervine Barcelona clătinând din cap. Rahatul stă la masă cu grangurii. La nici două ceasuri după ce l-au bruftuluit, au fost nevoiţi să se plece în faţa lui, cerându-şi scuze.

— Atunci, mai bine i-am zbura murele, e de părere Porta, trăgându-şi demonstrativ din toc Naganul şi aţintindu-l asupra lui Heide, care se apleacă instinctiv: Ei, eu mă car, continuă el, şi-şi vâră Naganul la loc, zâmbind.

— Unde naiba îţi închipui că te duci? mârâie Bătrânul, îndesându-şi tutun în butoiaşul pipei sale cu căpăcel de argint. Nu mai suport! Nu mai admit ca tu să te tot fâţâi prin toată Rusia. Aici să stai, ca să pot fi cu ochii pe tine!

— Vin cât ai clipi, promite Porta, ridicând vertical trei degete. Mă duc numai să dau o raită, să văd dacă nu cumva războiul s-a sfârşit pe neaşteptate. Că prea-i linişte.

Gregor împarte cărţile cu degete îndemânatice. O vreme jucăm în tăcere.

Deodată, Micuţul îl pocneşte în cap pe Albert cu un bidon gol de benzină. Albert şade drept în faţa lui, învelit în blana sa pestriţă, ca o arătare ieşită dintr-o carte cu desene pentru copii.

— Canibalul ăsta negru e mai şmecher decât o colonie întreagă de jidani, rage Micuţul, învârtind bidonul deasupra capului. Se face că-şi ţine deştele alea de cleptoman deasupra mizei, dar nu dă drumul în pot niciunui şfanţ. Bidonul aterizează pentru a doua oară în scăfârlia lui Albert, cu un sunet prelung. Acesta cade de pe scaun şi răstoarnă masa de joc.

— Stai pe loc, să te omor, neamţ împuţit din Congo ce-mi eşti! zbiară Micuţul, isterizat, ridicând bidonul pentru a treia oară.

— M-ai omorât, behăie Albert, ridicându-şi mâinile deasupra capului într-un gest de apărare. Nu vezi, omule, că-s deja mort şi sângerez?

— Scoală-te, cadavru nenorocit şi negru, urlă Micuţul, lovindu-l cu piciorul.

Oberleutnant Löwe dă buzna pe uşă, urmat de locotenentul cu monoclu.

— Unde-i Obergefreiter Porta? întreabă Löwe, aruncând o privire tăioasă. Unde-i ticălosul ăla?

— Jumule gâşte, dom'le, spune Micuţul, schiţând o vagă tentativă de salut.

— Ce face? exclamă Löwe, holbându-se la Micuţul.

— Jumule gâşte, să trăiţi! explică Micuţul, făcând cu mâinile gesturi sugestive.,

— Las' că am eu nişte gâşte de jumulit cu el, scrâşneşte Löwe, aranjându-şi boneta jegoasă de campanie. Să se prezinte de urgenţă la Comandament, şi spuneţi-i să se ferească de Oberst Hinka. Comandantul nu mai vrea să ştie de el. Îl paşte Curtea Marţială şi fortăreaţa Germersheim!

— Şi cu divizia cum rămâne, dom'le? se interesează Micuţul, făcând ochii cât cepele. Generalul şi Porta sunt prieteni buni, nu ştiu dacă ştiţi.

— Mă ocup eu şi de tine, Creutzfeldt, se precipită Löwe. Se răsuceşte pe călcâie şi dispare, urmat îndeaproape de locotenentul cel gras.

— Ce dracu' a mai făcut Porta? exclamă exasperat Bătrânul. Nemernicul ăla îl scoate din minţi pe orice om normal. Se poartă de parcă întreaga armată ar fi proprietatea lui. Acum, ascultaţi ce vă spun! Nu sunteţi decât o adunătură de rahaţi! N-o să mă las până ce n-o să vedeţi Germersheimul pe dinăuntru, cu sentinţa maximă, pe deasupra!

Uşa se izbeşte de perete, şi apare Porta cărând după el un porc care grohăie de mama-focului.

— S-a-ntors, în cele din urmă, rânjeşte el fericit. Câteva ore cu adunătura aia de comunişti i-au fost de-ajuns. E drăguţ, aşa-i? Grohăiturile astea ale lui nu sunt decât expresia fericirii de a fi reuşit să dezerteze!

— Trebuie să te prezinţi la Comandament, face Bătrânul, obosit. Vreau să spun, imediat!

— Cine-a zis că m-aţi văzut? întreabă Porta într-o doară. Löwe nu-i decât un prăpădit de ofiţer. Ăia pot să mai aştepte până când reuşesc să mă ocup de ei şi, în momentul de faţă, nu prea am timp!

— Trebuie să te prezinţi la raport, oftează Bătrânul, chit că ai timp sau nu! Sună compania, îi porunceşte lui Gregor, care e transmisionist de serviciu.

— Legătura-i întreruptă, se tăvăleşte Porta de râs, în timp ce smulge cablul telefonului. Vino, Micuţule, trebuie să pregătim masa.

Mâncăm şi iar mâncăm – patru ore în şir. Unsoarea ni se scurge pe bărbii şi pe piept. Din când în când, dăm o fugă până afară ca să mai facem puţin loc pentru mâncare. Suntem atât de hămesiţi, încât nu ne putem opri din înfulecat.

Gregor mai-mai că se înăbuşă. Porta propune să-l atârnăm de călcâie. Scuipă o halcă mare de carne de porc.

Nu ne oprim din mâncat decât atunci când nu au mai rămas decât oasele dezgolite. Gâfâind şi râgâind, ne tolănim pe podele, îmbuibaţi la maximum cu potol.

Războiul e o boală.

SVEN HASSEL

Trenul fu lovit de o bombă în momentul în care îl mai despărţeau doar câţiva paşi de adăpostul tunelului. Conductorul şi cazanul smuls al locomotivei zburară la patru sute de metri distanţă în porumbul copt.

Vagonul din frunte fu ridicat vertical în aer, iar următorul, strivit până când ajunse asemenea unui acordeon închis.

Reveniră bombardierele de vânătoare. Primul aruncă bombe cu fosfor. Peste vagoanele de Cruce Roşie ploua cu bombe incendiare şi, în câteva clipe, ajunseră ca o mare răscolită de flăcări. Majoritatea pacienţilor muriră arşi în paturile lor.

Bombardierele se întoarseră şi pieptănară cu mitralierele lanurile de porumb. Înainte de a pleca, îşi vărsară şi ultimele incendiare. Porumbul izbucni în vâlvătăi.

Întreaga zi, putu fi zărit de la mulţi kilometri distanţă fumul negru al conflagraţiei. Din trenul sanitar nu scăpară cu viaţă niciun bărbat şi nicio femeie.

VERA KONSTANTINOVNA

— Nu-mi place hardughia asta, mormăie Porta, smulgând cu dinţii dopul unei sticle de vodcă. (Ia o înghiţitură lungă şi se şterge la gură cu mâneca.) Aşa ceva se cheamă la noi cantonament? Nici măcar o prăpădită de sobă n-are! E frig ca-ntr-o găoază de eschimos! Şi când te gândeşti că nouă ni se spune Herrenvolk. Să mori de râs!

— Şefii de plutoane la Comandament, lălăie intendentul, Gefreiter Voss, iţindu-şi nasul ascuţit printr-o fereastră spartă.

— Pe toţi dracii, mârâie Bătrânul, prost dispus, încheindu-şi mantaua lungă de iarnă şi aruncându-şi automatul pe umăr cu ţeava în jos. Ai grijă de dugheană câtă vreme sunt

plecat, i se adresă el lui Barcelona. Vreau să amplasaţi mitraliera grea. Blestemaţii de dincolo sunt în stare să ne sară iar în ceafă pe neaşteptate.

Învăluit în aburii propriei respiraţii, se îndepărtează pe picioarele sale crăcănate, păşind alene prin mocirlă. Contrar oricărui regulament, îşi ţine mâinile îndesate în buzunare. Dacă l-ar vedea cineva mergând agale cu boneta trasă pe cap, încovoiat, crăcănat şi încălţat cu cizme scâlciate de infanterie, ar crede că-i cine ştie ce nătărău troglodit. Dar în realitate e un soldat extrem de periculos, experimentat şi călit în luptă, cu un calm de-a dreptul supraomenesc, în ciuda încordării nervoase. Deşi seamănă cu o portocală sfrijită, faţa lui îţi inspiră încredere. E un bătrân şobolan de tranşee, de multe ori bănuitor, care ne-a scos din atâtea situaţii disperate. Şi cu pierderi uluitor de mici.

O bucată de drum, îl urmează mieunând un pisoi cenuşiu.

Cu o totală lipsă de respect, dă de perete uşa biroului companiei. Aici tronează Hauptfeldwebel Hoffmann, gras şi încrezut, întocmai ca un dictator sud-american. E îmbrăcat cu o uniformă neagră de tanchist, deşi aceasta nu poate fi purtată decât de trupele din prima linie şi nicidecum de partea sedentară.

— Datoria ta e să baţi de trei ori la uşă înainte de a intra, face Hoffmann morocănos, legănându-se încolo şi-ncoace în scaunul său turnant, fabricat în America. Ăsta nu-i bordel, băiete, e Cartierul General al Companiei! Aici nu-şi au locul decât oameni cu creier!

— Creier? rânjeşte Bătrânul, ironic. Vezi că şezi pe el! Nu te umfla prea tare în pene, puişor, e clar? Aminteşte-ţi că ducem lipsă de oameni în linia-ntâi. Nu-i nevoie decât să cer să ne ţii tovărăşie şi te trezeşti un simplu Feldwebel, fără cele două trese de argint de care eşti atât de mândru!

— Să mă aduci tu pe mine în plutonul tău păduchios? se hlizeşte Hoffmann. Nu, Beier, eu sunt Hauptfeldwebelul acestei companii, şi o să rămân atâta vreme cât va exista o Companie a 5-a. În schimb, ăştia de-aici au nevoie de-un dobitoc de gardian care să-i păzească pe deţinuţii din

Germersheim. Ce zici, ţi-ar surâde slujba?

— Scârnăvie! mârâie Bătrânul, dând buzna în biroul Oberleutnantului Löwe fără a bate la uşă.

— Grüss Gott! îl salută Löwe, tolănindu-se în scaunul scârţâitor de răchită. Ce zici de-o „neagră” mică, să te încălzeşti puţin?

— Da, te rog! răspunde Bătrânul, umplându-şi o cană pe jumătate cu cafea şi completând restul cu vodcă. Îşi aruncă neglijent casca pe pământul bătătorit al încăperii, se aşază pe o cutie cu grenade de mână şi-şi întinde înainte picioarele cu cizmele sale jegoase. Automatul şi-l sprijină de piciorul mesei.

— Pari obosit, Beier, spune Löwe. A fost greu în ultimele luni, aşa-i?

— Am avut mult de lucru, încuviinţează Bătrânul, suflând în cafea. Nemernicul ăla de Pluton 2 mă va băga în curând la balamuc. Nici n-apucăm bine să ieşim din câte-o luptă, şi sunt nevoit să stau cu mâna pe armă ca să-i împiedic pe ticăloşi să cadă pradă păcatelor lumeşti. Câteodată nu mai pricep ce se-ntâmplă.

Acu’ vreo săptămână, l-au apucat pandaliile pe Unteroffizier Julius Heide care a secerat cu mitraliera câteva sute de civili. Chiar dacă l-aş raporta, tot nu s-ar întâmpla nimic. Ba, mai mult, m-aş alege tot eu cu ridichea frecată de către NSFO. Maniacul ăla al Regulamentului, pus la şapte ace, e membru de onoare al Partidului, aşa că de ce nu s-ar distra şi el puţin omorând femei şi copii? Oricum, nu-s decât nişte Untermenschen.

De câte ori isprăvim cu măcelul, Porta şi Micuţul îşi fac de cap cu câteva rusoaice mai darnice. Şi ce se-ntâmplă? Sunt pedepsiţi pentru fraternizare! Legile războiului ăstuia sunt din cale-afară de ciudate!

— N-am auzit ce-ai zis adineauri, Beier, zâmbeşte Oberleutnant Löwe. Niciunul dintre noi nu doreşte o Curte Marţială, nu-i aşa?

Intră şi ceilalţi patru comandanţi de plutoane, lătrând fiecare câte-un scurt raport!

— Mai mult de jumătate din companie s-a risipit în fum,

începe Löwe, aruncând o privire pe lista pierderilor din faţa lui! Aşa! Până la noi ordine, rămânem inactivi. Ne vor sosi provizii şi trupe proaspete. Dar nu vă lăsaţi prea tare pe tânjeală. Ordinele regimentului sunt precise: să-i ţinem pe oameni permanent ocupaţi cu câte ceva. Dacă nu, le trec prin cap tot felul de năzbâtii. Herr Oberst Hinka nu vrea niciun fel de plângeri – nici civile, nici militare. (Löwe îi aruncă o privire Bătrânului care încă mai şade pe cutia lui de grenade, încălzindu-şi mâinile pe cana cu cafea.) Şi mă refer în primul rând la Plutonul 2, Feldwebel Beier, şi în mod special la cei doi descreieraţi, Obergefreiter Joseph Porta şi Obergefreiter Wolfgang Creutzfeldt. Că veni vorba de Plutonul 2, am primit o lungă înştiinţare de la Cartierul General al Armatei. Löwe îi aruncă Bătrânului trei coli de hârtie acoperite cu un scris mărunt.

— Asta-i în legătură cu Gefreiter Albert. Vor să-l spălăm până-l albim!

Comandanţii celorlalte patru plutoane izbucnesc în hohote. Doar Bătrânul şi Löwe rămân serioşi şi impasibili.

— Nu-i nimic de râs, li se adresează Löwe, încheindu-şi nasturii vestonului – o îndeletnicire cât se poate de neplăcută. Beier, vezi cum procedezi, încât să-i faci să priceapă că pe-un negru n-ai cum să-l albeşti la spălat. Dar, să nu uit, mai e o chestiune, destul de jenantă, între NSFO şi Joseph Porta. Credeam că voi putea s-o muşamalizez, dar din păcate a ajuns deja la Regiment. A aflat şi Divizia. Dacă se-ntâmplă ce-i mai rău, pe Porta s-ar putea să-l coste capul. Scârboasă treabă! Trebuie să-ţi struneşti oamenii, Beier! Drept pedeapsă, Plutonul 2 va trece la îngroparea cadavrelor. Vezi, ţine minte, nemţii şi ruşii nu trebuie băgaţi în aceeaşi groapă, iar civilii trebuie îngropaţi separat. Să nu se mai repete brambureala de data trecută, când au vârât, claie peste grămadă, ofiţeri şi soldaţi. Ofiţerii vor avea parte de morminte individuale, împodobite în mod deosebit. Soldaţii vor intra cu toţii într-o groapă comună, aşezaţi în trei straturi, dacă între un strat şi altul puneţi treizeci centimetri de pământ.

— Doamne-ajută! îngână Bătrânul, rânjind. Îşi umple din

nou cana cu cafea fierbinte.

După vreo oră, păşeşte înapoi pe poteca mocirloasă, învăluit în fumul pipei sale.

Pisoiul îi iese din nou în întâmpinare, ridicându-se pe lăbuţele din spate şi agăţându-se tandru cu ghearele de pantalonii lui.

— Ce bine-i de tine, spune el, scărpinându-l pe ceafă. Tu n-ai parte de Plutonul 2. Te ai doar pe tine. E albastră treaba, pisoiaş! (Pe măsură ce se apropie de locul de cantonare, îi creşte furia.) O să-i bag în pământ! îşi făgăduieşte. Al dracului să fiu de n-o fac! Îi pun să se târască de trei ori în jurul lumii, să treacă şi prin Polul Nord şi prin Polul Sud. Poate-o să se mai răcorească niţel!

Trânteşte uşa de perete, îşi azvârle pistolul-mitralieră într-un colţ şi priveşte furios în jur. Observă, instantaneu, dezordinea inimaginabilă din încăpere.

Untermensch Albert se ciondăneşte violent cu Herrenvolk Heide.

— Tot timpul te legi de mine, Julius, dar acum vreau să aflu şi motivul, se răsteşte Albert. Chiar dacă-s negru, sunt la fel de neamţ ca şi tine, şi am toate drepturile unui neamţ. Aşa că, dacă mă consideri un Reich-Neger, te voi raporta!

— Dacă şi tu mai eşti neamţ, atunci eu sunt chinez, spumegă Julius cu dispreţ. Nu eşti decât un cimpanzeu negru! Eşti caricatura în cărbune a unei fiinţe umane, un canibal experimentat şi activ, care roade oase la micul-dejun, ca un dulău de vânătoare!

— E mai mult decât atât! trompetează Micuţul. Bunică-su a fost un jidan francez din Senegal, cu un bârnău coroiat şi cu pielea de pe puţă tăiată. Deretica prin sinagogă în fiecare zi de joi.

— E-o minciună, urlă Albert, insultat. Jidan a fost străbunicul meu, care-a luat de nevastă o fată din Senegal.

— Asta-i culmea, explodează Heide, care din trei salturi lungi e lângă Albert. Stă proţăpit, cu picioarele răscrăcărate şi cu pumnii înfipţi în şolduri mirosind de la o poştă a Unteroffizier.

— Eşti jidan? Răspunde, corcitură neagră, că de nu, îţi crăp ţeasta, aşa cum am dreptul s-o fac.

Albert se ghemuieşte mai tare în blana sa roz, cuprins de groază.

— Străbunicul meu a fost jidan francez. Io-s neamţ, se tânguie el, dând să pună mâna pe automatul său. Înainte de a apuca să-l înşface, Heide îl proiectează cu piciorul cât colo.

— Jidan francez! rânjeşte Heide. Nu există jidani francezi. Ori eşti jidan, ori nu eşti. Te-ai strecurat în Wehrmachtul german prin tot felul de tertipuri murdare. Dumnezeu ştie ce-o să zică despre asta comisia pentru puritate rasială, când te-oi raporta.

— O să te dea afară, îi râde Albert în nas, sigur de el, şi-o să-ţi spună să te ştergi cu raportul la curul tău nazist! Am trecut prin faţa lor, şi mi s-au uitat în gâtlej şi-n găoază, mi-au măsurat mutra, m-au ţinut de boaşe şi m-au apucat şi de instrument. Au sfârşit prin a mă declara optzeci la sută german. Puţin a lipsit să mă trimită în SS, unde-aş fi ajuns cu siguranţă ofiţer!

— Ce-i cu tâmpeniile astea, strigă Bătrânul, iritat, îmbrâncindu-l pe Heide la o parte. Nu vreau să am necazuri cu voi, chit că sunteţi jidani sau nemţi. Julius, înfrânează-ţi pornirile, şi du-te de-ţi lustruieşte automatul! Nu faci decât să-mi dai bătaie de cap. Şi tu, Albert, ieşi şi spală-te pe faţă, dar vezi s-o storci bine de câteva ori! Ăsta-i ordinul de la Cartierul General al Armatei, şi ai grijă să vii înapoi când o să fii în stare să-mi demonstrezi că vopseaua aia neagră a ta e naturală! Tu, Barcelona, vei fi pentru trei zile comandantul gărzii.

— De ce? întreabă Barcelona, rămânând ca la dentist. Ce-am făcut?

— L-ai salutat pe general când nu era cazul, dobitocule! Mai fă chestia asta şi-or să te vâre la ţambal! Porta! Unde dracu’ a dispărut iar nenorocitul ăla?

— Găteşte, răspunde Micuţul. Cotlet de porc „à l’Alba!”

— Nu mă interesează de unde vine tocana lui blestemată, îşi iese Bătrânul din pepeni, dând cu casca de

pământ. E cu un picior în Germersheim, şi acolo or să-i pună ştreangul de gât! Nimeni nu pleacă nicăieri, e clar? Aici să staţi cu toţii. Peste-o oră vă prezentaţi pentru corvoada de îngropare, şi până atunci faceţi curat în împuţiciunea asta. Cuie în pereţi pentru uniforme şi echipament, care să fie aşezate regulamentar. Paturi înşirate de-a lungul pereţilor la distanţe egale. Căştile să fie aşezate corect pe cutiile măştilor de gaze. Şi cizmele voastre, fără cuie lipsă.

— Dar noi n-avem cuie, protestează timid Gregor.

— Atunci căcaţi câteva, porunceşte Bătrânul.

Micuţul sare în picioare, pocneşte din călcâie şi-şi înalţă galant melonul cenuşiu.

— Ascultăm şi ne supunem, Herr Feldwebel, să trăiţi! cântă el.

— Lasă bufoneria! şuieră Bătrânul, furios. Mâine-dimineaţă e trecerea în revistă! Toate armele interzise de regulament să fie predate. Care e prins cu puşcoace de-ale inamicului s-a ars.

— S-a ars! vine ecoul Micuţului.

Pentru o clipă se pare că Bătrânul se va arunca asupra lui. Dar renunţă. Toată furia i se scurge din el. Se lasă să cadă pe patul scârţâitor, îşi trece mâna prin păr şi începe să-şi umple pipa.

— Ce adunătură de nemernici! mormăie, plimbându-şi privirea peste noi.

Săpăm o groapă comună în parc. În cimitir nu mai e loc.

Bătrânul şade pe rămăşiţele unui soclu, pe care fusese odinioară o statuie, şi pufăie norişori de fum.

Porta şi Micuţul triază cadavrele, şuşotind.

— Numai dacă priviţi la un dinte din aur, şi vă-mpuşc! Bătrânul îndreaptă ameninţător spre ei coada pipei.

— Nici prin cap nu ne trece, minte Porta, cu degetul în gura unui cadavru. Micuţul stă cu cleştele pregătit.

— În ăsta-s doi, şopteşte Porta. Aşteaptă până-i îngroapă ca să-i umfli economiile. Acolo nu te poate vedea Bătrânul. Câţi avem până acum?

— O grămadă, răspunde Micuţul. În ce-l priveşte, tot ce

depăşeşte cifra cinci e o grămadă.

Corpul, parţial descompus, al unei femei îmi alunecă din mâini în timp ce îl pasez lui Heide şi Gregor. Ei stau jos în groapă, înşirând cadavrele regulamentar.

Pe Heide îl apucă nebunia în clipa în care cadavrul greu îl răstoarnă în mijlocul gropii. Sforăind furios, azvârle după mine cu un braţ smuls.

— Ai făcut-o dinadins! Să te ferească Dumnezeu când o să pun mâna pe tine!

Mă ascund îndărătul unui lădoi cu scule, până-i trece arţagul. E destul de turbat pentru a-şi pune în aplicare ameninţarea.

Trebuie să săpăm încă două gropi comune.. Sunt mult mai mulţi morţi decât am crezut.

În timpul operaţiunii de triere, Micuţul dă peste un Hauptsturmführer SS cu partea de jos a trupului retezată. Întrucât ordinul glăsuieşte că părţile trupului trebuie îngropate împreună cu persoana căreia îi aparţin, Micuţul se apucă să caute o pereche de picioare care să i se potrivească Hauptsturmführerului. Negăsindu-le, ia două picioare smulse care, judecând după cizme, se pare că au aparţinut unui ofiţer rus.

Porta îşi scarpină claia de păr roşcată şi aspră, aruncând o privire critică picioarelor cu pantalonii ruseşti de călărie şi cizme brune.

— Nu prea se-ngână, aşa-i? face el, scuipând peste marginea gropii ofiţerului. Dacă vor deschide vreodată groapa asta, s-ar putea să-i cuprindă mirarea. Or să creadă c-au dat peste vreun ofiţer SS care voia să dezerteze şi tocmai începuse să îmbrace uniforma lui Ivan. Nu, nu merge, fiule! Trebuie să-i facem rost de nişte ţurloaie nemţeşti.

— Atunci stai să mai caut, grohăie liniştit Micuţul, căţărându-se anevoie afară din mormânt. Se opreşte în genunchi în buza gropii, aţintindu-şi urechea către plafonul coborât de nori. Jabos, urlă el. Fir-ar ale naibii de Jabos!

Porta îşi lungeşte gâtul. Adulmecă viclean ca o vulpe spre răsărit.

— Acolo! ţipă Micuţul. Cât ai clipi, e înapoi în mormânt, strecurându-se între cadavre.

Parcă au răsărit de după copaci, şi cu un urlet înnebunitor trec pe deasupra capetelor noastre. Aripile lor boante sclipesc în clipa în care se ridică vertical spre cer, năpustindu-se apoi asupra noastră. Deschid focul cu armele automate: mitraliere şi tunuri uşoare. Puzderie de jeturi de praf ţâşnesc din pământ, în timp ce parcul este biciuit de proiectile. Două dintre avioane se lasă pe-o parte şi zboară în lungul şirului de morminte deschise. Trec atât de jos, încât se disting limpede feţele piloţilor.

Mă arunc pe burtă în spatele magaziei cu scule. O salvă de tun automat se înfige în ea, împroşcându-mă cu tot soiul de mizerii. Îmi ridic faţa pentru o clipă să văd încotro au apucat-o avioanele de vânătoare.

Ambele Jabos parcă se ridică în aer pe cozile lor. Descriu un arc de cerc amplu şi revin şuierând asupra noastră. De data asta aruncă bombe. Larma infernală a exploziilor mai-mai că ne sparge timpanele. Pământul se cutremură; bulgări de pământ şi pietre se prăvălesc peste mine.

Cineva sloboade un răcnet lung şi gutural, dar este înecat de urletul Jabosurilor care atacă din nou. Proiectilele care ţâşnesc din aripile lor par să ruleze cărarea de asfalt ca pe un covor.

Urmează încă un raid fulgerător. Cad alte bombe, asurzindu-ne.

După ce mai trec de două ori, zboară spre răsărit, înapoi la bază.

Ne apucăm din nou să adunăm cadavre, dorindu-ne să fim cât mai departe de locul ăsta.

Micuţul găseşte o pereche de picioare nemţeşti care i se potrivesc Hauptsturmführerului.

Târziu, în noapte, isprăvim de umplut mormintele. Ne aşezăm istoviţi pe pământul afânat al uneia dintre gropile comune. Sticla de vodcă trece din mână-n mână. Suntem năclăiţi de sudoare, în ciuda frigului muşcător al nopţii.

Bătrânul sortează tăbliţele de identitate împreună cu Gregor. Cele germane de-o parte, cele ruseşti de alta. Le

separă în nişte sacoşe mari şi leagă carnetele de serviciu ale morţilor în pacheţele. Sunt şi scrisori. O mulţime de scrisori. Barcelona despătureşte una şi-o citeşte cu voce tare:

„Dragul meu băiat,

A trecut multă vreme de când nu mai ştiu nimic despre tine. Ai primit pachetul meu? Înăuntru, ai un pulover din lână care să-ţi ţină cald. Nu uita să-ţi schimbi ciorapii dacă te uzi la picioare. Ştii cât de uşor răceşti. Claus, băiatul maistrului cu care ai mers împreună la şcoală, s-a întors din armată. Şi-a pierdut un braţ, dar nu e lăsat la vatră. Când i se va termina permisia, îl vor muta la partea sedentară. Nici măcar celor care-şi pierd un picior nu li se dă drumul la vatră. Ieri am avut din nou alarmă aeriană. Au căzut bombe la gară şi se aude că e una cu pământul. În după-amiaza asta mă duc pe-acolo cu doamna Schröder să văd cât e de grav. Te rog să ai grijă de tine. Acum, că tatăl tău nu mai e, doar pe tine te mai am. Mă bucur că eşti într-o zonă a frontului în care nu prea se-ntâmplă mare lucru. Cei doi băieţi ai doamnei Schultze se află într-un loc în care se petrec lucruri înfiorătoare, dar nu trebuie să vorbim despre asta. Noul nostru Gauleiter e foarte dur cu oamenii care vorbesc prea mult. Au venit în puterea nopţii şi-au luat-o pe vecina noastră, doamna Schmidt pentru că a zis ceva despre Nacht und Nebel-lager[26]. Aşa că trebuie să fii atent la ce vorbeşti! Dragul, scumpul meu băiat, au trecut douăsprezece luni de când ai plecat, dar, slavă Domnului, în două luni capeţi permisie. Am început

[26] Este vorba despre un lagăr organizat pe baza directivei *Nacht und Nebel* (în germ. „Noapte şi Negură”) dată de Adolf Hitler la sfârşitul anului 1941, ce prevedea arestarea tuturor oponenţilor regimului, în special în teritoriile ocupate, şi intimidarea rudelor şi prietenilor acestora prin lipsa oricărei informaţii privitoare la soarta celor dispăruţi. Aceştia erau de obicei deportaţi în Germania şi închişi în asemenea lagăre (n.red.).

să număr orele. Scrie-mi degrabă. Sunt atât de dezamăgită de fiecare dată când trece poştaşul şi pentru mine n-are scrisoare. Ştiu că n-ai dreptul să scrii decât o scrisoare la opt zile, dar promite-mi că o să-mi scrii regulat.

Ne revedem peste cincizeci şi opt de zile.

Cu dragoste,
Mama”

— Rahat! spune Micuţul, în timp ce Barcelona împătureşte scrisoarea şi-o pune la loc în carnetul de serviciu al soldatului.

— Sus cu voi! comandă Barcelona, ridicându-se. Armele la umăr! Pas de manevră! După mine! mai repejor!

Păşim într-o coloană dezordonată de-a lungul unei poteci înguste, sporovăind. Ne ţinem pe margine, la adăpostul copacilor, ferindu-ne de eventualele surprize din aer.

— O să pregătesc eu haleala când ajungem acasă, se oferă Porta din umbra copacilor. (Spunând „acasă”, se referă la hala fabricii în care suntem încartiruiţi.) O să fac nişte cotlet de porc „à l’Alba” – continuă el cu entuziasm. E un fel de mâncare foarte apreciată de regi şi împăraţi. Jidanii ortodocşi o prepară cu bucăţele de carne de vacă, dar asta-i strică tot farmecul. E nevoie de har ca să-l prepari, ascultaţi ce vă spun. Mai întâi de toate, ieşi în câmp şi faci rost de nişte ceapă fragedă, pe care va trebui s-o toci foarte mărunt, şi cel mai potrivit cântec pentru asta e „Cântarea recoltei în Georgia”. Când e gata, o presari, cu o mişcare elegantă din încheietura mâinii, alături de pătrunjel, sare, piper şi, evident, înţelepciune. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, piperul să fie negru. Celui care foloseşte piper alb ar trebui să i se vâre pe gâtlej un drac îmbrăcat într-un costum de sârmă ghimpată! Apoi faci nişte mici crestături pe fiecare faţă a cotletului, şi asta cu un cuţit foarte ascuţit. Eu folosesc de obicei cuţitul meu de luptă. E mereu ascuţit brici. În timpul următoarei operaţii, eu unul prefer să îngân „Cântecul luntraşilor de pe Volga”. E vorba, se-nţelege, de îmbibarea cotletului cu amestecul

de ceapă. Şi acum ajungem la următorul pas, ceva mai dificil. Împrumuţi de la vecinul de alături nişte unt pe care bineînţeles că nu ai de gând să i-l înapoiezi. Există mulţi oameni care-o duc bine împrumutând de la vecini. E mult mai ieftin, şi te scuteşte de spaţiu de depozitare. Untul, odată împrumutat, îl pui la topit. Apuci cotletul cu două degete – eu vă recomand deştul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă – şi-l scufunzi pe jumătate în untul topit. Apoi, îl rumeneşti vreo zece minute într-un vas rezistent la foc. După asta, torni peste el vin, dar să umbli cu fineţe. Nu-l îneca, bagă de seamă! Cotletele trebuie să fie doar uşor şi plăcut înmiresmate. Fă-i vânt restului de unt împrumutat şi toarnă sosul peste carne.

— Ce fel de vin? vine vocea lui Gregor din spatele plutonului.

— Alb, se-nţelege, măi caricatură de şofer, i-o retează Porta.

— Vreun soi anume? se interesează Gregor.

— Câte mai îndrugă şi prostănacul ăsta! Se vede c-a stat prea mult prin preajma generalilor! Foloseşte şi tu ce ai. Principalul e să fie alb, şi ce rămâne dai de duşcă.

Un curier călare pe motocicletă apare în plină viteză de după o cotitură şi opreşte în faţa Bătrânului, care stă în mijlocul potecii înguste cu braţul ridicat.

— Tancuri ruseşti, Herr Feldwebel, strigă curierul, oprindu-se o clipă. Trec pe-aici ca să se-ntoarcă la propriile linii. Ordin de la Cartierul General al Regimentului. Distrugeţi totul! Cu un urlet, motocicleta ţâşneşte mai departe.

— Fir-ar dracu’ al dracului! răbufneşte Bătrânul. Tancuri, şi nouă ne revine sarcina de a le curăţa. Bineînţeles! Cine altul s-o facă?

Micuţul pescuieşte un cârnat dintr-unul din buzunare, îl rupe în două şi-i dă jumătate lui Porta.

— Are niţel sânge pe el, se scuză, dar se zice că sângele îi dă omului putere!

— De unde-l ai? întreabă Porta, bănuitor.

— De la un mort, răspunde Micuţul, mestecând

jumătatea sa de cârnat.

— Ce fel de mort? vrea să ştie Porta, adulmecând jumătatea lui.

— Un prăpădit de locotenent rus, molfăie Micuţul, privind spre copaci.

— Atunci cârnatul e-n regulă. Ofiţerii nu bagă sub nas decât haleală clasa-ntâi, se luminează Porta, muşcând cu poftă.

— Haideţi! porunceşte Bătrânul. În curând se-ngroaşă gluma. Pregătiţi-vă magneticele! Burlanele-n frunte! Atacăm din dreapta drumului, şi să nu dea dracu' să văd vreun deget nervos pe trăgaci. Aşteptaţi, ordinul.

— Primim ceva sprijin antitanc? întreabă Heide, cu emfază.

— Da, din părţi, râde Porta zgomotos. Dac-ar avea prea multe tunuri antitanc, nu ne-ar pune pe noi să facem treaba, nu crezi?

Ceva mai adânc în pădure, dăm peste câteva plutoane din Compania a 7-a. Sunt extrem de agitaţi şi îi tot dau înainte despre hoarde întregi de tancuri ruseşti.

— Şi mai au şi infanterie, strigă un Feldwebel către Bătrânul. Compania a 2-a a fost făcută arşice. N-a rămas niciun deget din toată adunătura…

— Sună bine, îl îngână Bătrânul, cu un chicotit. Dar noi de-aia suntem aici. Să ucidem, sau să fim ucişi.

— Culcat! răcneşte Barcelona, în clipa în care cerul e deschis de câteva fulgere, învăluind totul într-o lumină crudă. Înainte să-şi termine vorba, întregul pluton e la pământ. Un tun de asalt cât toate zilele soseşte val-vârtej, sare dincolo de coama dealului şi aterizează cu un trosnet asurzitor pe partea cealaltă.

— Sus cu voi! ne mână Bătrânul. Mişcarea! Desfăşuraţi-vă! Marş! Marş!

Plutonul se răsfiră şi ia în piept, gâfâind, terenul accidentat. Îmi sprijin puşca-mitralieră de coapsă şi stau cu degetul pe garda trăgaciului. Inima îmi bate dureros. Mă reped prin nişte tufişuri care-mi zgârie până la sânge faţa şi mâinile.

Puţin înaintea mea, aleargă Porta, cu absurdul său joben galben împins pe ceafă. În vale, tunul de asalt se învârte în cerc de parcă şoferul ar fi căpiat cu totul. Noaptea e brăzdată de bubuituri grele şi de flăcări sclipitoare de la gura ţevilor. În lumina lor, zărim vreo zece tancuri T-34. Tunul de asalt se opreşte brusc cu un zvâcnet şi începe să tragă instantaneu. Dintr-un şir de case ruinate se îndreaptă spre noi lungi rafale de gloanţe de la o mitralieră Maxim.

Câţiva dintre recruţi se aruncă la pământ, încercând să se târască de sub iadul de foc.

— Sus! Înainte! răcneşte Bătrânul, izbindu-i cu ţeava automatului. Cine dracu v-a spus să vă trântiţi la pământ?

Ne avântăm înainte, gâfâind precipitat. Acum ne despart mai puţin de o sută de metri de cel mai apropiat T-34.

Fulgere albastre-verzui pâlpâie din ţevile automatelor ruseşti, care scuipă flăcări crude, în timp ce ne toacă neîncetat cu lanţurile lor albe şi ucigătoare de gloanţe-trasoare.

Mă trântesc la pământ atât de iute încât mă pocnesc cu faţa de cutia mecanismelor puştii-mitralieră. Îmi trec mâna peste figură. Sângerez din abundenţă, dar n-am timp să mă gândesc la asta. Iau linia de ochire pe flacăra de la gura ţevii mitralierei Maxim, îmi înfund patul armei în umăr şi-o apuc cu stânga atât de strâns încât simt că mi se pun cârcei. Trimit trei rafale scurte în direcţia mitralierei, apoi mă ridic fulgerător, alerg spre stânga şi mă arunc în alt adăpost. De-abia ajung în siguranţă, când o grenadă explodează în locul în care-am fost cu o clipă înainte.

Un obuz tras dintr-un tanc îmi trece cu puţin pe deasupra capului şi-l retează în două pe Fahnenjunker Kolb cu precizia unui ferăstrău circular. Suflul provocat de explozia obuzului mă azvârle cât colo şi-mi smulge din mâini puşca-mitralieră. Îmi înfund faţa în pământ, înspăimântat. Când piuitul din timpane îmi încetează, întind mâinile, dând să-mi dibui mitraliera. În locul ei, degetele mele ating un picior gol. Îl pipăi şi nu-mi vine să-mi cred ochilor când îi deschid şi privesc. Un picior gol smuls din şold, despuiat şi de cizmă, şi de cracul pantalonului. Încep să ţip şi să lovesc

isteric pământul cu pumnii.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! mă îndeamnă Bătrânul, înghiontindu-mă în şale cu patul armei.

— Nu! protestez. Nu pot să merg mai departe!

Heide mă înşfacă brutal de guler.

— Sus cu tine, porc palid! scrâşneşte el sălbatic. Unde ţi-e puşca-mitralieră? Să nu vii să-mi spui că ţi-ai pierdut arma! Mă îmbrânceşte de lângă el de parc-aş fi un sac cu cartofi putrezi.

Cad hohotind într-un genunchi, la capătul puterilor.

Heide îşi îndreaptă ţeava automatului spre mine şi mă pocneşte cu putere peste faţă cu dosul palmei. Casca îmi alunecă pe ceafă. Deodată, totul trece şi sunt iarăşi un soldat stăpân pe sine. Într-o clipă, ţin mitraliera din nou în mâini, cu cureaua petrecută peste umăr, conform regulamentului. Picioarele îmi funcţionează ca două pistoane.

Pur şi simplu, zbor pe lângă Porta, care îşi pregăteşte burlanul la adăpostul unei grămezi de lemne.

— Hei, băieţică! strigă el vesel în urma mea. Stai uşurel. Nu cumva să ajungi la Moscova înaintea noastră şi să înhaţi toată crema muierească.

Un T-34 e lovit chiar în faţa mea. O perdea orbitoare de flăcări se înalţă în văzduh şi tancul se desface cu un zdrăngănit metalic, asemenea unui pumn gigantic prăvălindu-se pe un acoperiş de tablă. Explozia scaldă în lumină un şir întreg de case distruse. Din stânga, răzbate trosnetul exploziei grenadelor germane. Trebuie să fie echipa lui Heide care s-a apropiat îndeajuns pentru a putea arunca grenade de mână.

AG-ul lui Porta urlă, şi deplasarea aerului de la lovitura pornită mai-mai că-mi smulge casca din cap.

Un T-34 explodează ca un vulcan. Lovitura lui Porta trebuie că l-a miruit drept în compartimentul muniţiei.

Asurzesc câteva minute, datorită exploziei violente.

— Daţi-i drumul! Înainte! urlă Bătrânul, alergând pe picioarele sale crăcănate.

Ţâşnesc, şi trag din alergare în siluetele întunecate de pe

lângă clădirile ruinate. Între rafale aud răpăitul scurt din automatul Bătrânului. La câţiva metri în faţă disting o umbră care aduce a muşuroi de cârtiţă, dar în realitate e o cască rusească împopoţonată cu caraghioasa ei creastă de cocoş din oţel. Trag atât de jos încât trasoarele se înfig exact la firul ierbii, despicând capul rusului în două.

— Înainte! ne mână Bătrânul. Înainte! Îşi învârte braţul prin aer, făcându-ne semne.

Mă adăpostesc în spatele unei balustrade de beton şi arunc în boltă câteva grenade spre straturile de trandafiri în care stau aliniate tufe desfrunzite. Mă năpustesc printre ele.

— Înapoi! urlu disperat, aruncându-mă de-a berbeleacul pe povârniş.

Descopăr un cuib rusesc de mitralieră care deschide focul, măturând dealul cu o grindină de gloanţe.

— Nu, fir-ar să fie! răcneşte Bătrânul. Înainte! N-avem de ales! Sus cu tine! Grenade!

Privesc în jurul meu, timorat şi înspăimântat, şi-mi vine s-o iau la goană, să trimit la dracu’ mitraliera aia blestemată; să gonesc până ce ajung din nou acasă.

— Vino! zbiară Porta, făcându-mi semn. Hai să-l belim pe Ivan ca nu cumva să-şi închipuie c-a câştigat războiul!

Sar în picioare şi încep să mă caţăr pe povârnişul abrupt. Câteva grenade, şi cuibul rusesc de mitralieră sare în aer într-un gheizer de flăcări. Dintr-odată, îmi simt picioarele uşoare ca fulgul, de parcă s-ar fi transformat în aripi.

Gloanţe-trasoare îmi şuieră pe la urechi. Pare de necrezut cum de mă ocolesc toate. Alergând ca un smintit, ajung la balustrada opusă din piatră, sar dincolo şi îmi dau drumul pe panta din spatele ei. De peste tot îmi pătrunde în urechi trosnetul tunurilor de pe tanc şi plesnetul sec al burlanelor.

Un alt T-34 explodează într-o mare de flăcări purpurii.

Restul plutonului apare şi el pe pantă, rostogolindu-se în urma mea.

Mitralierele ruseşti răpăie sălbatic. Simţim cu toţii prezenţa morţii.

Vâr o noua bandă de cartuşe în mitraliera uşoară şi

trântesc mult prea puternic capacul cutiei mecanismelor.

— Dă-mi foc de acoperire! cere răguşit Bătrânul. Mă duc până la balustrada aia şi, de îndată ce-am dispărut, vii după mine. Dar, leapădă plumbul din picioare!

— E-n regulă! îngaim, proptindu-mi patul mitralierei în umăr şi slobozind câteva rafale scurte. Bătrânul se saltă în vârful mormanului de pietriş, se rostogoleşte dincolo şi dispare. Într-o secundă sunt în picioare, şi mă avânt, aplecat, peste porţiunea descoperită, plimbând rafalele mitralierei dintr-o parte în alta.

Se înalţă o rachetă verde, rămâne suspendată pe cer şi se stinge încet-încet.

— Am scăpat şi de data asta, gâfâie Porta, aterizând lângă mine.

Câţiva ruşi şovăielnici se apropie de noi cu mâinile ridicate deasupra capului. Ne privesc speriaţi, în timp ce le controlăm buzunarele cu degete abile. N-au nimic asupra lor care să merite osteneala. Câteva mahorci împuţite, vreo două-trei scrisori slinoase, vărzuite.

— Sunt la fel de amărâţi ca şi noi, oftează Porta, bătându-l pe umăr pe un calmuc lăţos, cam bătrâior, cu o mustaţă mare pe oală, care-i dă un aer trist.

Ultimul T-34 trece hurducăind prin parc. Din depărtare, se mai fac încă auzite zgomotele luptei, dar încet-încet se sting şi cortina tăcută a nopţii se aşterne din nou peste oraşul rănit.

A doua zi, are loc o inspecţie. Suntem trimişi de câteva ori înapoi pentru a ne pune în ordine. Şi bineînţeles că n-o facem, în schimb, stăm şi jucăm cărţi. Până şi cei care ţin morţiş să asiste la parade se satură de atâta agitaţie zadarnică. Încep să iasă la iveală armele străine dosite. Un Kalaşnikov e mai bun decât un Schmeisser, fiindcă în încărcătorul său intră o sută de gloanţe, spre deosebire de treizeci şi opt cât ţine un Schmeisser.

Foarte curând, totul revine la normal. Porta şi Micuţul îşi plimbă iarăşi jobenul şi melonul. Albert se înveleşte în blana lui roz, iar Heide apare normal şi deloc indignat de cocteilul rasial al lui Albert. Oricum, nu-i adresează decât cuvinte

strict necesare.

— Parcă-i o muscă de rahat care şi-a fript curul pe un felinar, comentează Porta, atunci când Albert se aşază lângă Heide şi începe să-i arate nişte fotografii. Heide îşi ascunde dezgustul, dar nu se poate abţine să le cerceteze amănunţit.

Se distribuie cu generozitate permisii, dar numai pentru bărbaţii însuraţi, cu copii, astfel încât Bătrânul şi Barcelona sunt primii care pleacă. Îi însoţim tot drumul spre trenul cu permisionişti şi le facem semne încă multă vreme după ce trenul abia se mai vede.

Ne întoarcem la locul nostru de încartiruire, simţindu-ne ca nişte copii mici lăsaţi singuri acasă. Fără Bătrânul suntem pierduţi.

Surprinzător, Gregor ne părăseşte pentru totdeauna. Rămânem cu gura căscată. Nici măcar atunci când îşi face bagajul, împărţind în stânga şi-n dreapta lucrurile care nu-i mai trebuiesc, nu ne vine să credem. Ne demonstrează negru pe alb. A fost cerut de Statul-Major al Armatei. Va fi din nou şofer şi gardă de corp pentru faimosul său general. Îl conducem şi pe el la gară. Cei de-aici nu îndrăznesc să-l trimită în faţa unui general în echipamentul său ponosit de linia-ntâi, aşa încât poartă o uniformă nou-nouţă.

— Arăţi grozav, exclamă Porta, admirativ. Te-ar putea pune pe un afiş de recrutare ca să-i fenteze pe fraieri să intre în Armată pentru o marcă pe zi!

Ne despărţim de el pe un peron ciuruit. Gregor stă aplecat pe geam, mult în afară, şi ne strânge mâinile întinse. Ca şofer al unui general şi gardă de corp, i s-a repartizat un loc într-un compartiment autentic, de călători. Îi atrage atenţia poliţistului militar care-i cercetează actele să i se adreseze cu Unteroffizier şi să ia poziţia de drepţi când îi vorbeşte.

— Se vede cale de-o poştă că de-acu’ faci parte din Statul-Major, aprobă Porta cu o mişcare a capului. Arată-le ce şi cum ticăloşilor, dar nu uita că eşti de-al nostru! Şi dacă se-ntâmplă să dai peste ceva bun, adu-ţi aminte că Joseph Porta, Obergefreiter prin mila lui Dumnezeu, face

afaceri cu orice!

Trenul pleacă şi ne întoarcem la obişnuitele noastre îndeletniciri. Dar, în scurt timp, simţim din nou nevoia de distracţie.

Pe Porta îl vedem din ce în ce mai rar. Hauptfeldwebel Hoffmann trimite neîncetat curieri – noi le spunem copoi – să-l caute, dar de cele mai multe ori nu dau de el. Nu îl găsesc decât atunci când vrea el să fie găsit.

Cea mai mare parte a timpului şi-o petrece cu Vera, părăsita nevastă a comisarului, care, prin persoana lui Porta, începe să se simtă cu adevărat eliberată de către Armata germană.

E duminică după-amiază şi peste tot domnesc liniştea şi pacea. Zăpada se cerne încet şi tăcut. Nu se-aud niciun fel de zgomote de pe linia frontului, care în clipa de faţă e departe şi aproape uitată. Afară, pe terenul de instrucţie, Micuţul se joacă vesel cu un câine mare şi urât, care-i seamănă leit.

Hauptfeldwebel Hoffmann şi-a trimis, ca de obicei, curierii pe urmele lui Porta. Vrea să-l pună în serviciul de gardă douăzeci şi patru de ore! Dar Porta stă tolănit pe spate, gol-puşcă, într-un pat mare cu baldachin, cu îngeraşi suflând în posaune celeste la fiecare stâlp al patului. Seamănă izbitor cu o ridiche lungă, îngustă şi bifurcată, aşa cum stă acolo lungit pe aşternuturile roz, încălzindu-şi degetele lungi şi osoase de la picioare între coapsele Verei. Amândoi moţăie şi par că torc de mulţumire ca nişte pisici bine hrănite.

Porta visează că stă întins pe plaja unei lagune albastre, purtând un tuxedo alb, înconjurat de câteva fetiţe darnice, complet despuiate.

— *Zolota*[27]*,* geme Vera, răsucindu-se în somn.

Porta chicoteşte şi-şi mişcă vârfurile degetelor de parcă ar număra bani.

— *Zolota,* zâmbeşte Vera fericită.

Porta se ridică în capul oaselor, treaz cu desăvârşire şi bănuitor ca un bătrân şi versat motan vagabond.

[27] „Aur” în lb. rusă în orig. (n.tr.).

— Ce faci? şopteşte ea somnoroasă, ciufulindu-i părul roşu.

— Ai spus *zolota!* face Porta, aplecându-se deasupra ei.

— Am spus eu *zolota?* întreabă ea aparent nepăsătoare. Îşi mută picioarele lungi dincolo de marginea patului şi încalţă o pereche de papuci albi şi pufoşi, cu tocuri înalte. Cu o mişcare leneşă, ia din sertarul noptierei o ţigară rusească, având la capăt un filtru lung.

— Pot avea încredere în tine? Ştrengarule! spune ea după un răstimp de tăcere, suflându-i fumul în faţă. Vreau să spun: Să am cu adevărat încredere în tine? Eşti în stare să-ţi ţii gura chiar dacă ţi-ar cădea lumea în cap şi te-ar mângâia pe creştet, făgăduindu-ţi luna de pe cer şi toate planetele, doar-doar să ciripeşti?

— Drept cine mă iei? rânjeşte Porta, ridicând trei degete. În scurta, dar palpitanta mea viaţă am adus zeci de canalii în pragul furiei. Am fost dat afară de la pârnaie pentru dereglarea disciplinei obişnuite. Un general, doi colonei, şase locotenenţi, o întreagă armată de Feldwebeli şi alţi rahaţi din ăştia au fost scoşi din minţi de către mine. Câţiva dintre ei şi-au tras un glonte-n deblă după ce-am sporovăit niţel împreună, şi un Untermensch ca tine vrea să ştie dacă poate avea încredere în mine? Mai bine m-ai întreba dacă pot eu avea încredere în tine! Chiar dacă ai clasă, tot nu eşti decât un Untermensch care stă de vorbă cu un Herrenvolk!

Ea trage gânditoare două fumuri lungi din ţigară şi strânge filtrul între degete!

— Ai grijă Herrenvolk, să nu te sufoci cu rânjetul ăla prostesc, spune ea cu acreală.

Din două salturi, Porta e la bar şi umple două sonde cu coniac.

Ridică paharele şi închină tăcuţi unul pentru celălalt. Ea îşi aprinde o altă ţigară şi suflă fumul încetişor.

— Nu te înspăimântă să te bagi într-o treabă care n-o să le placă nici ruşilor, nici nemţilor? îl întreabă. Mă refer la un lucru atât de ilegal încât l-ar face până şi pe-un mafiot înrăit să tremure de groază numai gândindu-se la ce i s-ar putea

întâmpla dac-ar fi prins!

— Eu? înspăimântat? râde Porta din inimă. Singurul lucru care mă înspăimântă e să nu-mi pierd bunătate de viaţă nemţească. În ce priveşte încălcarea legilor, nu dau doi bani pe aşa ceva. Lucrez doar pentru mine, şi mă pricep să le vin de hac indivizilor care trăncănesc prea mult. Îmi aduc aminte de-un tip. Sporovăia ca un stol de canari în perioada de reproducere. Într-o zi, când trebuia să băgăm la fund o maşină care ne frigea la deşte, l-am luat şi pe el la o plimbare. I-am legat şi-o sforicică de gât, dar asta numai ca să nu cadă peste bord şi să se rătăcească pe mare. Dar când am ajuns în larg, la locul în care trebuia să facem pierdută maşina, nu ştiu cum se face că am uitat să-i scoatem centura de siguranţă amicului nostru, şi canarul s-a dus la fund, călare pe capotă. Ultimul lucru pe care l-am zărit a fost o pereche de pantofi cu tocuri rotunde, care ne făceau semne de rămas-bun.

Pentru o vreme, stau lungiţi în pat, goi, bând rom dres cu coniac, în timp ce se conving unul pe altul cât de cenuşie şi de tristă e lumea când n-ai destui bani.

— Eu m-am născut să fiu bogată, geme Vera, căreia i se iveşte între sprâncene o cută adâncă şi gânditoare, şi cred că-ţi imaginezi că Uniunea Sovietică nu prea corespunde întru totul dorinţei mele.

— Doar proştii preferă o viaţă fără bani, încuviinţează Porta, umplând din nou paharele. De data asta alege şliboviţă, pentru a scăpa de gustul de coniac ieftin.

— Tatăl meu a fost un ofiţer imperial, un general, oftează ea cu mândrie, privindu-l pe Porta cu coada ochiului. Dacă Lenin ar fi rămas în Germania voastră afurisită, acum aş fi fost la Curtea Imperială. De ce dracu nu l-aţi împuşcat?

— Îmi permiteţi să vă ating, Alteţă? întreabă Porta, rostogolindu-se deasupra ei.

— Mama venea din cercurile cele mai înalte, continuă ea, încolăcindu-şi picioarele în jurul şoldurilor sale osoase. Familia ei trăia la palat. Cu toţii credeau în Dumnezeu.

— Nu v-a prea ajutat Doamne-Doamne când au ajuns acolo băieţii lui Lenin şi v-au tăbăcit fundurile voastre cu

sânge albastru, face Porta, muşcând-o tandru de nas.

— Pe tata îl cunoştea toată lumea. Divizia lui a fost cea mai bună. A fost distins cu Crucea „Sfântul Gheorghe”. Voi, nemţii, aţi fugit de el cât v-au ţinut picioarele…

— Stai aşa, intervine Porta, ridicând mâna. Eu n-am fost în lupta aia!

— Tatăl meu a fost un om bogat! Şi-a dat viaţa pentru stat. A semnat condamnări la moarte, a trimis criminali în Siberia, iubea caii de rasă şi femeile, pe ţar şi pe Dumnezeu.

— Am întâlnit şi eu vreo doi generali dintr-ăştia, spune Porta, chicotind. Îşi închipuie că pentru asta sunt născuţi. Nu sunt în stare să priceapă că datorită nouă sunt ce sunt!

— Vorbeşti ca un bolşevic mizerabil, scuipă ea furioasă.

— Aici te-nşeli, fetiţo, râde Porta, golindu-şi sonda. Nu uita că eşti nevasta unui comisar şi eşti plină de stele poleite cu roşu. Generalii ţarului sunt cu toţii plecaţi sus în cer, şi acum îl pupă-n fund pe Ivan cel Groaznic. În ziua de azi, comisarii lui Stalin sunt băieţii care fac figuraţia pe scenă.

— Ce-ai zice dacă-ai câştiga treizeci de milioane? Poate şi mai mult! îl întreabă, sorbind din pahar dusă pe gânduri.

Porta ridică sticla de coniac şi ia o înghiţitură prelungă. Apoi ia romul şi spală coniacul de pe gâtlej cu o înghiţitură şi mai lungă. O priveşte vreme îndelungată, după care întreabă pe şoptite:

— Milioane, ai spus? Nu-ţi baţi joc de mine?

— Da. Treizeci de milioane! zâmbeşte ea misterios. Ba chiar mai mult. Mult mai mult. Am pus totul la cale, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. E ceea ce se cheamă o treabă sigură. Suntem ca şi bogaţi!

— Habar n-ai, spune el pe un ton de om păţit, câţi mânari am întâlnit care mi-au spus întocmai ceea ce-mi spui tu acum. Şi ce vorbeau ei sunt fleacuri în comparaţie cu milioanele tale. Dar acum se află cu toţii înghesuiţi după gratii, întrebându-se unde au dat greş cu treaba lor sigură.

— Aşadar ţi-e frică? îi aruncă ea cu dispreţ. M-am înşelat asupra ta? Ia-ţi zdrenţele şi dispari. Nu vreau să mai ştiu de

tine.

— Nu, drăguţă, cu mine nu-i atât de simplu, rânjeşte el diabolic, scuturând sticla goală de rom. Când Joseph Porta, Obergefreiter prin mila lui Dumnezeu, dă de urma unei afaceri cu treizeci de milioane de marafeţi, vrea să-i audă zornăind. În toată puturoasa mea de viaţă nemţească am visat la aşa ceva. Îţi dai seama cât timp îţi ia numai să numeri treizeci de milioane? Până şi pe jidanii din Banca Naţională i-ar apuca sudorile doar gândindu-se la una ca asta.

— Eşti gata să vii cu noi pe sănii şi să rişti niţel ca să devii bogat, şi să nu-ţi mai pese de politicieni şi de alţi oameni scrântiţi? întreabă ea, trăgând adânc din ţigară.

— Fii convinsă că-s gata, izbucneşte el într-un hohot de râs. Şi dacă treaba ta e cu adevărat sigură, îţi jur pe Sfântul Dumnezeu de sus că pentru tine voi aprinde veşnic şapte lumânări în sinagoga inimii mele!

— Poţi să le şi aprinzi, zâmbeşte ea, oferindu-i bricheta. Poţi face rost de ajutoare? Oameni destoinici? Nu nişte încurcă-lume bătuţi în cap!

— Se-nţelege că pot, încuviinţează, sigur pe el, aprinzându-şi o ţigară de-a ei. Am la Berlin un soi de amic care se pricepe să deschidă orice fel de seif sau cutie blindată, de la cele mai avansate modele până la alea primitive pe care municipalităţile le cumpără în grămezi de câte doişpe. Îl poreclisem „Ăl cu Plasticu”, pentru că de obicei lucra cu explozivi cu plastic. L-am văzut odată deschizând un seif aparţinând unor indivizi care n-aveau încredere în bănci după ce Adolf se mutase la Berlin. A vârât câteva gogoloaie mici de plastic la balamale. Am trecut în camera ailaltă de unde a declanşat explozia cu un mic radio haios, şi-a făcut: „bum”! Când ne-am întors înăuntru, impenetrabila uşă blindată zăcea pe podea întoarsă pe dos. N-a mai trebuit decât să golim cutiuţa. Nici cu cheia ei n-ar fi mers mai repede.

— Ce vreau să spun n-are nicio legătură cu seifurile, îl corectează ea. E mult mai mare decât fleacurile astea.

— Atunci trebuie să trimitem pe careva la ceruri pe căi

naturale? întreabă el cu o expresie de încântare pe chip. O rezolv şi p-asta. Ajutorul meu, Micuţul, e un tip foarte îndemânatic în ce priveşte mânuirea unui laţ de oţel. De la aşa ceva se moare. Şi dacă sunt cu adevărat probleme majore în legătură cu înlăturarea cât mai grabnică a cuiva de pe lumea asta, am eu un tovarăş de-i zicem noi „Moarte instantanee”. Când am fost ultima oară la Berlin l-am luat cu mine să „vorbim” cu un tip care îşi închipuia că mă poate lua-n bâză. Am ajuns cu două puşcoace tocmai când era la desert. S-au declanşat atât de repede, că nici n-am apucat să spunem: „Salut”, înainte ca tipul să fie tras în jos de greutatea plumbului din onorabilul său hoit. Un glonţ i-a retezat cravata ospătarului de la „Jumătatea de măgar”, care apăruse şi el cu un platou plin cu plăcinte. A rămas atât de şocat încât atunci când a venit Inspektor August cu cireada lui să afle cine-a fost găurit, ăsta stătea în acelaşi loc, ţinând într-o mână plăcintele şi-n ailaltă bucata retezată de cravată.

„Împuşcat? Piui el, lăsând să-i cadă plăcintele. N-a fost nimeni împuşcat!” Pasămite, nu ştia nimic de leşul de sub masă. A şi jurat. Zicea că trebuie să-l fi uitat careva pe-acolo!

Cazul a fost clasat cu menţiunea „comportament scandalos” în clipa în care au aflat de unde proveneau gloanţele din cadavru. Din Prinz Albrechtstrasse 3.

Se aşază împreună înapoi în pat, tolăniţi pe perne, şi sorb cafea fierbinte.

În faţa lor e întinsă o hartă cât toate zilele.

— Uite-aici sunt milioanele noastre, spune ea. Aici zac, aşteptându-ne pe noi.

— Prikumsk, murmură el, aplecându-se deasupra hărţii de parcă ar fi miop. Prikumsk! Sună ca un fel de băutură. Eşti sigură că tot aurişorul comunist sclipitor e pitit acolo? Nu-mi place râul ăla. Şi pe malul celălalt mai e înc-un oraş. Îmi sugerează o capcană gata să se-nchidă şi să te înhaţe în timp ce tu te scapi pe tine aşteptând să fii împuşcat.

— E destul de simplu, face ea. Soţul meu a condus convoiul şi nu l-a legat nimeni la ochi.

— Şi acum, destoinicul de bărbată-tu s-a hotărât să umfle din nou cele treizeci de milioane? rânjeşte Porta sceptic. Şi tu, normal, te poţi încrede în el. Dar eu? Nu prea mă-ncântă slujitorii buni şi devotaţi ai statului care dau la stânga şi cu mâinile, şi cu picioarele!

— E un bun prieten al prietenilor săi, ferm ca oţelul, declară ea solemn. Nu trişează niciodată!

— Nu! Nici n-aş fi zis, râde Porta cu poftă. Că veni vorba, ce fel de om e comisarul ăsta al tău? E din Moscova?

— Nu eşti zdravăn? Îţi închipui c-aş avea încredere într-un moscovit? ţipă ea insultată. E georgian. Maică-sa a fost o jidancă din Crimeea. Bunică-su din partea mamei era din Salonic, familia a fost italiana.

— Dacă mai vii să-mi spui şi că dinspre tată e irlandez, se amuză el, atunci te anunţ cu regret că bărbată-tu, comisarul, va trebui să treacă prin procesul morţii naturale. Un cuţit în spate, sau aşa ceva. Un cocteil ca el poate fi un amestec periculos.

— Ce dracu vrei să spui cu asta? întreabă ea, mijindu-şi ochii. Eşti şi tu vreun porc rasist?

— Nu, nu-mi pot permite luxul, răspunde Porta. Dar află de la mine că ştiu de ce e nevoie ca să obţii un cap bun de mafiot: nouăzeci la sută sânge de macaronar, de preferinţă sicilian. Ăsta-i începutul pentru ce-i mai evazionist între evazionişti. Doi la sută irlandez, ca să-l facă un bun luptător. Cinci la sută suc de jidan, pentru a se descurca cu cifrele şi a putea să le îmbârlige în interes personal. Mai pune pe deasupra şi-o picătură de grec, şi-o să ajungă unul dintre cei mai mari ticăloşi ai lumii, cu marele avantaj că are încredere în semenii săi aşa cum au încredere politicienii unul în altul. Acum înţelegi de ce am îndoieli în ce-l priveşte pe bărbată-tu?

— Poate crezi că lingourile nu sunt acolo? întreabă ea bănuitoare.

— Că se află acolo, cred, şi nu mă îndoiesc că bunul tău soţ, cu toate harurile pe care i le-a băgat Dumnezeu în sânge, va fi în stare să li-l sustragă amicilor săi de la Kremlin. Dar, nu mă îndoiesc totodată că are o soluţie şi

pentru înlăturarea vreunui nenorocit de neamţ bătut în cap. Ar fi grozav să nu trebuiască să împărţi prada cu fitecine, nu crezi?

— Niciodată n-ar face una ca asta! ţipă ea jignită. Nu uita că e un ofiţer rus!

— Da, îmi dau seama, hohoteşte el. Dar vezi să nu te trezeşti cu fundul gol într-un troian îngheţat de zăpadă, privindu-l pe omul tău cinstit cum o şterge cu mălaiul cât îl ţin picioarele. De ce, păcatele mele, ar fi el dispus să-i împartă cu cineva, când i-ar putea avea fără discuţie pe toţi?

— N-ar îndrăzni să-mi facă mie una ca asta, exclamă ea furioasă. L-aş omorî pe loc. L-aş călca în picioare ca pe-un rahat!

— Chiar crezi ce spui? întreabă el, fixând-o cu privirea. N-ai putea să-i faci nimic. Doar nu-ţi închipui c-o să te poţi duce la OGPU[28]? Şi te-aş sfătui să te ţii departe, cât mai departe cu putinţă de Gestapo. Nu sunt o adunătură prea duioasă. Dacă te taie de la porţie, va trebui să înghiţi găluşca, oricât ar fi de amară. El e bogat. Va râde şi cu curul de tine. De oamenii bogaţi n-ai cum să te legi. Arma cea mai eficientă din lume e banul!

— Crezi c-ar face aşa ceva? întreabă ea cu o bănuială crescândă.

— Desigur, răspunde el, chicotind. Nu văd ce l-ar reţine. Banul te schimbă pe nesimţite.

— Sunt soţia lui pe care-o iubeşte, protestează ea zguduită, privindu-l buimacă pe Porta.

— Când ai taşca plină cu parale, nu-i greu să-ţi faci rost de altă borească. Zice că te iubeşte, aşa-i? Multe spune omul pe drumul mărăcinos al vieţii.

— Eşti stăpânit de rău, şuieră ea cu amărăciune. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc niciodată despre asemenea lucruri!

— Poate era mai isteţ din partea ta să n-o faci, admite Porta. Cu cât ştiu mai mulţi despre aur, cu atât riscul de a-l pierde e mai mare. Dar socot că nu mi-ai fi destăinuit micul tău secret dacă nu s-ar fi întâmplat ca tu şi cu bărbăţelul

[28] Poliţia secretă sovietică, precursoarea KGB-ului (n.tr.).

tău să aveţi nevoie de un neamţ dezgheţat care să le pipăie! Dacă nu te ia Dumnezeu, atunci musai te ia Dracu. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă înainte de a hotărî cui să-i mai spunem unde-i mălaiul, că de nu, până ne trezim noi, vor aştepta mai multe suflete la poarta aurului decât la poarta ladului. Treizeci de milioane de bucăţi! Ţine-ne, Doamne! Te-ai gândit la reacţia pieţii când o să dăm drumul în ea puzderiei ăsteia de bănet comunist?

— După cum ţi-am spus, sunt treizeci de milioane, chiar ceva mai mult, îl asigură ea, desenând cu unghia semnul dolarului pe cearceaf. Mă gândesc că sunt bani fierbinţi.

— Fierbinţi, spui? râde el zgomotos. Dac-ai fi spus că sunt încinşi la roşu, te-ai fi apropiat ceva mai mult de adevăr. Treizeci de milioane! Nici măcar în vis nu mi-a fost dat să pun ochii pe o asemenea grămadă de bani. Dintr-odată, şliboviţa lui o ia pe uliţa armenească şi se apucă să tuşească şi să horcăie frenetic.

— Spui tot timpul treizeci de milioane, îngaimă el printre convulsii. Dar treizeci de milioane de ce? Doar nu-s milioane de bani de-ai voştri! Să nu-mi spui asta! Nu l-ar face măcar pe un portărel neamţ să se dea jos din aşternutul său cald!

— Sunt de-ai yankeilor, dolari capitalişti, şopteşte ea, privindu-l cu o expresie de triumf pe chip, de-ai crede că i-a tipărit cu mâna ei.

— Dolari! murmură el radios, calculând rapid în minte cât ar însemna asta în mărci. Maică Precistă din Kazan, asta-i o grămadă de solde! Îşi înşfacă entuziasmat flautul, saltă în sus, dă fuga prin cameră ca o căprioară fericită şi sare pe masă, de unde se apucă să cânte cu o voce profundă:

A fost un om bogat care trăia în Ierusalim
Slavă, aliluia, lalelim!

Purta o pălărie de mătase şi haina îi era dichisim
Slavă, aliluia, lalelim!

La poarta sa stătea o epavă unanim

Purta un melon şi borurile îi atârnau pe ceafim,

Omul sărman i-a cerut puţină pâine şi brânzim,
Bogatul a strigat: O să chem poliţim,

Omul sărman a murit şi sufletul i s-a dus la Cerim,
A dansat cu îngeraşii până la unşpe şi-un sfertim,

Bogatul a murit, dar lui nu i-a mers prea binim,
Nu s-a putut duce-n rai, aşa c-a trebuit să meargă în iadim.

„Nu, a spus Scaraoţchi, aici nu-i hotelim,
Nu-i decât un iad obişnuitim”.

Morala poveştii e: cu bogaţii nu-i de glumim,
În rai mergem noi, că suntem cu toţii falim.

— Cine te-a învăţat engleza? întreabă ea surprinsă.

— Eu! rânjeşte el, cântând ceva vesel din flaut. E-un cântec pe care-l fredona un şmecher atunci când îl fraierea pe câte unul. Cât am fost cu el, i-a fraierit pe atâţia încât, vrând-nevrând, l-am învăţat pe de rost.

— Era englez?

— Nu, un jidan din Berlin-Dahlem. Obişnuiam să mergem adesea împreună la sărbătorile de la sinagogă cu o ţăcălie pe cap. Acum stă pe undeva şi aşteaptă ca era nouă să redevină era veche, iar eu şi cu ţăcălia mea să ne putem duce din nou la chefuri în sinagogă.

— Ce zici de o altă tură cu gondola? propune el, lingându-se pe buze. Gândul la atâta amar de aur m-a stârnit al dracului de tare.

În timp ce stau întinşi unul lângă altul, odihnindu-se în urma eforturilor erotice, Porta reia firul discuţiei:

— Nu-i atât de simplu pe cât pare la prima vedere, face el gânditor. Nu-mi convine că sunt prea mulţi amestecaţi în treaba asta. Chiar şi treizeci de milioane sunt puţini dacă trebuie să le împărţi cu o juma’ de divizie.

— Cine-a zis c-o să-mpărţim cu fiecare dintre ei? toarce

ea pe un ton fals. Vor căpăta acolo un bacşiş frumuşel, destul de consistent pentru a putea petrece o noapte la oraş. O noapte!

— Nici nu m-aş putea lipsi de mai mult, nechează Porta, într-un acces de euforie. Le cerem să ne-aştepte pe undeva, şi-i lăsăm până fac ţurţuri la cur. Când îi dăm drumul?

— De îndată ce iau legătura cu bărbatul meu, răspunde ea, şi asta destul de curând. Vă va face rost de *propusk*[29], din cele autentice. Nici măcar un copoi neîncrezător de la OGPU nu se va apuca să le adulmece. Să-mi dai fotografii potrivite şi clare pentru fiecare dintre cei care vor merge cu noi. Şi, bineînţeles, nu în uniformă germană!

— Las' că-i mobilizez cât ai zice peşte pe artiştii cu blitzul, promite el cu un rânjet care-l face să semene cu o mapă deschisă. Deci, o să fim ruşi?

— Doar nu-ţi închipui că vă veţi învârti pe-acolo ca SS-işti maniaci cu svastica-n frunte! Veţi fi preschimbaţi în nişte prăpădiţi de germani de pe Volga[30]. Astfel, sunteţi la adăpost în ceea ce privesc dificultăţile voastre de limbă.

— Germani de pe Volga? întreabă el nedumerit. Ce fel de oameni mai sunt şi ăştia?

— Emigranţi nemţi care s-au stabilit odinioară pe malurile Volgăi. Astăzi sunt ruşi sovietici, dar trăiesc ca nemţii şi vorbesc între ei nemţeşte. Armata Roşie le-a dat vreo câteva misiuni speciale în timpul războiului, dar altfel Armata nu-i vrea. Şi nici pe kirkizi. Nici ăia nu-s folosiţi decât în vreme de război.

— Sunt sigur că-s soldaţi straşnici, face el. Genul de inşi pe care-i trimiţi să se tragă-n ei atunci când are loc un război.

Vera scoate la iveală două ceşti enorme pentru bulion, cu

[29] „Acte" în lb. rusă în orig. (n.tr.).

[30] Colonişti germani chemaţi în Rusia la sfârşitul secolului al XVIII-lea de către Ecaterina a II-a şi stabiliţi pe ambele maluri ale cursului inferior al Volgăi. În 1921 au fost incluşi în U.R.S.S., formând Republica Germană de pe Volga. Această republică a fost desfiinţată în 1941 de către ruşi şi populaţia deportata în Siberia (n.tr.).

toarte de ambele părţi. Cu un aer demn, de circumstanţă, prepară ceea ce ruşii numesc un mic „deschizător de ochi”. Două treimi vodcă, o treime cafea, patru linguri cu vârf de zahăr, o jumătate de pară conservată şi, ca o ultimă delicatesă, un strop de gem de coacăze.

Porta soarbe dintr-o înghiţitură jumătate din această invenţie şi sloboade o râgâitură regească care răsună prin toată încăperea.

— Nu-i rău deloc, o laudă el, şi-şi toarnă şi restul pe gâtlej cu gâlgâitul unui canal care absoarbe o viitură.

— Bărbatul meu e foarte isteţ, îl asigură ea, sorbind cu grijă din „deschizătorul de ochi”. Crede că a sosit momentul ca jidanii care vor s-o şteargă altundeva să părăsească paradisul sovietic. Se spune că unul din patru prizonieri pe care-i împuşcă la Lubianka[31] e jidan. Nu crezi că execuţia e ceva barbar?

— Daaa-aaa, face Porta, lungind cuvântul. Dar pe de altă parte, nu-i frumos să te pui în calea drept-credincioşilor şi să-i împiedici să se ducă acăsică, unde-i aşteaptă minunile raiului.

— Cinicule! şuieră ea, dându-şi pe spate părul roşcat-auriu. Nu înţeleg cum de m-am putut încurca cu tine!

— O chestiune de gust, după cum a spus şi pisica atunci când l-a lins în cur pe câine, râde el zgomotos.

— Crede-mă, continuă ea, aprinzându-şi o ţigară, de n-ar fi fost s-o fac de dragul bărbatului meu, nu m-aş fi băgat în treaba asta. După cum ţi-am spus, mă trag dintr-o familie nobilă. Unul dintre strămoşii mei a zdrobit doar c-o ghioagă ţestele a două sute de turci în războaiele cu hunii.

— Trebuie că strămoşii tăi au fost o şleahtă din cale-afară de destrăbălată, e de părere Porta, preparându-şi încă un „deschizător de ochi”. Ţi-a trecut vreodată prin cap că omul tău s-ar putea să nimerească în mâinile poliţiei? Jidanii nu-s chiar adunătura cea mai populară în Germania la ora actuală. Se face săpun din ei. Şi, nostimă treabă, e chiar foarte bun de spălat.

— Ce-ai tu cu jidanii? se oţărăşte ea, privindu-l fix în ochi.

[31] Temută închisoare din Moscova (n.tr.).

Nici tu nu prea arăţi a arian. Dacă dă Himmler peste tine, s-ar putea să ajungi şi tu săpun!

— Eu n-am nimic cu nimeni, spune Porta, hohotind sincer. Eu sunt om de afaceri. Duminică cumpăr ceva de la Dumnezeu şi luni i-l vând Diavolului, bineînţeles cu un câştig gras!

— Tare îmi aminteşti de bărbatul meu, râde ea. Nu arată ca un jidan. Oamenii cred că-i un idiot, un bădăran de polonez. Nici prin cap nu i-ar trece cuiva c-ar putea număra peste cinci. Nu-l ţin decât lăcomia nemaipomenită şi setea sa de putere. Are tot ce-i trebuie, în afară de combustibil: banii! Şi acum banii zac chiar sub nasul lui!

— Da' de ce nu i-a săltat mai din vreme? întreabă Porta, curăţindu-şi unghiile cu o furculiţă.

— Nu săltatul e problema, răspunde ea. Mai greu e să-i scoţi din Rusia! Ce folos că ai treizeci de milioane, dacă nu poţi decât să te uiţi la ei? Ca să-i scoatem din Rusia va trebui să trecem prin tot iugărul de ţară pe care ni l-aţi furat.

— Şi pentru asta aveţi nevoie de Obergefreiter Porta, încuviinţează el, golindu-şi ceaşca dintr-o sorbitură guturală. Şi dacă se-mpute treaba? S-a gândit comisarul tău şi la posibilitatea asta?

— Vom atârna! exclamă ea, deschizându-şi larg braţele goale într-un gest teatral. În orice joc există şi-un risc.

— Mă-ndoiesc c-am scăpa atât de ieftin, oftează Porta abătut. Mai întâi s-ar distra copios cu noi la Lubianka şi n-aş crede că noi, hoţii de aur, vom fi cei care vor râde. Şi, oricum, dacă avem bafta să le scăpăm ăstora, să nu te-aştepţi să dai peste nişte băieţi prea manieraţi nici printre tipii cu boruri lăsate din Prinz Albrechtstrasse. Ne vor pune mai întâi într-o baie de acid, ca să ne-nmoaie, şi apoi ne vor jupui pielea în fâşii de câte-un centimetru.

— Trebuie să fim optimişti, şi atunci totul va fi-n regulă, spune ea cu un zâmbet radios. Probabil, ştii şi tu că optimiştii au o viaţă mai lungă decât pesimiştii.

— Eu însumi sunt un optimist înnăscut, admite Porta. De-aia mă aflu încă pe tărâmul celor vii. Dar cred că n-ar fi o

idee rea ca, în mica noastră escapadă de jefuire, să luăm câteva piese de artilerie şi vreo zece-unşpe automate. Şi încă un lucru important! V-aţi gândit cum veţi trece aurul prin Germania? Ăia obişnuiesc să-i execute pe cei care posedă aur ilegal. Cred că n-aveţi de gând să trimiteţi sclipiciul prin poştă? Poate i-ar veni vreunui impiegat ideea să-şi vâre nasul în pachete, crezând că înăuntru e ceva de valoare, şi gata treaba: adio aur! Dacă ne saltă în Germania, nu mai avem nicio şansă. Mai degrabă ne-am apuca să tocăm şobolani şi să-i vindem Armatei drept raţii de necesitate.

— Şi mai zici că eşti optimist! ţipă ea furioasă. De ce nu te duci să te laşi făcut fărâme pentru Führerul ăla emigrant? Tot timpul mă contrazici. De ajutat nu mă ajuţi, şi laşi totul în cârca mea!

— Ba, sunt prea optimist, ascultă ce-ţi spun, face Porta. Da niţică prudenţă nu strică. N-ai să mă vezi avântându-mă orbeşte pe gheaţa subţire, cum fac unii dobitoci.

Vera încearcă să împingă de lângă perete un şifonier imens, privindu-l furioasă pe Porta care continuă să stea lungit în pat.

— N-ai de gând să-mi dai o mână de ajutor? strigă ea, scrâşnind din dinţi.

— Desigur, răspunde Porta, fără să se clintească.

— Rahat, şuieră ea, opintindu-se din greu.

În cele din urmă, reuşeşte să mute şifonierul vreo câţiva metri de la perete – într-o avalanşă de înjurături ruseşti –, dă la o parte un panou şi, din cotlonul descoperit, scoate o hartă. Ocărând încontinuu, se trânteşte pe burtă alături de Porta.

— E limpede că spui adevărul despre nobilii tăi străbuni, rânjeşte el, plesnind-o puternic cu palma peste fesele goale.

— Când va fi să străbatem codrii ăştia de pe lângă Minsk, unicele mijloace sigure de transport vor fi tancurile şi camioanele, explica ea, arătând spre hartă.

— O, da! face Porta. Nu prea înţeleg de ce nu rămânem noi în partea ta de Rusie, stimată doamnă! Ai idee cine

mişună prin codrii aia? Toată gloata Armatei Roşii! Colcăie de partizani! N-ai decât să faci ce te taie capul, dar nu cu Obergefreiter Joseph Porta la remorcă! Şi încotro zici ca trebuie sa ajungă coloana ta de transport blindata?

— Liepaia, spune ea, arătând un punct pe hartă.

— Vrei să spui Libau, o corectează Porta. La Baltica. Şi de-acolo luăm vaporul categoria lux până-n America, nu-i aşa?

— Nu! Spre Suedia! Karlskrona!

— Prefer să merg la Stockholm, protestează Porta. Încă n-am avut parte de nicio puicuţă de pe-acolo. Socot că tu şi cu bărbăţelul tău sunteţi la curent cu faptul că semieschimoşii ăia suedezi ţin sub microscop toate posturile lor. Au aflat că nouăzeci şi cinci la sută din Wehrmacht aşteaptă ocazia să intre peste ei cu automatele pe post de paşapoarte. Nu ţine planul tău, fetiţo!

— Cum ţi-e voia, zâmbeşte ea dulceag. Eu mă ocup de latura mea de front, iar tu cu prietenii tăi nemţi vă descurcaţi.

Porta îşi suge îndelung şi gânditor proteza dentară oferită de Armată.

— E-n regulă. O să am eu grijă să mă ocup de toate, dar mai e o singură problemă. Facem jumi-juma.

— Eşti nebun de-a binelea, ţipă ea scoasă din sărite. Cum să iei tu jumătate? Un şobolan neamţ de crematoriu ca tine să mă tragă pe mine-n piept? Am zdrobit eu jivine mult mai mari decât o s-o faci tu vreodată! Văd că încă nu mă cunoşti.

— Eşti o viperă veninoasă, asta eşti! şuieră Porta înfierbântat. Azvârle cu furie sticla sa goală în tavan.

— Lăcomia ta nemţească ţi-a luat minţile, scuipă Vera în direcţia lui. Vorbeşti ca un proprietar grec de tractir!

— Lasă-te păgubaşă, căţea comunistă împuţită! spumegă Porta. Cu alesele tale maniere sovietice nu ajungi nicăieri. Cincizeci-cincizeci! Vrei să-ţi sculptez chestia asta în cifre naziste de trei metri înălţime?

Vera umblă încoace şi încolo ca o furtună, scuipând şi ocărând, în timp ce scaunele sunt date peste cap, sticlele

zboară în ţăndări şi un papuc dispare pe fereastră. Când se opreşte o clipă, azvârle o lampă uriaşă spre Porta, care continuă să stea lungit în baldachin, bând şliboviţă direct din sticlă.

— Nu m-am înşelat în ce te priveşte, curvă masculină închipuită! zbiară ea, tremurând de furie. Slavă cerului că te-am mirosit, lepădătură de golan neamţ. O să fac să fii împuşcat şi să ţi se reteze şi capul. Să te ferească Dumnezeu când o pune bărbată-miu mâna pe tine!

— Mă faci să mor de râs, să ştii, strigă Porta, trimiţând înspre ea un scuipat cât toate zilele. Pot să-ţi dau peste cap tot planul tău aurifer cât ai bate din palme. Şi aţi pune-o de mămăligă, amândoi.

În cele din urmă, se aruncă unul asupra celuilalt, spărgând tot ce-a mai rămas de spart în jur. Ies de-a buşilea de sub dărâmăturile baldachinului şi în final cad de acord asupra împărţelii aurului.

Următoarele douăzeci de minute se scurg repede. Pur şi simplu se violează unul pe celălalt. Se pun pe treabă atât de energic încât doi soldaţi ruşi care se ascund în pivniţă se îneacă brusc cu vodcă, auzind zgomotele ce răzbat până acolo. Unul dintre ei se urcă într-un copac de lângă fereastra lor pentru a vedea ce se-ntâmplă. Priveliştea îl face să cadă de pe cracă şi să-şi rupă clavicula.

— E timpul să-mi îmbrac mândreţea de ţoale nemţeşti şi să dau fuga la Alteţa sa mecanicul-şef Wolf, hotărăşte Porta.

— Ăsta cine mai e? întreabă ea bănuitoare.

— O za din lanţul fără de care, din nefericire, nu se poate, răspunde Porta. El singur e-o companie de transport şi trafic ilegal de arme. Ar mai trebui să-i dau o pauză şi Ministrului de Război de la Berlin.

— Ministru de Război! tuşeşte ea, înecându-se subit cu coniac. Nu eşti zdravăn? N-avem nevoie de miniştri amestecaţi în treaba asta. Ferit-a sfântul! Dacă unul de-alde ăştia prind de veste despre ce punem noi la pale, ne execută pe loc.

— Execuţii? zâmbeşte Porta. Poate că vor fi executaţi

câţiva, dar în mod sigur ăia nu vom fi noi. Numai proştii sfârşesc în felul ăsta, şi nici eu, nici tu nu suntem proşti!

Din stradă se aud cântece zgomotoase şi fluierături ale poliţiei. Trosnesc câteva împuşcături.

— La naiba! ţipă Vera înspăimântată, ce se-ntâmplă?

— Ăsta-i Micuţul! Sărbătoreşte ziua în care mă-sa a fost cât pe-aci să-şi dea duhul, râde Porta, privind pe fereastră.

Câteva ore mai târziu, Porta îşi croieşte drum gâfâind prin troienele de zăpadă. Ţinând în mână fotografia unui lingou de aur, sare peste barieră şi înaintează de-a lungul cărării înguste, fără a lua în seamă tabla imensă şi coloratăcu inscripţia: PLUTON DE TRANSPORTURI WOLF. INTRAREA STRICT OPRITĂ.

— Ia ascultă, nu ştii să citeşti? zbiară un Unteroffizier cu o mutră pe care i-ar fi invidiat-o şi monstrul lui Frankenstein.

— Dar tu ştii? întreabă Porta, văzându-şi liniştit de drum.

— Persoanele neautorizate n-au ce căuta aici, latră Unteroffizierul, smulgându-şi automatul de pe umăr.

— Eu nu sunt neautorizat, răspunde Porta fără a catadicsi să întoarcă capul.,

La următorul baraj, dă nas în nas cu un Feldwebel notoriu care a fost dat afară de la Germersheim fiindcă se purta bestial cu deţinuţii. Acum e în slujba lui Wolf. Vătămarea corporală e domeniul său de activitate.

— Halt! răcneşte el, punându-se în calea lui Porta, ca un baraj antitanc.

Porta îl împinge morocănos la o parte, cu aerul unui beţiv care deschide o uşă de closet într-o gară.

— Cum adică, mă îmbrânceşti tu pe mine, scârnăvie? Nu vezi astea? Sunt un Feldwebel!

— Da’ tu nu vezi astea? Cel mai mare grad în Reich! Obergefreiter, la fel ca şi Führerul tău. Spune-i lui Wolf că-s aici, căcăciosule, şi mişcă mai repede.

Feldwebelul dă buzna la un telefon pentru a da alarma, dar, până să obţină legătura, Porta ajunge deja la următoarea magazie. Trece precaut peste un fir de sârmă întins, care-ar fi declanşat sub el o mină „T”.

Doi câini-lup brun-cenuşii se apropie de el mârâind sălbatic.

— Noroc, băieţi!, zâmbeşte Porta. Ia găsiţi-vă voi alt client pe care să-l faceţi bucăţi.

Câinii îşi arată colţii galbeni şi continuă să se apropie ameninţător.

— Salut! spune el, ducându-şi două degete la borurile jobenului!

Dulăii mârâie şi ei în semn de bun-venit, dând din coadă bucuroşi.

De după două colţuri alese strategic, apar cei doi gardieni chinezi ai lui Wolf cu Kalaşnikovurile pregătite.

— Salut! le aruncă Porta, împingând uşurel la o parte ţevile automatelor.

— Noroc! răspund paznicii, pocnindu-şi armele.

— Arătaţi ca nişte morţi în cârje, le aruncă Porta, chicotind.

— Noi chiar morţi, fac ei, afişând un râs asiatic şi ridicându-şi Kalaşnikovurile. Vrei încerci?

— Altădată! Acum n-am timp, le-o întoarce el, strecurându-se pe lângă o nouă cursă explozivă.

— Credeam că te-au scos vecinii din funcţiune, îl întâmpină Wolf sarcastic. Mă pregăteam şi eu pentru un priveghi pe cinste, dar, ca de obicei, m-ai dezamăgit!

În faţa lui, pe birou, zace un P-38 cu încărcătorul plin. De spătarul scaunului atârnă un Schmeisser. Sertarul din faţa lui e minat, cu o încărcătură atât de mare încât ar arunca în aer un imobil cu şapte etaje dacă cineva ar fi destul de nechibzuit să-l tragă. Pe un raft camuflat deasupra uşii se află o sticlă cu benzină, împachetată între trei grenade cu mâner, pentru cazul în care cineva ar putea scăpa de primele trei capcane. Ca o măsură excepţională de siguranţă, poarta dinspre curte e conectată la un pachet-surpriză pentru oricine ar da să iasă pe-acolo după ce ar încerca să-i facă vreun rău lui Wolf. Musafirul nepoftit ar fi preschimbat într-o grămadă de bucăţele infime şi aruncat cale lungă spre cer.

Porta se simte ca acasă în tovărăşia unei sticle de

whisky, pe care ştie că Wolf o ţine ascunsă îndărătul Regulamentului Serviciului Militar şi al unui volum necitit din „Mein Kampf”.

— *Skole!* râde el, şi dă de duşcă aproape tot conţinutul sticlei.

— Nu te deranja, face Wolf, acru. Niciodată n-o să te civilizezi. De fapt, ce vrei? Nu-mi amintesc să te fi invitat. Şterge un fir imaginar de praf de pe cizmele sale Bronzini cusute de mână, care valorează o mie patru sute de mărci. Şi le-a comandat la Roma şi i-au fost aduse printr-un curier special. În viziunea lui, cizmele de călărie lustruite-oglindă sunt cel mai de seamă indiciu al imaginii unui om sus-pus. Porta spune că asta i se trage de la faptul că atunci când era mic trebuia să umble în târlici de la Fondul Copiilor Sărmani.

— Intră apă în chestiile alea? îl iscodeşte Porta, arătând spre cizmele de călărie sclipitoare. În ciuda oricărui regulament, Wolf poartă pinteni, care zornăie la fiecare mişcare a picioarelor. De fapt, nici nu visează să încalece vreodată cu adevărat pe un cal, de care mai degrabă se teme.

— De un’ să ştiu eu? întreabă Wolf. Nu ies niciodată pe ploaie.

— Dă să mă joc şi eu puţintel la maşinăria ta jidănească, spune Porta, întinzând mâna după calculator. Scoate din buzunarul de la piept nişte liste cu cursurile valutare ale momentului, luându-şi o mutră îngândurată.

Wolf priveşte curios peste umărul lui. Când vede cu ce cifre astronomice lucrează Porta, îl apucă tremuriciul. Faţa i se schimbă în toate culorile curcubeului, şi ochişorii săi porcini, galben-verzui, încep să strălucească de lăcomie.

— *Mama mia,* şopteşte el. Îşi face pios cruce de trei ori, se apleacă şi-l pupă pe Porta pe amândoi obrajii.

Trag obloanele de oţel şi le încuie pe dinăuntru. Întregul sistem sofisticat de alarmă e pus în funcţiune. Nimeni nu va scăpa cu viaţă în urma unei încercări de a pătrunde în bârlogul lui Wolf.

— S-ar putea să mă fi înşelat în privinţa ta, face Wolf pe

un ton măgulitor, ciocnindu-şi paharul de al lui Porta. În sănătatea ta, bătrâne ticălos!

— *Ditto, ditto,* zâmbeşte Porta, aruncându-şi băutura în gură, aidoma unui om care deşartă o găleată într-o hazna.

— Şi când te gândeşti că te-am considerat întotdeauna un blestemat de criminal, un escroc care şi-ar vinde şi propria mamă dacă i-ar conveni preţul, spune Wolf, dând din cap cu regret.

— Să lăsăm ce-a fost, face Porta generos, umplându-şi din nou paharul. Oricine mai greşeşte din când în când.

O vreme, Wolf rămâne tolănit în scaunul său rotativ, din dotarea exclusivă a generalilor, şi savurează priveliştea lingoului de aur din fotografie.

— Ţine-ne, Doamne! murmură el. Cu câteva cocoloaşe din astea la ciorap n-o să ne mai doară capul toată viaţa. Din partea noastră, ceilalţi pot rămâne în mocirlă pân' la gât, că cei mai mulţi dintre ei tot săraci vor termina războiul. Noi vom râde şi vom avea plăcuta senzaţie pe care ţi-o dă o îmbrăcăminte finuţă pe corp!

În următoarele ore, tot felul de mesaje de maximă urgenţă zboară încoace şi-ncolo între Cartierul General al lui Wolf şi Ministerul de Război de la Berlin.

Târziu, în noapte, planurile celei mai importante şi ultrasecrete acţiuni a celui de-al doilea război mondial sunt întocmite. I se dă codul „Abundenţa".

Două ore mai târziu, Sally, Oberfeldwebel şi şef de departament de la Biroul 4 al Ministerului de Război, se află în drum spre Rusia într-un avion poştal Ju-52, cu prioritate absolută de decolare şi aterizare.

Într-un Mercedes cu trei osii, pe aripa căruia flutură un steguleţ al Statului-Major General, oamenii de afaceri Porta şi Wolf se îndreaptă spre aeroport pentru a-l întâmpina pe Excelenţa sa, Ministrul de Război Sally, care coboară fudul pe scările avionului, asemenea unui Frederic cel Mare. Poartă o uniformă a cavaleriei, de comandă, cizme lustruite-oglindă, iar faţa i se scaldă într-un rânjet fals. În jurul gâtului are Crucea pentru Servicii de Război, Clasa Cavalerilor, care i-a fost asigurată de către numeroasele

sale relaţii din umbră.

Oamenii din Luftwaffe îl salută ţepeni, iar el le face un semn amabil cu capul. Păşeşte pe vârfuri pe asfaltul ud. Nu vrea ca cizmele sale sclipitoare să se păteze de noroi rusesc.

— Ce ţară îngrozitoare, se zbârleşte el înfiorat, în timp ce se caţără în Mercedesul greoi. N-aţi putut alege şi voi alta s-o eliberaţi?

— Nu ne-a cerut nimeni părerea, rânjeşte Wolf.

— Cum mai arată lumea de-afară? întreabă Porta, învelindu-l pe atotputernicul Ministru de Război, neobişnuit cu clima rusească, într-o blană de urs pentru a-l proteja de frigul pătrunzător.

— Ne aruncă bombe-n cap tot timpul. Englezoii noaptea şi yankeii ziua. Nu mai poţi duce nici măcar un pahar la gură Jumătate din el se varsă din cauza cutremurului continuu. Ori încotro îţi îndrepţi privirea, nu vezi decât mizerie. Frontul de Acasă[32] trage tot timpul la lopată, înveşmântat în ţoale vechi, şi toată lumea-i flămândă. Să nu credeţi că numai voi, cei de-aici, sunteţi singurii care o duceţi greu. Şi noi cei de-acasă suferim cât cuprinde! Dar ne facem datoria fără să crâcnim şi suntem gata să răbdăm şi de foame pentru a salva bătrâna Germanie!

— Nu s-ar zice că suferi prea mult de pe urma lipsurilor, chicoteşte Porta, cu un aer cunoscător.

— Nici n-am spus aşa ceva, sau mă-nşel? i-o întoarce Ministrul de Război, care împarte în jur ţigări americane şi coniac franţuzesc dintr-o butelcă de buzunar din argint.

— „Jandarmul olog” mai e la locul lui, pentru numele lui Dumnezeu? întreabă Porta, îngrijorat. Dacă nemernicii de englezi sau yankei au cutezat să-i zgârie doar tencuiala, o să aibă de-a face cu mine! Şi n-o să le fie prea moale.

— Sunt convins că-şi dau seama de asta, zâmbeşte Sally. Singurul local din întreaga piaţă rămas neatins e „Jandarmul”. Chiar azi-dimineaţă am aruncat şi eu o privire pe-acolo, şi m-au rugat cu toţii să-ţi transmit cele cuvenite.

[32] *Heimatsfront* – denumire propagandistică dată tuturor celor din Reich angajaţi în munca pentru maşina de război germană (n.tr.).

Au vrut să ştie dacă nu te-ai săturat să tot lupţi pentru Führer, Volk şi Vaterland. Nici eu nu pricep cum de sunteţi voi în stare să hălăduiţi pe-aici.

Porta abia reuşeşte să evite cu imensul Mercedes epava încă fumegândă a unui camion. De jur-împrejur zac soldaţi cu feţele la pământ.

— Care-i părerea ta în calitate de Ministru de Război despre războiul ăsta pe care-am fost obligaţi să-l pornim? vrea să ştie Porta, întorcând capul pentru a-l vedea pe Sally, care tremură. Sper că nu există pericolul să-l câştigăm.

— Fii pe pace, spune Sally, sigur pe el. Ăilalţi s-au trezit cu totul, aşa că vom pierde bătălia finală ca de obicei şi vom avea ocazia să folosim scuzele obişnuite despre hărţuială şi trădare ca fiind cauzele înfrângerii noastre.

— Asta-i reţeta germană, intervine Wolf. Face parte din tradiţie. Ne câştigăm calea spre înfrângere.

— Slavă ţie, Doamne! răsuflă Porta uşurat, cotind cu Mercedesul pe lângă un alt camion distrus. Câteodată am coşmaruri la gândul c-am putea câştiga.

Porta calcă pe accelerator. Scoate din maşină tot ce poate da ea. Steguleţul Comandantului de Divizie de pe aripa din faţă înlătură orie piedică din cale.

— Îl vezi pe grăsanul de colo, cu epoleţi înguşti şi panglică argintie? observă el râzând. Nu prea vezi des pe-aici aşa salut impecabil.

— Toţi se scapă în nădragi când flutură steagul lui „Fund-şi-Cizme” pe botul vreunei maşini, aruncă Wolf cu dispreţ.

— Noi facem mai mult decât „Fund-şi-Cizme”, spune Porta. El nu-i decât general! Noi vom fi în curând bogaţi. Vom putea cumpăra şi vinde generali, numai să vrem!

Trei poliţişti militari se pornesc să zbiere şi să-şi agite braţele pentru a elibera şoseaua în faţa lor.

— Merge grozav, aşa-i? rânjeşte Porta, satisfăcut. Calcă încă şi mai apăsat pe accelerator.

— Ţineţi-vă pe dreapta, cotarlelor! urlă Wolf cu glasul său făcut pentru comandă.

Doi Unteroffizieri şi o formaţiune de soldaţi sar în şanţ şi

se înfundă în zăpadă până la gât.

— Bună treabă, încuviinţează Wolf mulţumit.

— Scot untul din maşinuţa asta, spuse Porta. Mai pune niţel sângele în circulaţie.

O sticlă de coniac Napoleon trece din mână-n mână.

— Asta tocmai mi-a sosit prin Filiera Franceză, îi lămureşte Sally, trăgând o nouă duşcă zdravănă din sticlă. Jumătate din ea i se varsă din gură în clipa în care Porta calcă pe frână cu toată forţa.

Masiva maşină de stat-major face o piruetă pe suprafaţa alunecoasă a şoselei. Cu o manevră de maestru, Porta îşi îndreaptă vehiculul printre copaci, sare peste o movilă şi opreşte într-o căpiţă de fân. A fost ultima secundă a ultimului minut al celui de-al doisprezecelea ceas.

Din nori îşi fac apariţia urlând două Rata cu stele roşii pe aripi. Trec pe deasupra şoselei cu gurile tunurilor automate în flăcări.

— Doamne, îndură-te de noi! îngaimă Sally, privind disperat. Sunt puşi pe fapte mari oamenii din ţara asta. Rapoartele spun că frontul e stabil şi totu-i liniştit.

— Aşa apar în fiecare zi puii de diavol, explică Porta. Poţi să-ţi potriveşti ceasul după ei. Noi îi numim Poliţia rutieră. Ăştia se pricep al naibii să înlăture blocajele de circulaţie.

— Săptămâna trecută am pierdut două camioane de zece tone, tocmai în mijlocul slujbei de duminică de la biserică, spune Wolf, întristat. La asta trebuie să te-aştepţi când te lupţi cu păgânii. Slavă Domnului că n-am pierdut decât echipajele. Carele au putut fi reparate!

— Spurcaţii ăia n-or să se mai întoarcă, nu-i aşa? întreabă Sally, privind neliniştit norii cenuşii. Slavă cerului că nu-s decât în vizită pe-aici. M-am născut să port uniformă, dar nu pe timp de răzmeriţă. O, Doamne, nu!

— Desigur, zâmbeşte Porta, e de neînchipuit cum s-ar fi schimbat istoria rasei omeneşti dac-ar fi fost ca tu să vii încoace şi să iei parte activ la bătălie. Râde atât de tare încât se încovoaie deasupra volanului şi e cât pe ce să se izbească de rămăşiţele unui tun şi de hoiturile celor şase cai care zac în mijlocul drumului.

— Zilnic e vânzoleala asta? întreabă Sally, privind caii morţi, cu picioarele ţepene şi cu boturile căscate.

— După cum spuneam, poţi afla ora exactă după ei, răspunde Porta, indiferent. Când au cinci misiuni la activ, li se dă câte-o medalie. Chestii din astea gâdilă muierile la născătoare, ştii tu. Artileriştii de la antiaeriană au doborât deunăzi pe unul, un marţafoi plin de ifose care nu discuta decât cu ofiţeri. Avea opt barete de pânză, deci trebuie c-a bumbăcit o grămadă frumuşică de maşinării din stocul rulant al proprietarului de camioane Adolf.

— Şi ce i s-a întâmplat individului? vrea să ştie Sally.

— L-a atârnat SS-ul, îl lămureşte Porta laconic. Prea era un erou pe gustul lor ca să-l numească Untermensch. Viu n-ar fi dat bine în filmele de propagandă. Uite-l pe-unul cu dureri de bilă, continuă el, arătând în trecere spre un bătrân soldat din trupele de aprovizionare, zăcând într-o baltă de sânge cu casca de oţel pusă invers pe cap.

— Că veni vorba, mai ştii ceva de individul ăla de i se spunea „Polka Porcul”? întreabă Sally maliţios. Straşnic v-a mai tras în piept. Nu cred c-a mai rămas mare lucru din procentul vostru de optzeci la sută după ce-a trecut el pe-acolo?

— A-ntors foaia, spune Porta, scuipând pe geam. Nu mai fură de la oameni. Unul dintre amicii mei, un tip care spală geamurile pentru Gestapo pe Prinz Albrechtstrasse, l-a dus la dentist să-i controleze dinţii. Au fost ceva probleme, aşa că amicul meu a împrumutat burghiul dentistului pentru a se ocupa el de toată chestia. E drept că de câteva ori i-a alunecat şi i-a găurit niţel limba.

— Socot că nu i-a plăcut prea tare „Porcului”! râde Sally, răutăcios.

— Să fiu sincer, nu! răspunde Porta cu un râs sonor. Nu i-au mai rămas dinţi, iar găurile din limbă îl fac să se bâlbâie. Acum îi e greu să mai ceară de la oameni optzeci la sută. Oamenii se satură să tot aştepte până termină el ce are de zis.

— Într-adevăr, mult s-a mai lăudat c-a reuşit să te fenteze, spune Sally, întinzându-i lui Porta sticla de coniac.

Îţi mai aminteşti de tipul ăla, „Pino Malacul”, care se tot lăuda cât e el de mare? Ei bine, ziua în amiaza mare, coboară unul dintr-o maşină chiar pe bulevardul Hohenzollern. Îl ia în braţe pe „Pino”, îi dă un mozol răsunător drept pe gură şi în acelaşi timp îi vâră un cuţit în spinare. Drept în inimă, şi totul e cât se poate de curat. A dispărut cu tot cu cuţit înainte ca oamenii să-şi poată lua ochii de la ceea ce, cu câteva clipe înainte, încă mai fusese „Pino Malacul”.

— În Sicilia i se spune „sărutul morţii”, explică Wolf. Şi eu l-am folosit aici în Rusia de câteva ori. Determină opoziţia să se ţină o vreme la adăpost şi-i lasă omului loc de acţiune.

Porta coteşte de pe şoseaua principală şi conduce Mercedesul pe străduţe înguste, acoperite de zăpadă, claxonând încontinuu. Pietonii se aruncă la o parte în toate direcţiile. Cu o piruetă amplă, opreşte în faţa reşedinţei lui Wolf, cu inscripţia sa ameninţătoare: „Intrarea oprită”.

Gorilele chinezeşti deschid porţile duble, făcând loc berechet pentru ca Wolf şi cei doi însoţitori să poată intra.

Doi prizonieri de război ruşi sunt gata să-i lustruiască cizmele lui Wolf. Li se permite cu mărinimie să le lustruiască şi pe cele ale Ministrului de Război, Sally.

În timpul acesta, Porta şade şi bea coniac. „O să ai destulă vreme să-ţi lustruieşti ciubotele când s-o sfârşi războiul”, gândeşte el.

În clipa în care pătrund în birou, scaunele bocăne şi funcţionarii iau poziţia de drepţi.

Mecanicul-şef Wolf îşi atinge cozorocul bonetei cu gămălia bastonului său ocoş. A văzut el în filme că aşa fac ofiţerii englezi. E convins că asemenea treburi îi conferă clasă unui bărbat. Cei doi contabili, specialişti în gume de şters şi în falsificarea semnăturilor, rămân pe gânduri în clipa în care Feldmarschall Wolf trece pe lângă ei. Calcă apăsat pe fiecare treaptă a scării metalice, spre biroul său, făcând să-i zornăie pintenii.

— Salut, face el către cei doi câini-lup, care-şi arată colţii, gata de atac. Săptămâna trecută au halit la micul-dejun un

neamţ de baltă, râde Wolf. N-a mai rămas mare lucru din el! Idiotul a nimerit aici, dracu' ştie cum, pe neaşteptate, şi spunea c-a şterpelit ceva din armata regelui Mihai. Sau cum i-o fi zicând şefului lor de-acolo din România!

— Aşadar şi prin urmare, să trecem la afaceri, spune Sally, după ce se aşază la o masă de seară abundentă. (Gorilele lui Wolf sunt trimise la plimbare şi uşa încuiată în urma lor.) Din câte-am auzit, am îndoieli serioase că trebuşoara asta ar putea fi dusă la bun-sfârşit. Îmi cam pute a trădare de-a Untermenschului şi-a înşelătorie jidănească.

— Ia' nu te mai umfla în pene ca şi cum ai fi cine ştie ce mare grangur, îi sare muştarul lui Porta, îndreptând furculiţa spre Sally. Tu faci ce spun eu. Nu-i nevoie să faci nici mai mult, nici mai puţin ca să putem pune treaba pe roate. Şi pentru asta capeţi cinci la sută. În ce mă priveşte, mă gândeam că jumătate dintr-atât ar fi de-ajuns.

— Să nu-ţi închipui că-i prea mult, zâmbeşte Sally sarcastic. Ajunge pe ziua de azi! Mă duci tu înapoi la aeroport sau chem un taxi?

— Cale bătută, rânjeşte Porta, şi pe curând!

Aparent indiferent, se serveşte cu un platou întreg cu piftie din picioare de porc.

Pe Wolf îl apucă nebunia şi explodează de furie. Îi zboară piftia din mână lui Porta şi fuge după Sally care dă să pună mâna pe clanţă.,

— Ia mâna, cretinule! ţipă el. Vrei să ne faci pe toţi arşice? Aici nu te afli în parohia ta nenorocită. Eşti într-un Cartier General care-i important pentru efortul de război. Şi să-ţi mai spun ceva, pigmeu imbecil ce eşti! Nici în cur nu ne doare că ai sau n-ai bănuieli. Faci ce-ţi spunem noi, că de nu, se va sfârşi foarte curând mascarada ta de-a „Ministrul de Război". Am frânt noi gâtul la căpoşi mult mai mari decât tine. Măi, papiţoi de operetă! *Paniemaieşi?*

— E-n regulă, mormăie Sally, aşezându-se din nou la masă, dar păstrându-şi pe cap boneta sa de mătase. (Înşfacă furios o bucată de budincă neagră, presară zahăr peste ea şi apoi toarnă sirop.) Obişnuiesc să tratez numai

cu oameni din a căror pâine am mâncat, face el, îndesându-şi budinca în gură.

— Ce lepădătură eşti, spune Porta cu gura plină de piftie. Nu mă lua pe mine cu chestii d-astea. La urma-urmei, nu eşti nici pe departe un ministru de război, eşti doar un prăpădit de funcţionar într-un birou jegos. Orice pramatie îţi poate călca pe urme.

— Ei, dă-o-ncolo, se dă bătut Sally. Sănătate, băieţi! Şi haidem la treabă! Oricum, mai devreme sau mai târziu, tot în rahat o să sfârşim cu toţii. (Ia o înghiţitură din paharul său şi sloboade o râgâitură prelungă). Dar de ce oare nu culegeţi voi înşivă aurul cu pricina, continuă el dus pe gânduri? Elegant şi pe şestache. Zău c-aţi scăpa mai simplu şi mai ieftin, nu credeţi? După cum se aude la Berlin, Rusia a căzut în cur. Mai e de făcut doar o curăţenie de rutină, aşa că, dacă nu mă-nşel, aurul nu-i decât o binemeritată pradă de război.

— Şi mai zici că eşti „Ministru de Război!” exclamă Porta, cu dispreţ. Băiete, glăsuieşti ca o virgină însărcinată într-un tractir turcesc! Genul ăsta de slujbă nu se poate face decât cu ajutorul unor ruşi finuţi, care nu dau o para chioară pe Vaterland şi pe nevoia lui de Lebensraum[33]. Ne-nţelegem ca mâţele-n călduri. Iaca, planul e deja croit. Tocmai regulez o muiere parcată aici de către bărbată-su, un comisar. A fost atât de încântată de ciozvârta mea, încât mi-a ciripit totul despre aurul ăsta de la Kremlin pe care bărbată-su a avut misiunea de a-l dosi până când s-o lăsa din nou pacea. Lui i-a venit ideea strălucită, chiar genială, de a lua aurul în călătoriile sale. O să constituim un grup mixt de luptă, germano-rusesc. Comisarul va aranja-lucrurile în tarlaua lui, iar noi ne vom îngriji ca treaba să meargă bine aici. Se potriveşte ca a calului într-a iepei. O ştergem cu aurul eliberat la Libau, şi de-acolo navigăm în Suedia. Apoi, le spunem pa şi pusi atât Reichului Milenar cât şi Paradisului Sovietic!

— Dar ce, suedezii nu mai umblă cu paşapoarte şi controale vamale? întreabă Sally, înfulecând budincă fără

[33] „Spaţiu vital” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

oprire. (Siropul i se prelinge pe la colţurile gurii.) V-aţi ţicnit! Totul nu-i decât apă de ploaie. Eu am de-a face în fiecare zi cu acrobaţi ai hârţoagelor. Dacă dăm peste câţiva şoareci de bibliotecă unde nu trebuie, s-a zis cu noi. Treaba-i mult prea simplă.

— Se ocupă Sven de toate astea. El ciripeşte în graiul lor, spune Porta confidenţial. O să le istorisească suedezilor că suntem din Rezistenţă. Şi nici măcar nu-i departe de adevăr. Asta şi facem, lăsăm baltă armata lui Adolf şi pe-a lui Iosif. Noi suntem social-democraţi.

— Două mii trei sute doişpe kilometri şi patru metri jumătate, exclamă Sally gânditor, plimbându-şi privirea peste harta de stat-major întinsă deasupra mesei încărcate. Atâta-i doar până la ascunzătoarea aurului! Mai trebuie să ne şi întoarcem. Un Panther merge cu rezervorul plin o sută de kilometri, şi pe urmă mai avem nevoie şi de camioane! Nu puteţi căra aurul în buzunare. De unde combustibil? Se aude că toate sondele din vecinătate sunt închise.

— Te frământi prea mult, strigă Porta, agitând furios un cârnat prin aer. Târfa aia a mea de comisar ne asigură treaba. Au rezervă de combustibil chiar pentru o divizie blindată, în caz că dispui de vreuna. Tu trebuie să ne acoperi în faţa ticăloşilor de prusaci, să nu se apuce să ne caute. Ne faci rost de ordine de deplasare, ordine de luptă, foi de drum şi de tot restul de hârţogării de care mai avem nevoie ca să ne mişcăm nestingheriţi prin războiul ăsta păcătos. Şi, bagă la cap, ordinele trebuie să fie cu prioritate absolută. Ai priceput, Herr „Ministru de Război?” N-avem chef ca orice cap pătrat de garnizoană, cu un creier cât un găinaţ de cioară şi c-o panglică la ţăcălie, să ne bage beţe-n roate!

— Numai atât? răspunde Sally. Păi asta-i mai simplu decât pişatul la gard după o beţie. O să primiţi documente semnate de către Feldmarschall Keitel[34] în persoană, cu toate acareturile de rigoare. Niciun dobitoc cu cască nu va

[34] Wilhelm Keitel (1882–1946), General Feldmarschall german, şef al Comandamentului superior al Wehrmachtului începând cu 1938; condamnat la moarte în procesul de la Nürnberg (n.tr.).

ridica tonul la voi. Vă va saluta numai, şi vă va face semn să vă vedeţi de drum!

— Păi vezi, zâmbeşte Porta, de ce atâta gălăgie? Trebuie să procedezi întocmai ca atunci când mămica te trimitea la cumpărături cu o listă în mânuţa ta dolofană!

Înainte ca Sally să realizeze ce-i spune Porta, Wolf le umple nişte păhărele şi strigă: „Skole!”

— Şi mai vrem să ai grijă să ne aştepte la Libau o bărcuţă la apă, continuă Porta, golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură. Un obiect de-al Marinei, a cărui elice să se învârtă de două ori mai repede decât a tuturor celorlalte căzi cenuşii de baie. Presimt eu că la vremea respectivă o să fim cam grăbiţi.

— O nimica toată pentru mine, declară Sally, încrezător, adăugând un nou punct pe lunga sa listă. Nu-i decât o chestiune de dibuire a hârtiilor potrivite şi de ştampilare a lor cu o plăcintă roşie GEKADOS. Cu documentaţia potrivită, mămăligile alea din Marină o să vă poarte încotro vă doreşte inima fără să le pese ce-i în cutii. Dar în Suedia, cine ne ajută? Ştampilele şi semnăturile mele n-au nicio valoare acolo!

— Suedezii? rânjeşte Porta şmechereşte. Îi cumpăr. Nu-s decât nişte social-democraţi. Au încetat de multă vreme să-şi mai folosească creierul.

— Social-democraţi! mormăie Wolf. Cu ăştia va trebui să-mpărţim? Nu cumva le umblă prin cap că toată lumea are drepturi egale?

— Multă minte îţi mai trebuie ca să fii prost, îl ia Porta peste picior. Când e vorba de bani, poanta e să reduci întregul la cât mai puţin! Muierea comisarului şi cu mine am pus la cale toată manevra. În cele din urmă, le vom trage o ţeapă celorlalţi şi-o vom şterge cu prada.

— Te-ai gândit, probabil, să ne tragi în piept şi pe noi, întreabă Sally, pe un ton cât se poate de ameninţător.

— Drept cine mă iei? face Porta cu un râs derutant. Voi doi sunteţi cu mine. Ceilalţi nu-s.

— Ce frumos sună, spune Wolf sceptic. Dar tipii pe care-i vom lăsa în urmă pe chei vor fi cât se poate de supăraţi

când îşi vor da seama ce s-a-ntâmplat. Şi se vor apuca să ne caute pe sub tot felul de boscheţi şi bolovani, ca să ne sufle niţel în gură că le-am tras clapa.

— Eşti chiar atât de îngrămădit? îi aruncă Porta. (Scaldă o pulpă de broască într-un borcan cu gem.) Atunci o să desenez, ca să puteţi pricepe şi tu, şi mongolii tăi. Când vom ajunge în Libau cu toată încărcătura ştampilată SECRET, ne punem pe urlat şi pe dat ordine. Micuţul şi cu mine o să ne tragem nişte pardesie lungi din piele şi pălării de fetru cu borurile lăsate pe ochi, în aşa fel încât orice dobitoc să înţeleagă că suntem nişte gorobeţi duri din Prinz Albrechtstrasse. Nu ştim să zâmbim. Cui o să-i mai ardă să ne ia la întrebări?

— Că tot veni vorba, asta-mi aminteşte de, un anume Herr Barsch, care locuia în Phasanenstrasse. Era funcţionar de stat cu diplomă, şi dacă cineva se pricepea cum să-i ia pe oameni, prin învăluire, apoi el era acela. Toate bune şi frumoase, până într-o zi când a avut ghinionul de a da peste o afacere din alea sigure, care cel mai adesea îl bagă pe om la păstrare, cu cheia de trei ori răsucită în broască şi cu uşa nituită pe dinafară. Odinioară, fostul Herr Barsch a descoperit un agent de bursă jidan pe care l-a luat drept fraier. Jidanul îşi cumpărase în Dahlem o casă în care mişunau gândacii şi tot felul de blestemăţii, încât mare mirare cum de n-a luat-o casa singură la vale până-n râul Spree. Herr Barsch a trăit o vreme cu impresia că, dacă nu-l abordează iarăşi pe jidan, ăla scapă foarte ieftin. A discutat cu vreo câţiva amici şi, în cele din urmă, au fost cu toţii de acord că un om ca ăla n-are ce face cu banii. Au aranjat o întâlnire cu jidanul într-un birou pe care-l închiriaseră pentru o zi şi, după oleacă de bramburealâ încolo şi-ncoace, au plănuit o nouă afacere. Jidanul pune pe masă cinci sute de mii de mărci, şi la fel procedează şi Herr Barsch cu cei doi amici ai săi. Paralele erau, totuşi, sub forma unor cecuri în avans pe un cont proaspăt deschis într-o bancă. În viaţa lor nu văzuseră atâta bănet la un loc. Dup-aia au făcut o tură cu papucii prin câteva zone industriale. Ploua, aşa că jidanul a rămas în maşină, fumând un trabuc. Nu dorea să-

şi ude haina croită la Paris.

După o masă copioasă la Kempinski, şi-au urat unul altuia noapte bună. Herr Barsch, împreună cu cei doi şmecheraşi, au ajuns foarte târziu acasă în seara aceea. Tot drumul s-au prăpădit de râs, gândindu-se la grămada de marafeţi pe care-o săltaseră. Bătrânul jidan s-a dus cu nevinovăţie la Bad Gastein ca să se tăvălească niţel în mocirla sănătoasă de-acolo. Patru săptămâni mai târziu, Herr Barsch şi compania au fost poftiţi la o mică tacla în „Alex”, la departamentul 9 B, care se ocupă de fraude, înşelătorii şi cecuri false. După interogatoriu, cei trei au fost înfundaţi la Moabitt, unde-au avut destul timp să-şi numere deştele de la picioare, până ce-au fost aduşi în faţa instanţei, cu cătuşe la mâini şi la glezne, ca nişte criminali adevăraţi.

Judecător era o femeie căreia i se zicea „Sora Diavolului”, din cauza firii ei afurisite şi sentinţelor grele pe care le împărţea. I-a fixat cu privirea pe cei trei magnaţi, în timp ce veneau escortaţi, zornăindu-şi lanţurile.

„De ce nu-i înlănţuiţi de gât pe aceşti prizonieri, încât să fie târâţi ca nişte câini ce sunt?” mârâi ea cu răutate. Se apleacă asupra actului de acuzare aflat pe masă înaintea ei şi-l bolboroseşte atât de repede încât nimeni nu înţelege o vorbă. Îşi înalţă capul, lungindu-şi gâtul întocmai ca un vultur flămând, pironindu-i cu privirea pe cei trei funcţionari de stat:

„În conformitate cu paragraful 900, alineatul 3, punctul 4B, pedeapsa pentru crima pe care-aţi săvârşit-o, respectiv fraudă majoră şi vânzare ilegală de proprietate către o terţă persoană, se prevede închisoarea pe o perioadă cuprinsă între doi şi zece ani. În cazuri deosebite, sentinţa poate fi ridicată la paisprezece ani de muncă silnică.” Bate de trei ori cu ciocănelul în masă şi anunţă sentinţa: „În numele Führerului şi al poporului german, vă condamn la paisprezece ani de muncă silnică! Îmi pare rău sincer că nu vă pot condamna pe viaţă!” mai adăugă ea, zâmbind aidoma unui rechin gata de atac.

Cu moartea în suflet, cele trei foste genii într-ale

finanţelor îşi zornăie lanţurile afară din instanţă. Şi nu se mai ştie nimic de ei de când au intrat pe porţile „Mariei Negre”, dincolo de zidurile închisorii Bautzen!

— Da, da, oftează Wolf, banul poate fi şi izvor de înţelepciune. Dar ce-ai vrut să ne spui cu asta?

— Păi, vedeţi voi, zâmbeşte Porta amabil, voiam să băgaţi la cap că niciodată nu trebuie să subestimezi pe cineva! Chiar dacă cei mai mulţi n-au decât nisip în bilă, tot se mai găseşte câte unul care să te ardă pe interval dacă nu eşti bine înfipt pe picioare.

— Da, oricine poate cumpăra o armă jidănească[35] şi-o bucată de hârtie, dar să ştii să te fereşti de ele, asta-i altă mâncare de peşte, mormăie Wolf, desenând o cifră pe faţa de masă.

— Ce-o să spună Bătrânul când o auzi de-o asemenea excursie? întreabă Sally practic, încreţindu-şi buzele.

— Într-adevăr, el ne va da de furcă, recunoaşte Wolf, arătându-şi dinţii de aur într-un rânjet de hienă. Va considera isprava noastră o jefuire de bancă şi nici nu va fi prea încântat aflând că avem de gând să-i lăsăm pe toţi ceilalţi cu curu-n baltă.

— Ei, haide, protestează Porta, îndesându-şi în gură ce-a mai rămas din gemul de coacăze. De ce pomeniţi voi de afacerea asta ca despre ceva urât şi tâlhăresc? După mine, e un lucru cât se poate de legal. Teoria comunistă spune că totul aparţine poporului. Ce, noi nu suntem popor? Aşa că nu facem decât să ne ridicăm aurul.

— Nu ţine, şuieră Sally dezaprobator. Aurul e-al poporului sovietic, ori ăla nu suntem noi!

— Ai întrucâtva dreptate, face Porta triumfător, dar muierea mea şi comisarul de bărbată-su sunt poporani ruşi, comunişti, şi o să-şi împartă aurul cu noi! E foarte social-democrat din partea lor, după părerea mea.

— Ştii ceva? izbucneşte Wolf într-un râs zgomotos, lăfăindu-se în scaunul său rotativ de general. Mi-ar plăcea să-l putem lăsa pe Micuţul baltă pe cheiul de la Libau. Încă mai am să-i plătesc o poliţă pentru ziua în care a vrut să mă

[35] Stilou (n.tr.).

arunce în aer cu radioul ăsta.

— Pesemne că nu eşti în toate minţile, ţipă Porta. Nu-l judeca greşit pe Micuţul. S-ar putea să creadă că litera H e o poartă de rugby şi Y o catapultă, dar, totuşi, e ticălosul cel mai şmecher pe care l-a dat vreodată Reeperbahnul. Dac-am fi destul de idioţi să-l lăsăm la Libau şi să-l împiedicăm să-şi vadă cu ochii visul cel mai fierbinte – lenjerie neagră de mătase şi pantofi din piele de aligator cu găurele – va fi destul de turbat pentru a seca Baltica dintr-o sorbire, ca să nu mai ajungem nicicând în Suedia.

Îmi amintesc că odată a fost ordonanţa Comandantului Armatei a 9-a din Hamburg – generalul de cavalerie von Knochenhauer. Un oarecare nemernic din Sankt-Pauli a răspândit zvonul cum că Micuţul ar fi făcut o mânărie, lucru care nu l-a încântat deloc pe Herr General von Knochenhauer. Micuţul a fost săltat pentru interogatoriu şi l-au ciomăgit cum nu se mai poate, dar n-au reuşit să scoată nimic de la el. Oricum, când a ieşit din nou pe Reeperbahn, şchiopăta, fusese degradat şi era mult mai slab.

„Kurt ăla e putred”, i-a explicat el lui David, odrasla blănarului jidan, în timp ce şedeau la „Mârţoaga fără cap” şi beau bere. „E-un păduche, un şobolan mizerabil, un căcat de măgar! Hai cu mine să stăm puţin de vorbă cu el şi să-l convingem să nu le mai scuipe altora în ciorbă!”

„E-o jigodie, un avorton împuţit”, a urlat David, furios din cauza păţaniei Micuţului. Dar el nu dăduse niciodată ochii cu Kurt. „Nu-i decât o boaşă retezată de eunuc”, a zbierat amenințător.

După ce s-au înfierbântat pe cinste, au pus-o pe „Petra Pungaşa” să sune la „Vaca cu trei ugere”, unde şedea Kurt şi-şi bea romul de mure.

„Cu cine vorbesc?” a întrebat Kurt.

„Cu mine, se-nţelege”, a zis Petra, ceea ce era destul de adevărat.

„Cu cine?” grohăi Kurt bănuitor. „Ai un nume, drăguţă, nu-i aşa?”

„Fräulein Müller, Petra Müller”.

„Continuă! Ce amabil din partea ta să suni, Petra. Ce mai faci? Te-au luat cumva căldurile?”

„Ascultă Kurt, am ceva fierbinte pentru tine! Poţi fi la Zirkusweg într-o juma’ de ceas? E ziua ta norocoasă, dragule. O să sari în sus de bucurie, fii sigur!”

„Vorbeşti serios? Am pornit!”

Cu un sfert de ceas înaintea orei convenite, „Kurt Găinarul” se şi instalase la colţul dintre Zirkusweg şi Bernhard Nochtstrasse, învârtindu-se ca un yankeu negru care vinde „ceva ce arde la deşte”.

Din cabina paznicului a apărut „Petra Pungaşa” care i-a şoptit ceva la ureche în timp ce-l cotrobăia cu o mână în prohab, ca să-l învioreze niţel, iar cu ailaltă se servea de portofelul lui din buzunarul de la cur. Era a doua ei natură, modul ei de a-şi câştiga existenţa.

De pe Kastanie-Allee şi-au făcut apariţia din umbra felinarului stins Micuţul, David al jidanului şi „Paul-Bani-Gata” într-un camion pentru bere, împrumutat cu această ocazie.

„Săltăm o încărcătură fierbinte. Vii cu noi?”, bubui vocea de bas a Micuţului din întunecimea cabinei şoferului.

De îndată ce „Kurt Găinarul” s-a căţărat în camion, care, am uitat să vă spun, avea prelată, Micuţul şi „Bani-Gata” au şi sărit după el. „Bani-Gata” l-a pocnit de i-au sărit boaşele până-n gât, iar Micuţul l-a înşfăcat de beregată şi l-a împins pe spate de i-a pârâit şira spinării ca un lemn. Scotea nişte sunete de parcă era cât pe ce să fie strangulat.

Odrasla blănarului încerca să aţintească asupra lui un pistol Beretta şi să-l ardă între ochi, dar, de fiecare dată când tocmai apăsa pe trăgaci, capul lui Kurt se afla în altă parte. Aşa că prima împuşcătură i-a ciupit doar vârful urechii şi a trecut prin prelata camionului şi printr-o fereastră de la etajul trei. Acolo era cât pe ce să-i sară inima unui grăjdar din Soltau care se pregătea să-şi dea drumul în „Gerda iapa”. Următoarea împuşcătură a sfârşit în acelaşi loc şi oaspetele Gerdei a fost atât de înspăimântat încât şi-a rupt un braţ încercând s-o şteargă pe scări în jos, în timp ce-şi trăgea pantalonii.

În clipa aia, „Găinarul” realizase că ia parte la o scenă autentică de lichidare pe care altminteri n-o întâlneşti decât în filmele de groază.

„Isuse Hristoase”, ţipa el, şi Domnul se pare că l-a înzestrat cu forţa a zece inşi pe puţin, deoarece a reuşit să-l pocnească în mutră pe „Bani-Gata” şi să-şi plaseze cu toată forţa cizma lui americană în pendula Micuţului. Apoi a ţâşnit cu capul înainte prin prelata camionului ca un obuz cu explozie întârziată, a dat-o pe Petra cu roţile-n sus şi s-a trezit pe pavaj, tremurând ca varga de încordare. Petra ţipa ca din gură de şarpe şi Kurt se învârtea ca un titirez încercând să-şi dea seama dacă mai trăieşte sau a fost cumva omorât.

„Pune mâna pe el!”, lătra „Paul-Bani-Gata”, strecurându-se pe deasupra Micuţului care-şi îngrijea podoabele maltratate.

„Sfântă Sinagogă”, gemu David al jidanului, „scârnăvia face atâta gălăgie încât ai crede că cineva vrea să-l omoare!”

„Atunci ia-i piuitul”, zbieră Micuţul, ”a respirat destul până acum”.

Până la urmă, Kurt constată că totuşi nu e mort, dar că va fi cât de curând dacă rămânea pe loc. Aşa că a ţâşnit cât l-au ţinut picioarele în jos pe Davidstrasse, pentru a putea coti pe Herbertstrasse, unde-ar fi fost în siguranţă. Pe-acolo era rege; aia era parohia lui. Atâta le-ar fi trebuit celor trei, să se ia după el.

„Porcul ăla galben încearcă s-o şteargă! răcnea Paul. Puneţi gheara pe el!”.

Camionul de bere a ţâşnit pe Hopfenstrasse, pe urmele lui Kurt, care alerga ca un iepure, scăpărând scântei din cizmele sale americane. Tocmai era pe cale să dea colţul pe Herbertstrasse şi să se pună îndărătul unei îngrădituri de fier, când l-a ajuns din urmă camionul şi l-a strivit de îngrăditurâ. Arăta ca o zoaie de bere pe care un idiot a aruncat-o pe perete o dată cu halba. Camionul s-a retras puţin pentru a o şterge înainte să apară potera. De obicei, tocmai când credeai c-ai scăpat, te puteau înhăţa cu

ciomegele şi pistoalele în uşile batante dinspre Davidstrasse Station.

Au lăsat baltă hărăbaia mânjită de rămăşiţele lui Kurt şi-au dispărut pe Landesbrücke, sprinteni ca un rabin, cu SS-ul pe urme. A doua zi, tot Sankt-Pauli vorbea despre cum a fost găbjit „Kurt Găinarul" de către un şofer care a fugit apoi de la locul accidentului. Toţi copoii de pe Davidswacht se aflau în căutarea unui camion de bere, dar ăla zăcea pe fundul Elbei cu mirosul de bere spălat de mult.

„Louis Negroteiul", numit aşa pentru că nu era un neamţ pur-sânge – un fel de viceregе pe Reeperbahn –, s-a apucat să se dea mare cum că el le-a dezlegat pe toate. Dar, un an mai târziu, a tras şi ăsta pe dreapta. L-au găsit atârnat de ceafă la capătul liniei de autobuz. Se îngrijorase auzind de plecarea neaşteptată a lui Kurt şi-a năimit pe vreo câţiva ca să afle ce s-a întâmplat cu adevărat. Imediat a răsuflat cine fusese şoferul cu pricina, şi toţi *şăfii* de pe Reeperbahn umblau şuşotind unul către celălalt: „Ăla, Micuţul, ştii tu. Ăla şi cu amicul său David, tipul cu guler de astrahan. Sunt daţi dracului. Se pricep să pună lucrurile la punct!"

Răzuirea lui „Kurt Găinarul" de pe asfaltul din Sankt-Pauli i-a făcut celebri pe Micuţul şi pe odrasla jidanului. Erau pe cale să devină nişte bogaţi experţi într-ale înlăturării cetăţenilor indezirabili din Hamburg. Dar, din păcate, afacerea asta rentabilă pe care-o puseseră pe picioare s-a sfârşit când Micuţul s-a prezentat la dragonii biciclişti de la Breslau, iar David jidanul a tăiat-o în Anglia singurel cu o barcă, pentru că nu se împăca prea bine cu Adolf.

— Cum îţi mai toacă meliţa! face Sally enervat. De ce ne pierdem noi timpul cu baliverne din astea? Cui dracului îi pasă de ce-a făcut Micuţul pe Reeperbahn?

— N-ai priceput ce vreau eu să vă lămuresc prin asta, aşa-i? întreabă Porta, desfăcându-şi braţele. Să vă intre bine-n craniile alea groase c-ar fi cât se poate de nesănătos să-l lăsăm pe Micuţul cu gura căscată în urma noastră pe Cheiurile din Libau, şi că s-ar putea ca gestul ăsta să ne scurteze considerabil viaţa!

Peste melancolicul peisaj rusesc se ridică soarele în clipa

în care îşi iau rămas-bun de la Sally pe terenul de decolare.

— Nădăjduiesc că n-o să se împută toată treaba, face Wolf pesimist, în vreme ce JU-52 dispare în nori cu Ministrul de Război.

— Nu-i mai prost decât atunci când s-a născut, îl liniştеşte Porta. Ştie dincotro bate vântul şi va rămâne în picioare.

Bătrânul refuză planul fără şovăire. Nu vrea să-şi petreacă restul zilelor la Germersheim sau pe undeva prin Siberia. Dar Porta nu renunţă. Turuie neîncetat despre proprietatea poporului, şi în câteva zile îl dă pe brazdă pe Bătrânul, convingându-l că aurul e într-adevăr al nostru şi că nu comitem nicio tâlhărie dacă mergem să ni-l luăm. Planul începe să prindă contur.

Sosesc de la Berlin cei doi specialişti în falsuri şi semnături ai lui Sally. Fiecare aduce câte două mape burduşite, împodobite cu vulturul german. În zilele următoare, sanctuarul mecanicului-şef Wolf e într-o stare de fierbere continuă. Peste tot sunt numai documente STRICT SECRET.

După ce Bătrânul studiază o vreme ordinele, se lăsă bătut, cu un hohot de râs.

— În viaţa mea n-am mai întâlnit una ca asta! Nu poate da greş. Avem până şi-un „Ordin de zi” al Führerului!

Porta, aşezat lângă Vera, o punea la curent cu progresele lor de la vizita lui Sally. Îi arată cu mândrie „Ordinul de zi” semnat de Führer, cu vulturul special şi tot tacâmul.

— Hai să-i dăm bătaie, spune el. Ordinele pentru o acţiune specială tip gherilă se află deja pe biroul comandantului de divizie, generalul „Fund-şi-Cizme”!

— Şi dacă vreo persoană ultrazeloasă, cu un creier cât nuca ar încerca să verifice treaba asta la Cartierul General al Führerului? întreabă Vera, cu o neîncredere firească.

— Nu fi prostuţă, fetiţo! râde Porta. Niciun dobitoc de neamţ în uniformă n-ar cuteza să-l sune pe Adolf şi să-l întrebe dacă ordinele sale sunt pe bune! Crezi că bărbăţelul tău i-ar telefona lui Iosif ca să-l ia la rost fiindcă a lichidat o droaie de indivizi care şi-au uitat lungul nasului?

— Bine, s-ar putea să fie cum spui. Se dă Vera bătută, căzând pe gânduri.

— Fir-aş al naibii, abia aştept din nou civilia, face Porta visător. O viaţă fără pericole. În care oricine se poate învârti în voie, cu buzunarele pline de tot ce-i doreşte inima.

— Nu zi hop până nu sări şanţul, amice, murmură ea. Habar n-ai cât de anevoioasă poate fi viaţa unui civil. Ăia de-acolo n-au niciun fel de reguli.

— Dar nici nu-i obligatoriu ca cineva să salute primul, aşa-i? sare Porta. Orice rahat poate trece pe lângă orice alt rahat fără să facă altceva decât să-şi belească ochii unul la altul. Dar pentru noi cei care vom folosi clasa-ntâi, am toate motivele să cred că va fi altfel. O să se holbeze la noi şi-or să ne pupe-n fund, numai să vrem. E mai bine să ai bani în buzunare decât grenade!

— Da, să ştii că ai dreptate, şopteşte Vera.

Porta aşteaptă, cu o sticlă de coniac şi-un ibric de cafea, în timp ce Vera pleacă să caute un telefon pentru a încerca să ia legătura cu comisarul, când deodată revine, scuipând de furie.

— M-am săturat, ţipă ea, aruncându-se într-un fotoliu. Dacă marţafoii ăia împreună cu bărbată-miu nu-şi bagă minţile-n cap, s-a zis cu noi. Suntem buni pentru groapa comună.

— Mi-am închipuit eu că vom avea necazuri dacă facem cârdăşie cu un poliţist afurisit, spune Porta, îngrijorat, turnându-şi coniac în cafea. Îi ştiu eu p-ăştia! Sunt în stare de orice câtă vreme cineva le spune ce să facă. Dacă n-are cine, ţopăie în cerc precum un stol de fete bătrâne peste care ai vărsat o găleată de pişat de vacă. Dacă nu găsim o soluţie să-l punem în mişcare pe scrântitul tău de bărbat, o să avem parte în urând de mai multe şocuri!

— Asta-i tot ce ai de zis, mădular bleg de neamţ ce-mi eşti? îl ocărăşte ea, uitând că e o doamnă de viţă nobilă. Pentru ce ai cap? Fă ceva! Dă tu ordine! Doar eşti neamţ! Stai aici şi leorbăi cafea şi coniac! Continuă o vreme furioasă, scuipând cele mai crâncene înjurături pe care le permite limba şi pe care cu siguranţă nu le-a învăţat în

căminul ei aristocratic.

— Da, ce-i drept, situaţia e căcănie, admite Porta. Trebuie să recunosc că-i plăcut şi bine să ai nădragii doldora de bani, dar îţi dau şi o mulţime de palpitaţii. Spune-mi, fetiţo, omul tău le soarbe?

— Nu, niciodată, spune ea. Dar de ce întrebi?

Porta îşi suge gânditor un dinte şi se trage de lobul urechii.

— Bărbăţelul munceşte din greu?

— Ba bine că nu. Poţi fi sigur. A muncit ca un cal toată viaţa pentru statul ăsta prăpădit. Bea foarte rar, şi atunci se îmbată cui.

— Hm, asta îmi ia o piatră de pe inimă! Vezi tu, oamenii care beau prea mult văd lucrurile într-o lumină roz şi totul pare-o joacă, un vis la beţie. Ia dă să vorbesc eu niţel în germano-rusa mea cu bărbăţelul tău. Unde-i staţia radio? În curând vom pune treaba pe roate şi vom fi nişte oameni bogaţi, cu domenii şi drept de pescuit în Suedia. Îţi place somonul, fetiţo?

„E uşor să rămâi nepătat când nu intri în afaceri şi nu-ţi faci de lucru cu alţi oameni”

HENRI DE MONTHERLANT

— Daţi-mi drumul, bolborosi bătrânul jidan, încercând să se smulgă din strânsoarea brutală a celor trei tineri.

— Unde-ai dosit mălaiul? zbieră namila de soldat din brigăzile de asalt, pocnindu-l pe bătrân peste figură.

Femeia ţipă şi încercă să-i sară în ajutor bărbatului, dar fu azvârlită înapoi pe culoarul întunecos. Ţipă din nou când bocancul omului din SA se înfundă în ea. Ţipă pentru ultima oară când patul unei arme îi zdrobi faţa! Pe urmă magazinul fu jefuit.

Când poliţia ajunse la faţa locului, îl găsiră pe bătrân plângând deasupra trupului nevestei sale. Îl duseră la centrul de adunare de la Alt Moabitt şi, opt zile mai târziu, îl spânzurară fiindcă şi-a omorât nevasta. Era ziua în care Doctor Goebbels decreta: Ordnung muss sein![36]

Era 3 aprilie 1936.

ÎNMORMÂNTAREA GENERALULUI LUI GREGOR

Încep să se întoarcă oamenii din permisie păşind agale pe şoseaua întinsă. Câţiva reuşesc să se urce într-o maşină de ocazie, dar cei mai mulţi sunt nevoiţi să străbată pe jos cincizeci de kilometri de la Svatogorskaia. Trenul cu permisionişti nu merge mai departe. E uşor să-ţi dai seama care dintre ei e de la ţară şi care vine de la oraş. Oamenilor de la sate li se încovoaie genunchii sub povara bunătăţilor pe care familiile lor le-au îndesat în traiste la plecare. Orăşenii nu-şi cară decât echipamentul. Cu toţii au însă un lucru în comun: îşi plâng de milă, din care pricină întregul regiment cade foarte curând pradă celei mai negre deprimări.

[36] „Ordinea se impune!” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

Ne răstim unii la alţii, se iscă încăierări din te miri ce. Micuţul cotonogeşte opt oameni atât de crunt, încât e legat de un copac ca un dulău de pază. Pe-aici n-avem arest în care să-l vârâm. Unteroffizierul-bucătar, un individ căruia-i spunem „Ou fript”, pentru că aşa arată, e cât pe ce să fie fiert de viu în clipa în care doi inşi, întorşi din permisie, îl aruncă în cazanul de supă. A păcătuit când a spus: „Bine-aţi venit înapoi la plăcerile frontului de est”!

Porta păşeşte alene pe drumul principal, când dă nas în nas cu Sonia Puşcova, a cărei faţă rotofeie îi luceşte de sudoare ca de obicei. Personal, ea se găseşte foarte atrăgătoare, cu toate că nu i-ar strica să se bărbierească. Se izbeşte de Porta cu toată graţia unui camion încărcat, şi-şi încolăceşte braţele ei dolofane în jurul grumazului său.

— Vrei să vii în coteţul meu să-mi vezi găinuşa cea nouă? îl întreabă, lingându-l în ureche cu limba ei mare şi băloasă.

Dar Porta e mult prea deprimat pentru a-i trezi vreun interes.

— Fac ceva pe găinuşa ta nouă, mormăie el, şi-i lipeşte o carabă răsunătoare pe fund. Oi veni altădată să te regulez şi găinuşa ta va putea sta pe prăjina ei, cotcodăcind în ritm cu noi.

Singur-singurel, Gregor intră şchiopătând în ceea ce odinioară, înainte de război, fusese un hotel de lux. Acum e doar o grămadă de ruine, în care s-a deschis un bar primitiv, genul de bar pentru oameni cu bani, şi încă mulţi.

— Ce hazna, zice Gregor, aşezându-se lângă Porta pe un scaun rahitic. Bere şi şampanie, comandă el acru.

— Ce dracu’ faci aici? întreabă Porta privind intrigat bastonul lui Gregor. Şi ce s-a-ntâmplat cu piciorul tău?

— Mi-am scrântit glezna la înmormântare, explică Gregor, înghiţind pe nerăsuflate jumătate din conţinutul cănii sale. O priveşte pe fata din spatele barului.

— Eşti un bărbat drăguţ! spune ea în ruseşte.

— Ştiu asta, răspunde el. Nu mai cred în Dumnezeul german, zice, întorcându-se către Porta. De-abia când ai dus-o bine un timp, şi apoi te întorci în ţara asta afurisită îţi dai seama ce morman de rahat oferă Comandamentul

Superior German eroilor săi obosiţi! Pe toţi dracii!

Intră şi Bătrânul, urmat de Micuţul şi Barcelona.

— Acum le-am văzut pe toate, urlă Micuţul, explodând într-un hohot de râs când îl observă pe Gregor. Înălţimea sa „şoferul-general” s-a-ntors la cei loviţi de sărăcie!

— Ai fost decorat? întreabă Porta, arătând spre KVK[37]-ul colorat de pe pieptul lui Gregor.

— Generalul meu m-a distins cu ea pe patul de moarte răspunde Gregor, întristându-se deodată.

— Aşa, aşa. Deci s-a dus şi el în Walhalla, face Porta cu părere de rău. Vaterlandul cere o grămadă de sacrificii de la noi. Cunosc familia unui colonel care a jertfit trei fii şi două fiice pe altarul Vaterlandului, şi să fiu al naibii dacă nu flutură şi acum steguleţe de hârtie pe la toate zilele naţionale!

— Da, e destul de greu, oftează Gregor. Alta mi-ar fi fost soarta dacă generalul meu ar mai fi rămas în viaţă.

— Fără-ndoială, admite Porta. Probabil că învingătorii te-ar fi atârnat lângă generalul tău!

— S-ar putea, recunoaşte Gregor. Dar ce-i mai rău? Să te târăşti prin noroiul rusesc cu o grămadă de plumb în maţe, sfârşind-o încetişor, sau să cazi câţiva paşi printr-o trapă, cu o funie legată de gât? Ehei! Am dus-o bine cu Statul-Major General. Eu cu generalul meu şi cu monoclul nostru am avut câteva manevre frumoase împreună. La început a fost ca în ziua de după „Festivalul toamnei”!

„Tot ce mai lipseşte aici ca să fie asemănarea perfectă, zicea generalul meu, lustruind la monoclul nostru, e mirosul de balegă. Trebuie să aducem toată adunătura asta în linie, trompeta el prin nasul lui ca un cioc de uliu. Unteroffizier Martin, o să te muţi în sectorul cadrelor, lătra el, semaforând din monoclul nostru. În douăşpe minute plecăm la biserică şi-i reamintim lui Dumnezeu că e de datoria lui să acorde victoria armatelor germane!”

Am preluat sectorul unui Leutnant care fusese retrogradat. Puţea a parfum mai rău decât o fabrică de mirosuri a unei târfe. Leutnantul ăsta era un poponar, aşa

[37] KVK – Crucea de război pentru merit (n.tr.).

că l-au făcut sclav la Germersheim. Pe drum, am dat nas în nas cu vechiul meu amic, aghiotantul, porcul ăla împuţit. Când m-a văzut, a încremenit ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu o bâtă între ochi.

„Tu? mormăia el. Doamne din cer, tu! Şi am sperat şi m-am rugat să fii rupt în bucăţi şi împrăştiat peste toată stepa rusească”. Se chiora la mine ca un amiral în larg pe punctul de a da ordin de deschidere a focului pe toată linia. Pe urmă, şi-a vârât moaca atât de aproape de mine încât prin gura căscată i-am văzut amigdalele. „Ştii ce, Unteroffizier Martin? guiţa el ca un motan căruia i s-a călcat pe boaşe. Eşti cel mai afurisit şi cel mai respingător individ pe care l-am întâlnit vreodată. Eşti un şobolan al barăcilor. Asta eşti! Dar pe mine nu mă duci! Te-am mirosit eu! Purtarea ta poate fi comparată cu cea a unui jidan lacom de bani, dar îmi închipui că ţi-am mai spus-o şi altădată.”

„Da, Herr Rittmeister, să trăiţi! am zâmbit eu, pocnindu-mi de două ori tocurile ţintuite. Mi-am dat seama de multă vreme, domnule, că Herr Rittmeister nu mă tratează cu aceeaşi caldă afecţiune cum ar face-o cu un fiu!”

Ar fi trebuit să-l vedeţi pe ticălosul de dragon biciclist, continuă Gregor. Avea o mutră ca a unui negustor ambulant de piei de iepure mâncate de molii.

În drum spre popotă, generalul meu s-a necăjit din cauza unor cretini care nu ne-au salutat cu toate că steagul divizonal flutura fericit pe aripa din faţă. Preotul regimentului a încasat-o pe loc fiindcă zgarda aia a lui nu era atât de albă pe cât dorea generalul meu. Asta l-a dat peste cap pe tăntălăul de pilot ceresc, de s-a încurcat în textul lui biblic şi ne-a bălmăjit că Isus a luat parte la bătălia de la Cartagina şi i-a înmânat lui Hannibal Crucea de Fier.

„Ai nevoie de niţică odihnă, bunul meu popă”, s-a sborşit la el generalul meu chiar în mijlocul rugăciunii, şi l-a potcovit cu opt zile de consemn în cazarmă înainte de-a apuca ăla să zică „Amin”. Dar de-abia la jocul de război de după-amiază generalul s-a suit pe pereţi. Primise un mesaj de la Cartierul General al Führerului – înţelegeţi – care-i

comunica, vezi-Doamne, că nu nouă ni se va încredinţa 53 Panzer Korps, ci unui rahat de sudet cu dosarul de partid în regulă. Generalul meu şi monoclul nostru au pus asta foarte tare la inimă. Noi anticipam, înţelegeţi, zdrobirea unui corp blindat şi vărsarea pe câmpul de luptă a unui pic de sânge german autentic.

Era un secret profund, dar noi eram de-a dreptul geloşi pe un coleg rus căruia-i ziceau „Măcelarul din Kiev”, datorită eficienţei sale remarcabile în a lichida trupele pe care le avea sub comandă. Generalul meu dorea să fie denumit „Măcelarul Ucrainei”, ceea ce ar fi sunat mai grozav în cărţile de istorie!

„Ne aşteaptă vremuri grele, prezicea generalul meu. În ziua de azi nu te mai joci de-a soldăţeii!”

Aşadar, mesajul de la Cartierul General al Führerului a ajuns în coşul de gunoi, ne-am lustruit monoclul şi am luat o înghiţitură ţeapănă. Eram într-o asemenea proastă dispoziţie încât am uitat să însemnăm sticla pentru a putea verifica dacă a luat vreunul pe şestache vreun gât de trăscău.

Când l-am ajutat să-şi pună uniforma, exact la ora douăzeci şi trei, părea că nasul său de vultur a început să coboare puţin. Nu şi-a mai verificat nici ora de culcare cu cele trei ceasuri pe care le tot căra după el. Era afectat frumuşel de tot că-i dăduseră corpul nostru blindat unui idiot burduhănos din Partid, de prin berăriile bavareze.

„În curând vor veni corbii să ne salte”, a zis el, şi mi-a aruncat prin monoclul nostru o căutătură tăioasă.

„Da, Herr General, să trăiţi! i-am răspuns pocnind din călcâie. Totul e sumbru! Civilii ne-au furat uniforma şi noi, gentlemanii lui Dumnezeu şi ai Kaiserului, trebuie să stăm la colţ cu monoclul nostru în mână. Da, să trăiţi, Herr General, astea-s vremuri afurisite. Nu ne putem aştepta la nimic bun din partea civililor. Ăştia-s progeniturile diavolului. Or să ne scuipe-n bere!”

O vreme, am amuţit rumegând situaţia.

„Cântă-mi puţin, Unteroffizier Martin”, mi-a ordonat el, tolănindu-se în scaunul său mare de general, pe care-l

făcuse din pielea fostului său armăsar, Baldrian, care era atât de german încât regula şi iepele în ritmuri wagneriene.

M-am aşezat la orga mecanică şi m-am pornit să cânt:

Chiar şi eu, un bărbat dur
am simţit înflăcărata
căldură a dragostei...

Dar nu i-a fost pe plac generalului. Era ceva prea domol. Aşa că am cântat:

Caii gonesc
ca furtuna în jur
O împuşcătură în cap –
Rittmeisterul e mort!
Zdrobim duşmanul –
îl gonim acasă...

Generalul meu n-a mai vrut să asculte, ci şedea acolo şi părea că se face mai mic pe calul său mort.

„Unteroffizier Martin, ai o pată pe veston”, a zis puţin iritat, arătând spre o zgaibă cât un neg pe un cur de muscă.

„Crezi că o să mor?” m-a întrebat el, punându-şi monoclul nostru în ochi.

„Sunt sigur, Herr General, să trăiţi! i-am răspuns. Pe cei pe care-i iubeşte, Luptătorul Ceresc îi cheamă la masa lui”.

„Da, toţi trebuie să închinăm drapelul odată şi-odată”, a oftat el, cu o privire dezamăgită în ochiul înmonoclat.

După descoperirea asta tristă a trebuit să mai ia un coniac, unul dublu. Între al doilea şi al treilea pahar, generalul meu a ajuns la concluzia că întreaga viaţă nu e decât o pregătire pentru moarte.

„Unteroffizier Martin, dat fiind că eşti doar Unteroffizier, şi în niciun caz un om educat, trag concluzia că nu te-ai gândit niciodată la cât de trist e totul. Singuri venim pe lume şi tot singuri mărşăluim afară din ea”.

O vreme, am tăcut amândoi, fiecare cu gândurile sale. Stăteam acolo şi mă gândeam ce grozav ar fi dacă bătrânul

clovn şi-ar muta curul în pat şi-ar aluneca în lumea viselor, unde totul e împroşcat cu sânge german şi rusesc. Înţelegeţi, aveam o muiere care mă aştepta la statuia lui Bismarck, acoperită toată cu găinaţ de porumbei. Era o Blitzmädel şi se ardea cu tot regimentul. Când era foarte excitată, putea face şi un cadavru să-şi dea drumul.

Generalul meu mai luă un gât de optimism corsican.

„Eşti ferm convins că o să mor, Unteroffizier Martin?”, a început iarăşi cu diareea verbală, printre câteva mormăituri de mulţumire.

Mi-a fost permis să iau şi eu una mică, drept recompensă pentru răspunsurile mele cinstite, lucru foarte neobişnuit în ceea ce-l privea pe generalul meu. Bineînţeles că a trebuit s-o beau în poziţie de drepţi, dar fiindcă aşa se petrec lucrurile în cercurile ofiţereşti.

Pe urmă, el şi cu monoclul nostru, au început să mărşăluiască încoace şi încolo prin cameră. Pintenii noştri zornăiau într-un mod foarte prusac. Când eram în uniforma de noapte, întotdeauna purtam cizme şi pinteni până când ne suiam în pătuţ.

Felul în care arăta în timpul acestor plimbări îţi amintea de un regiment întreg de husari sărind la beregata duşmanilor Germaniei şi ciocănindu-le căpăţâna cu săbiile. Era tipic din partea generalului meu şi a monoclului nostru să mărşăluiască încolo şi-ncoace când trebuia să facă sângele albastru să-i iasă din cap şi să-i intre-n fund pentru a putea gândi.

După o vreme, când începusem deja să ameţesc de cât mă tot învârteam pentru a fi cu faţa la generalul meu, s-a oprit şi m-a fixat brusc cu privirea ca un călău care măsoară din ochi ceafa unui individ pe cale să-şi bălăbăne deştele de la picioare.

„O să-ţi dau un ordin, Unteroffizier Martin, şi dracu’ o să te ia dacă n-o să-l execuţi întocmai şi la timp!” Făcu o pauză bunicică, scărpinându-şi nasul acvilin: „Dacă va fi s-o iau din loc pentru a servi în Marea Armată, ceea ce se va întâmpla probabil înainte de-a trece tu pe loc repaus definitiv, trebuie să ai grijă ca fanfara de la 5 Husari să-mi

cânte la înmormântare *Rote Husaren”.*

„Prea bine, Herr General, să trăiţi! am răspuns, pocnind cuminte din călcâie. Totul va fi aranjat cum ordonă generalul. Gorniştii de la Husari vor sufla până li s-or înroşi trompetele!”

„Atunci mă bazez pe tine, Unteroffizier Martin! Dar vezi, ai grijă ca Stabsmusikmeister Breitenmüller din 5 Husari să amplaseze la căpătâiul sicriului meu doi Leibhusaren în uniformă completă de paradă, cu săbiile în bernă. Alţi doi husari din Regimentul 5 Trompeţi să cânte *Der tod reitet auf einem Kohlenschwarzen Rappen*[38]*.* Andante, se-nţelege. Dar dacă din nefericire n-o să putem obţine Trompeţii de la 5 Husari, fiindcă sunt-plecaţi să lupte pentru bătrâna Germanie, atunci să ai grijă să fie format un cor de soldaţi bine instruiţi, din nu mai puţin de douăzeci şi cinci de oameni, şi tu, Unteroffizier Martin, o să cânţi solo-ul. E limpede?”

„Da, să trăiţi, Herr General! Permiteţi să raportez, am început deja să cânt!”

Apoi, generalul meu s-a vârât, în sfârşit, în aşternut. Era atât de prins de treaba cu mierlitul lui, că s-a urcat în pat şi abia dup-aia şi-a dat seama că mai avea cizmele cu pinteni în picioare. S-a necăjit un pic pe chestia asta, dar noi i le-am scos şi, după ce i-am citit niţel despre Bătrânul Fritz, a tras-o pe un somn adânc.

A doua zi dimineaţa, am fentat inspecţia. În schimb, ne-am dus să trecem în revistă florile din parcul castelului. Stratul cavaleriei, cu lalelele galbene, îl încânta ca de obicei. Stăteau acolo drepte ca aţa, înclinându-şi cefele întocmai ca gloabele din 7 Ulani de la Düsseldorf, regimentul nostru. Erau cei care călăriseră drept în iad într-un atac nebunesc de cavalerie la Cambrai, în 1915, cu generalul meu în frunte. Pe atunci noi eram Oberstleutant. Ne trambalam de fiecare dată când vorbeam de plimbarea aceea călare. Parşivi cum sunt englezii, au înşirat mitraliere pe tot locul, aşa că nu era simplu să lansezi o cogeamite

[38] „Moartea călăreşte pe un cal negru ca smoala” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

şarjă de cavalerie. Dacă ei ar fi fost ăi de-ar fi lansat şarja, noi i-am fi întâmpinat în scări, faţă în faţă, cu săbiile trase şi lăncile pregătite.

Când am ajuns la crinii albi, generalul meu a făcut riduri pe toată fruntea şi s-a pornit să blesteme ca o ceată întreagă de marinari într-un tractir arăbesc!

„Infanterie tipică, trompeta el. Arată ca o droaie de călugăriţe care tocmai au fost violate de nişte marinari francezi. Vezi crinul ăla prostesc de colo? Doi centimetri afară din rând. Înlătură-l, Unteroffizier Martin! La gunoi cu el! Dacă nu suntem atenţi, se va duce dracului toată disciplina!

La trandafirii roşii – stratul artileriei –, buna noastră dispoziţie a mai crescut cu câteva grade şi ochii noştri albastru-degeraţi s-au înseninat. Trandafirii erau acolo, baterie de baterie, arătând de-a dreptul soldăţeşte.

„Aşa da!” făcea generalul meu, scoţându-şi de trei ori monoclul din ochi, semn că era plăcut impresionat.

Am mers înc-un pic încoace şi-ncolo, admirând priveliştea. Dar când ajunserăm la unitatea de intendenţă – florile albastre de „nu-mă-uita” – se înnoră. Dumnezeule, ce porcărie! Aşa se întâmplă întotdeauna cu trupele de eşalon. Boi de jug, cu toţii. Habar n-au care-i dreptu’ şi care-i stângu’. Le dai să ţină nişte paie în mâna dreaptă şi nişte fân în stânga şi pe urmă strigi: „Copita cu paie! Copita cu fân!” Detaşamentele lor de călăreţi nu-şi pot găsi nicio fată care să vrea să aibă de-a face cu ei, aşa că nu le rămâne altceva de făcut decât să dea la iepe atunci când au ocazia.

Generalul meu condamnă la moarte tot stratul de „nu-mă-uita”, aşa că în amurg am plimbat maşina de tuns iarbă prin toată grămada.

Trupele de blindate – trandafirii roz – au produs o impresie ceva mai bună. Ce sumedenie de spinări drepte! M-am simţit mândru că-s Panzer Unteroffizier. Le-am privit vreme îndelungată şi, în cele din urmă, ne-am autoconvins că lucrurile nu-s chiar atât de negre pe cât par.

„E nevoie de vlagă să fii soldat în Blindate”, zicea generalul meu, clănţănind din dinţii lui falşi.

Am clătinat din cap în timp ce treceam pe lângă trupele de geniu – lalelele negre. Ăştia, oricum, sunt găinarii armatei. Dar când am ajuns la unităţile de aprovizionare – stratul de varză –, am avut un şoc. Dragonii lui Moise atârnau pe-acolo ca o grămadă de mădulare infectate de gonoree.

Pe loc, generalul meu le-a condamnat pe toate la moarte: „La camerele de gazare cu ele!”, mârâia el, fără a avea habar cât de importantă este o unitate de aprovizionare.

Totul s-a dus dracului când am ajuns jos în livadă şi-am inspectat sperietorile. Purtau uniforme ruseşti. Generalul meu a făcut o mutră nostimă când am descoperit că prima avea cizmele nelustruite. Celelalte două aveau vestoanele încheiate strâmb şi ultima purta chipiul invers.

Generalul meu mai-mai să-i înghită pe grădinari, care au sosit în goană. I-am gonit prin livadă cu atâtea ameninţări şi atât de repede încât le atârnau limbile până-n piept şi curul li se freca de pământ.

Un individ bătrân şi cărunt s-a scăpat pe el ca o fecioară într-o noapte de vară şi i-a împroşcat cizmele de sus până jos. Generalul meu a scos pistolul şi l-a îndreptat către Untermensch care, bineînţeles, a leşinat de frică. L-au trimis pe front a doua zi, să-şi petreacă restul războiului într-o unitate de colecţionari de cadavre.

Eram într-o foarte proastă dispoziţie când ne-am întors la castel. Îngerul victoriei n-a primit decât un salut din mers. Santinelele au deschis furtunos uşile, dar una dintre ele a scăpat-o din mână şi l-a pocnit pe general drept în mutră. Ar fi trebuit să-l auziţi. N-a răcnit ca orice Unteroffizier tâmpit, dar ceea ce le-a spus mergea direct la ţintă. Pur şi simplu i-a împuşcat cu cuvinte pe cei doi gardieni.

„Niciodată să nu umbli cu mănuşi cu oameni de teapa lor”, fonfăia el.

Da, generalul meu făcea ce voia cu orice om din divizia noastră. Semna mandate de execuţie fără ca măcar să le citească. Oricum, nu prea pierdeam mult timp cu genul ăsta de treburi.

Pe coridor, ne-am lovit de preotul catolic, care era atât

de gras încât se legăna tot timpul. Fiecare bucată din el tremura ca o piftie. Generalul meu s-a oprit pe coridor, fără a lua în seamă salutul preotului.

„Va să zică, tu eşti, venerabile părinte? Nu prea te-arăţi des, dar probabil că eşti ocupat pregătind drumul pentru atâţia soldaţi care cad pentru Vaterland!”

„Prea bine, Herr General!” îngăima pierdut pilotul ceresc, arătând de parcă era gata să dea pe loc ortu’ popii.

La vederea preotului militar, generalul meu care-şi vârâse gâtul său lung în guler şi-l înălţă dintr-odată şi-şi înşurubă mai zdravăn monoclul în ochi.

„Da, trebuie că eşti foarte ocupat, venerabile părinte”, i-a scuipat el. Nările nasului său borcănat fremătau de parcă ar fi mirosit un hoit. „Bocancii nu ţi-s lustruiţi, dar probabil că domnii din Detaşamentul Preoţilor au alt regulament de echipare cu care eu nu-s obişnuit! Trei zile consemn în cazarmă, venerabile părinte, şi din oră-n oră te vei prezenta la aghiotantul meu cu cizmele bine lustruite şi cu echipamentul lună. E posibil să ţi se fi permis să te-nvârţi neregimental de jegos în divizia din care-ai venit, dar aici, în divizia mea, nu!”

Aşa că l-am lăsat baltă pe dragonul lui Isus să judece situaţia. După ce-am plesnit de câteva ori cu cravaşa cizmele noastre de călărie, am ordonat jocuri de război pentru toată garnizoana. Aşa obişnuiam să facem de fiecare dată când ofiţerii urmau s-o ia pe coajă. Când am ajuns, erau adunaţi cu toţii. Generalul meu se pricepea la genul ăsta de acţiuni. Era întotdeauna stăpân pe situaţie. Nimeni nu-l fenta niciodată. Eu trebuia să supraveghez ceasul de carton, aşa că aveam o imagine bună asupra evenimentelor, şi mă aşezasem în aşa fel încât să pot trage din când în când cu ochiul fără ca ei să bage de seamă. Divizia noastră avea cea mai bună ladă cu nisip din toată armata. A avut grijă generalul meu de asta. Erau acolo zeci de râuri, fluvii, tunuri, tancuri; şi pe tot locul poduri pe care le puteam arunca în aer sub nasul inamicului.

Generalul meu a privit multă vreme cu răutate feţele crispate din jurul mesei de război. Apoi le-a ţinut un discurs

interminabil despre ce se va întâmpla dacă Germania se va alege, ca de obicei, cu curul tăbăcit de către duşmanii noştri mizerabili.

„De data asta-şi vor bea berea din ţestele noastre, a prezis el. Organele noastre sexuale vor decora zidurile popotelor lor ofiţereşti. Dar" jură el pe monoclul nostru, „înainte de a se ajunge până acolo – şi îndură-se Domnul să nu se întâmple astfel, adăugă el cu tonul unui arhiepiscop –, trebuie să avem grijă ca duşmanii să ne cunoască. O să-i bombardăm cu foc din artileria cu rază lungă" explica el, plimbându-şi degetul arătător încoace şi-ncolo pe masa de simulare. „Apoi blindatele noastre vor înainta într-o formaţie nimicitoare în formă de V. *Tigerii* noştri grei le vor tăia pofta de război. Pe cei rămaşi îi vom zdrobi sub şenilele tunurilor autopropulsate, iar pe cei ascunşi îi vom prăji cu aruncătoarele de flăcări". Şi-a trântit arătătorul pe un sat, distrugându-l dintr-o lovitură.

Toţi ofiţerii priveau trişti în direcţia satului zdrobit. Vedeţi voi, porţiunea aceea era teritoriu german, cu vaci germane şi cu ţărani de-ai noştri rotofei.

„Germania nu va capitula niciodată, domnilor, băgaţi la cap!" şuiera generalul meu, lăsând monoclul nostru să-i cadă din ochi. Deodată şi-a dat seama ce tâmpenii îndrugă. După o scurtă pauză în cursul căreia a pedepsit câţiva locotenenţi mutându-i la infanterie fiindcă chicotiseră la o poveste deşucheată, i-a făcut semn şefului de stat-major, „Mistreţul" – o prăjină uscată de general-maior cu un picior ţeapăn şi cu un plasture pe-un ochi –, care a preluat comanda şi simulacrul de război s-a pornit.

Primul a păţit-o un Rittmeister care înainta prea repede. Confundând propriile linii cu cele ale inamicului, a lăsat câteva Stukas să-i paradească propriul corp de blindate, care pregătea o ambuscadă asupra unor tancuri T-34 ale inamicului. În aceeaşi noapte, Rittmeisterul respectiv vărsa lacrimi amare într-un regiment de linia-ntâi. Generalul meu nu i-a acordat nici măcar permisia regulamentară de trei zile. Cu noi, nimeni nu se simţea în siguranţă. Tocmai când se aciuiau mai bine la Statul-Major şi contau pe-o viaţă

lejeră, dintr-odată îşi luau zborul spre o unitate de linia-ntâi – anticamera Walhallei.

Ceva mai târziu, un maior şi trei locotenenţi s-au trezit mutaţi din braţele ocrotitoare ale Diviziei pentru c-au luat-o greşit cu tancurile inamicului.

Generalul meu devenea din ce în ce mai cătrănit şi privirea-i de gheaţă licărea cumplit.

Întrezăream deja cursul evenimentelor. Înainte de sfârşitul acestor manevre simulate, divizia va fi într-o criză acută de ofiţeri. Era totuşi bine, gândeam eu, că ăştia nu erau ofiţeri adevăraţi, ci doar rezerve – rahat de prisos pentru război, ca să zic aşa. Dar Dumnezeul nostru german i-a păstrat pe cei mai buni pentru desert. Toată furia acumulată a căzut asupra aghiotantului – porcul ăla împuţit. Se infiltrase atât de mult în infanteria lui Ivan încât a pierdut o baterie întreagă de SP-uri. Generalul meu şi-a înălţat gâtul cu o juma' de metru afară din guler, asemeni unui comandant de submarin care-ncearcă să scufunde o navă de luptă. Tolomacul de aghiotant, apucat de un atac de frisoane andaluze, şi-a pornit bateria antiaeriană să doboare suportul nostru aerian. Avioanele cădeau pe toată suprafaţa de simulare ca o ploaie de confetti.

Rânjeam ca un nebun acolo, lângă ceasul meu de carton. Era grozav să-l vezi pe ticălosul de aghiotant la ananghie. Arăta ca un şobolan constipat. Generalul meu i-a spus o grămadă de chestii pe un ton care mai-mai că l-a pus în fund şi s-a strecurat afară ca un candidat la sinucidere pe jumătate înecat.

Pe urmă, generalul meu a oprit jocul de război înainte ca ofiţerii incompetenţi să ne ruineze complet armata. Celor rămaşi, le-a ţinut un discurs lung în care le-a împărtăşit sentimentele lui cu privire la civilii în uniformă. S-a pornit să le spună că Attila era mult mai bun decât un general din ziua de azi. Nu era împovărat cu ofiţeri în rezervă, dar în schimb avea în jurul său războinici înnăscuţi care ştiau să mânuiască o bâtă şi să zdrobească ţestele celor din alte triburi.

Chiar atunci am şters-o trântind uşa după noi. Lăsasem

ceasul de carton potrivit la douăşpe şi cinci, numai ca să le dau deştepţilor motiv de gândire. Apoi ne-am schimbat uniforma şi-am pus pe noi costumul de campanie cu artileria noastră de mână la şold.

„La lucru”, a ordonat generalul meu, şi a zbughit-o afară printre cârduri de gâşte şi orătănii gâgâitoare care credeau că şoseaua le aparţine.

„Pe toţi dracii”, gândeam. E vreme de rugăciune. Îl cunoşteam pe generalul meu şi ştiam prea bine de ce e-n stare când e prost dispus.

Imediat după împrăştierea păsărilor ne-am suit în maşina statului-major şi-am pornit-o prin satele întunecate cu emblema noastră divizională pe aripa din faţă şi crăpăturile albastre pe faruri, astfel încât nimeni să nu se îndoiască de cine va să vină. Generalul a bombănit tot drumul. „Lăudat fie Domnul atotputernic şi pace-n lume”, gândeam eu.

Generalul meu se hotărâse să-i inspecteze pe trântorii staţionaţi peste tot prin cartierele civililor. Am nimerit peste închisoarea divizională ca un foc de artificii de Crăciun cu efect întârziat. Gardienii jucau cărţi cu prizonierii şi armele le spânzurau prin cuierele de dincolo, din latrine. Ar fi trebuit să-l auziţi pe generalul meu şi să-i vedeţi pe prizonieri şi pe gardieni ţopăind ca nişte gândaci de bucătărie pe o plită încinsă. După ce toţi au fost vârâţi în celule, am primit ordin să încui uşile şi să le nituiesc. Când i-am înmânat cheile generalului meu, le-a azvârlit cât a putut de departe, în capătul celălalt al unui morman de gunoaie.

În final le-am demontat pistoalele-mitralieră şi-am împrăştiat piesele peste întreaga Westfalie, în aşa fel încât să aibă frumuşel de furcă în clipa în care li se va ordona să prezinte armele la control. Da, da, generalul meu se pricepea să facă din civili nişte imitaţii acceptabile de soldaţi.

În următorul loc în care am aterizat, ofiţerul de serviciu a apărut în pijama şi-n papuci de casă. Generalul meu a făcut un tărăboi grozav.

„Inamicul e la marginea oraşului, răcnea el, mai-mai să-l

împungă pe ofiţerul somnoros în faţă, cu nasul său borcănat. Inamicul e pe cale să pătrundă în oraş, repeta.

„Asta nu-i prea bine”, murmura maiorul, întinzându-i generalului meu un „deschizător de ochi” cu coniac.

„Dragul meu, n-ai priceput că duşmanul a sosit aici cu avangarda blindată gata să te înţepe în fund?” spunea generalul meu cu un calm zdrobitor.

„Păi atunci cred că nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru. (Maiorul zâmbea în vreme ce-şi trăgea nădragii de pijama pân-la piept.) S-o ştergem de-aici înainte de-a fi făcuţi ferfeniţă! Dar ce l-a găsit pe duşman să dea buzna încoace?”

De data asta ne-am ieşit practic din cizmele noastre de călărie. Ne-a căzut monoclul de campanie, care s-a făcut ţăndări, dar, slavă Domnului, aveam mereu câte unul de rezervă în buzunarul nostru de la piept.

„Dă alarma!” răcnea generalul meu, turbat.

„Prea bine, Herr General, să trăiţi!” i-a răspuns maiorul, ieşind cu pas tărăgănat şi aşezându-şi pe ţeastă casca de tinichea. Apoi şi-a iţit capul pe poartă şi a zbierat de trei ori „Alarmă!” pe uliţa adormită.

O vreme nu s-a întâmplat nimic, dar pe urmă telefonul s-a pornit să sune cu furie. Generalul meu a ridicat receptorul şi o voce furioasă a vrut să ştie cine era idiotul care a strigat „Alarmă” în puterea nopţii.

„Eu! urla generalul meu în receptor. A fost ordonată o alarmă fiindcă ne-au înconjurat paraşutiştii!”

„Trebuie c-ai halit o cizmă veche şi ţi-a căzut greu la stomac, se răţoi vocea de la celălalt capăt al firului. Du-te şi te culcă, băi idiot obsedat de război, şi ai răbdare cu porcăriile alea până la ziuă. Niciun paraşutist în toate minţile n-ar ateriza aici, doar nu facem nimănui niciun rău”.

Generalul meu a aruncat dezgustat telefonul şi l-a pironit pe maior cu o privire distrugătoare, generalicească.

„O să mai auzi tu de mine” i-a făgăduit, sumbru.

„Prea bine, Herr General, să trăiţi!” piuia maiorul, ducând la cască mâna care nu trebuia. De-abia în momentul ăla realizase cine era oaspetele din faţa lui.

„Ce individ fără coloană vertebrală! şuiera generalul meu în timp ce năvăleam într-un alt sat. O să-i pară rău că nu l-au vizitat cu adevărat paraşutiştii în locul nostru”.

Ca nişte emisari din alte galaxii, ne-am năpustit asupra unui cantonament în care se adăpostise de răcoarea nopţii un regiment de puşcaşi care se odihneau în paturi ţărăneşti lătăreţe.

O prăjină uscată de Feldwebel cu casca pusă de-a-ndoaselea pe cap tuşea un fel de raport. Tocmai când se gândea cam ce-ar mai putea fi de raportat, şi-a dat seama că uitase să strige: „Atenţiune”! Netrebnicii zăceau care-ncotro, sforăind cu capetele pe mese, durându-i undeva de serviciul de gardă.

„Dă alarma, ce mai aştepţi? ţipa generalul meu. Inamicul e pe cale să pătrundă în oraş!”

„Cum?” grohăia înspăimântat Feldwebelul, suflându-i generalului în nas un damf de şnaps ieftin. „Cum?” a repetat caricatura de soldat, scărpinându-se vehement în fund.

„Sună alarma, imbecilule!” a ţipat din nou generalul meu, băgând în sperieţi mâţa companiei, care trăgea la aghioase după sobă. A sărit drept în sus şi a aterizat ţeapănă pe patru labe.

„Servus, Herr General, să trăiţi” mieuna ea.

Prăjina s-a apucat să gândească atât de intens încât i s-a boţit casca. A înşfăcat centironul şi pistolul care spânzurau de-un cârlig, s-a dus la unul dintre „frumoasele adormite” şi s-a apucat să-l zgâlţâie!

„Herbert, chirăia el! Trezeşte-te, fir-ai să fii!”

„Cară-te” i-a răspuns Herbert, trimiţându-i un pumn somnoros.

„E important, Herbert! Hai! Scoală! îl implora prăjina. Du-te şi dă-i o pauză comandantului, şi spune-i că i-a sosit duşmanul cu tancuri şi cu tot felul de fierăraie!”

Ar fi trebuit să-l vedeţi pe generalul meu! Arăta de parcă ar fi fost bătută echipa sa favorită de fotbal, urmând să facă din clipă în clipă o criză germană de apoplexie. Faţa i s-a înverzit şi apoi i s-a învineţit. Timp de câteva minute n-a

fost în stare să articuleze pur şi simplu niciun cuvânt, lucru neobişnuit la el. Dar imediat i-a revenit vocea sa răzbunătoare.

„Suntem în război, nenorocitule” răcnea el. (Presupun c-a fost auzit până-n sudul Franţei.) Îndată vor sosi tancurile inamicului şi ne vor smulge carnea de pe oase. Dă alarma! Stufe 3[39], omule, fir-ai tu să fii!”

„Am înţeles, Herr General, să trăiţi”, bălmăjea Feldwebelul, scărpinându-se gânditor în cap, pe sub cască.

„Mişcă-ţi fundul, Herbert! Sună alarma Stufe 3! Trezeşte-i pe comandanţii de pluton. Spune-le că au venit englezii cu tancurile lor, şi să facă bine să-şi adune hanţele ca s-o ştergem până nu ne trezim prizonieri. Dă-i zor, Herbert! Încă n-ai aflat că-i vreme de război?”

„Puşcociul meu!” bolborosea Herbert, pe trei sferturi adormit. A întins mâna, bâjbâind, după puşca lui care atârna de-un cârlig lângă fereastră, arătând la fel de amorţită ca şi proprietarul ei, dimpreună cu restul gărzii.

„Să-mi facă mie una ca asta! bâzâia generalul meu, iţindu-şi din guler toată mutra sa de vultur. Sunt cu toţii nebuni de legat şi-şi închipuie că pot trăi pe spinarea ţării! Unteroffizier Martin, arată-le cum se dă alarma când inamicul bate la uşă!”

Am pus mâna pe-o „chitară”, am vârât în ea un tambur plin şi-am ars întreaga încărcătură. Pe urmă am schimbat încărcătoarele şi, pentru mai multă siguranţă, am repetat operaţiunea, trimiţând o nouă salvă în direcţia opusă, de-a lungul uliţei.

În câteva case s-au aprins lumini şi voci somnoroase zbierau în semn de protest.

„Apără-ne, Doamne! mormăia generalul meu, scoţându-şi monoclul nostru din ochi. Şleahta asta nu respectă nici măcar măsurile de camuflaj!”

După vreo zece minute bune, numa’ ce apare un rezervist obez călare pe-o motoretă de-a Armatei datată 1903.

„De-a ce dracu vă jucaţi, descreieraţilor? ţipa el furios,

[39] „Alarmă de gradul trei” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

cât pe ce să cadă din şa. Rafale de armă aici, în puterea nopţii? Pe toţi dracii, asta vă va duce în faţa Curţii Marţiale!”

„Fii sigur de asta, amice”, scrâşnea generalul meu.

Când a văzut vipuşca roşie şi frunzele de stejar ale generalului, ofiţerul în rezervă a lăsat motoreta să-i cadă la pământ. A rămas locului ca trăsnit, într-o poziţie pe care oamenii buni la suflet ar fi putut-o numi chiar poziţia de drepţi. Ne-a trebuit ceva timp ca să aflăm de la el că e ordonanţa Regimentului.

„Blindate inamice se apropie de zona noastră de cantonament!” a tunat generalul meu, de parcă ar fi fost Marius în persoană pe câmpurile Raudine.

„Ce fel de blindate?” voia să ştie obezul de dragon biciclist, care se chiora la noi.

„Tancuri englezeşti, Herr Oberleutnant”, i-a rânjit Prăjina săltându-şi centura care-i alunecase pe fund peste şoldurile sale inexistente.

„Doamne, fie-ţi milă de noi!” ţipă grăsanul îngrozit, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

„Sigur c-o să-i fie, lătra generalul meu. Dar mai întâi ar trebui să te descurci singur, drăguţule”.

Tocmai atunci a sosit, legănându-se, şi-un locotenent, înţolit cu nădragi de călărie, şlapi şi-o cămaşă de pijama cu dunguliţe roşii.

„Comandantul vrea să ştie ce dracu se-ntâmplă şi de ce se trage în toiul nopţii”.

Generalul meu s-a holbat uluit la ofiţerul ciudat îmbrăcat.

„Ia spune-mi, dragule, aici e serviciu de mesagerie sau regiment prusac?” şi i-a tras un perdaf locotenentului ăluia în şlapi şi pijama de te luau fiori ascultându-l. O, da’ straşnic spectacol a mai fost!

Când i s-au epuizat blestemele şi ameninţările, s-a îndreptat zornăind din pinteni spre un tun antitanc ce zăcea plictisit de moarte în nişte boscheţi. Fără să privească în dreapta sau în stânga şi fără să se gândească la urmări, a declanşat mecanismul de dare a focului şi a tras de coardă.

Bum! – a tunat maşinăria de 75 mm.

„Uite cum zboară plăcinta mătuşii din cuptor”, gândeam eu în timp ce obuzul despica noaptea, şuierând şi trezind toate păsărelele germane de prin cuiburile lor pricăjite. Germania-i obişnuită să aibă de-a face cu războaiele, dar nu se-ntâmplă prea des ca tunurile să bubuie chiar la ea acasă. Obuzul a trecut la rând prin trei case, rearanjând puţin mobilierul. S-a oprit în depozitarul de muniţie dintr-un Panzer Spähwagen[40]. Măiculiţă, ce grămăjoară de muniţie a sărit în aer! Vehiculul ăla de recunoaştere s-a risipit peste jumătate din Westfalia. Câteva bucăţele au căzut în Rin şi altele în Weser. Dar rezultatul a fost că regimentul adormit a revenit din nou la viaţă. Cum se mai mişcau! Cei mai mulţi alergau să-şi scape pielea, dar câţiva obsedaţi de război au vrut să riposteze. Ce privelişte i-a fost dat soarelui german să vadă când a răsărit în cele din urmă. Era cât pe ce să apună din nou. Ascultaţi ce vă spun? O companie blindată a luptat eroic timp de două ore şi nu s-a dat bătută decât atunci când casa pe care-o apăra a fost complet ruinată. Apoi au descoperit, spre groaza lor, că inamicul fusese propriul batalion de motociclete.

Exerciţiul de alarmă al generalului meu s-a soldat cu opt zeci şi opt de răniţi şi nouă morţi. Doi s-au sinucis şi alţi trei au fost daţi dispăruţi. Faptul ăsta a provocat multă bătaie de cap, până când şi-au dat seama că n-aveau cum să fie luaţi prizonieri de către englezi pentru că nu existau niciun fel de englezi. Nu era decât un fel de-a se juca al generalului meu.

„Fir-aş al naibii, oamenii ăia au dezertat în toată regula”, murmura generalul. L-a chemat pe şeful Poliţiei militare, un Hauptmann uriaş şi brutal, cu nişte ochi atât de fioroşi încât l-ar fi invidiat şi Diavolul în persoană. „Bunul meu prieten”, a început el, sfredelindu-l cu privirea pe vânătorul de capete, „cer ca dezertorii de sub steag şi chiulangiii să fie trataţi fără cruţare! Pentru asemenea gunoaie nu trebuie să existe niciun pic de îndurare. Terminaţi cu ei”.

Bineînţeles că prostănacii au fost înhăţaţi. Au aterizat la Germersheim, unde un pluton de execuţie din Pionieri le-a

[40] Vehicul de recunoaştere blindat (n.tr.).

curmat vieţile lor laşe.

„Nu poţi face omletă fără să spargi ouă – făcea mulţumit generalul meu pe când ne întorceam acasă pentru micul-dejun. (Asemenea acţiuni erau pe gustul lui). Fă-i să tremure! Pune-i în priză”. Se simţea în elementul său. Nimeni nu-l putea întrece pe el, generalul meu.

După-amiază am dat o raită pe la genişti. Aruncau poduri peste râuri şi apoi le stricau din nou. Generalul meu i-a cronometrat cu trei ceasuri. Spre marea lui satisfacţie, s-au spart şi aici câteva „ouă”. Un prăpădit de Unteroffizier s-a ales cu ţurloaiele zdrobite. Îl trăgea curul prea greu în jos în clipa în care s-a rupt o macara pe care-am şterpelit-o de la francezi. Alţi doi tipi s-au înecat, prinşi între pontoane. Nu trupă regulată, slavă Domnului, doar personal muncitor civil. Însă generalul meu s-a mohorât oricum din cauza asta şi i-a pus pe toţi ceilalţi, inclusiv pe subofiţeri, să se târască pe burtă cu armele în mâinile întinse şi cu nasurile în pământ. Şi-au lustruit dinţii pentru toată viaţa. Era o plăcere să vezi cum făcea soldaţi din adunătura aia de maimuţe. Oamenii care-au făcut soldăţie cu el n-or să uite experienţa asta în viaţa vieţii lor.

După ce ne-am croit drum şi prin tabieturile de seară – obişnuiam să spunem „dineu”, fiindcă generalului meu îi plăcea să folosească expresii străine, mai ales englezeşti, ceea ce i se trăgea din perioada cât a fost detaşat cu „11 Husari”, ăia care aveau drept cântec de regiment „Moise în Egipt” –, ne-am dezbrăcat uniforma şi-am tras mănuşile albe pe suportul lor special. Pe urmă am intrat în uniforma noastră de garnizoană şi-am plecat la biserică pentru a-i da şi Feldmarschallului Dumnezeu ce i se cuvine. Dar când ne-am întors, ne aştepta o surpriză urâţică. Întreg Statul-Major se foia de colo-colo. Toţi urmau să plece în direcţia Est, şi nu pentru a fi mai aproape de răsăritul soarelui.

„Se înşală închipuiţii ăia în uniformă de la Cartierul General al Führerului, ţipa generalul meu. Îi învăţ eu minte. Eu poruncesc aici! Nimeni n-o să mişte un deget al diviziei mele câtă vreme mă aflu la comandă!”

Şeful Statului-Major ţopăia de parcă s-ar fi slobozit pe el

şi acum era pe cale să-şi umple şi nădragii. Fără un cuvânt, i-a întins o scrisoare frumos împăturită şi bibilită, semnată de către Adolf în persoană. Faţa generalului meu s-a buhăit brusc şi falca i s-a cam lăsat peste Crucea de Cavaler. Şeful de Stat-Major a ridicat din umeri, abătut, şi s-a uitat pe geam.

„Eliberat de comandă”, a îngăimat generalul meu, plimbându-şi din nou privirea prin scrisoare. Nu-i venea să creadă că scria ceea ce citise el.

„Pe cei pe care Dumnezeu vrea să-i distrugă, mai întâi îi orbeşte, a tunat el. De data asta caporalul din Boemia a întrecut măsura. Zarurile sunt aruncate!”

Ceva mai târziu, a vorbit la telefon cu Keitel. Avea să-i mai transmită câteva adevăruri crunte „omului din Braunau”.

Nici n-apucasem bine să ne strecurăm în uniforma noastră de noapte, când a-nceput să zbârnâie telefonul mai ceva ca o alarmă aeriană.

„Musai că-i ceva important”, a spus generalul meu, aranjându-şi căciuliţa de noapte regulamentară în aşa fel încât orătania brodată cu fir auriu să fie pe aceeaşi direcţie cu nasul său acvilin.

Era generalul de infanterie Burgdorf, şeful personalului, care avea chef de taifas cu noi. În ierarhie, era cunoscut sub numele de „Eminenţa Cenuşie”.

Generalul meu a făcut feţe-feţe şi nasul său coroiat i-a devenit azuriu în timpul „taifasului”.

Nu mă-ndoiam de ce se-ntâmpla. Luase foc latrina şi generalul meu avea să se aleagă cu distinsa lui ridiche frecată de mai mare dragul. După ce generalul Burgdorf a închis telefonul, am rămas multă vreme tăcuţi şi-am cântărit lucrurile. Mai-mai că auzeam un pocnet parcă venind din ţeasta generalului meu. Oricum, se părea că aflase că nu întotdeauna e foarte înţelept să baţi toba, strigând în gura mare ce gândeşti. O grămadă de nemţi au mierlit din pricina asta din 1933 încoace.

Înainte de a mărşălui în ţara viselor, ne-am îmbrăcat din nou uniforma noastră uşoară de serviciu şi-am scris scrisori.

Când s-a iţit şi soarele să vadă ce se mai întâmplase cu bătrâna Germanie în timpul nopţii, terminarăm de semnat ultima scrisorică, şi totul era aranjat în mijlocul mapei de birou, conform năravului din cavaleria prusacă.

„Pistolul meu de serviciu!” a spus generalul pe un ton sever.

Am dat fuga după pistol, l-am şters iute de praf cu o cârpă de lustruit, l-am încărcat şi i-am coborât piedica de siguranţă. Pe urmă i l-am înmânat generalului.

„Rămâi cu bine, Unteroffizier Martin” fornăia el şi pentru întâia oară mi-a întins mâna. „Fă-ţi datoria pentru iubitul nostru Vaterland! Îţi voi urmări progresele!”

„Zu Befehl, Herr General”[41] i-am răspuns eu, pocnind de două ori din şlapi. „Fie ca onorabilul nostru monoclu să rămână nepătat!”

Pe urmă şi-a dus pistolul la frunte în timp ce eu salutam, în afara liniei de foc, şi ne-am împuşcat.

Straşnic s-a purtat generalul meu. A fost de-a dreptul fantastic, zău aşa. Doar era generalul meu. Trei gloanţe au trecut prin craniul său de comandant de oşti şi de-abia atunci ne-a căzut monoclul. Câtă solemnitate! De n-aş fi fost niţel abţiguit de la coniacul din care şterpelisem olecuţă, cred c-aş fi plâns.

L-am dichisit frumos, i-am pus boneta pe mansardă şi, după multă bătaie de cap, am reuşit să-i fixez regulamentar monoclul. Apoi am alarmat Cartierul General.

Au apărut cu toţii, au pocnit din călcâie şi au salutat, potrivindu-şi pe feţe cutele regulamentare de părere de rău. Până şi aghiotantul – nemernicul ăla blestemat – clătina din cap cu atâta tristeţe încât toate cicatricele sale mensur[42] de pe fălci îi tremurau ca nişte ţipari în piftie.

Zilele următoare s-a lucrat febril la pregătirea funeraliilor

[41] „La dispoziţia dumneavoastră, domnule general!”, în lb. germ. în orig. (n.tr.).

[42] Cicatrice facială a foştilor studenţi corporaţi germani, în a căror tradiţie intra şi un duel cu spadele, duel care marca desăvârşirea călirii fizice şi morale a corporatistului, şi în timpul căruia era vizată doar faţa (n.tr.).

generalului meu şi monoclului nostru. Am inspectat cutiile de „pa şi pusi” şi am ales, în cele din urmă, o ditamai buturugă de sicriu dintr-un străvechi stejar german cu un şir lung de cruci de fier cioplite de jur-împrejur. A trebuit să răscolesc jumătate din Germania până să găsesc o perniţă din catifea roşie pe care să aşez dovleacul generalului. Orice s-ar spune, se descurcase binişor în două războaie mondiale şi nici în viaţa civilă nu rămăsese chiar codaş.

Conţopistul companiei a petrecut cinci ceasuri lustruindune sabia de paradă, înainte ca aghiotantul să se declare mulţumit. Aveam o sabie a naibii de ţeapănă. O spadă de onoare din Leibhusaren[43]. De multe ori mi-a trecut prin cap s-o înlocuiesc cu o tinichea ieftină, marca Solingen. Un colecţionar capiu ar fi băgat cu siguranţă mâna adânc în buzunar pentru ea.

Mecanicul-şef al campaniei a vopsit cu un spray casca de tablă a generalului meu, în aşa fel încât să se răsfrângă în ea flăcările torţelor.

Au sosit de la Berlin doi popi militari, conduşi de Părintele-General. Erau cu toţii blindaţi cu crucifixe din aur şi alte trăsnăi care să-i uşureze generalului meu drumul spre Walhalla. S-a făcut tot ce era cu putinţă pentru a ieşi o înmormântare frumoasă. Singurul lucru cu care-am dat-o-n bară au fost suflătorii. Husarii ăia afurisiţi se piteau pe undeva pe frontul de est, lăsându-se făcuţi fărâme de către ăi de dincolo şi, ce-i mai rău, tipul de la toba mare o întinsese la inamic. Şi-a luat şi toba cu el. Ei, o fanfară a unui regiment de cavalerie fără tobă nu face doi bani! Sper din toată inima să-l înhaţe odată şi-odată poliţaii militari şi să-l atârne lângă ceilalţi dezertori mizerabili. Ar fi putut măcar să ne lase toba. E proprietate germană. Nu se cade să bată vecinii în ea.

Fiecare armă era reprezentată de către un Leutnant care făcea gardă de onoare. Erau şase. Stăteau ţepeni ca nişte statui în jurul generalului meu, care zăcea întins, distrându-se în Sala Cerească de Petreceri a Cavalerilor. Era echipat

[43] Gărzile de onoare formate din husari (n.tr.).

complet în uniformă, cu toate distincţiile. Blaue Max[44] şi Crucea de Fier cu „furculiţă şi cuţit”,[45] iar în picioare avea cizme din piele fină, cu pinteni de argint. Vă spun eu că era cel mai nostim cadavru pe care vi-l puteţi imagina. Îmbrăcat cum era, generalul meu ar fi putut zbura drept în Walhalla pentru a porni un exerciţiu de alarmă care să încingă la roşu duşumeaua Raiului sub tălpile îngerilor.

Tevatură mare a fost însă când a venit vorba de încălţămintea pentru cap. Eu voiam să-i pun casca sa de oţel. De-aia o şi dădusem la vopsit. Însă aghiotantul prefera cascheta de garnizoană cu frunze de stejar şi cu tot tacâmul.

„Căştile de oţel nu se potrivesc la uniforma de paradă!” zbiera el, schimonosindu-şi înspre mine cicatricele sale mensur.

Copanele i se mişcau precum un howitzer[46] la foc automat. Era atât de furios încât ar fi fost în stare să spargă nuci de cocos cu fundul şi să înghită miezul pe unde nu trebuia. Printre picături îmi destăinuia ce crede el despre mine. Îmi venea să-i reped una în bot, dar nu merita. Era Rittmeister şi m-ar fi putut vârî la beci cât ai clipi dacă i-aş fi ras o labă.

„Lovi-te-ar toate molimele din ţara asta!” şuiera el. „Dacă te-aş vedea agăţat într-o capcană pentru urşi, te-aş lăsa acolo să crăpi. Să ştii, Martin, că te-aşteaptă o soartă cumplită. De îndată ce generalul va fi în pământ, o să-ţi iei valea spre frontul de răsărit atât de repede încât vei stârni în urmă nori de praf. Şi-o să găsesc cea mai crâncenă şi mai mizerabilă unitate în care să te trimit! O unitate care operează în spatele liniilor inamice în uniformele lor şi face toate lucrurile care sunt interzise prin convenţiile de război.

[44] Nume pentru Pour le Mérite, înaltă distincţie militară şi civilă în Regatul Prusiei şi ulterior în Imperiul German, înfiinţată de Frederic cel Mare în 1740 şi acordată la sfârşitul Primului Război Mondial (n.tr.).

[45] „Crucea de Fier cu frunze de stejar şi spade” – cea mai înaltă distincţie militară germană, înfiinţată de Frederic al III-lea al Prusiei, acordată până la sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial (n.tr.).

[46] „Baterie antitanc”, în lb. germ. în orig. (n.tr.).

Cred c-ar fi tocmai ce-ţi trebuie. Fii pregătit, Martin, nici chiar mintea ta bolnavă nu poate concepe ce le fac ruşii porcilor de teapa ta dacă-i prind ascunzându-se în uniforma lor!”

„O, dar ştiu ce le fac, Herr Rittmeister, să trăiţi! Pentru început te gâdilă niţel la boaşe cu un baros straşnic. Pe urmă îţi vâră un fir electric în găoază în aşa fel încât limbricii îţi joacă bătuta în jurul hemoroizilor până să apuci tu să zici *of!* Şi eu am trecut de câteva ori prin asta, domnule, dar până acum se vede treaba c-am avut zile. Oricum, ţin să-i mulţumesc domnului Rittmeister, să trăiţi, pentru toate urările sale călduroase şi să-mi exprim speranţa că ne vom reîntâlni cu bucurie în groapa comună a eroilor”.

Îşi unduia înspre mine cicatricele sale mensur ca pe-o traistă cu şerpi. Semăna cu un mistreţ avortat. Doamne, ce tămbălău a putut face, până când a venit şeful de Stat-Major şi i-a spus să-şi ţină gura.

„Dacă nu te opreşti, o să-l trezeşti pe general”, l-a prevenit el.

Generalul meu zăcea acolo întins şi-l durea în fund, în vreme ce întreaga garnizoană trecea pe lângă el să-i spună pa şi pusi. Veneau de aproape şi de departe, îşi pocneau călcâiele, zornăiau din săbii şi stăteau cu capul aplecat. Unii dintre ei boceau, chipurile, ca să ne dăm noi seama cât de tare îl iubiseră ei pe generalul meu. Nişte mincinoşi şi prefăcuţi cu toţii. Nu era unul care n-ar fi fericit dacă l-ar vedea pe generalul meu perpelindu-se în suc propriu în iad.

Dimineaţa, a apărut şi artileria cu un afet de tun cât toate zilele şi cu şase cai negri. Se urlau comenzi, săbiile au fost îndreptate spre pământ şi steagurile au coborât în bernă. Şase ofiţeri ţopăiau ritmat spre generalul meu care arăta minunat şi scump în cutia lui de vampir.

„Procesiune funerară! În-ce-eeet îna-iii-nteee marş!” chirăia şeful de Stat-Major. Şi-am pornit-o spre biserica de garnizoană.

Am dat să mă sui în maşina de stat-major, dar la volan se afla un îngrămădit. Eu fusesem pus pe liber.

„O să te halesc pentru asta cu prima ocazie!” i-am făgăduit eu prosteşte. Era Feldwebel, cu toate că nu era decât infanterist.

„Tu poţi să te târăşti, făcea aghiotantul. Crede-mă c-o să-ţi intre-n sânge.”

„Rahat! gândeam eu. Ne-om întâlni poate pe frontul de est!”

În biserica garnizoanei ardeau nişte lumânări obeze de câte doi metri înălţime, şi fanfara infanteriei cânta nişte marşuri leşinate de părere de rău. Era ceva de Goethe sau Chopin. Nu ştiu ce se cânta, dar în orice caz ceva foarte trist. Dac-aş fi fost în locul generalului meu şi ar fi trebuit să decolez spre Walhalla, aş fi poruncit să mi se cânte ceva săltăreţ şi-aş fi adus un negrotei din America să-i zică un solo. Un blues, asta-i o treabă care-ţi merge la inimă. Aşa ceva îţi dă fiori când eşti pe ultimul drum!

O droaie de indivizi în uniformă şi în civil mişunau într-un dans războinic în jurul uniformei de lemn a generalului meu. Până şi Marina era de faţă. Şi câţiva japonezi cu ochi teşiţi. Dacă nu ne-ar fi fost impus războiul, ar fi fost şi ruşi, şi englezi. Cu toţii erau amici de-ai generalului meu.

Peste cutia de vampir a fost întins steagul de război. Deasupra trona perniţa roşie de catifea. Făcusem rost de ea de la o babă din Bielefeldt. Îi slujise pisicii ei drept culcuş. Bostanul generalului zăcea pe ea în toată splendoarea lui. Spada de onoare şi casca de oţel străluceau precum rahatul de mâţă în lumina lunii unei nopţi de primăvară. Iapa generalului meu, Magda fusese şi ea invitată la petrecere.

— În biserică? intervine Bătrânul uluit.

— Nu, fir-ar să fie. Ea rămăsese afară la taclale cu cele şase gloabe de la Artilerie.

Pe urmă s-a pornit spectacolul propriu-zis. O gardă de onoare din Panzer-Greriadieri şi-au îndreptat tunurile către cer şi-au slobozit o salvă către Walhalla. Am înţeles că era semnalul pentru deschiderea porţilor Raiului, ca să aibă generalul meu loc de-ntors când o ajunge acolo. După ce steagurile au coborât în bernă, orga s-a pornit să cânte la limita de sus a decibelilor. Urla şi hârâia în asemenea hal

încât şi cel mai mare prostănac de faţă trebuie c-a priceput că înmormântarea unui general e o afacere cât se poate de solemnă.

Apoi s-a trezit vorbind preotul militar. Zicea ceva despre Dumnezeu şi s-a apucat să explice cum că Domnul a fost prusac de când se ştie şi că de-aia e el mereu de partea noastră. S-a îmbârligat niţel şi-a făcut o varză din Dumnezeul englezilor şi din ăsta al nostru. S-au găsit şi unii care să mormăie. Într-un război mondial e lucru grav să fraternizezi cu Dumnezeul celor de dincolo.

— Aşa e, se bagă Porta în vorbă, unde-am ajunge dacă jumătate din tolomacii de nemţi ar sporovăi noaptea cu Dumnezeul englez? Şi scoţienii s-ar închina tipului german? Ce harababură ar ieşi dintr-un război mondial în care s-ar întâmpla aşa ceva!

— Preotul militar a trecut la mustaţă pe lângă înalta trădare cu sporovăiala sa despre Dumnezeul englez, continuă Gregor. Până când Părintele-General l-a gonit pe dobitoc de la altarul Ăl-de-Sus-ului german. Cred că la ora asta e pe undeva pe frontul de est şi-a uitat cu totul de Dumnezeul englez.

Episcopul ăsta al Armatei i-a dat cu adevărat generalului meu ceea ce i se cuvenea. Am ştiut dintotdeauna că suntem grozavi, dar niciodată n-am bănuit să suntem chiar atât de grozavi pe cât ne-a înfăţişat Părintele-General:

„Fie ca generalul să vieţuiască în amintirea poporului german asemenea destoinicului şi devotatului conducător de oşti care-a fost”, trompeta pilotul ceresc, prăvălindu-şi pumnul pe muchia amvonului. „Generalul a fost iubit de către oamenii săi; l-au urmat la bine şi la rău şi au murit la picioarele sale zâmbind”.

Eu i-aş fi putut spune cu totul altceva. P-ăi de i-am văzut eu dând ortu’ popii, nu râdeau. Nu, ăia rânjeau, arătându-şi dinţii!

„Cea mai frumoasă moarte pe care-o poate avea cineva”, cârâia ţârcovnicul ăsta valoros, „e atunci când cade în luptă pentru Vaterland. Generalul care pleacă din rândurile noastre pentru a mărşălui sus şi a se alătura Marii Armate

din cer a fost încă din fragedă ucenicie o rază de lumină pentru tineretul german, un războinic neînfricat şi exemplar”.

Mai bine de-o jumătate de oră i-a tot dat înainte despre minunata moarte, draga de ea. Pe urmă i-a venit rândul următorului ţârcovnic militar. Ăsta era un fel de Hauptfeldwebel al popilor.

„Să ne rugăm! zbiera el cu o voce care-ar fi jumulit penele de pe aripile tuturor îngerilor din cer. În genunchi pentru rugăciune! Jos căştile!”

Aşa c-am îngenuncheat, cu muchia dindărăt a căştilor noastre de oţel plasată regulamentar lângă al treilea nasture al tunicii de sus în jos, conform Regulamentului Armatei, paragraful serviciului militar religios. Un Feldwebel şi doi Obergefreiteri au fost scoşi la raport de către aghiotant pentru că au râs în timpul poziţiei pentru rugăciune.

„Amin!” a tunat preotul.

„Ridicaţi coşciug’!” a ordonat şeful de Stat-Major. Şase locotenenţi şi-au scuipat în palme, au săltat cutia de adio pe umeri şi-au pornit împleticindu-se afară din biserică.

Ningea. Fără-ndoială că Dumnezeul german voia să-i amintească generalului meu de afurisita Rusie, unde-a luat-o de câteva ori pe coajă primul său corp de armată. Afetul de tun s-a urnit cu generalul meu pe el, dar nu-l putea duce până la groapă. Vedeţi voi, cimitirul bisericii garnizoanei se afla pe coama unor dealuri. Acolo, sus, erau îngropaţi cei mai mari granguri ai nemţilor. Unii dintre ei aveau în pardesiele lor din scânduri şi câte-un baston de mareşal. Dar cei şase cai nu erau de ajuns pentru a trage afetul pe coasta abruptă. Magda era singura care făcea faţă. Se strofoca, înaintând, dar cu un concert întreg de gâfâieli şi fornăituri. Din când în când mai trăgea şi câte-o băşină şi, în curând, întreaga procesiune funerară puţea a balegă de cal. De câteva ori a alunecat pe copite şi-a stropit cu zloată toată mândreţea de uniforme. Tufele şi sălciile plângătoare se încovoiau sub povara zăpezii ude, şi cărările abrupte ale cimitirului erau din cale-afară de alunecoase. Locotenenţii

care cărau lada vampirului îşi ţineau anevoie echilibrul.

„Nu putea şi ticălosul ăsta cu sabie să-şi aranjeze îngropăciunea într-o zi cu soare?” scrâşnea un locotenent de infanterie, furios.

„Întotdeauna a fost un rahat, un nemernic ordinar i-a şoptit ofiţerul din spatele lui, un Leutnant din corpul de motociclişti. Nu ne-a dat pace cât a fost viu, şi nici acum, măcar că-i mort, tot nu ne lasă!”

„Spurcăciunea Sa din Iad, o să-l încingă cum trebuie”, a făgăduit un Leutnant de artilerie de pe partea cealaltă a sicriului.

Vulturii de marmură pistruiaţi se uitau indiferenţi la procesiune, iar îngerii cu trăsături prusace priveau cu mândrie în jur. În cimitirul amenajat în curtea bisericii de garnizoană, se vedea cine era cineva şi cine nu era decât un fluieră-vânt. Ăştia din urmă n-aveau decât o cruce prăpădită de tinichea sau lemn. Câte unii aveau onoarea de-a li se proţăpi o cască de oţel în vârful crucii ăleia aiurite. Un comandant de companie avea un fel de coloană de piatră, cu o Cruce de Fier cioplită în ea, în vreme ce ofiţerii de stat-major erau răsplătiţi cu un bolovan de granit cu orătania pe el şi cu o scurtă menţionare a locurilor în care-au făcut pe eroii pentru lacomul Vaterland. Generalii aveau tone de marmură pe mormânt şi colţare colorate cu lei sau vulturi cu cele mai cumplite figuri pe care şi le poate închipui cineva. Dar Feldmarschallii băteau toate recordurile. Blocuri uriaşe de granit erau prăvălite peste ei, cu bastoane sculptate în marmură, îngrămădite deasupra unei gigantice Cruci de Fier. Ce mai plimbare am tras prin cimitirul ăla de pe deal! Zăpada ne biciuia gulerul uniformei, jucându-se de-a Era Glaciară pe spinările noastre.

La primul popas pe coasta dealului, mi-am amintit brusc că generalul meu îmi poruncise să cânt înainte de-a-l fi vârât în groapă. Am tras câteva gâturi zdravene de şliboviţă dintr-o butelcă pe care-o adusesem cu mine, pentru a intra în starea de spirit potrivită.

Un Oberst de la Cartierul General al Führerului a căzut în

fund şi-a luat-o la vale, alunecând pe turul nădragilor. Când, în cele din urmă, a reuşit să se pună din nou pe picioare şi să-şi deznoade pintenii, i s-a încurcat sabia între ţurloaie şi a picat din nou.

Mergeam departe în urma procesiunii. Aşa poruncise aghiotantul. Zicea că ofiţerii superiori ar suferi de insuficienţă respiratorie dac-ar fi siliţi să tragă în piept acelaşi aer cu mine. La cel de-al şaptelea gât de şliboviţă, mi-a scăpat o râgâitură niţel cam tare. Un Oberstleutnant s-a întors şi m-a privit surprins. Era unul din grangurii de stat-major cu dungi roşii pe nădragi. I-a spus ceva unui hodorog de general-maior care ţopăia şi el pe-acolo ca şi cum ar fi avut cizmele pline cu rahat. Acum se uitau amândoi la mine, de parcă le licărea în priviri o Curte Marţială. Dar până să apuce ei să bage hârtie în maşina de scris şi să-nceapă să dicteze eu eram de mult în Rusia, şi cine naiba e-n stare să dea de urma cuiva pe-acolo?

Civilii cu ţilindru şi-au scos cu toţii umbrelele.

Doamne, cum mai ningea! Generalul meu şi monoclul nostru au ales o zi foarte urâtă pentru ultima plimbărică. Pe sub sălciile încărcate de zăpadă se-nvârteau câţiva tipi în pardesie din piele şi pălării de fetru, care se făceau că n-au treabă. Aiurea! Până şi-un capiu cu orbul găinii îşi putea da seama că ăştia erau cu ochii-n patru. Chiar şi Magda generalului meu a simţit că „Diavolul şi Gestapoul trăgeau cu urechea”. Cât timp se mai vedeau sălciile melancolice şi pardesiele din piele, nimeni n-a scos o vorbă, dar după ce am lăsat toate astea în urmă, plutea în jurul nostru un miros de spânzurătoare.

Ceva mai sus, pe cărarea abruptă, o doamnă în negru de viţă nobilă, voalată, a căzut în cur. A luat-o la vale ca un bob pe cale de-a stabili un nou record mondial şi nu s-a oprit decât sub sălcii, unde ăia în pardesie de-abia aşteptau să salte pe careva. Doamna cu voalul negru n-a mai revenit la procesiune.

În timp de treceam pe lângă monumentul închinat războiului din 1870–1871, nu ştiu cum s-a făcut c-am slobozit o altă râgâitură. Era de-a dreptul dureros, zău aşa.

N-ar fi trebuit niciodată să halesc „Eisbein mit Sauerkraut” înainte de-a porni în marşul pentru Walhalla.

De-abia când am luat-o pe un urcuş foarte îngust şi abrupt, mai degrabă un fel de potecă cu trepte din buşteni foarte alunecoasă, lucrurile au început să meargă anapoda. Un locotenent de cavalerie dintre cei care purtau sicriul s-a încurcat în pinteni şi-a slobozit un chiuit, după care a căzut în fund, urmat de un Leutnant din Genişti care mărşăluia chiar în spatele lui. Întreaga procesiune s-a oprit, întrebându-se ce-avea să se mai întâmple şi, aflaţi de la mine, s-au întâmplat o grămadă de chestii, şi încă într-un timp record. Ofiţerii cărăuşi au încercat cu disperare să se agaţe de cutia de lemn, dar le-a scăpat la vale, urmată de cei şase locotenenţi.

„Opriţi-i! Opriţi-l!” ţipau cu toţii. Ai fi zis că generalul meu e vreun pungaş care-o şterge cu prada dintr-un magazin universal.

Un general-locotenent, o mumie din 1914, care şedea şi el pe-acolo, frecându-şi gingiile ştirbe una de alta, a fost luat pe sus. A tras un chiot ascuţit de parcă întregul Verdun şi toată Linia Sigfried i-ar fi căzut în cap. Pickelhaube[47] i-a zburat în aer şi n-a mai fost văzută niciodată. Probabil c-a ajuns să se bălăbăne cu vârful înfipt în dosul Sfântului Petru. Sabia sa preistorică garnisită cu ciucuri de mătase a zburat într-o parte în clipa în care cutia cu generalul trecea aidoma unui tanc peste mumia în uniformă. Întreaga procesiune – cu văluri, ţilindri şi săbii de paradă la subsuoară – fugea mâncând pământul dinaintea fostului meu general de teamă ca sicriul care venea din înălţimi să nu le rupă oasele. În frunte era Magda, speriată de moarte de către sicriul buclucaş. Chiar şi în ultima clipă, generalul meu demonstra lumii întregi că era ofiţer de tancuri şi-şi dădea perfect seama de importanţa unui atac prin surprindere. N-a schimbat viteza decât atunci când a ajuns în partea opusă a aleii străjuite de copaci. Noroc că era

[47] Cască cu un ornament ascuţit de fier în creştet, vechiul model de cască purtată de soldaţii germani la sfârşitul Primului Război Mondial (n.tr.).

deschisă poarta cu căşti înfipte în pari, că de nu, Dumnezeu ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla.

Acolo, jos, a dat strechea în cei şase cai negri de artilerie, care şedeau şi se gândeau la ce le destăinuise Magda despre generalul meu. Duşi au fost, cu afet cu tot, iar cei doi vizitii care moţăiau în spinările cailor din frunte au zburat în şanţ. Unde s-au oprit cele şase mârţoage tuciurii şi afetul, habar n-am, în orice caz făceau o gălăgie de toată frumuseţea pierzându-se în zare.

Părintele-General şi popii de stat-major au înălţat o rugăciune fierbinte, în timp ce aghiotantul îşi frământa cicatricele mensur şi şeful Statului-Major le vorbea ofiţerilor însărcinaţi să poarte sicriul într-o manieră care i-a lămurit pe toţi că se aflau deja în drum spre o unitate de linia-ntâi. Nu se cade să arunci num-aşa, încolo şi-ncoace, un general care-i pe cale să se aşeze la masa eroilor în Walhalla!

„Ăia ţineau pardesiul din scânduri cum ar ţine-o o călugăriţă pe-a unui marinar”, i-am spus unui Feldwebel de infanterie care stătea umflându-se de râs lângă mine.

Aghiotantul ne-a tras un perdaf şi ne-a făgăduit c-o să aflăm noi cine-i el. Un cărăuş de rezervă de la tancuri a luat locul pârlitului de artilerist. Ăla-şi rupsese piciorul şi mai zăcea şi acum gemând într-un boschet.

„Ridicaţi coşciug! a ordonat şeful de Stat-Major. Procesiune funerară! În-cee-eet, înaiii-iinte marş!” Şi iar a luat-o alaiul din loc, cu regulamentarele mutre triste ordonate. Toboşarii fanfarei de infanterie au răpăit chestia aia: „Argonner Wald un Mitternacht”[48]. Puteai auzi pur şi simplu toate scheletele de militari înălbite zornăind în morminte în poziţia de drepţi!

Chiar şi mort, generalul meu îşi demonstra gustul desăvârşit. El însuşi pusese la cale întreaga înmormântare şi, cu siguranţă, avea să fie o ceremonie de pomină. Doar una singură auzisem c-ar fi fost mai reuşită. Era vorba de funeraliile unui amiral, în timpul cărora s-a rupt un pod în două şi întreaga procesiune – cutie, marinari şi toată

[48] „Pădurea Argonne la miezul nopţii”, titlul unui marş militar german din Primul Război Mondial (n.tr.).

şleahta – a căzut în Kiel Kanal. Cinşpe dintre ei s-au înecat şi amiralul a navigat până în golful Kiel. Acolo a dat nas în nas cu un submarin care-şi făcea veacul la suprafaţă. Echipajul submarinului a fost atât de înspăimântat încât a deschis focul asupra amiralului, crezând că e vreo nouă armă secretă care vine peste ei. Amiralul s-a scufundat cu coşciug cu tot.

„Şi asta se numeşte înmormântare? s-a înfiorat intendentul-şef al Diviziei, un Feldwebel obez de stat-major. E mai degrabă un curs de luptă, cu tot tacâmul!”

Cei din procesiune trăgeau nădejde că generalul meu şi-a ales locul de veci în vârful primului deal, dar se înşelau amarnic. După un scurt răgaz şi-o ocheadă peste întinderea acoperită cu zăpadă mocirloasă, ne-am croit drum în jos pe primul deal şi apoi în sus pe următorul. Pe două dintre războinicele mumii ambulante le-a lovit damblaua pe drum.

Pionierii din Landesschützen stăteau în poziţie de drepţi, cu lopeţile pe umăr şi cu feţele trase. Groapa pe care i-au săpat-o generalului meu era enormă. Un detaşament special a decorat mormântul cu crengi de stejar şi flori în culorile naţionale. Coroanele erau şi ele imense – cea mai mare de la Grofaz. Panglica roşie de pe ea glăsuia: „Führerul vă mulţumeşte!” Părea niţel cam nepotrivit, dacă stai să te gândeşti că Führerul însuşi l-a trimis în Walhalla pe post de sinucigaş.

Procesiunea funerară s-a desfăşurat conform regulamentului. Jobenurile la stânga, şi uniformele la dreapta.

Iată c-a apărut din nou şi Părintele-General, care ne-a schiţat din degete un fel de salut. Apoi şi-a aţintit între norii cenuşii un ochi hotărât, milităresc şi pios în acelaşi timp.

„Doamne al nostru din tării”, a început el, punându-şi degetele de pungaş pe garda sabiei, „primeşte asta…” N-a apucat să continue. Pe măsură ce vorbea, aluneca încet în groapa generalului meu.

Ofiţerul de ordonanţă – un pârlit pe care-l bănuiam c-ar fi poponar – a încercat să-l salveze pe slujitorul Domnului, dar a căzut grămadă în groapă împreună cu el. „Bum!” a făcut

sicriul de stejar. Generalul meu îşi închipuia probabil că artileria îl folosea drept ţintă.

Soldaţii din Pionieri s-au pus pe râs, dar au amuţit instantaneu în clipa în care aghiotantul i-a desemnat pe toţi pentru serviciul pe linia frontului.

„Salut, frăţioare!” i-am şoptit hăndrălăului de lângă mine. „Ţi-ai trăit a mai mare parte din viaţă. Bucură-te de ce ţi-a mai rămas din ea!”

S-a smiorcăit niţel, zicând că totul nu era decât o imensă porcărie, iar eu nu l-am contrazis.

Părintele-General a fost pescuit din groapă împreună cu ofiţeraşul parfumat de ordonanţă. Aşa că episcopul şi-a început din nou liturghia. Generalul meu fusese un mare soldat, zicea el. O pildă pentru noi toţi. Întotdeauna a fost gata să înalţe un morman de cadavre pe altarul Vaterlandului, şi eroii ciuruiţi de gloanţe aşteptau cu toţii să-şi întâmpine măreţul conducător la porţile Walhallei.

„Pun pariu că fiecare ţine în mână câte-un ciomag zdravăn cu care să-l întâmpine,” gândeam eu nevinovat, dar, bineînţeles, n-am spus-o cu voce tare.

„Acest războinic german”, urla sacrosanct Părintele-General cu o voce care băga în sperieţi toate vrăbiile de prin cimitir, „a fost un drept-credincios care a urmat îndemnurile Evangheliei. A fost ofiţer al Kaiserului la fel cum a fost şi al Führerului. O, Isuse Hristoase”, bălmăjea el mai departe, salutând, „îţi încredinţăm acum un soldat, un om de oţel care n-a pregetat să execute dificilele ordine încredinţate lui de către Supremul Comandant al Războaielor. O, Doamne, primeşte-l ca pe eroul care este!”

Toţi generalii au încuviinţat mulţumiţi. Şeful Statului-Major zornăia aprobator din sabie, iar aghiotantul şi-a arătat dinţii într-un rânjet, mutându-şi cicatricele mensur pe dreapta.

„Pe bune că Dumnezeul germanilor va avea ce vedea când îl va întâlni pe generalul meu”, gândeam eu. În scurtă vreme, întregul Paradis va fi transformat într-un poligon de manevră pentru tancuri, cu tot tacâmul. Dumnezeu şi cu fi-su vor căra ţinte şi vor face pe marcatorii, sfântul Petru va

ţine cronometrul şi sfântul Pavel va răspunde de muniţie, ca să n-o şterpelească îngerii. Ei, oricum, ştiu măcar cum îmi voi petrece timpul în Sferele Cereşti”.

— Cum? întreabă Bătrânul fără să înţeleagă.

— E limpede, rânjeşte Gregor. Voi fi din nou şoferul generalului meu, se-nţelege, şi, de îndată ce voi da ortu’ popii, voi fi avansat la gradul de Feldwebel. Că veni vorba, înainte de-a mă întoarce pe front, am subtilizat steagul Diviziei. Generalul meu va fi încântat când voi apărea cu el în calitate de mort. Sunt sigur că mă va ierta chiar şi numai pentru faptul că odată l-am spălat şi l-am călcat.

„În genunchi pentru rugăciune!” ne-a poruncit Părintele-General, şi ne-am pus cu toţii pe rugat. Aghiotantul însă tot a reuşit să înhaţe vreo câţiva biciclişti care nu se rugau şi se distrau vorbind despre un joc de-al finlandezilor, numit jocul „de-a grenada”. O droaie de finlandezi formează un cerc şi unul din ei trage cuiul de siguranţă al unei grenade. Pe urmă şi-o aruncă din mână-n mână, iar nătărăul în a cărui mână explodează a pierdut. E un joc foarte palpitant, dar trebuie să fii finlandez ca să te pasioneze.

Blestemând pe înfundate, Pionierii au reuşit, în cele din urmă, să scoată iarăşi sicriul din groapă, în aşa fel încât să poată fi coborât cum se cuvine, cu răpăit de tobe şi hârâit de goarne. Ta-ta-ta-ta! Dar în ziua aia totul mergea pe dos. Goarnele îngheţaseră bocnă şi tot ce-a mai ieşit din ele au fost câteva sunete guturale, aşa cum fac cucuvelele. Le-au speriat de moarte pe ciorile din cimitir.

Şeful de Stat-Major şuiera ceva crâncen, şi sărmanii muzicanţi au primit ordin să-şi schimbe goarnele cu grenade şi puşti. Pe front şi cu ei!

Ei, dar s-au găsit şi nişte goarne calde din care se putea trâmbiţa, şi hop în groapa rece cu generalul meu, pe ritmul lui „Alte Kameraden”. Totul părea că merge de minune până în clipa în care un dobitoc de locotenent de infanterie a dat să-şi frece palmele pentru că-l rosese funia.

„Zdrang!” şi cutia a căzut în groapă într-un capăt. Partea proastă era că acel capăt s-a desfăcut şi-a apărut mutra palidă a generalului meu privindu-ne cu reproş prin

coşciugul crăpat. Uluitor era însă faptul că monoclul nostru îi rămăsese la ochi. Se vede treaba că folosisem un adeziv de calitate.

Câţiva din brigada cu jobene şi voaluri şi-au făcut cruci şi Părintele-General le-a tras o praftură popilor de stat-major, ca şi cum ar fi fost vina lor că sicriul crăpase.

Din nou au fost nevoiţi Pionerii să sară-n groapă şi să-mi scoată generalul la lumină, în timp ce se repara sicriul. L-am întins deasupra unui monument de granit închinat nu ştiu cărui loc în care sângele german cursese şuvoaie.

Trei tâmplari din Genişti, comandaţi de-un supraveghetor al lucrărilor de campanie au apărut agale într-un Kübel. I-au împroşcat cu noroi pe Pickelhauberi şi pe ăi cu căşti şi ţilindre lustruite. Mai întâi, supraveghetorul a trebuit să facă o schiţă, temeinică şi la scară, în vreme ce procesiunea ţopăia pe deştele de la picioare, care începeau să îngheţe. Majoritatea îşi părăsiseră deja feţele de înmormântare şi arătau cât se poate de sictiriţi. Cu toate astea, a fost o înmormântare pe care n-aveau s-o uite niciodată.

Mi-au acoperit generalul cu o pătură. Părea atât de înfrigurat, aşa cum zăcea acolo pe lespedea de granit, în uniforma de paradă, fără manta! L-am salutat. Monoclul nostru a licărit şi-am avut impresia că sunt pocnit în ţeastă. Pesemne că generalul meu mort îmi dădea o poruncă.

În cele din urmă, supraveghetorul şi-a terminat planul şi tâmplarii s-au apucat să dreagă cutia de „pa şi pusi”.

În vreme ce lăutarii de la Infanterie îi dădeau înainte cu tobele, generalul meu a fost pilotat înapoi spre ultimul său Cartier General, şi dintr-odată mi-am dat seama ce-l nemulţumise. Uitasem să cânt! „O, drace!” mi-am zis şi-am luat-o la sănătoasa spre căpătâiul sicriului de stejar, unde fuseseră deja puse la loc sabia de onoare şi perniţa cu decoraţii.

M-am pus pe cântat, şi-am lălăit toate cele cinci versuri despre Moartea care goneşte pe-un armăsar negru. S-a stârnit niţică vâlvă. Până şi adunătura în pardesie din piele s-a tras mai aproape. Toată lumea se holba – căştile de

tablă, pickelhauberii, jobenele de mătase şi voalurile negre. Îşi închipuiau c-am luat-o razna, dar, să fiu sincer, nu cred c-am cântat prea rău, chiar dacă eram învăluit într-un nor de şliboviţă şi mă cam legănam pe picioare.

Aghiotantul era gata să se repeadă asupra mea cu cicatricele sale mensur, dar am răzbătut cu bine prin cele cinci versuri. După ce-am terminat cu cântarea, am reuşit să amân următoarea înghiţitură de şliboviţă până ce voi fi salutat şi raportat înaintea sicriului deschis.

„Ordinul executat întocmai, Herr General, să trăiţi!" Am făcut apoi o jumătate de întoarcere într-o manieră cât se poate de regimentală şi l-am salutat pe aghiotantul cu cicatricele sale. „Domnul să te aibă-n pază", i-am spus. Ar fi trebuit să-i vedeţi mutra. Cicatricele îi şerpuiau ca o grămadă de ţipari. Pentru o clipă am avut impresia că mă va tăia în bucăţele cu sabia lui de paradă.

Pe urmă am şters-o în dosul unui gard viu şi-am luat o duşcă de şliboviţă ca să-mi revin.

Cântecelul meu a produs ceva stupoare în marea procesiune funebră. Puteam auzi limpede că se vorbeşte de mine. Fără-ndoială că datorită cântecului meu am trecut pe locul întâi.

„Îngro-paaa-rea!" a comandat şeful de Stat-Major, dar înainte ca geniştii să se apuce să lopăteze, un Oberst din Cartierul General s-a dus şi i-a şoptit ceva la ureche.

„Stai!" a urlat şeful Statului-Major. Geniştii au aruncat lopeţile de parc-ar fi fost incandescente. Fusese uitat salutul de onoare, şi iar a trebuit să fie scos generalul meu din groapă.

În scurt timp, totul era pregătit, cu excepţia soldaţilor care să tragă salva de onoare. Ăştia îşi luaseră tălpăşiţa şi plecaseră acasă. O ordonanţă a dat fuga la barăcile grenadierilor. După o lungă şi rece perioadă de aşteptare, şi-a făcut apariţia o patrulă comandată de-un Leutenant.

Au avut loc încă vreo câteva accidente minore. Un Gefreiter a căzut în groapă şi arma i s-a descărcat, rănind o doamnă voalată. A fost trimis şi el pe front. În cele din urmă, a trosnit o salvă, şi generalul meu a coborât în locul

de veci. Geniştii au aruncat cu lopeţile toată mizeria de deasupra care cădea răpăind capacul sicriului.

„Pun pariu că generalul meu îşi închipuie că inamicul trage-n el”, gândeam eu.

„Tată atotputernic! Veşnic Dumnezeu german!” scânceau popii militari. „Noi, nemţii, suntem ai tăi în vecii vecilor. Amin!”

În cele din urmă, totul s-a terminat şi procesiunea a luat-o înapoi la papuc prin zăpada fleşcăită. Se gândeau acum cu toţii la o cafea fierbinte, la plăcinte calde şi la băutura care să le clătească tot amarul.

Câţiva dintre ei au alunecat în fund la coborâre, dar nimeni în afara celor în cauză n-a observat. Ceremonia funerară se terminase, iar pardesiele din piele se amestecară şi ele în alai pentru a sălta orice vorbăreţ ale cărui cuvinte necontrolate i-ar fi putut folosi inamicului. Nu voiau să se-ntoarcă în Admiral Schröder Strasse cu mâna goală.

Am salutat un arici german care se strecura peste nişte morminte. „Domnul să te aibă-n pază”, i-am spus.

Doamne, cum mai ningea, şi cum se înteţise vântul! M-am fofilat printre ăi de la Servicii. Nimeni din Statul-Major nu voia să mă vadă. Eram un paria!

La ieşire am tras la „Răţoiul roşu” pentru a-mi uda niţel aparatul de cântat, şi, în timp ce aveam o discuţie de înaltă trădare cu crâşmarul, am înţeles deodată că generalul meu a dispărut de-a binelea din viaţa mea. Între noi totul se sfârşise. Nicicând nu-mi va mai freca ridichea pentru c-am spălat şi-am călcat steagul, sau pentru orice altceva între două plimbări cu maşina Statului-Major.

A doua zi am primit ordinul de deplasare. Aghiotantul mi l-a înmânat personal.

„Pe curând, Unteroffizier Martin”, lătra el ipocrit, în vreme ce mă căţăram în camionul plin cu alţi candidaţi la moarte care-o făcuseră lată la înmormântarea generalului meu.

— Ţine-ne, Doamne, oftează Bătrânul, nu fiecare din noi are parte de-o asemenea ceremonie când dă ortu’ popii

pentru mult-iubitul Vaterland.

Sosesc scrisori şi uităm de înmormântarea generalului! Bătrânul primeşte trei. Nevastă-sa, Liselotte, a fost avansată conductoare-şefă de tramvai – o slujbă mai sigură, fiindcă în cazul raidurilor aeriene sunt mai multe adăposturi prin preajmă. Un vatman obişnuit nu este întotdeauna aproape de un adăpost atunci când plouă cu bombe. Toată vorbăria cu privire la alarmele aeriene pornite din vreme e doar o propagandă. În general, sirenele nu se pornesc să urle decât dacă încep să cadă bombele şi, dat fiind felul în care se execută bombardamentele în ziua de azi, nu prea ai şanse să ajungi viu într-un adăpost. Cândva aruncau bombele la întâmplare, acum îşi aleg o zonă şi-o fac una cu pământul. Până şi şobolanii sunt exterminaţi.

Heide descoperă uluit că are şi el o scrisoare.

— Heil Hitler! murmură el solemn când află că e de la Gauleiterul Renaniei în persoană. O ridică deasupra capului pentru ca noi să putem vedea vulturul supradimensionat, strălucitoarea emblemă a Partidului. Cu pioşenia unui Papă, răsfoind Biblia, Heide deschide plicul.

— În sfârşit! În sfârşit! jubilează el. Mi-au dat Vulturul Negru! Şi tocmai la timp!

— Vulturul Negru? întreabă Porta. Unde naiba o să ţinem noi un vultur?

— Idiotule! scrâşneşte Heide. E o distincţie a Partidului, şi încă una dintre cele mai înalte. (Ridică triumfător documentul în faţa nasului lui Porta). Ce zici de asta? Ţi-ar plăcea şi ţie una, aşa-i?

— Nu, mulţumesc, face Porta. M-ar putea costa o spinare frântă când ar veni vecinii, şi Adolf cu partidul său ar fi deja pe linie moartă.

— Te previn! şuieră Heide, aidoma unei pisici furioase căreia i s-a călcat pe coadă. Cu ordinul ăsta nu mai închid ochii la nimic. Oricine va insulta Partidul va fi raportat!

— Ai primit şi „legumele”? se interesează Micuţul, curios.

— Nu, alea sosesc prin Regiment, se făleşte Heide. Mă va decora comandantul în persoană.

— Am auzit că nu mai pridideşc cu fabricarea medaliilor şi ştanţează la ele zi şi noapte, rânjeşte Porta. Douăşcinci de mărci suta de chile de decoraţii, şi Gauleiterii le distribuie cu lopata.

— Obergefreiter Creutzfeldt! strigă furierul, azvârlindu-i Micuţului o scrisoare.

— Fir-aş al dracului! exclamă Micuţul ţinând scrisoarea de parc-ar fi o grenadă cu cuiul scos şi adulmecând-o bănuitor. Cine, Doamne, iartă-mă, e destul de capiu să-mi scrie mie?

— Poţi să afli de îndată ce-o deschizi, râde Porta.

Micuţul îşi vâră un deget grosolan şi jegos în plic şi-l rupe neîndemânatic, despăturind teancul unsuros de hârtie dinăuntru. O vreme stă şi priveşte mâzgăleala de creion de pe hârtia ieftină.

— Ia citeşte-mi-o cu voce tare! face el, întinzându-i-o Bătrânului. Mi-e cam slabă vederea astăzi. Tot rahatul din aerul ţării ăsteia comuniste îi strică omului ochii.

Bătrânul îşi umple flegmatic pipa cu căpăcel de argint şi-şi plimbă ochii peste rândurile scrise mărunt. Clatină din cap.

— Ce familie mai ai şi tu!

— De la cine-i? vrea să ştie Micuţul, privind scrisoarea.

— Soră-ta, răspunde Bătrânul, începând să citească cu glas tare.

„Obergefreiter încărcător
Wolfgang Ewald Crehtzfeldt

EPA nr. 23 645
Forţele de Apărare Germane
Rusia

Dragă frate,

Să nu-ţi închipui că te am la inimă fiindcă încep scrisoarea cu Dragă şi Frate. Eşti un beţiv, Wolfgang, toată lumea spune asta. Îţi scriu ca să ştii că nai niciun motiv să fii fericit, crezând că sora ta mezină

Emilie Luize Bock fostă Creutzfeldt a fost omorâtă de către gunoaiele pe care englezii şi ceilalţi Untermenschen le aruncă în prezent asupra Hamburgului.

Mămica e şi ea vie. Fii sigur că nu vrea să mai ştie de tine, şi eu nu trebuie săţi transmit nimic din partea ei. Ştiu cât ţie de greu să citeşti o scrisoare. Aşa că p-asta ţio scriu foarte încet, ca să poţi ţine firul când oi citio. Aştept să-mi vină înapoi, ca să ştiu că eşti mort.

Eşti un porc ordinar, asta eşti. Toată lumea spune că în Rusia bătăliai crâncenă şi cu toţii au câte un mort în familie. Mămica era sigură co să fii şi tu aruncat în aer de unul din obuzele care tot zboară pe-acolo. Dar ca de obicei ne tragi în piept. N-am uitat ziua în care ai şterpelit toţi banii din contorul de gaze şi au venit caraliii din David Station împreună cu ăla de la gaze şi au vrut s-o aresteze pe mămica.

Am fost foarte dezamăgite află, când NSFO-ul care sa mutat în muzeul costumelor vechi din dosul Gării Principale ştii tu, clădirea aia mare cenuşie cu vechii vulturi ai Kaiserului pe ea de unde tu şi cu David aţi umflat perdelele când am vrut să facem niţică ordine – nea spus că nai păţit nimic în război. Mămica a leşinat de dezamăgire când a auzit şia plâns enorm de mult. Îşi făcuse socoteala că câtă pensie va lua de pe urma ta. NSFO-ul a liniştito şi a spus căi sigur că vei fi împuşcat în curând şi-o să capete o porţie în plus de unt şi câteva cartele de pâine.

Îmi pare rău că sunt nevoită să-ţi scriu scrisorica asta eu sora ta şi să-ţi spun că eşti un fluieră-vânt căruia nimeni nar trebui săi scrie. Dacă te vei mai întoarce vreodată la Hamburg şi vei lua metroul spre Altona, ceea ce sper că nai să mai apuci, nai mai recunoaşte locurile noastre. Ne-am mutat pe Langenhorn pe partea ailaltă a cazărmii SS. Acolo sentâmplă mereu o grămadă de chestii. Dacă ne uităm pe geam dimineaţa devreme îi vedem cum

împuşcă trădători şi alţii, dei omoară. Când nus trădători de împuşcat se antrenează împuşcând figuri din carton şi aici foarte bine căn felu ăsta nu mai avem nevoie de ceas deşteptător ceiacei bine pentru că al nostru ăla vechi sa oprit şi nu mai merge. Se apucă să tragă în fiecare dimineaţă la cinci şi la ora aia ne sculăm.

Eu tot mai fac curăţenie prin trenuri şi călătoresc pe gratis în timp ce curăţ. Am fost făcută Curăţătoare Secundă Pe Liniile Ferate Ale Statului clasa doua şi am o panglicuţă albastră pe umăr. Acum am voie să mănânc cu ăia cinci care lucrează în vagonul poştal.

Săptămâna trecută am fost la Düsseldorf. Am puso cu unul din Corpul de Aprovizionare care mia dat douăzej de mărci ca s-o facem. Am intrat în closetul de clasantâi. Nici nu-ţi vine să crezi ce elegante sunt. Herbert Bock bărbatămiu şi cumnatătu – pentru că trebe săţi spun din partea lui că nu te recunoaşte de cumnat – aşa să ştii. Sunt atâtea pete în dosarul tău că nu faci parte din teapa oamenilor cumsecade. E orcum, bărbatămiu Herbert Bock are o nouă slujbă cu o uniformă cu două steluţe pe guler şi o caschetă albastră ca de marinar cu o panglică pe ea şi cu mulţi oameni sub el. Are grijă deun cimitir. Nui mult de lucru chiar dacă e singurul deacolo. Toţi oamenii cu care a lucrat au fost chemaţi şi sau dus să ajute la câştigarea războiului.

Îţi mai aminteşti de Egon Şchiopu? El e ăla cu care tu şi David al lui blănaru jidan eraţi mereu împreună pe stradă şi făceaţi ilegalităţi care nu era voie. A făcut rost deo slujbă nouă la Berăriile Hansa şi pe urmă a murit. Ziceau că sa îmbătat de moarte. A ameţit uitânduse într-unul din butoaiele alea mari cu bere şia căzut înăuntru. Dar nu sa putut apţine niciodată de la băutură. Ăia zic că bereai mai bună de când a căzut Şchiopu în ea.

În viaţa ta nai văzut atâta ploaie câtă am avut în Hamburg în ultimele nouă săptămâni şi trei zile şi

toate accidentele care sau întâmplat. Iatăle. Elba sa umflat şia trecut peste linia roşie şi astai din vina voastră şia amicilor tăi. Naveam bărci de salvare. Pe toate leaţi luat cu voi în Rusia. Nui corect să luaţi totul cu voi în Rusia şi noi acasă să ne descurcăm fără. Şi noi suntem nemţi şi la fel de breji ca şi voi soldaţii. Führerul spune tot timpul că noi suntem un Herrenvolk. Pe bune. Îmi dau seama că Germania e găoaza universului, şi ca mine gândesc mulţi. Să fiu sinceră cu tine, Wolfgang, tu ar trebui să te ridici şi să arăţi căn tine e şi ceva bun. Spunele tovarăşilor tăi să oprească războiul ăsta prostesc. O puteţi face, numai să vreţi. Preotul a spus că aţi putea. Îl ştii tu, individul care bate cu cuvântul pe la uşi. Nu ţin minte cum îi zice. Ceva străin dar orcum cui îi pasă. L-a săltat Stadthausbrücke 8, aşa că no să mai vedem sau auzim cuvintele sale din Biblie. Dar a fost o nebunie din partea lui să fie trădător. Führerului nu-i place aşaceva.

Acu câteva zile, eu şi Emma am găsit una din hârtiile alea secrete pe care nai voie să le citeşti, da' noi leam citit orcum. O persoană om e şi ea la urma urmei. Zicea acolo că soldaţii germani ar trebui doar să meargă să se facă prieteni cu ruşii şi tot războiul mondial ar fi gata. Dar să nu te audă nimeni din partid că spui asta. Acum nu mai apar hârtii secrete. Ăia care le scriau au fost culeşi şi ei de către Stadthausbrücke. Li sau rupt picioarele înainte să fie împuşcaţi. Tare trebuie să doară săţi rupă picioarele. Mai ţii minte când miam rupt eu deştul mic? A durut tare şi cred că-i mult mai rău săţi rupi un picior întreg. Aici trebuie să-ţi ţii limba în frâu dacă nu vrei să ţi se rupă picioarele şi să ţi se taie capul după aia. O să am grijă să spun la toţi Heil Hitler. Atunci n-o să poată spune că nu-s devotată.

Aici la Hamburg se întâmplă tot timpul câte ceva aşa că nu ne putem plânge că ne plictisim. Noaptea trecută am avut cinci alarme şi familia Martens care

locuieşte în Altona a primit o bombă drept în mijlocul patului. Au avut noroc fiindcă după o oră a venit Gestapoul săi salte. Au fost foarte furioşi că nu au avut pe cine sălta. Englejii ar fi trebuit sa fie mai grijulii.

Surioara noastră Eva zice şi ea căi mai bine să fii mort decât să te ia Gestapoul viu şi surioara noastră ştie ce spune. A ajuns foarte sus, da, da, are o slujbă unde şterge praful de pe birourile din Stadthausbrücke 8 unde vede lucruri pe care nar trebui să le vadă. Deunăzi a văzut pe unul care a fost interogat, aşa se spune. Mai întâi iau frânt toate deştele de la mâini şi pe urmă iau smuls unghiile de la picioare. Pe urmă iau legat cu sârme de oţel şi au dat drumul prin el la curent electric pe care tot el trebuia săl plătească. Eva zice că trebuie să dai socoteală pentru tot, aşa că cred căi cam costisitor să fii arestat. Pe urmă tipul ăla a căzut pe geam de la etajul patru. Trebuie că a căzut în cap fiindcă era diform şi aproape zdrobit. A trebuit să plătească şi geamul spart.

Surioara noastră Trudi – ştii tu aia care sa născut la lăptărie – are un bebe dar nuşi aminteşte al cui e. Na zis dacă-i băiat sau fată, aşa că nuţi pot spune dacă eşti unchi sau mătuşă.

Alde Baumüller din Altona au avut cununie. Am fost şi noi şi nu neam revenit din beţie decât după Paşti. Se însura chiriaşul lor Hans Lunganul dar a venit Gestapoul după el şi acum cică-i mort. Numele lui era pe afişele alea roşii care împânzesc tot locul când cuiva i se taie capul la Fuhlsbüttel. A fost cea mai haioasă petrecere la care am fost vreodată. Hans Lunganul na mai apucat să se însoare dar am avut un Polterabend minunat. Ar fi fost încântat dacă între timp nu i s-ar fi tăiat capul. Am plecat cu toţii pe biciclete la Luise de pe Reeperbahn. Noi, fetele şedeam pe cadru fiindcă nu ajungeau bicicletele la toţi. Peste doi a trecut un tramvai. Au fost omorâţi.

Pe urmă a căzut unul cu bicicleta pe scări într-o pivniţă. Şi el a murit. Bicicleta lui a fost distrusă dar din fericire pentru el era de furat. Unul dintre ei sa înţepenit în uşa silozului de pe malul Elbei. Nu era din gaşca noastră, nu era decât un spărgător de uşi. Dar a avut noroc. Mergea atât de repede încât a intrat drept în silozul de pe Elba. Biţoacla lui navea frâne. Dacă ar fi oprit, l-ar fi omorât de viu un tramvai nr. 1, care cobora dealul de la Fischermarkt.

Pe la şapte am ajuns la Luise. Sunt sigură că era aici fiindcă tipul meu avea ceasul la mână şia zis căi şapte şi căi un ceas bun care a fost al unui jidan.

Noi, doamnele, am tras la măsea şampanie şi jinars. Am băut o sticlă întreagă şi am fost atât de fericită că am uitat de Wolfgang şi de toate celelalte necazuri. Domnii au băut Bummerlunder[49] şi bere de când au intrat pe uşă până când au apărut sticleţii de pe Davids Station.

Jensen din Hansa Platz 7 s-a încăierat cu mirele. Şiau scos cuţitele şi mirele ia tăiat nasul lui Jensen. Cum mai sângera, dar noi eram atât de fericiţi că nu ne păsa. Pe urmă Jensen l-a scalpat pe mire şi a sângerat şi mai mult.

Pe urmă am dansat niţel şi am băut nişte şampanie şi vin de cireşe. Apoi au pus din nou mâna pe cuţite. Emmy, cea cu ochiul de sticlă sa ales cu urechile tăiate. Nui stătea deloc bine. Mirele sa mototolit bine după ce a golit o sticlă întreagă de Bummerlunder cu bere. A luat-o razna şi s-a apucat să agite deasupra capului un cuţit cât toate zilele. E un fel de străin din Austria. Nu mio lua în nume de rău, dar dacă ar fi săi întâlnesc pe Führer laş întreba de ce nui dă pe toţi străinii ăştia afară din ţară. Nu aduc decât necazuri. Dar probabil că nu ne vom întâlni nicicând. Oamenii care ajung în vârful copacului nuşi mai amintesc de unde au plecat.

Pe urmă au venit în galop sticleţii din David.

[49] Şnaps din sudul Iutlandei, Danemarca şi din nordul Germaniei (n.tr.).

Purtau căşti strânse cu cureluşa sub bărbie, aşa că nu iam putut pocni în moalele capului. Ce mai bătaie a urmat. Nu a mai rămas niciun geam întreg la Luise pentru că pe-acolo au ieşit o grămadă de sticleţi şi de oameni şi toate scaunele au fost rupte, fiindcă unii au căzut prea greu pe ele. Pe urmă sau apucat să azvârle mesele şi taburetele dar a apărut Brigada Specială şi a pus capăt distracţiei. Bucătăria era făcută zob şi nicio oală na rămas fără vreun cucui. Aşa că neau arestat şi ne-au dus în David şi acolo am cântat atât de tare de puteam fi auziţi până la Landungsbrücke şi oamenii veneau fuga să vadă ce-i. Ce mai mulţime se adunase.

Detectiv-inspectorul Nass nea făcut în fel şi chip şi era so ia razna. Afară cânta întreg Reeperbahnul şi înăuntru cântau nuntaşii dar nimeni nu cânta acelaşi cântec. Dacă nu tăceţi din gură cu toţii vam terminat, a strigat detectiv-inspectorul Nass. Pe urmă neau luat în grupuri şi neau interogat.

Tu nai nas, ia zis domnul Nass domnului Jensen. Omul care a tăiat aia trebuie pedepsit. Asta s-a rezolvat inspectore, a zis domnul Jenson. Mirele ăla austriac a făcuto, dai totul pus la punct. Mădularul lui e în buzunar la mine.

Ei, ceva mai târziu întregul alai de nuntaşi s-a întâlnit în pârnaie. Na fost prea rău. Încă mai au şi celule individuale dar nimeni nu stă singur în ele. Puşcăriile sunt atât de pline în zonă că de abia mai e loc pentru gardieni. Am primit cafea Ersatz, cu lapte praf şi nişte pâine militară. Două felii de căciulă cu câte o linguriţă de gem de rozincine. O grămadă de chestii erau peacolo de care de obicei nu auzi. E, ne-au dat din nou drumul dar nu la toţi. Nu ştiu unde au ajuns ăia care nau ieşit dar nimeni na mai auzit nimic de ei de-atunci. Toţi cei de acasă îţi trimit urări de bine şi Mămica zice să faci ceva viteaz pentru Führer şi Vaterland. Dacă primeşti o medalie mare pensia de pe urma ta va fi mai consistentă după ce vei fi

împuşcat. Măcar atât ai putea să faci pentru Mămica şi nu uita că nu faci parte din familia lui bărbatămiu.

Acum la revedere

Sora ta

Emilia Luise Bock născută Creutzfeldt

Ajutoare De Măturătoare Pe Liniile Ferate Ale Statului.

Hamburg/ Altona”

— Cumnatul ăla care-i însurat cu soră-mea Emilie şi nu vrea să fie rudă cu mine să aştepte el numai să ajung acasă, mârâie Micuţul orb de furie. Ar face bine să-şi numere oscioarele ca sa ştie după aia câte-i lipsesc!

De abia apucăm să aţipim, când apare val-vârtej curierul companiei pentru a-i anunţa pe Bătrânul că trebuie să se prezinte de urgenţă la Comandant.

— Vă aşteaptă o papară pe cinste, rânjeşte el maliţios. De data asta vă veţi alege cu fundurile fripte cum scrie la carte. Ordinul vine drept de sus şi e plin pe toate feţele cu ştampila STRICT SECRET.

— Ce dracu o mai fi şi asta? mormăie Bătrânul prost dispus, punându-şi mantaua de iarnă, lungă până-n pământ, şi aruncând pe umăr pistolul-mitralieră.

— Limpede ca lumina zilei, rânjeşte Porta, scărpinându-şi cu ambele mâini pieptul de găină, locul în care păduchii sunt tentaţi să-şi ţină întrunirile. Sally de la Ministerul de Război are el grijă să apese pe toate butoanele necesare pentru a ne lansa în misiunea noastră particulară de căutători de aur. Puneţi-vă lânărie călduroasă pe voi, băieţaşii mei! Se va face frig, nemaipomenit de frig până să ajungem din nou acasă cu aurul nostru.

— Iată că se înalţă cortina pentru primul act, spune Bătrânul la întoarcere. Ordinul oficial spune că trebuie să provocăm pagube, să creăm panică îndărătul liniilor inamicului şi să-l aducem înapoi cu noi pe generalul Skulovski, cine-o mai fi şi ăsta.

— Să creăm panică! Păi asta vom şi face, spune Porta cu un râs scurt. Dar cine naiba mai e şi generalul Putorovici de

care vorbesc? Oricum, putem întreba. Poate că-l ştie tipul muierii mele!

— Şi, băgaţi la cap. Toată tărăşenia e ultrasecretă, continuă Bătrânul. Dacă transpiră ceva, ne sunt în primejdie şi capul, şi gâtul. N-avem voie să vorbim despre asta nici măcar între noi. Ministrul de Război Sally trebuie c-o fi consumat toată cerneala din minister, punând peste tot ştampila STRICT SECRET. Ordinul poartă semnătura Feldmarschallului Keitel, numai că el nu ştie treaba asta, şi planul a fost pus la cale de către Feldmarschsallul Walter Model, care nici ăsta habar n-are.

— *Cojones!* Or să ne împuşte de trei ori dac-or afla vreodată, oftează nelinişţit Barcelona. Dar se spune că, cu cât eşti mai tupeist, cu atât mai bine pentru tine!

— Dacă trebuşoara va decurge aşa cum vrem noi, o să-i cumpăr o medalie mare lui Sally, urlă Micuţul, bătându-se fericit peste coapse.

În cursul nopţii ni se distribuie uniforme ruseşti şi pe tancuri sunt vopsite stele roşii şi litere chirilice.

— Dacă pune Ivan Putorovici gheara pe noi, murim de tineri, face Barcelona sumbru.

Ninge din belşug şi vizibilitatea nu-i mai mare de câţiva metri, în vreme ce punem tancurile pe tălpi de sanie. Le vor trage caii prin liniile ruseşti, pentru a evita zdrăngănitul de şenile şi larma motoarelor.

Poliţiştii militari zeloşi îi ţin pe toţi la distanţă de transportul secret.

— Ce urât mod de a te înhăţa, oftează Porta, urmărind câţiva poliţişti militari care poartă pe sus un civil prea curios.

Abia după ce străbatem cale bună dincolo de malul opus al râului, înlăturăm însemnele germane şi le scoatem la iveală pe cele ruseşti. Pe turela Pantherului stă scris cu litere chirilice de-o şchioapă: MOARTE FASCIŞTILOR.

— *Iob tvoie mati*, mormăie Micuţul, bombându-şi pieptul ca un al doilea Ivan cel Groaznic.

— Băgaţi de seamă, fără pumni comunişti[50]! ne avertizează Bătrânul. Cei de-aici salută ca şi noi. În Armata Roşie sunt foarte sensibili la capitolul ăsta. Numai civilii îşi încleştează pumnii şi zbiară: „Frontul Roşu!”

[50] Semnul internaţional al comuniştilor era pumnul încleştat şi ridicat în sus din cotul îndoit (n.tr.).

Wir waren einfach, weil das Volk einfach ist.
Wir dachten primitiv, weil das Volk primitiv denkt.
Wir waren agressiv, weit das Volk radikal ist.[51]

JOSEPH GOEBBELS

Deschise capacul cutiei mecanismelor, băgă o nouă bandă de cartuşe şi trânti capacul la loc.

— La dracu'! făcu el. Îi auzi?

— Tancuri, răspunse servantul. Ai nişte pâine? Sunt lihnit, n-am pus nimic în gură de două zile. Război afurisit!

— Azi-dimineaţă am mâncat ultima fărâmă, răspunde mitraliorul, şi pe aia o găsisem la un cadavru!

— Nu valorăm nici cât un coltuc de pâine, mormăi servantul. Ne aleargă ca pe şobolani. Ne spun să rezistăm. Pentru ce? Pentru ca rahaţii ăia să-şi scape propria piele?

— Ducă-se cu toţi dracului, făcu mitraliorul, privind şirurile de ruine. Acum nu ne mai dau nici măcar potol. Suntem nevoiţi să-l furăm de pe unde putem. E-o minune că ni s-a distribuit niţică muniţie azi-dimineaţă!

— Aşa se-ntâmplă întotdeauna, răspunde servantul, ridicându-şi gulerul peste urechi. Muniţie ne pot da, dar cu haleala-i altă poveste!

— Ce-ai zice s-o ştergem pe bune? Acum! Să schimbăm taberele. Ivan nu poate fi atât de rău pe cât se spune. Oricum, nu poate fi mai rău dincolo decât aici!

Cei doi se ridicară în picioare, îşi azvârliră mitralierele într-un râu şi se furişară înainte peste mirişti.

O puşcă-mitralieră lătră în rafale scurte.

Servantul fu lovit primul. Apoi mitraliorul fu aruncat peste epava unui vehicul. Un stol de ciori se ridică dintre ruine, croncănind gutural.

[51] „Am fost simpli, pentru că poporul e simplu. Am gândit primitiv pentru că poporul gândeşte primitiv. Am fost agresivi pentru că poporul e radical, în lb. germ. în orig. (n.tr.).

ÎNTÂLNIREA CU COMISARUL

Vântul fluieră lugubru printre ruinele a ceea ce fusese până nu demult un colhoz nou-nouţ. Acum nu mai e decât o grămada mizerabilă de ziduri năruite şi bare de oţel, contorsionate grotesc. Prin preajmă zac împrăştiate cadavrele îngheţate, pe jumătate arse, ale animalelor din şeptel. Războiul a trecut peste colhoz în toată ferocitatea lui şi l-a făcut una cu pământul dintr-un singur suflu satanic.

În livada răscolită zac trei T-34 înnegrite de funingine. Sunt acoperite de ţurţuri. Echipajele negre şi arse atârnă pe jumătate afară prin trape.

Bătrânul e primul care sare din transportorul de trupe al plutonului. Priveşte preocupat în jur. E periculos să te crezi în siguranţă. Moartea pândeşte de pretutindeni.

— Trage maşina între copaci, îi porunceşte lui Porta care şi-a iţit prin trapă botul său de vulpe, adulmecând aerul. Doamne, cât e de frig! face el, clănţănind din dinţi. Îşi suflă aer cald de-a lungul obrajilor. E mai rece decât în găoaza unui urs polar!

Zăpada scârţâie sub cizmele Bătrânului în timp ce acesta păşeşte zgribulit pe cărarea îngheţată. Îşi ridică peste urechi gulerul îmblănit al hainei şi se întoarce cu spatele la vântul biciuitor care smuceşte pânza rezistentă a combinezonului său de camuflaj. În carâmbii cizmelor are câteva grenade cu mâner, dar aşa ceva nu constituie un motiv de bănuială. Trupelor ruseşti de linia-ntâi le place să facă rost de asemenea grenade. Se pot arunca mai bine chiar dacă lipsa unei pârghii de siguranţă le face mai periculoase. Din clipa în care coarda a fost trasă, nu există cale de întoarcere. Ai şapte secunde la dispoziţie până explodează, chit că-ţi convine sau nu.

Bătrânul se opreşte, la marginea unui povârniş abrupt şi, agasat, îşi aranjează centura din piele cu tocul lung al Naganului.

— Fir-ar frigul al naibii să fie, se smiorcăie Porta, bătând din palmele învineţite. Sunt fericit că nu-s rusnac, să fiu nevoit să-mi petrec pe-aici toată viaţa.

— Scoate harta! porunceşte Bătrânul. Aici trebuie să fie locul de întâlnire. Colhozul alb e cu siguranţă mormanul ăla de ruine, cu toate că nu prea mai e nimic alb în ele.

— Cine dracu' să fi făcut asta? întreabă Porta contrariat. Războiul încă n-a trecut pe-aici. Duşmanul e departe. Noi suntem primii nemţi prin locurile astea, şi nici măcar inamici autentici nu suntem. Ne aflăm aici doar pentru a culege ceva ce ne aparţine de drept!

— Bombe zburătoare, bănuiesc, spune Bătrânul, ducând la ochi binoclul greu de artilerie. Cercetează tăcut cărarea şerpuitoare de munte care dispare printre copacii îndoiţi de furtună, în ceaţă şi-n zăpada vânturată.

— Vrei să punem prăvălia la adăpost? zbiară Micuţul. Vocea lui se răsfrânge printre ruine şi ecoul ei răsună de sute de ori dintre munţi.

— Gura! strigă Bătrânul nervos. Poţi fi auzit pân' la Moscova!

— Da, dar ia ascultă, răcneşte Micuţul şi mai tare. Dacă lăsăm cutia asta pârţâitoare să facă rădăcini pe-aici, crezi că Ivan Putorovici va mai crede că suntem amici de-ai lui?

— Aici rămâne, şuieră Bătrânul, iritat. Dar tot restul să fie ascuns şi camuflat temeinic!

Heide umblă ţanţoş în uniforma unui locotenent rus, dar, în ciuda uniformei, nu încape îndoială că e neamţ. E mult prea corect. Nici unui rus în toate minţile nu i-ar trece prin cap să arate ca el. A tăiat până şi firele lungi de blană cenuşiu-maronie ale căciulii sale, în aşa fel încât să iasă mai bine în evidenţă steaua roşie cu margini aurii.

— Ai dat cu ochii de vreun Ivan? vrea să ştie Porta, frecându-şi zăpada din ochi.

— Gura, fir-ar să fie, scrâşneşte Bătrânul cătrănit, lustruind lentilele binoclului de artilerie înainte de a-l duce din nou la ochi. Acolo-i un camion cu trei osii şi c-un tun de 76 în spate. Ceva nu-i în regulă cu înscenarea asta. Miroase a cursă!

— Nici în fund nu-i doare, face Porta nepăsător. Cui naiba i-ar trece prin cap să prindă în cursă nişte prăpădiţi ca noi?

— Cu Ivan nu ştii niciodată, murmură gânditor Bătrânul,

scrutând în continuare prin binoclu. Diavolii ăia nu judecă aşa ca noi. Sunt o adunătură imprevizibilă de nemernici!

— Ia dă-ncoace! face Porta smulgându-i binoclul din mână. Ce dracu' te-a găsit să te scapi în nădragi la vederea unei rable de camion Ford?

— Ştiu eu ce-i cu tunul ăla, răspunde sceptic Bătrânul. Are o iuţeală la tragere ca un trăsnet şi poate străpunge orice blindaj din lume.

— Ia plângi tu niţel pe umărul meu, îl sfătuieşte Porta. Un proiectil exploziv din tunul nostru de 75 mm, şi pârâitoarea aia îşi poate înfige ţeava cu iuţeală în băsănăul lui Stalin.

— Când ne apucăm să creăm panică? întreabă Micuţul nerăbdător, azvârlind o bucată de gheaţă peste marginea povârnişului.

— Dar ce-ţi închipui că facem? răspunde Porta. Tu urli destul de tare ca să le dai dureri de cap ălora de la Kremlin. Şi nu mai vorbi nemţeşte în ograda vecinului, bine? E periculos!

— Slăbeşte-mă! fiecare vorbeşte cum ştie din născare, scrâşneşte Micuţul. Nu ştiu limbi străine!

— Iar ne-ai adus până aici la vânătoare de cai verzi pe pereţi, aşa-i? face Heide cu superioritate.

— Vă spun eu că miza asta-i grozavă, intervine Porta, ducând din nou binoclul la ochi. De data asta treaba-i sută-n sută sigură! Şi răsplata-i atât de mare încât merită riscul.

— Rândul trecut s-a întâmplat ca de obicei, am rămas cu toţii cu buza umflată, arătând ca o cireada bătută-n cap, sâsâie Heide.

— Şi ce, a fost vina mea? protestează Porta ofensat. Am avut o ţâră de ghinion. Planul meu era genial.

— Planul era în regulă, admite Heide, dar nu ne-am ales decât cu deziluzii. Puteam cel mult să fim împuşcaţi, însă acum riscul e incalculabil mai mare.

— Nu rişti, nu câştigi! face Porta, gesticulând demonstrativ cu binoclul prin aer.

— Dacă şi de data asta o dăm în bară, n-o să mai iau în seamă nicicând vreun plan de-al tău, şuieră Heide.

— Ascultă! Orice individ cu capul pe umeri aşteaptă

ocazia cea mare! explică Porta.

— De fiecare dată e ceva care dă chix în planurile tale, scrâşneşte Heide morocănos.

— Mă plictiseşti, i-o retează Porta, aruncându-i o căutătură rea. Dacă ai chef să-ţi petreci restul vieţii în Rusia în tovărăşia unui pistol-mitralieră, n-ai decât să te retragi din echipă.

— Încercaţi, pentru numele lui Dumnezeu, să tăceţi măcar o clipă din gură, îi ocărăşte furios Bătrânul. Nu-şi aude omul vorba din cauza turuielii voastre.

— Haidem la adăpost, *amigos,* spune Barcelona, înfiorându-se în vântul rece, care coboară şuierând de pe crestele munţilor, şfichiuindu-ne feţele cu cristale de gheaţă ascuţite ca briciul. Frigul pătrunde până şi prin cizmele îmblănite, dându-ne dureri în degetele de la picioare.

Vântul aprig ajunge la intensitatea unui viscol. Se pare că vine o furtună în stil rusesc.

— Trebuie să facem paravane împotriva zăpezii, hotărăşte Bătrânul, faceţi-le din chestie de-aia de camuflaj. Pânza obişnuită se udă şi-i mai rău decât dacă n-am pune nimic. Barcelona, plasează santinele!

— De ce pică măgăreaţa numai pe noi? protestează Barcelona, ţopăind pe zăpadă să-şi pună sângele în circulaţie.

— Pentru că spun eu, i-o retează sec Bătrânul.

— Băşi-m-aş! latră Barcelona furios. Dacă n-aş fi trecut printr-o veritabilă şcoală prusacă de subofiţeri în care te-nvaţă să haleşti ciorapi antici şi să arăţi de parcă ţi-ar plăcea, n-aş accepta una ca asta, zău că nu.

— Ce târşă! boscorodeşte Albert, aşezând bulgări imenşi de zăpadă unul peste celălalt. De ce nu intrăm în căruţe, să dăm drumul la motoare şi să ne-ncălzim, în loc să ne spetim construind igluuri?

— Pesemne te-ai pocnit la căpăţâna aia a ta neagră când ai căzut din copac, îi aruncă Porta sâsâind. E nevoie de combustibil ca să ţii motoarele în funcţiune, şi dacă Ivan ne lasă balta, nu vom mai avea cu ce să ne-ntoarcem acasă.

— Porniţi la fiecare cinşpe minute, porunceşte Bătrânul. Să nu dea dracu' să-i îngheţe motorul vreunuia! Sunt 44º sub zero.

Motoarele ambalate sunt deja moarte, nu fac decât să geamă jalnic şi răguşit. Nici măcar cu manivelele nu reuşim să scoatem ceva de la ele. Toţi adunăm lăstăriş pentru a aprinde un foc sub vehicule. Gerul a preschimbat uleiul într-o masă densă şi vâscoasă. Nu e nevoie ca Bătrânul să ne mâne din urmă. Gândul la lungul drum de întoarcere e de ajuns ca să ne îmboldească.

— Porcilor, spumegă el. De câte ori v-am spus, nepricopsiţilor, să porniţi motoarele la fiecare treizeci de minute? Pe toate trebuie să le fac numai eu? Va fi nevoie s-o luam din loc val-vârtej?

— Ne ţinem de eşapamente şi alunecăm pe coate, râde zgomotos Micuţul, îi destul de alunecos pe-aici, slavă Domnului!

Albert cade în nas şi scapă doi bulgări imenşi de zăpadă. Numai o tufă măruntă îl împiedică s-o ia la vale pe povârniş. Se ridică furios şi izbeşte într-un duşman nevăzut. Picioarele-i alunecă de sub el şi cade din nou grămadă.

— Nu mai contaţi pe mine, se smiorcăie, căţărându-se în T-34 pentru a încerca din nou să-l pornească. Spre marea lui satisfacţie, motorul greu Otto urlă imediat la turaţie maximă. Când le ai cu motoarele... – se făleşte el, privind triumfător la Porta, care are bătaie de cap cu Maybachul Pantherului.

— Rahat nemţesc! scrâşneşte el. E frumos când îl priveşti, dar la treabă nu face o para chioară. Loveşte turbat cu piciorul trusa cu scule. După un lung răstimp de încercări, motorul începe să urle.

— Cum rămâne cu santinelele? se interesează Bătrânul în clipa în care ne adunăm cu toţii în iglu.

— Totu-i în regulă! declară Barcelona, ghemuindu-se între Legionar şi Albert.

— Ciudat cum vine de se leagă, tocmai acum îmi amintesc de un anume general-maior Rottweiler, se porneşte Porta, scuturând o ţigare „Juno" din pachetul ei

verde. A nu se confunda cu prea-binecunoscutul Herr Rottweiler din Hanovra, care a conceput câinele poliţist „Rottweiler”. Generalul nu era nici măcar rudă cu tipul cu câinele. Habar n-aveau unul de existenţa celuilalt, şi generalul nu putea suporta priveliştea unui asemenea câine-poliţist, fiindcă odinioară fusese muşcat de una din acele bestii negre. Totul a pornit de la o bicicletă – o binecunoscută bicicletă Opel din Bielefeldt – pe care se dădeau de-a dura numai păturile superioare. Bicicleta asta Opel stătea rezemată într-o zi de peretele casei generalului, fără vreo treabă şi fără să-i pese de o tablă cât toate zilele pe care stătea scris:

AŞEZAREA BICICLETELOR ÎN ACEST LOC
STRICT INTERZISĂ

Aşa, deci, când generalul se întoarse de la o Curte Marţială, unde condamnase la moarte un dezertor, şi văzu bicicleta cu pricina, se înfurie atât de tare încât îl prinse sughiţul. Îşi vârî iute monoclul în ochi pentru a se convinge că, într-adevăr, o bicicletă civilă zăcea rezemată de peretele său de general, şi când îşi dădu seama că ochiul său militar nu-l înşela, slobozi o mulţime de mormăituri şi se schimbă la faţă. Apoi luă rapid o hotărâre strategică, atacă bicicleta şi-o azvârli în parcul din partea opusă a străzii. Imediat însă biţoacla veni înapoi. Un îngrijitor de parcuri îi făcu vânt de unde venise. Îi puteai vedea chipiul uniformei peste creasta zidului.

„Ce dracu?” urlă generalul, şi-l luă în tărboacă pe îngrijitorul cu pricina de nu se văzu.

Într-o ploaie de înjurături şi blesteme, ridică ţoacla în poziţia regulamentară, şi-i dădu un brânci hotărât care-o proiectă fără biciclist pe deal în jos, în direcţia intersecţiei Soester. Acolo se buşi de una din bicicletele roşii ale poştei care-l purta pe poştaşul de rezervă Grünstein, astfel încât amândoi erau în exerciţiul funcţiunii. În ziua aia, Grünstein nu căra corespondenţă obişnuită, ci scrisori secrete, sigilate şi înregistrate, trecând de la un sediu al Gestapoului la

altul. Cu un trosnet, Herr Grünstein căzu în fund şi o pală subversivă de vânt duse cu ea toate scrisorile şi le risipi pe tot locul. Dar ce se întâmplă mai apoi fu mult mai grav. Tocmai în clipa în care generalul dădea să intre pe portiţa grădinii sale, împodobită cu vulturi, îşi făcu apariţia din parc un dulău poliţist brun, „Rottweiler”, cu fălcile căscate.

„Hău-hău!” făcu dihania, şi-şi încleştă fălcile bine dotate în buca obeză a generalului.

Generalul slobozi un ţipăt s-trident care nu se prea potrivea cu puzderia de medalii pentru bărbăţie care-i atârnau pe pieptul său larg. Dădu drumul portiţei şi sări în grădină la adăpost mai iute decât orice recrut. Poarta din fier forjat se trânti în urma lui cu un trosnet care mai-mai că le luă piuitul vulturilor prusaci de pe ea.

Căută în stradă cu băgare de seamă să vadă cine-l păgubise de jumătate din turul nădragilor, dar nu se vedea nimeni. După cum, probabil, aţi aflat, câinii ăştia sunt nişte diavoli ai naibii de şmecheri, şi dulăul în cauză nu era tocmai o excepţie a rasei sale. Se strecură frumuşel prin portiţa din dos pentru a-şi continua atacul dintr-un punct mai strategic.

De data asta, bătălia fu mai crâncenă. Nu zbură doar restul turului nădragilor lui nenea generalu’, ci şi o halcă frumuşică din distinsul său băsănău. Totul se sfârşi la fel de brusc cum începuse în momentul în care apăru stăpânul câinelui şi-l chemă la el cu o fluierătură.

„Bravo, căţel!” spuse el, mângâind dihania cea brună.

Generalul se ridică încet în cizmele sale de călărie.

„Asta vă va costa scump, domnule, spumegă el, frecându-şi dosul jumulit. Sălbăticiunea aia va fi împuşcată!”

„Se pare că nu mă cunoşti, răcni stăpânul câinelui, înălţându-se semeţ, dar vei afla tu în curând! Sper că nu pleci imediat pe front, generale?”

Generalul se puse pe urlat şi pe zbierat şi vru să ştie ce le pasă civililor ce fac generalii germani?

„Cine ştie? Poate că eşti şi spion inamic! făcu el, ameninţător. (În ochi începură să-i licărească regimente

întregi de plutoane de execuţie, şi-un zâmbet îi subţie buzele.) Îţi spun eu, domnule, genul ăsta de întrebare provine din sistemul de spionaj al duşmanului. Ia să luăm noi un exemplu. Dac-aş fi fost îndeajuns de nechibzuit să-ţi spun că plec marţi pe front, inamicul ar fi aflat imediat că divizia 191 Jaeger trece în linia-ntâi. Încă vreo câteva întrebări nevinovate ca asta, şi Statul-Major al inamicului ar şti exact unde va fi dispusă acea divizie. (Generalul îl arătă acuzator cu degetul pe proprietarul câinelui.) Şi, datorită activităţilor tale susţinute, Herr Spion, inamicul ar fi aflat deja totul despre a 19l-a. Cum că oamenii vin din Siebengebirge, district din care vin numai soldaţi vajnici, credincioşi şi căliţi, infanterişti înnăscuţi, care-ar putea fi chemaţi sub steag încă de la cinşpe-şaişpe ani dac-ar fi nevoie. N-au prea mult creier, dar tocmai de aceea sunt excelenţi infanterişti. E adevărat că nu scapă mulţi cu viaţă dintr-un război, dar asta demonstrează că regiunea cu pricina produce soldaţi buni. Când Statul-Major inamic pune mâna pe astfel de informaţii, îşi strâng de îndată rândurile, nu cu una, ci cu trei divizii de elită. Dac-ar fi fost o divizie berlineză sau o şleahtă de beţivi de bere din München, atunci niţică pârâială cu mortierele ar fi fost de ajuns ca să-i trimită pe figuranţii ăştia de cinci bani înapoi în berăriile lor. Te-am mirosit eu, Herr Spion, continuă el. Sunt şeful Serviciului Militar de Contraspionaj aici, în Districtul militar VI, şi am trimis o grămadă de-alde tine în faţa Curţii Marţiale. O întrebare imprudentă, şi-o să sfârşiţi, nemernicilor, legaţi de stâlpul de execuţie. Eşti arestat!”

„De data asta ai întrecut măsura, generale! N-o să scapi tu aşa uşor, strigă stăpânul câinelui. Sunt un membru de partid bine situat şi cu număr mic[52]! Am fost la München[53]. (Se lovi cu pumnul în piept.) Am stat de două ori alături de

[52] La înscrierea în Partidul Naţional-Socialist German al Muncitorilor (NSDAP) se ţinea evidenţa numerică, fiecare membru primind numărul corespunzător aderenţei sale la partid. Astfel, cei mai devotaţi membri se considerau a fi cei înscrişi printre primii, pe vremea când naziştii nu ajunseseră încă la putere, deci cei cu „număr mic”. Toţi cei care aveau numărul sub o sută de mii deveneau deţinători ai Ordinului Sângelui în aur (n.tr.).

Führer la Bürgerbräu. De asta ce mai zici? (Execută salutul nazist cu vârfurile degetelor exact pe linia ochiului drept.) În 1923 am mărşăluit în rândul trei înapoia Excelenţei sale General Ludendorff! Deţin Ordinul Sângelui! Cu mine nu se trage nimeni de şireturi! Totodată, vreau să ştiu de când generalii de Armată au început să fure biciclete? Ştii ce păţeşti dacă furi o bicicletă?”

„Eşti nebun de-a binelea?” urlă generalul, zornăind din sabie şi din pinteni.

„Nu, dar tu eşti”, făcu proprietarul câinelui cu un zâmbet sardonic.

Se adunase deja o droaie de lume în faţa porţii decorate cu vulturi a generalului. Curioşii îşi lungeau gâtul pentru a vedea ce se-ntâmplă şi râdeau încântaţi.

Asta bineînţeles că i-a stânjenit pe combatanţi, aşa că generalul îl pofti înăuntru pe „Rottweiler” şi pe stăpânul său pentru a continua discuţia fără sfaturi şi amestec din afară.

Stăpânul câinelui nu era o persoană obişnuită, bătută-n cap, şi putea foarte bine să vorbească despre orice. Era băgat în afaceri pe piaţa de desfacere şi era la curent cu o mulţime de lucruri despre valuta convertibilă. Crezu că se cade să se prezinte.

„Komisch, se înclină el, pocnind din călcâie şi ridicând braţul drept. Angrosist de cartofi şi exportator de orz, membru de partid şi deţinător al Ordinului Sângelui. Heil Hitler!”

Generalul mormăi ceva, dar nu crezu de cuviinţă să se prezinte la rândul lui. Consideră că orice dobitoc, inclusiv un angrosist de cartofi care-şi face veacul în gaura aia din Westfalia, Padeborn, ar trebui să ştie cine e el. Era de datoria oamenilor, credea el, să-l cunoască!

„Fii atât de bun şi ia loc, Herr Komisch”, lătra el cu falsă amabilitate, întinzându-i o cutie din aur cu ţigări, pe care era gravat vulturul german.

Membrul de partid şi angrosistul de cartofi Komisch pescui o ţigară din cutie, dar fu nevoit să şi-o aprindă

[53] Oraşul în care naziştii, conduşi de Hitler, au organizat un puci la 9 noiembrie 1923 (vezi nota de la „Ordinul Sângelui”) (n.tr.).

singur.

E şi de înţeles, zâmbeşte Porta. Unde-am fi ajuns dacă terciuitorul ăsta de cartofi îndrăgostit de câini ar fi fost doar un Leutnant în rezervă, trimis acasă pentru că are carnetul de partid în regulă. Sau, cine ştie, un Unteroffizier ori vreun prăpădit de puşcaş? Un general german de Armată nu se poate coborî nicicând atât de jos. Mai bine să pară o omisiune din partea lui.

O vreme a fost linişte. Era, cum se spune, liniştea dinaintea furtunii. Şedeau contemplând fumul care se ridica în spirală din trabucul generalului şi din ţigara membrului de partid.

„Te-ai gândit, generale, începu în cele din urmă ăla cu cartofii, c-ar fi timpul să câştigăm războiul? Nu putem continua să trecem cu vederea lâncezeala. Exportul de cartofi practic a încetat. (Îşi plimbă provocator privirea de la general la câine, care se tolănise comod pe o piele de leu din faţa căminului. Era tot ce mai rămăsese dintr-un prăpădit de leu reumatic pe care generalul îl împuşcase pe când se afla şi el în treabă aşteptând să-nceapă a doua Ciomăgeală Mondială.) Văd negru înaintea ochilor, generale, situaţia-i sumbră. Din puţina cantitate de cartofi pe care pot pune mâna prin filiere temeinice, cincizeci la sută trebuie predată nenorocitei de Armate, care plăteşte preţuri minimale, stabilite de câteva murături de funcţionari civili de prin Ministerul alimentaţiei.

Oameni care nici măcar nu sunt în stare să scrie corect nemţeşte, dar folosesc un fel de limbaj propriu, idiot şi funcţionăresc. Ar trebui lăsat totul în seama Reichsführerului SS şi aruncate la gunoi toate rămăşiţele putredei monarhii! Te apucă disperarea, zău-aşa, generale! I-am scris şi Führerului, dar n-am primit răspuns. Câştigăm şi tot câştigăm, dar niciuna din victoriile noastre nu ne duce niciunde. Eu nu ştiu ce să mai fac, şi cartofii se împuţinează văzând cu ochii. Hai o dată, să-i zicem o victorie mare şi sângeroasă şi să terminăm povestea, ca să-şi poată omul vedea din nou de afacerile sale. Aşa cum fusesem siliţi să procedăm de către marea finanţă jidănească înainte de

război. Priveşte marea victorie pe care-o repurtam în momentul de faţă! Întreaga Armată a 4-a Panzer zace în codrii de pe Oka, unde se lasă bumbăcită de către tunurile bolşevice, şi regimente, batalioane şi companii întregi sunt făcute fărâme şi risipite peste întreaga întindere a mlaştinilor. Şi ştii ce zice lumea? Se spune că, indiferent în ce direcţie priveşti, cerul întreg e în flăcări. Satele şi oraşele sunt pustiite şi ele, la rândul lor, aşa încât nu mai rămân decât mormane de cenuşă. Ăsta-i războiul. Dur şi sălbatic. Nu-i pentru papă-lapte! Am aflat toate astea în cele douăşpe luni cât am fost la şcoala pentru voluntari".

În timp ce vorbea astfel, acest membru de partid şi negustor de tocană sări în picioare şi se înclină politicos înaintea generalului.

„Cer permisiunea să raportez, Herr General, să trăiţi! Sunt voluntarul pentru un an Komisch Leonard, treizeci şi trei de ani, Regimentul de Infanterie Prusac 6 Brandenburg, eliberat din serviciul activ pe motiv de cartofi şi orz!"

Se trânti înapoi în fotoliul din piele, un monstru antic, negru şi oribil, cu un spătar atât de incomod încât numai un masochist l-ar fi putut îndrăgi.

„Nu mă plâng de tunurile care bubuie, de oraşele arse ori de oamenii ucişi. Doar de-aia-i război! Ce-am avut şi ce-am pierdut – continuă el gesticulând prin aer cu o ţigară proaspăt aprinsă – dar lucrul cel mai rău sunt artileriştii ăia blestemaţi care preschimbă în ruine distilerie după distilerie. Ce dracu' i-a găsit de se apucă să pună tunurile lor afurisite pe distilerii? (Tremurând de indignare, scoase din buzunar un carnet gros.) Ia ascultă aici, generale. Încep să cred că tot războiul ăsta mondial e pus la cale special pentru a mă ruina pe mine! (Îşi umezi deştele şi se apucă să întoarcă paginile.) «Steaua Roşie» din Kiev a luat 185 tone de cartofi – rasă de pe suprafaţa pământului; «Oaza Patriei», Minsk, 200 tone de cartofi şi 100 tone de orz – făcut fărâme. Aceşti Untermenschen îmi sunt datori-vânduţi pentru ultimele două livrări! Şi cu asigurările cum rămâne? Forţă majoră! Nicio para chioară pentru toată marfa mea de calitate superioară!

Oare îmi va acoperi pagubele puternica Armată germană? Iartă-mă, generale, era doar un gând răzleţ. Ia să vedem, «Vulturul de Aur» Harkov – lucrătură temeinică – funcţionează tot anul, zi şi noapte – şeful era un ins de treabă. Pe nevastă-sa o chema Wilma şi era plecată mereu prin staţiuni de odihnă şi tratament. Vreau să spun, nervii – e uşor să fii împuşcat când trăieşti în Uniunea Sovietică, unde statul poate hotărî ce culoare va avea peretele din dormitorul tău şi-şi poate vârî degetele lui lacome în buzunarele tale când are chef. E aproape la fel de rău ca la noi."

Herr Komisch îşi duse îngrozit mâna la gură în clipa în care îşi dădu seama ce-a spus. Sări dezorientat din fotoliul său de masochist, asvârli înainte braţul drept şi răcni: „Heil Hitler!"

Generalul schiţă un zâmbet forţat şi privi cu coada ochiului la câinele de pe pielea de leu. Părea amuzat de remarca stăpânului său. Îşi arăta colţii.

„Alaltăieri am aflat cu oroare că opt distilerii au ars până-n temelii. Să vorbim deschis, generale, dacă treburile mai continuă multă vreme în felul ăsta, o să ajungem cu toţii la sapă de lemn şi eu voi fi complet ruinat. Cine naiba va mai cumpăra cartofi şi orz. Dacă nu mai stă-n picioare nicio distilerie?"

„Nu crezi că vezi lucrurile într-o lumină mult prea sumbră? întrebă generalul şi propuse să ia amândoi un păhărel de ceva. Situaţia noastră în clipa de faţă-i bună. Diviziile germane înaintează victorioase prin stepa rusă. Recunosc că din când în când mai sare-n aer şi câte-o distilerie, dar trebuie să facem cu toţii sacrificii în vederea Victoriei finale."

„Ar fi timpul să se-ntâmple odată; de preferinţă înainte ca dobitocii ăia roşii să facă zob şi cea din urmă distilerie!" oftă abătut negustorul de cartofi.

Cu un gest autoritar, generalul îi arătă oaspetelui său harta de război care împodobea peretele de lângă cămin.

„Ia priveşte, Herr Komisch. Aici e Niprul, şi ceva mai încolo Volga – calea „vieţii" Rusiei. Nu-i nevoie decât să

trecem niţel dincolo de ele, şi expediţia noastră de pedepsire din Răsărit e încheiată. Şi uite aici e Africa. După cum vezi, nu mai e mult până la Cairo!”

„Câţi kilometri?” întrebă Komisch practic. Puse mâna pe un băţ de chibrit şi măsură pe hartă vreo mie de kilometri.

„Asta nu contează, strigă generalul, furios, dându-i oaspetelui său peste mână. După cum spuneam, nu mai e mult şi, în chiar clipa asta, Feldmarschall Rommel pregăteşte o lovitură decisivă asupra şubredelor poziţii englezeşti. Stindardul german de luptă va flutura pe minaretele din Cairo. Restul nu mai e decât o operaţiune de curăţenie locală. Egiptenii şi arabii au simpatizat dintotdeauna cu noi, nemţii. Nu mai e decât o chestiune de ore până când se vor ridica pe faţă împotriva regimului de teroare al englezilor şi se vor pune sub protecţia dreptei noastre conduceri nemţeşti. Africa va răsuna de chemarea „Heim ins Reich!”[54]. (Îşi trecu degetul arătător de la Cairo pe culmile munţilor Caucaz şi descrise un arc elegant în jurul întregii Georgii.) Aici, maşina de război germană se rostogoleşte înainte, nimicind tot ce-i stă în cale. (Arătătorul sări la Birmania.) Şi aici Armata Imperială Japoneză zdrobeşte forţele engleze şi americane. Se apropie cu paşi repezi ziua în care victorioasele armate germane şi japoneze îşi vor da mâna la graniţa de miazănoapte a Indiei. O lovitură de maestru în domeniul strategiei. Ce zici de asta, Herr Komisch? Acum poţi întrezări Victoria Finală?”

Negustorul de cartofi îşi drese vocea, îşi trecu mâna peste faţă şi-şi plimbă privirea peste marea hartă de război. În acelaşi timp nu se putu abţine să nu se gândească la toate distileriile distruse.

„Într-adevăr, arată foarte promiţător, generale, recunoscu el. Înaintăm foarte mult! (Păru să cântărească niţel lucrurile, calculând distanţa dintre Birmania şi Caucaz.) Dar am şi dat înapoi dintr-o mulţime de locuri, observă el timid. (Atinse harta cu un deget rigid şi prudent. Îşi plimbă degetul înainte şi înapoi pe marginea de est a Georgiei.) Calea militară georgiană nu se mai află din

[54] „Acasă în Reich!” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

păcate în mâinile noastre. (Vorbea ca şi cum el însuşi ar fi smuls această cale de sub picioarele Armatei germane. Trecea la mustaţă pe lângă înalta trădare.) Şi cu Moscova cum rămâne, generale? Chiar şi cu cei mai ageri ochi nemţeşti nu cred că cineva ar putea vedea mare lucru din Moscova de la distanţa la care se află în clipa de faţă băieţii noştri!”

„Şi mai zici c-ai fost voluntar! răcni generalul, roşu la faţă, aruncându-i câinelui de pe pielea de leu o aspră privire militară. Am avut de curând câteva mici reţineri în unele sectoare ale frontului lipsite de importanţă. Dar ceea ce numeşti tu retragere, dragul meu, nu reprezintă decât o regrupare şi o reaşezare a frontului. O operaţiune tactică utilă care stă mărturie pentru limpezimea de gândire a Comandantului nostru Suprem. Chiar în clipa asta, tancurile noastre trec năvalnic pe drumurile ruseşti. Puştile-mitralieră zornăie şi artileria germană urlă. Obuzele noastre se prăvălesc ca grindina peste Untermenschen, care încep să-şi dea seama cine-i stăpânul. Un bun cunoscător de oşti poate face lucruri măreţe cu soldatul german! (Îşi trânti arătătorul pe hartă.) În pădurile de-aici am comasat o armată cu o putere de luptă cum n-au mai văzut nici Dumnezeu, nici Diavolul. Odată pusă în mişcare, nimic n-o va mai putea opri până dincolo de Moscova. Ia priveşte, domnule! Am trecut din victorie în victorie. Am dat peste cap Iugoslavia şi Grecia şi le-am fărâmat. Gălăgiosul «Cocoş Galic» a fost jumulit şi în doar patruzeci de zile a fost înfrânt. Olanda, Belgia, Danemarca şi Norvegia făcute ţăndări şi aruncate la gunoi. Nu dansează decât cum le cântăm noi. Şi aici se află Finlanda, România, Bulgaria şi Ungaria, vitejii noştri aliaţi europeni. Dac-am vrea, am putea lăsa în seama lor întreg teatrul de război din Răsărit.”

„Generalul a omis Italia,” interveni negustorul de cartofi.

„Mda! Trebuie să ţinem seama şi de Italia,” recunoscu generalul, gesticulând de câteva ori vag cu degetul deasupra cizmei Italice. În realitate, nu-i putea suferi pe italieni şi nici spaghetele lor.

„Oare ne putem încrede în bulgari şi-n români? întrebă

Komisch, gândindu-se câţi bani are de încasat în aceste două ţări. Am auzit că batalioane întregi dezertează la inamic şi că nu mai vor să vorbească nemţeşte”.

„Ajunge! răcni generalul. Nu admit să se discute în casa mea chestiuni de înaltă trădare. Ai priceput, măi... măi voluntarule!”

— Acum lucrurile au luat o întorsătură pe care nimeni n-ar fi putut-o bănui, zâmbeşte Porta fericit. Toate insultele care le veneau pe limbă, de la „hoţ de biciclete” şi până la „înaltă trădare” zburau încolo şi-ncoace prin cameră, însoţite de observaţii lătrate de „Rottweiler.”

„Din partea mea, îţi pot vârî războiul ăsta mondial unde ştiu eu, zbieră Tocană, roşu la faţă. Nu-mi pasă cine câştigă. Tot ce vreau e ca rahaţii ăia de la artilerie şi bombardierele să lase în picioare câteva distilerii, ca să-mi pot eu vinde din nou cartofii şi orzul când s-o termina tărăşenia!”

„Te-am mirosit eu, ţipă generalul, înfigându-şi pumnii în şolduri. M-ai priceput? Măi... măi ahtiatule după trăscău!” Îl înşfăcă pe negustor de umeri şi-l scutură ca pe-un şobolan.

Din nefericire, dezlănţui atacul ăsta furibund asupra unui membru de partid chiar în faţa unui portret visător al Führerului.

Tipul cu cartofii se smulse din strânsoarea generalului şi nu pierdu ocazia să salute cu braţul întins portretul Führerului.

„Te previn, generale – strigă el insultat. Nu sunt un fitecine, făcând pe grozavul cu o sabie de tinichea. Deţin Ordinul Sângelui! Sunt membru de partid, am permis de port-armă, şi nu mă dau în lături s-o folosesc!”

„Şi ce-mi pasă mie? răcni generalul care uitase tot ce-a învăţat la şcoala de ofiţeri de la Potsdam, revenind pe terenul de instrucţie. Mă cac pe Ordinul tău, ascultă ce-ţi spun, băi fabricant de trăscău. Cât despre partidul tău, n-o să mai rămână mare lucru din el când s-o termina războiul! Ha! lătră el, gesticulând cu indicatorul prin aer. Tu şi cu Führerul tău vă închipuiţi cumva că noi – şi aici se bătu cu degetul în piept –, Armata Prusacă, cea care a ieşit din

pământ la porunca lui Frederic cel Mare, va acorda partidului vostru de mâna a paişpea o singură zi de viaţă? Un partid care nu-i în stare să gândească decât în termeni de svastici fluturânde! Crezi că noi, germanii, putem fi corupţi prin ideologii străine?”

Negustorului de cartofi nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era gata să se urce pe pereţi şi să se dea cu capul de ei pentru a-şi limpezi gândurile. O idee străină! Să te caci pe Partid. Ţămpălăului ăstuia în uniformă pesemne că i-a fiert creierul de la soarele care l-a bătut în pickelhaube! Svastici fluturânde? Ce gânduri interesante mai aveau şi generalii ăştia! Dar idiotul cu vipuşcă roşie o dăduse în bară. De asta ei nu se mai îngrămădeau în jurul unui Kaiser senil şi pe jumătate schilod. Un Kaiser a cărei singură realizare pozitivă din viaţă a fost să piardă un război mondial. Aveau să afle ei despre ce e vorba în noua eră!”

Deschise de câteva ori gura pentru a spune ceva. Creierul îi era inundat de răspunsuri precise. Dar generalul nu-i dădu răgaz să vorbească.

„Ia priveşte-ncoa’! răcni generalul cu o voce obişnuită să comande.

Arătă spre un tablou mare, sumbru, înfăţişând justiţia germană. Un stejar uriaş, împodobit ca pomul de Crăciun al unei familii înstărite. De fiecare creangă se bălăbănea un răufăcător cu un şireang nemţesc în jurul gâtului. Era o compoziţie bine cântărită. Atârnau acolo femei, copii, tineri şi bătrâni, până şi un câine jigărit.

„Priveşte, băi traficant de barabule, uită-te! urlă el. Aici sfârşeşte orice neamţ ticălos, corcit, Schweinshund şi şobolan care cutează să întineze Vaterlandul cu vorba sau cu fapta. Bagă la cap, ţuicangiule! Noi prusacii nu umblăm cu mănuşi cu nemernicii care-şi închipuie că fac ce vor. Un şireang în jurul gâtului, şi sus cu ei. Gândul, băiete, e părintele faptei! Bagă la cap!”

Îşi sublinie cuvintele aspre şi sumbrele avertismente arătând nişte desene în creion, frumos înrămate, înfăţişând SS-işti care executau oameni în urma victorioaselor treceri ale Armatei prin Polonia şi Rusia. Execuţiile se făceau

temeinic, în conformitate cu Regulamentul Armatei.

„Începusem să te consider un om cumsecade, dar acum te-am dibuit. Eşti un animal rătăcit, un porc de Untermensch. Afară din casa mea! Nemernic ordinar! Marş! Şi ia-ţi şi javra cu tine. Şi ea va afla ce-nseamnă o Curte Marţială germană!”

Negustorul de cartofi mai-mai că zbură prin uşă, urmat de câine. Animalul întoarse capul şi se uită la generalul furios, arătându-şi colţii.

„Aşteaptă numai, gândi el, până ce noi, doi membri de partid, vom sta niţel de vorbă cu Gauleiterul nostru!”

Herr Komisch sări pe bicicletă şi-o întinse. Fu cât pe ce să cadă din nou în clipa în care se întoarse în şa pentru a-i mai arunca generalului câteva ocări de rămas-bun. Acesta rămăsese în pragul uşii, despicând aerul cu cravaşa.

„Aiuritul ăla în uniformă o să afle el ce şi cum”, îi destăinui negustorul de cartofi câinelui său în timp ce treceau în goană pe Soest Weg.

Hău-hău! lătră câinele a încuviinţare.

Nu se opriră până ce n-ajunseră la reşedinţa pompoasă a Gauleiterului. Afară flutura leneş în adierea de vară steagul sângeriu cu svastica.

„Stindardul, făcu negustorul de cartofi, ridicând braţul drept. Heil Sieg!”

Gauleiterul coborî scările să-l întâmpine. Erau prieteni încă de pe vremea când lucrau împreună ca argaţi pe moşia unui baron care între timp fusese executat.

„Rău de asfalt, Leonard? întrebă Gauleiterul cu vocea lui dogită, de băutor de bere. Arăţi de parc-ai fi halit smoală!”

„Un general, gâfâi Komisch, un nenorocit de prusac imperial”.

„Trag nădejde că nu l-ai muşcat, hohoti zgomotos Gauleiterul. Ştii, asta ne-ar putea da bătăi de cap.”

„Eu nu, dar l-a muşcat Wotan. I-a devorat jumătate din cur în clipa în care-a spus că se cacă pe Führer şi că Partidul nu-i decât o idee străină!”

„Drace! Habar n-aveam că javra ta ştie să vorbească, exclamă uluit Gauleiterul. (Îşi târâi picioarele şi-i aruncă

animalului o privire ameninţătoare.) Ai grijă ce spui, dihanie tuciurie.”

„Nu, fir-ar să fie, Bruno, nu Wotan a spus-o, ci pleaşca aia de general!”

„Se cacă pe Führer, ai? făcu Gauleiterul, cu voce uşor ameninţătoare. Îl strivim. Stai liniştit! Că veni vorba, ai să-mi dai cinci sute de mărci de joia trecută. Sper că n-ai uitat.”

„O să-i capeţi mâine. Pe cuvânt de onoare! O să-i scot de la femeia care încă n-a obţinut divorţul cu jidanul pe care l-am expediat în lagăr.”

„Vezi să nu te-ncurci în vreo treabă puturoasă, îl preveni sumbru Gauleiterul, scărpinând câinele după urechi. Vremurile bune, în care noi, membrii de partid, puteam face tot ce ne poftea inima, încep să apună. Nenorocita de Armată are prea multă putere la ora actuală. Tuturor rahaţilor din poliţie le e frică de militari. Fereşte-te de linia frontului, Leonard. După cum ştii, e nevoie de carne de tun şi, din nefericire, Armata hotărăşte care vor fi ţintele! Odată ajuns acolo, nici măcar partidul nu te mai poate aduce înapoi.”

„Nu vorbi aşa, Bruno. Tu m-ai putea scoate de-acolo dacă ar pica beleaua pe capul meu? Am fost într-un război pentru Germania. Mi-ajunge!”

„Lasă-i mai întâi să te înhaţe, îl linişti Gauleiterul, desfăcându-şi larg braţele. Slujba ta încă-i la loc de cinste. Ţara nu poate fără şnaps. Avem nevoie de el pentru a ne păstra moralul prin toate încercările astea grele şi hotărâtoare prin care trecem.”

Se aşezară fericiţi la biroul masiv al Gauleiterului, care aparţinuse odinioară unui ministru social-democrat al justiţiei. Între timp, acesta fusese reabilitat şi acum spărgea piatră la Buchenwald.

Ei bine, se puseră pe băut coniac şi pe întocmit un raport cât toate zilele. Amândoi deţineau Ordinul Sângelui şi emblema în aur a Partidului, şi ştiau pe unde trebuie s-o iei pentru a ajunge la ţintă. De-a lungul anilor jucaseră cărţi împreună în fiecare zi de joi. Aveau până şi aceeaşi

amantă, pe nevasta vânzătorului de cârnaţi şi delicatese „Kelp”, Gertrude, o muiere pleoampă, lungă şi brunetă, cu urechi clăpăuge. Purta ciubote numărul patruzeci şi patru şi-l întrecea la mers pe orice infanterist în Zilele de ajutor pentru iarnă[55], când mărşăluiau cu toţii înspre Pader Halle într-o procesiune luminată de torţe, ca să bea bere după ce ziua întreagă zornăiseră din puşculiţele în care făceau chetă. Că veni vorba, Gertrude era a treia nevastă a lui Herr Kelp. Cea dintâi a murit de moarte naturală prin înec. A sărit în râul Pader cu o bucată de fier legată de gât. Numele ei era Ulrikka – o femeie extrem de evlavioasă. A sărit în râu de pe podul din spatele catedralei. Se gândea pesemne că Domnul o va ierta dacă-şi va lua viaţa lângă un lăcaş sfânt.

N-am aflat niciodată dacă Dumnezeu a iertat-o cu adevărat, zâmbeşte Porta, plimbându-şi mâna prin aer. Nu se ştie prea multe despre ce se petrece acolo sus! Sau jos, în ălălalt loc, aceeaşi poveste.

Numele celei de-a doua neveste a tipului cu cârnaţi şi delicatese era Wilhelmina. Femininul de la numele Kaiserului. Ta-su vindea brânză cu căruciorul. Domnişoara Wilhelmina era ariană de sus până jos. Păr ca spicul de grâu, întins pe ţeastă şi împletit în codiţe. Arăta ca o funie prăjită uitată-n ploaie. Adânc înfipţi în mutra ei de cal, sclipeau doi ochi răi de găină, germani. Purta întotdeauna pantofi fără toc şi ciorapi până la genunchi cu buline roşii şi negre. Domnişoara asta ariană nu era o creatură atrăgătoare din punct de vedere sexual. Din contră. Un bărbat care-ar fi pătruns-o s-ar fi ales cu mădularul rupt şi făcut tocătură. Se spunea că are câteva svastici rotative montate înăuntru, care se învârteau în direcţii opuse. (Porta sugerează mişcarea cu ambele mâini.) Muierea asta tip

[55] *Winterhilfswerk* – practică având caracter propagandistic, instituită de nazişti, constând în colectarea în fiecare an, începând cu luna octombrie şi până în martie, de haine, obiecte uzuale, bani, distribuirea de hrană gratuită, totul în vederea combaterii foametei şi frigului, a mobilizării populaţiei şi a menţinerii spiritului de întrajutorare şi camaraderie în cadrul comunităţii populare (n.tr.).

Himmler a luat într-o zi trenul poştal spre Dortmund pentru a cumpăra resturi de draperie de la dugheana lui Liebstoss, aflată pe Hindenburg Strasse. Apropo! Un cârnat străvechi explodase în mâinile servitoarei poloneze a lui Kelp când trecuse şi ea odinioară pe-aici, şi împroşcase draperiile de sus până jos. Asta a costat-o pe servitoare o şedere la Ravensbrück[56]. Dar Frau Wilhelmina ar fi făcut mai bine să rămână acasă în ziua aceea. Îşi începu excursia, făcându-i o vizită brutarului, Otto, de pe General Ludendorff Strasse, care ţinea o dugheană mixtă – brutărie şi cafenea. Acolo băgă sub nas patru prăjituri mari cu cremă. Făcu schimb de veşti proaspete cu alte câteva neveste de partid care aveau şi alea păr înspicat şi bărcuţe pe ceafă[57].

Când traversă Adolf Hitler Platz, câteva ore mai târziu, se porni să urle o alarmă de gradul unu. Imediat începură să cadă bombele. Urla, şuiera şi trosnea în jurul urechilor ei germane de liliac, şi praful se aşeza pe părul ei blond. Cosiţele ei ariene i se desfăcură şi arăta ca o cotoroanţă care-a trecut printr-un viscol în timp ce cobora din Norvegia să vadă ce se mai întâmplă în bătrâna Germanie în urma deşteptării naţionale!

„Trosc”! O bombă explodă în faţa ei. Părea că lumea e înghiţită de flăcări. „Trosc”! Alta explodă în spatele ei, şi părea că Satana aţâţa vâlvătăile Iadului! Bineînţeles că ea se zăpăci şi fugi mai întâi într-o parte, apoi în partea opusă.

„Bagă-te la adăpost, idioato”, zbieră către ea un poliţist chel. Casca îi fusese smulsă din cap.

„Wachtsmeister! Wachtsmeister! ţipă ea. Spune-mi încotro s-o apuc”. De-abia îşi puse debla la adăpost, când sosi, zburând prin aer, un tramvai. Poliţistul fără cască nu mai apucă să se dea la o parte şi fu luat de tramvai şi proiectat în magazinul de mobilă al lui Schultze. Din fericire pentru el, Schultze închisese prăvălia cu două zile în urmă, în aşteptarea unor vremuri mai bune. Acum scăpase oricum de întreg stocul de marfă, şi nu mai trebuia decât să cureţe

[56] Lagăr de concentrare pentru femei (n.tr.).

[57] Obicei al fetelor germane de a-şi lega la ceafă părul împletit în două cozi (n.tr.).

în urma tramvaiului şi-a poliţistului.

Frau Wilhelmina alerga în cerc, ţipând. Pe urmă zări un loc sigur: Biroul circumscripţiei electorale naţional-socialiste.

Dar, înainte de a ajunge acolo, căzu peste ea o bombă de cinci sute de chile. O răsturnă pe spate şi apoi explodă cu Frau Wilhelmina cu tot.

Am auzit că i-au măturat rămăşiţele laolaltă cu ale altora şi acum se aflau cu toţii într-o groapă comună în cimitirul Döbliner. Am auzit c-au scris OIB pe bolovanul de deasupra lor.

— Ce-i aia OIB? întreabă senin Micuţul.

— „Odihnească-se În Bucăţi”, răspunse Porta. Dar n-a avut parte de odihnă sub bolovanul ăla simbolic. După o zi sau două, unul din gangsterii ăia aerieni şi-a aruncat întreaga încărcătură de bombe de cinci sute şi de două sute cincizeci de chile unde nu trebuie. Au aterizat cu toatele în cimitir, şi-a mai trimis pe urmele lor şi câteva mii de incendiare pentru desert. Aşa că acum nu mai ştie nimeni ce s-a ales de rămăşiţele pământeşti ale doamnei Wilhelmina. Dar asta nu l-a ofticat prea tare pe bunul nostru Kelp. S-a însurat pentru a treia oară, cu fiica lui Müller, cunoscutul negustor de porci din Münster. Fata era o bucăţică arătoasă care se ştia pune în valoare. Lucrase deja de un timp încoace pentru Kelp, în sectorul cârnaţilor, unde transforma cârnaţi vechi în cârnaţi proaspeţi.

— Ei, ei, intervine Bătrânul cu un zâmbet şugubăţ. Nu l-ai uitat cumva pe negustorul tău de cartofi? Se afla în vizită la Gauleiter?

— Bineînţeles, fir-ar să fie, exclamă Porta. Ştii tu cum te duce o poveste la alta. Unde rămăsesem?

— Croiau planuri deasupra biroului fostului ministru al justiţiei, zâmbeşte Legionarul, aprinzându-şi un „Caporal”.

— A, da! Deci, telefonul începuse să sune la Gestapo, pe Ringstrasse, continuă Porta. Şeful Gestapoului era unul din amicii lor cartofori din zilele de joi.

„Un general”, urlă el fericit, scoţându-şi pistolul Walther de 7,65 mm din tocul de la subsuoară. Era bucuros ca un

cămătar care dă peste niscaiva lucruri de valoare în locuinţa unui muşteriu.

N-a existat mai nimic de care să nu fi fost acuzat generalul, dar vezi că nici el nu pierduse timpul degeaba. Avusese o discuţie de nouăzeci de minute cu Auditorul Corpului de Armată, Kurze. Totul a fost raportat. Câinele, bicicleta, angrosistul de cartofi, distileriile distruse şi mult-aşteptata Victorie Finală.

„O să-l înhăţăm noi, fii pe pace, făgădui Kurze, încrezător. Un nătăfleţ de negustor de cartofi nu poate spune ce-i trece prin cap la adresa Armatei germane. Trebuie că şi-a pierdut minţile! Propun să începem cu delictele minore care necesită doar cinşpe ani de închisoare: insultarea Armatei, deteriorare de bunuri militare, ameninţarea forţelor armate, lipsă de respect faţă de uniforma militară. Pe urmă putem trece la cele care se cer pedepsite cu moartea: defetism, răspândirea de propagandă inamică, sabotarea voinţei de rezistenţă, spionaj”.

„Şi cu câinele cum rămâne?” întrebă generalul răzbunător.

„Îl înfundăm noi şi p-ăsta, făgădui Kurze, slobozind un hohot de râs care nu prevestea nimic bun. Sabotaj al echipamentului militar şi atac asupra unui ofiţer superior. Ambele delicte sunt pasibile de spânzurătoare. Nici măcar cei mai buni dintre avocaţi nu-l pot scăpa de ştreang. Voi folosi paragraful 241, aliniatul 5 al Codului penal militar. Paragraful ăsta mi-a adus Crucea pentru Serviciu de Război Clasa întâi cu felicitări. Când va auzi călăul treaba asta, va pregăti de îndată eşafodul.”

Chiar de-a doua zi, treburile s-au pus în mişcare, şi încă ce mişcare. Şi când te gândeşti că totul s-ar fi putut rezolva printr-o ciomăgeală straşnică şi un şut nemţesc în cur pentru câine. Mă rog! Departamentul IV-2 A îl ridică pe general pentru un mic interviu, în vreme ce GEFEPO[58], Departamentul VII-B îl săltă pe Herr Komisch. Fu pus

[58] Abreviere de la *Geheime Feldpolizei* – Poliţia Secretă Militară a Wehrmachtului (n.tr.).

imediat în lanţuri, cu zgardă la gât şi lanţ de legătură, conform Regulamentului Armatei.

După niţică sporovăială despre câini şi starea vremii, „interviul” cu Komisch deveni – cum se spune – mai sever. „Cartofiorul” se alese cu câteva dosuri de automat peste nas. A avut noroc că nu l-au interogat despre războiul de treizeci de ani.

Pe-atunci se obişnuia să-i ciupească pe oameni cu cleşti înroşiţi şi să-i facă să bea plumb topit amestecat cu smoală încinsă. Asta îi ajuta de cele mai multe ori să-şi amintească ce făcuseră.

În cursul după-amiezii răzbătură tot felul de sunete ciudate din sala de interogatoriu. Oamenii credeau că puseseră mâna pe-un porc de pe piaţa neagră şi acum îl măcelăreau. Sunetele n-au încetat decât atunci când cei trei vlăjgani GEFEPO dădură o raită pe la „Raţa şchioapă” pentru a se înzdrăveni în vederea părţii a doua a interogatoriului.

La vremea aceea, tipul cu cartofii nu arăta prea bine. Unteroffizier Schultze, care a fost dat afară de la Torgau pentru cruzime şi acum îl asista pe GEFEPO, îi rupsese două coaste şi reuşise să-i mute nasul mai sus. Din nefericire pentru el era sezon ploios.

În ziua a treia, Herr Komisch mărturisi totul şi asta-i făcu pe poliţai să fie dintr-odată extrem de umani şi de prietenoşi faţă de el. Nevastă-sa i-a adus pachete cu mâncare şi s-au aşezat cu toţii în jurul mesei, înfulecând şuncă de ţară din Westfalia şi bând şnaps amestecat cu ouă bătute. Între mese, fumară ţigările şi băură coniacul.

Negustorul de cartofi fu fericit să semneze o declaraţie. De fapt, ajunsese atât de amabil şi de comunicativ încât i s-a permis să ştampileze el însuşi documentul şi să-l pună într-un dosar al Armatei cât toate zilele, care pe urmă a fost sigilat cu orătania şi cu tot tacâmul. Şi dus a fost cu destinaţia Procurorul General din Münster.

Oricum, vremurile bune cu GEFEPO se sfârşiră curând. Într-o dimineaţă cenuşie şi ploioasă. Tocană a fost pus într-un DWK astmatic şi expediat la unitatea Regimentului 46

Infanterie, unde se afla puşcăria din Padeborn. Acolo era pe raţii. Două felii subţiri de pâine şi un colţ de margarină. Nici măcar o vrabie lihnită n-ar fi fost atrasă de un asemenea meniu. În zilele de sărbătoare naţională primeau câte-o bucăţică de pateu de cal.

Nevastă-sa îi aduse o grămadă de haleală în plus. Stabswachtmeister Rose din Regimentul 15 Cavalerie o verifică foarte amănunţit. Pe urmă, gardienii îndopară totul pană la ultima fărâmitură. Bineînţeles, după ce omul cu cartofii semnase de primire.

Îl împuşcară pe Komisch la Sennelager în zorii unei zile de august. O făcură la ţinta patru, care nu mai era folosită pentru antrenament.

Generalul s-a dus şi ăsta dracului. Nu cunosc amănuntele. Au circulat o mulţime de zvonuri. Unii ziceau că s-a spânzurat cu şireturile de la bocanci. Nu poate fi adevărat, căci în viaţa lui n-a purtat bocanci cu şireturi. Se învârtea mereu în cizme lungi de călărie. Un amic de-al meu, interogator, mi-a destăinuit că veniseră trei gorile de la Fort Zittau cu un ordin ca acesta să fie dat pe mâna lor. (Porta desface braţele într-un gest deznădăjduit.) Fort Zittau înghite oamenii. Intri şi nu mai ieşi niciodată. Nici măcar diavolul şi cu străbunică-sa n-ar cuteza să-şi vâre nasul prin porţile de la Fort Zittau.

Tărăşenia asta cu câinele a mai dat bătaie de cap şi altora. A fost cazul sulurilor de hârtie igienică ale Gauleiterului. Au devenit chestiune politică. Vedeţi voi, erau roşii, şi ca urmare...

Povestea lui Porta e întreruptă. Gregor Martin îşi vâră capul acoperit cu promoroacă prin deschizătura igluului.

— Avem vizitatori, spune el. Ştergându-şi chiciura de pe faţă. Ieşiţi iute afară!

E o noapte de gheaţă. Gerul pare că revarsă ţurţuri asupra noastră. Temperatura e de 45º sub zero. Viscolul urlă de-a lungul pereţilor abrupţi ai muntelui. Avem senzaţia că ne îngheaţă şi sufletul.

Privim încordaţi înspre nord-est, de unde desluşim zgomot de motoare. Umbrele unor sănii se mişcă cu

repeziciune pe cărarea întortocheată de munte.

Răsună două pocnete seci, trimiţându-ne de-a-berbeleacul la adăpost după troienele de zăpadă. Ne ridicăm din nou în picioare în clipa în care ne dăm seama că nu e decât gerul care face copacii de pe coaste să trosnească.

Acum se distinge clar coloana motorizată pe marginea râpei. În frunte se află o sanie cu motor blindată, urmată de o maşină blindată şi de o şeniletă de transport.

Deodată, aerul este despicat de o rachetă luminoasă. Explodează cu un plesnet sec, aruncând într-o parte trei steluţe verzi. La scurt timp, se ridică alta, de data asta roşie.

— Fir-ar dracu' al dracului! hăuleşte Porta, ţopăind ca un nebun. El e! Unde naiba e pistolul ăla de semnalizare?

— În căruţă, răspunde Micuţul, îndreptându-se deja spre vehicul, învăluit într-un nor de zăpadă. Cât ai clipi se întoarce cu pistolul şi-l întinde lui Porta. E încărcat, rânjeşte el.

— Sper, i-o retează Porta. Doar nu-ţi închipui că voiam să arunc pistolul în sus! Trebuie să răspundem urgent. Dacă nu, vulpoiul ăla face cale-ntoarsă. (Desface pistolul şi cercetează cartuşul). Nu vrem să trimitem în aer una nepotrivită, spune el. Nu se-ntâmplă în fiecare zi ca nişte oameni cumsecade să se ducă să-i şterpelească lui Stalin aurul de sub fund. Băiatul ăla e neliniştit. Dacă treaba dă greş, o să-l taie bucăţele.

— Da, şi pe noi împreună cu el, face sec Bătrânul. Pesemne că mi-am pierdut minţile când m-am vârât în toată tărăşenia asta!

— Încă nu te scăpa în nădragi, spune Porta, aţintind în sus pistolul de semnalizare. Proiectilul ţâşneşte şi explodează în miriade de stele roşii. Reîncarcă un proiectil verde şi-l trimite să explodeze alături de cel roşu.

Exact şase secunde mai târziu se ridică o rachetă verde urmată de una galbenă.

— Se potriveşte ca a lui într-a ei, rânjeşte Porta, mulţumit. Închide cu un pocnet căpăcelul cronometrului.

— *C'est le bordel,* murmură neliniştit Legionarul. Jocul ăsta de artificii trebuie c-a fost observat cale de kilometri!

— Da, până să ne dezmeticim, vor fi pe urmele noastre patrule de alarmă din toate părţile, prezice Heide sumbru.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva fusta aia de comisar m-a tras în piept, spuse Porta, vârându-şi în toc pistolul de semnalizare. Ar fi regretat amarnic dac-ar fi făcut-o. Wolf are o mică surpriză explozivă pentru ea în caz că în excursia asta lui Joseph Porta i s-ar întâmpla ceva neplăcut!

— Căscaţi ochii, porunceşte Bătrânul, pregătiţi armele! Cu Ivan nu ştii niciodată!

— Tragem întâi şi după aia punem întrebări? se interesează Micuţul, armându-şi zgomotos Kalaşnikovul.

— Fără figuri à la Chicago noaptea, ai înţeles? explodează Porta, fremătând.

O masivă sanie blindată soseşte urlând pe cărarea şerpuită şi, cu o întoarcere colosală, patinează prin luminiş, oprindu-se atât de aproape de T-34 al lui Barcelona încât acestuia i-ar fi cu neputinţă să aţintească tunul asupra ei.

— Drace! mormăie Gregor cu admiraţie. Ăştia nu-s născuţi alaltăieri.

Trec câteva minute de aşteptare încordată. Singurul zgomot vine de la elicea rotativă a saniei. Curentul provocat de ea vântură zăpada. Trapa vehiculului se deschide încet şi apare o căciulă albă-cenuşie de comisar cu steaua roşie. Pentru o clipă, doi ochi duri, metalici, fixează cele două tancuri ale noastre. Apoi noul-venit îşi ridică privirea spre nori, care gonesc întunecaţi şi ameninţători spre răsărit. Sare abil în zăpadă, scuipă câteva înjurături ruseşti şi-şi freacă genunchiul pe care l-a pocnit de marginea trapei. I se înmânează un Kalaşnikov. Şi-l atârnă tăcut de-a curmezişul pieptului, în manieră rusească. Mâna stângă şi-o înfundă în buzunarul adânc al şubei. E atât de adânc, încât mâna i se duce înăuntru până dincolo de cot. Când şi-o trage, scoate la iveală o sticlă. O duce la buze, trage o duşcă lungă, se şterge la gură cu mănuşa sa îmblănită şi sloboade o hârâitură de mulţumire,

ca un cal răcit care-a ajuns acasă în grajdul său călduros. Ochii săi cenuşii glaciali îl cercetează pe Porta, care stă nonşalant, rezemat de un copac înnegrit de funingine, jucându-se cu o legătură de grenade fixate în jurul unei sticle cu benzină.

— Joseph Porta? întreabă el cu o grimasă, aţintindu-şi automatul uşor înainte.

— Comisarul auriu, presupun? zâmbeşte Porta, ridicându-şi respectuos jobenul galben.

— Ai nimerit-o, zâmbeşte Comisarul, oferindu-i lui Porta sticla de vodcă.

— „Stalicinaia", încuviinţează Porta, adulmecând încântat gâtul sticlei. O duce la gură şi savurează gustul mătăsos al vodcii ruseşti de lux. Simte cum îi pătrunde până în vârful degetelor.

Îşi trec sticla încolo şi-ncoace până când se goleşte.

— Ai ajuns târziu, face Porta, dar ai ajuns! Acceptă o ţigară aromată de ofiţer rus, oferită dintr-o tabacheră de aur.

— A fost o călătorie anevoioasă, răspunde Comisarul. Adesea, trebuia s-o luăm pe căi ocolite. Voi cum aţi mers *tovarişci?*

— În afară de temperaturile cumplit de scăzute din ţara voastră şi de zăpada care se ridică pe ceea ce voi numiţi drumuri, n-am a mă plânge de nimic, răspunde Porta.

După un timp, am făcut cu toţii cerc în jurul celor doi „capi ai Mafiei". Încep să scoată mai multă vodcă. De data asta, un soi mai ieftin.

Micuţul înşfacă sticla din mâna unui sergent siberian mărunţel care se pregăteşte să ia o duşcă.

— Mai întâi, bea Herrenvolk, protestează el, sugând aproape jumătate din conţinutul sticlei. Se linge încântat pe buze înainte de-a o înmâna din nou sergentului.

— Vără-ţi limba la loc, spune siberianul. Când o ţii afară arăţi ca un spânzurat!

O nouă sticlă de „Stalicinaia" e scoasă la iveală, dar numai pentru Porta şi Comisar. Noi ceilalţi trebuie să ne mulţumim cu „Raj", un soi mai ieftin.

Nu după multă vreme ajunge până şi Bătrânul să vadă lumea în roz şi să-şi pocnească stângaci călcâiele încercând să schiţeze câţiva paşi de dans. E şase ianuarie – Crăciunul rusesc pe care tot omul îl aşteaptă un an întreg.

Conducătorul saniei pescuieşte o balalaică şi Porta pune mâna pe flaut. În acompaniamentul lor, Comisarul cântă cu o voce profundă de bas:

Zăpada acoperă deal şi câmpie,
Din dor nesfârşit
Sufletele noastre plâng de durere.

Uităm pentru ce ne aflăm aici şi nu mai simţim frigul pătrunzător; nu mai zărim luna cu lumina ei rece; nu mai auzim copacii pocnind cu zgomote ca de împuşcături.

Un caporal slăbănog în uniforma măslinie a trupelor de grăniceri începe un străvechi cântec slav, în ritmul melancolic al balalaicii:

Binecuvântează, Tu, Doamne!
Pogoară mântuirea asupra noastră...

E mai mult decât poate suporta Comisarul. Începe să plângă. Un hârâit umed de beţiv, asemenea lătratului unui câine foarte răguşit. Faţa i se aprinde şi lacrimi îi curg pe obraz. Părul lui ud şi roşcat îi atârnă peste ochii apoşi.

— *S rajdeniem Kristvim*[59]*!* îngaimă el, profund impresionat. Îl cuprinde pe Porta în braţe; acesta se apucă şi el să plângă în beţia lui.

— Mă întristez atât de amarnic în vreme de Crăciun! Fonfăie, cu o expresie atât de tristă pe faţa sa scăldată în lacrimi, încât noi ceilalţi suntem cât pe ce să izbucnim în plâns alături de el.

— Nu mai suport, îşi trage Micuţul nasul, ştergându-şi ochii cu o mănuşă jegoasă.

— Îndură-te de noi, Veşnice Stăpâne, intonează caporalul din trupele de grăniceri, luând o înghiţitură din sticla cu

[59] „Crăciun Fericit!” în lb. rusă în orig. (n.tr.).

vodcă. Ai milă de noi, repetă el, întinzându-i sticla Micuţului.

— O să avem nevoie de aşa ceva, să ştii, oftează Porta, suflându-şi nasul cu zgomot. Treaba în care ne-am băgat nu-i o găinărie de rând.

— Fac pariu că-i pentru prima oară în istorie când cineva foloseşte tancuri şi tunuri pentru a sparge o bancă, hohoteşte Gregor.

Micuţul se lasă pe vine şi încearcă să danseze Prisiadska cu caporalul din Grăniceri, fiind cât pe ce să-şi rupă gâtul. La îndemnul caporalului, îl legăm de două sănii cu motor şi tragem în direcţii opuse. Vertebrele i se aşază la loc cu pocnetul unei scânduri care crapă.

— Presupun că doare al dracului, face Gregor tresărind.

Cu un ţipăt pătrunzător, Comisarul sare în sus, îşi pocneşte călcâiele la un metru deasupra pământului şi se apucă să se răsucească în cercuri ameţitoare şi să cânte cu glas răsunător:

Mereu sunt beat
Şi nu mă tem de om sau fiară!

Caporalul din Grăniceri ţopăie ţinând în dinţi un pahar plin şi cu mâinile împreunate la ceafă. Comisarul cade grămadă, strângând sticla de vodcă în mână. O priveşte uluit.

— Va să zică aici îmi eşti! sughiţe el. Ştiam eu că te-am văzut prin preajmă.

Cu mare greutate, se pune din nou pe picioare. Printr-o perdea de vodcă, privirea i se opreşte asupra Micuţului; îi întinde sticla de „Stalicinaia”.

— Ai grijă de asta până mă-ntorc. Atinge-te numai de ea şi-o sfârşeşti la Kolîma! *Panimaieşi?*

— Ai încredere în mine, rânjeşte Micuţul, privind însetat la sticlă.

— Un om e mai tâmpit decât Papa dacă se-ncrede în cineva, proclamă Comisarul, clătinându-se periculos. Cunoşti Tomskul? întreabă el un troian de zăpadă,

încercând să-l îmbrăţişeze. Te poţi auzi mărşăluind într-acolo. Când vii de la bordelul „Patul fericit” îţi răsună paşii! În Tomsk au pavat străzile cu lemn! E singurul lucru din care au destul pe-acolo. Dac-ai fost la Tomsk, *tovarişci,* îi spune el troianului, restul lumii nu te mai interesează. N-o să mai faci faţă, înţelegi? Tomsk e găoaza Universului.

În cele din urmă. Porta reuşeşte să-l pună din nou pe picioare. Se pupă reciproc pe amândoi obrajii în vechea tradiţie rusească. Braţ la braţ şi cântând cât îi ţine gura. Se împleticesc înspre ruinele înnegrite de funingine ale clădirii principale dintr-un colhoz. Pe drum cad de câteva ori.

Când ajung aproape, Comisarul îşi aminteşte brusc de „Stalicinaia”. Se întoarce înjurând amarnic şi, după ce se ciocneşte de câţiva copaci, întinde spre Micuţul o mână fermă.

— ’M pare rău. Face Micuţul fals, înapoindu-i sticla goală.

— Drace! răcneşte Comisarul, clătinându-se ameninţător. Fir-aş al naibii! Şi eu care credeam că numai caporalii ruşi fură de la ofiţerii lor! Ce să mă fac cu tine? (Sughite şi sloboade o râgâitură nesfârşită). O să te expediez la Kolîma!

— Atunci nu mai dai o sticlă de vodcă înainte? întreabă Micuţul, râgâind la rândul său.

— Ştii şi tu toate şmecheriile, ai? spune Comisarul, clipind din ochii săi apoşi. Se întoarce către caporalul grănicer: Dă-i o butelcă. Avem o sărbătoare şi trebuie s-o facem latră. O singură dată pe an e Crăciunul: Se uită rugător la nori şi murmură: Pogoară milostenie asupra noastră, Doamne!

— Acesta, Micuţul, e dat dracului, îi mărturiseşte Porta Comisarului în vreme ce se împleticesc împreună spre clădirea principală. De-abia a venit pe lume că l-a şi luat în primire „Casa de copii”. Nimeni de pe David nu-i poate face faţă. Mai umblă şi cu jidani.

— Pe bune? întreabă Comisarul, oprindu-se pentru a saluta un copac pe care-l ia drept un rabin. Jidanii nu-s tocmai ceea ce le trebuie oamenilor amărâţi, spune el, scoţând o râgâitură tunătoare.

— Aici ai nimerit-o, face Porta, punând ţigara în gură cu capătul aprins.

— Pogoară mântuire asupra noastră. Doamne! gâfâie Comisarul, azvârlind un bulgăre de zăpadă spre un duşman imaginar. Războiul ăsta afurisit nu va duce la nimic bun! Înainte de a ne da seama ce se-ntâmplă, toate ideile noastre vor fi distruse şi stindardele târâte în noroi!

— Să-ţi spun un lucru, zbiară Micuţul, aşezându-se pe-o găleată răsturnată. Cu toţii nu-s decât nişte curve şi nişte codoşi, indiferent de nivel. Îşi regulează nevestele unii altora, pentru a trage foloase din asta. (Îl fixează pe Comisar cu nişte ochi alunecoşi.) E al naibii de imoral. Nu poţi face aşa ceva şi să rămâi moral în acelaşi timp! Tu ai regulat vreodată nevestele altora?

— Eşti prietenul meu, urlă Comisarul cu o fericire de beţiv. (Îl îmbrăţişează pe Porta atât de tare încât cade grămadă de pe găleata lui.) Şi tu ai mârlit-o pe nevastă-mea, râde el şiret. Ia zi, că veni vorba, cum e?

— Ultima oară când am văzut-o se juca de-a animalul cu două spinări cu unul din Aprovizionare, dar ăsta avea sculament şi l-a umflat Poliţia militară.

— Frontul Roşu! rage Comisarul cu o voce răsunătoare, încleştând pumnul. Când conduci nu poţi sări din maşină, gâfâie el misterios.

— Fenta zace-n afacere, explică Porta cu o sinceritate de beţiv. Totul se bazează pe vânzare şi cumpărare şi tot ce-ţi trebuie e un cap bine înşurubat pe umeri. Cel mai scump lucru pe care-l ai de vânzare eşti tu însuţi!

— Cine dracu’ m-ar cumpăra pe mine? întreabă Comisarul neîncrezător.

— Mult mai mulţi oameni decât îţi închipui, răspunde Porta.

— Aşa urât cum sunt? zâmbeşte trist Comisarul.

— Dacă nu poţi avea ceea ce vrei, trebuie să iei ceea ce poţi avea, după cum a spus şi struţul încercând să reguleze o raţă.

— Pogoară mântuire asupra noastră, Doamne! oftează Comisarul, desfăcându-şi larg braţele a disperare.

— Nu mişcă nimeni! urlă Gregor pe un ton ţipător. Banii sau viaţa!

— Se antrenează pentru când om ajunge la aur, îi explică Porta Comisarului.

Aşa beţi cum suntem, ne dăm seama că se-apropie furtuna. Una din temutele furtuni din munţi, care într-o clipă transformă totul într-un iad tumultuos de zăpadă, cu viscole destul de puternice pentru a răsturna un camion de douăzeci de tone şi a-l arunca peste creasta povârnişului ca pe o foaie de hârtie.

Ne vârâm în iglu şi ne ghemuim unul într-altul, pentru a ne feri de gerul năprasnic. Cârnaţi şi pulpe de berbec trec din mână-n mână şi, după o scurtă vorbărie în şoaptă, cădem într-un somn adânc. Numai pistoalele-mitralieră din jurul nostru stau mărturie că există un război.

Micuţul mormăie prin somn şi zâmbeşte precum mâţa care a furat peştişorul auriu.

Comisarul doarme cu căciula dată pe ceafa. Din când în când scoate sunete ciudate şi oftează în somn.

Cu un ţipăt, se ridică dintr-odată în capul oaselor şi se ia cu mâinile de cap. Îl simte ca pe o fiertură uriaşă sub presiune. Geme puternic în timp ce dă să se scoale pe-o parte şi simte că şira spinării îi trosneşte aidoma unei uşi atârnate în balamale ruginite. Nu-şi dă seama unde-l doare cel mai tare. E cuprins de suferinţă din creştet până-n tălpi. Bagă de seamă că beteşugul cel mare e la cap. E ca un cazan de terci făcut cu lapte stricat.

— Pogoară mântuire asupra noastră. Doamne! îngaimă şi cade gemând înapoi între noi.

— *Govno*[60], şuieră Ermolov, tanchistul, întorcându-i agasat spatele Comisarului, care murmură din nou, fără vlagă:

— Pogoară mântuire asupra noastră, Doamne!

— *Govno,* repetă mecanicul, furios.

— Nu mă dojeni prea tare, se smiorcăie Comisarul cu glas alunecos de beţiv. (Apoi îi aruncă lui Ermolov o căutătură cumplită.) Găoază! mârâie scandalizat că un mizerabil de

[60] „Rahat” în lb. rusă în orig. (n.tr.).

sergent îşi permite să spună „rahat” unui Comisar al Armatei, cea mai mare autoritate de la Cartierul General. Unde naiba se va ajunge dacă porcăria asta de război mai durează mult? N-a mai pomenit ca un subofiţer împuţit să-i arunce lui cuvântul „rahat”. Lui, un Comisar al Armatei! Cade pe spate şi se afundă, sforăind, într-un coşmar alcoolic.

Mă duc la „Maxim”
Unde-s fete ca-n vis...

cântă Porta prin somn.

E prea mult pentru Albert. Sare brusc în picioare şi se apucă să-l scuture vertiginos pe Porta.

— Ce dracu’ faci, măi latrină neagră? urlă Porta dând să-l pocnească. Frumosul său vis a fost întrerupt şi e plin de năbădăi.

— Cântai! scrâşneşte Albert furios, dispărând din nou sub foaia de cort şi înfundându-se între mine şi Gregor.

— Cântam? se holbează Porta. Dormeam, fir-ar să fie! Biblia ţi-a alterat creierul, pesemne, canibal tuciuriu.

— Gura! răcneşte Bătrânul din colţul lui. Culcarea! E un ordin!

Liniştea coboară din nou peste iglu, şi visăm cu toţii cum o să fie când ne vom îmbogăţi. Dar niciunul dintre noi n-a aflat vreodată.

Când ne trezim, e încă întuneric, şi în jur un iad orbitor de zăpadă. Cristalele de gheaţă se lovesc de noi ca nişte gloanţe, crestându-ne pielea până la sânge.

Micuţul începe să se certe furtunos cu caporalul Oscar Rovici, supranumit „Degerilă” pentru că tot timpul pare că moare de frig.

— Băi balegă de cămilă caucaziană, ţipă Micuţul enervat şi începe să-şi rotească ameninţător braţele.

— „Degerilă” se apleacă fulgerător şi abia reuşeşte să evite pumnul distrugător al Micuţului.

— Nu mişca, să te pot pocni! urlă Micuţul, năpustindu-se înainte ca un buldozer.

„Degerilă” trimite un bocanc de infanterie ţintuit cu fier în regiunea cea mai gingaşă a gleznei Micuţului.

Acesta sloboade un răget, pentru care l-ar invidia până şi regele animalelor, şi înşfacă piciorul rănit. O gravă greşeală tactică. Abia apucă să întrezărească masivul bocanc rusesc de infanterie înainte de a-l pocni în figură. Cu un ţipăt de durere, se prăbuşeşte pe spate, cu sângele curgându-i şiroaie din nas şi din gură. Acum îl apucă turbarea. Fulgerător, se face ghem, sare în sus şi zvâcneşte ca un arc deblocat. Cu forţa unui berbece, fruntea lui izbeşte figura lătăreaţă de mongol a lui „Degerilă”. Pe urmă se răsuceşte şi loveşte înapoi aidoma unui cal sălbatic.

Pentru o clipă, pare suspendat în aer. Amândouă cizmele sale numărul patruzeci şi nouă trosnesc în pieptul lui „Degerilă”, smulgându-i tot suflul din plămâni. Următoarea lovitură îl trimite înapoi cu câţiva metri şi începe să alunece peste buza văii. Îl vedem deja căzând cu totul, însă alunecarea lui periculoasă e oprită pe neaşteptate. Ofiţerul magistrat Stepanov apare de după colţul ruinelor cu braţele pline de cârnaţi prăjiţi şi carne de berbec şi i se pune-n cale.

Stepanov dă un răcnet în clipa în care picioarele-i fug de sub el şi cârnaţii cu carnea de berbec zboară prin aer.

Se ridică primul, ţinând Kalaşnikovul de ţeavă, pe cale să-i crape cu patul ţeasta lui „Degerilă”. Numai intervenţia rapidă a Comisarului îl scăpă de la moarte.

— Ajunge cu jocurile astea smintite, mârâie el. Amânaţi-le până după ce veţi ajunge social-democraţi suedezi!

Dar Stepanov, căruia i se spunea „Curvarul” de pe vremea când lucra la Brigada de moravuri din Moscova, e atât de furios încât sunt nevoiţi să-l lege de un copac până se mai linişteşte.

De-abia după-amiaza târziu ridicăm ancora. Avem necazuri cu câteva dintre vehicule, pentru că şoferii n-au fost în stare să-şi pornească motoarele în timpul nopţii. Şenileta, suntem nevoiţi s-o remorcăm cu T-34.

Noaptea, când ne oprim pentru câteva ore de răgaz, suntem complet istoviţi. Ne-am croit drum prin oceanul de

zăpadă. De câteva ori am fost cât pe ce să pierdem camioanele. Gheaţa de pe râuri s-a rupt numai pe jumătate sub roţile lor.

Bătrânul ne ameninţă cu automatul pentru a ne urni să construim un iglu. Dar, în cele din urmă, îl ridicăm şi ne îngrămădim înăuntru clănţănind. Ne revenim dintr-odată la viaţă. Porta scoate cărţile de joc; le amestecă şi le împarte cu degete îndemânatice.

— Ia zi, îl întreabă el pe „Curvar”, ce le faceţi voi ăştia din Moscova tipilor care violează când puneţi gheara pe ei?

— Îi expediem la Kolîma, spune fostul brigadier de moravuri, făcând o încercare stângace de-a palma asul de cupă, la adăpostul sporovăielii.

— Mai bine dă-l şi p-ăla, face Porta suav, întinzând mâna.

— Curios lucru! răspunde „Curvarul” clipind nevinovat.

— Da, al dracului de curios, tună Micuţul ameninţător. (Îşi scoate Naganul din carâmbul cizmei.) Vezi să nu păţeşti tu ceva curios, băieţaş. De pildă, să-ţi apară pe ici, pe colo câteva găuri în plus!

— Nu văd ce-i periculos în faptul că din când în când îţi mai iei şi pe gratis o ţâră de muiere! hohoteşte Micuţul ceva mai târziu, scărpinându-se la prohab. Dacă te saltă, n-ai decât să spui după aia că zdreanţa e o mincinoasă.

— Nu scapi atât de ieftin, frăţioare, face trist „Curvarul”. Brigada de moravuri e unsă cu toate alifiile. Fereşte-te de viol. Orice pitecantrop de sticlete îţi poate dovedi fără putinţă de tăgadă c-ai făcut-o. Găurile-s ca ţevile de tun. Armurierul îţi spune cu precizie ce-a trecut prin ele, şi până şi cel mai corupt judecător va lua în serios trebuşoara asta. Ştiu doar două cazuri în care nemernicul a scăpat basma curată. Era una Anna Petrovna care l-a acuzat pe-un amărât c-ar fi violat-o. Ei bine, ancheta a scos la iveală faptul că muierea fusese încălecată de nouă sute patruzeci şi şase de domni bine. Obişnuiau să ia legătura cu ea prin telefon. N-a fost prea isteţ din partea ei să facă asta, pentru că serviciul nostru de interceptare a convorbirilor telefonice nu scapă nicio şuetă. Am avut o discuţie serioasă cu ea şi a mărturisit totul. Violul era distracţia ei preferată. De fapt,

omul nu avea chef să împartă banii murdari cu ea. Amândoi au sfârşit la Kolîma!

— Parcă ziceai c-a ieşit basma curată, protestează „Degerilă” dezamăgit.

— Am spus c-a scăpat de acuzaţia de viol, răspunde „Curvarul”. A plecat în mină pentru c-avea bani murdari. După trei ani s-a sinucis cu un bloc de gheaţă.

— Şi care a fost celălalt caz? întreabă Porta, curios, greblând cu mâna potul. E pentru a patra oară când îi iese douăzeci şi unu.

— O târfă chinezoaică, zâmbeşte „Curvarul”, ridicându-şi cu degetele colţurile ochilor pentru a vedea noi cum arăta chinezoaica. Într-o zi, a descoperit că-i creşte burta îngrijorător de repede. S-a dus, aşadar, la ăla de la ajutorul social, unul din genul de tipi fătaţi de cloşcă, şi care a crezut fiecare cuvinţel pe care târâtura cu ochi teşiţi i l-a servit despre viol, pângărire şi alte alea. Aşa că, dacă japiţa aia galbenă ar fi găsit un purtător de mădular pe care să-l agaţe de pruncul ce urma să vină, ar fi umflat cu siguranţă o căciulă de bani de la ajutorul social. Am stat niţel de vorbă cu ea şi-am citit ce i-a spus caraliului pe care-i căşunase să-l facă tătic. Din fericire pentru el, experţii noştri ginecologi au fost în stare să demonstreze că tot ce susţinea raţa asta pechineză era apă de ploaie. Au expediat-o la Kolîma cu tot cu conţinut.

— Şi de individ ce s-a ales? se interesează Porta. Şi ăsta a aterizat la Kolîma?

— Nu, nu pentru asta, răspunde „Curvarul” cu părere de rău. A nimerit acolo pentru altă chestie, câţiva ani mai târziu. Sărbătorea ziua de-ntâi mai şi s-a matolit. În timpul pilelii, şi-a dat drumul la limbă faţă de-un tip care nu-i împărtăşea ideile. Socot că ştiţi ce vreau să spun? A fost săltat încă înainte să-i treacă mahmureala!

— Doamne, exclamă Micuţul copleşit. Crezi că ăi din brigăzile nemţeşti de moravuri sunt la fel de tari ca şi-ai voştri?

— Nu ştiu, face „Curvarul”, scoţând valetul – peste care Porta trânteşte prompt un as pentru alte douăzeci şi unu –

dar te asigur că nu le scapă mare lucru, şi ştiu că atunci când nu-i răzbel îşi fac vizite unul altuia şi se ţin reciproc la curent!

— În ce lume ticăloasă mai trăim şi noi! oftează Micuţul, coborând cărţile fără să-şi dea seama, astfel încât „Degerilă” apucă să le vadă.

— Douăşunu, chicoteşte Porta. A recepţionat pe loc semnalul de la „Degerilă”, cu care face pereche.

Micuţul rămâne fără grai. Se holbează la asul şi la cele două regine din faţa lui Porta cu o privire stupidă. El are doi valeţi şi-un popă. Dacă n-ar ti trăncănit atât despre Brigada de moravuri din Moscova ar fi putut licita de mult „douăzeci şi unu”. Dar e încă atât de surprins de ceea ce a aflat încât uită să se şi supere.

— Vrei să-mi spui, face el, aplecându-se peste masă, că voi, galonaţii din Moravuri, puteţi dibui dacă eu am pus-o capră pe-o muiere? Îmi pare ca o poveste ţicnită!

— Mă rog, e oricum un lucru bătut pe muchie, spune „Curvarul”, aşezând un popă la locul lui. Şi sentinţa-i de treizeci de ani. După douăzeci de ani, ai ocazia să te muţi într-un lagăr de muncă. A, şi dacă ţii morţiş să violezi, nu uita că majoritatea indivizilor cu pricina sunt expediaţi în închisoarea Piopre de pe râul Tomsk. Am fost o dată pe-acolo într-o misiune de escortă cu doi maimuţoi care nu comiseseră viol, dar aveau câteva „lebede” care cutreierau Nevski Prospekt[61] pentru ei. Din această pricină au fost potcoviţi cu douăşcinci de ani. Tot drumul au fost amândoi veseli nevoie mare, făcând planuri de viitor şi alte alea. Dar ar fi trebuit să le vedeţi moacele când am trecut creasta dealurilor şi-am dat cu ochii de locul spre care se îndreptau, pe malul opus al râului. Mai era cale lungă, dar la vederea lui aveai senzaţia pe care ţi-o dă un pumn crâncen trântit în mijlocul feţei. Eram trei care-i escortam. Ştiind că nu le umblă prin cap decât gândul s-o şteargă cât mai departe de noi cu putinţă, i-am ţinut şi mai strâns de lanţuri. „Proprietarii de lebede” tocmai realizaseră ce înseamnă douăşcinci de ani.

[61] Important bulevard din Moscova (n.tr.).

— Maică Precistă din Kazan, că mult mai e, intervine Porta gânditor. (Îşi mângâie bărbia, chibzuind.) Doamne fereşte, lungă vreme!

— Taci din gură, pentru Dumnezeu, mormăie Micuţul. Asta l-ar doborî şi pe cel mai al dracului maimuţoi din câţi există. Douăşcinci de ani! Doar pentru că pui la treabă nişte fuste ca să-ţi poţi unge niţel mai mult unt pe felia de pâine. Şi bănuiesc că după aia mai şezi alţi douăşcinci de ani la păstrare într-un lagăr de reabilitare.

— Fii sigur, încuviinţează „Curvarul”. N-am auzit de niciunul că s-ar fi întors direct acăsică după ce şi-a ispăşit pedeapsa, chit că era închisoare sau lagăr de muncă. Întotdeauna te mai aşteaptă şi câte-o surpriză la „desert”. Oricum, i se zice „expulzare în Siberia”.

— Sfinte Sisoe, geme Micuţul, ducându-şi mâna la cap, în aşa fel încât „Degerilă” să-i poată vedea din nou toate cărţile. Mai bine ai plăti cu bani-gheaţă pentru asta, şi-ai primi şi-o chitanţă. Cincizeci de ani pentru o zdreanţă. Pe toţi dracii, nu! O să intru într-o mănăstire!

— Pun rămăşag că în ocna de la Tomsk sunt o mulţime de prăpădiţi din ăia obsedaţi de jucările muiereşti care-şi blestemă zilele că nu s-au născut fără podoabe trupeşti, e de părere Porta, licitând triumfător „douăzeci şi unu” pentru a douăsprezecea oară.

Nu trebuie să fii într-un război mai mult de cinci minute pentru a înţelege cât de stupid e totul. Cu siguranţă, există şi altă cale de a rezolva lucrurile!

Porta către Micuţul
la periferia unui oraş rusesc în flăcări

Marea şi răcoroasa biserică vuia de vocile oamenilor cufundaţi în rugăciune. Se rugau cu glas tare pentru lucrurile pentru care le era permis să se roage; dar în adâncul inimii se rugau pentru pace. Pentru sfârşitul războiului, acest iad pe pământ; nicicând să nu mai vadă soldaţi sau tancuri; nicicând să nu mai aibă de-a face cu obuze şi bombe incendiare. Se rugau ca omul în uniforma cenuşie a *Partidului să se numere printre morţi la următorul raid aerian. În rugăciunile lor îşi ascundeau dorinţa de a le fi dat să-i vadă cât mai curând pe soldaţii englezi şi americani.*

Dintr-odată, murmurul rugăciunilor încetă. În ochii enoriaşilor licări panica.

Preotul îngenuncheat se ridică şi privi înspăimântat spre uşa închisă; auzea tropăitul apăsat al cizmelor şi cântecul metalic şi brutal:

Wir werden weiter marschieren,
wenn alles în Scherben fällt,
denn heute gehört uns Deutschland
und morgen die ganze Welt![62]

— SS-ul! făcu preotul în şoaptă, şi-şi lăsă mâinile împreunate de-a lungul corpului.

Totul se afla deja în ruine. Berlinul era un munte de moloz. Stuttgartul mistuit de flăcări. Hamburgul redus la un

[62] „Vom mărşălui tot înainte/ De-o fi ca totul să se facă fărâme/ pentru ca astăzi Germania ne aparţine/ şi mâine, lumea-ntreagă a noastră va fi” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

peisaj lunar. Leipzigul un infern de foc. Breslau lupta până la ultimul om şi până la ultimul glonţ. La Köln, ruinele catedralei se înălţau deasupra caselor năruite, dar garda Führerului mărşăluia încontinuu, sfărâmând ruinele sub tălpile ţintuite ale cizmelor.

PUNTEA

Sania blindată a Comisarului se află în fruntea coloanei. E firesc, de vreme ce el e singurul care ştie drumul către locul unde e ascuns aurul.

Cărarea îngustă şi şerpuită devine din ce în ce mai abruptă. Cu cât urcăm mai sus, cu atât moralul nostru coboară.

Din când în când, tancurile alunecă înapoi, riscând să treacă de buza văii şi să se prăbuşească în hău. Privind în jos, ai senzaţia că te afli pe muchia unui cazan cu apă clocotită. Zăpada viscolită ţâşneşte din el asemenea jeturilor dintr-un gheizer. Numai conductorii rămân în vehicule. Noi ceilalţi ne punem papuci siberieni pentru zăpadă şi ne ţinem pe partea interioară a cărării, lipiţi de peretele de stâncă, astfel încât riscul de fi aruncat peste margine de către o pală violentă de vânt să fie mai mic. Ajunşi dincolo de nivelul copacilor, unde vânturile eterne au întărit zăpada, ne punem schiuri scurte.

Acum tancurile şi săniile cu motor îşi măresc viteza şi ne e greu să ţinem pasul cu ele.

Pantherul lui Porta intră cu o viteză ameţitoare într-o curbă pe muchie de cuţit, alunecă lateral şi se loveşte trosnind de coasta muntelui. Pe cărarea îngheţată face o răsucire de trei sute şaizeci de grade, alunecă înapoi şi coboară vertiginos spre noi, împroşcând de jur-împrejur cu gheaţă şi zăpadă îngheţată. Ne aruncăm în lături care încotro pentru a nu fi striviţi de monstrul de patruzeci şi cinci de tone.

T-34 din coadă tocmai trece prin curba extrem de strânsă, când Pantherul se năpusteşte asupra lui învăluit

într-un uriaş nor de zăpadă.

— Sfântă Născătoare! ţipă Albert, îngrozit.

— Întoarce maşina, cretinărie neagră! zbiară Barcelona cu disperare, dar Albert e complet paralizat. Se holbează cu ochii cât cepele la moartea care năvăleşte urlând asupra lui.

Printr-un salt spectaculos, Bătrânul se aruncă pe T-34, dar, înainte ca el să apuce să coboare prin turelă, Pantherul a şi sosit. Oţel se izbeşte de oţel şi ambele tancuri se precipită pe panta alunecoasă.

Printr-o minune, Albert reuşeşte să imprime şenilelor o mişcare inversă, aşa încât T-34 se freacă de perete şi se opreşte din goana nebunească. În ce fel, e un mister. Pantherul cabrează, căţărându-se pe jumătate peste T-34. Prin zornăitul oţelului, distingem invocările disperate ale lui Albert către Dumnezeu. Bătrânul îşi repede de două ori palma peste faţa tuciuriului. Albert încetează să mai zbiere şi zâmbeşte prosteşte.

— Niciun om nu rezistă la aşa ceva, se tânguie el amărât, după care se aşază afara în zăpadă, holbându-se la abisul de dedesubt.

— Tacă-ţi fleanca-aia neagră! exclamă Bătrânul furios. Marş înapoi în căruţa ta ca s-o putem lua din loc.

— Ba nu vreau, protestează Albert, cenuşiu la faţă. Nu mă mai interesează niciun fel de aur! Mă mulţumesc să rămân un sărman Obergefreiter de culoare în Armata germană, da, da. La ce-mi mai foloseşte o spinare de aur, omule, dacă zac zdrobit în carul meu pe fundul vreunei văgăuni?

— Ţi-am poruncit să taci, spumegă Bătrânul, îndreptându-şi automatul spre Albert. Sus cu tine!

Smiorcăindu-se încetişor. Albert se strecoară prin trapă şi-o trânteşte în urma lui.

Se iscă o controversă înfocată, care dintre noi să meargă lângă conductori în vehicule. Refuzăm cu toţii, şi atunci Porta organizează o grevă a şoferilor. Nu vor să conducă fără câte un observator în fiecare vehicul.

E greu de spus cine zbiară mai tare, Bătrânul sau

Comisarul. Dar, cum e obiceiul, cei mai slabi se dau bătuţi. Resemnat şi înjurând pe-nfundate, mă caţăr lângă Porta şi mă strecor printre aparate.

— Arăţi ca amicul meu Rodeck în ziua în care l-au săltat să-l vâre la bulău treizeci de ani, rânjeşte el.

— Nu-l ştiu pe amicul tău, îi răspund în doi peri.

— Era un ins de treabă, continuă Porta vesel. I se zicea hoţ de maşini pentru că fura maşini. Dar în realitate era vopsitor, şi era atât de dibaci încât într-o oră şi unşpe minute fix îţi revopsea orice fel de maşină. De obicei, îi mai rămânea niţică vopsea, astfel încât proprietarul maşinii împreună cu familia puteau adulmeca o săptămână întreagă până le ieşea nasul pe dincolo. A trăit liber şi fericit în tovărăşia vopselelor şi a pompelor sale până într-o dimineaţă de miercuri, între orele trei şi cinci. Soneria de la uşă a sunat atunci atât de insistent şi atât de tare încât ai fi zis că-i Scaraoţchi care a venit să culeagă un suflet rătăcit.

„Cine dracu-i acolo?” zbieră Rodeck de pe partea dinăuntru a uşii. Niţel cam oţărât că a fost trezit la o oră nu prea ortodoxă.

„De trei ori, ghici”, cârâi o voce din prag. Imediat uşa zbură în ţăndări peste el şi două boruri trase pe ochi cerură să-i vadă încheieturile mâinilor. Cătuşele făcură „clic”, şi se trezi în bluza de pijama cu manşete de oţel.

Aşa că dus a fost, cu oalele lui cu vopsea cu tot, şi nimeni nu l-a mai văzut de-atunci.

Drumul începe să fie mai practicabil şi cu toţii reintrăm în vehicule. Înainte de a străbate trecătoarea. Comisarul ne ordonă să legăm maşinile între ele cu cabluri duble de remorcare. Cărarea va deveni atât de abruptă încât există pericolul ca vehiculele să se răstoarne. Unghiul lor teoretic de înclinare l-am depăşit de mult. Noul T-34 condus de Albert se află în frunte. E tancul cel mai dotat, poate urca pe şenilele sale incredibil de late asemenea unei capre negre, şi Albert ştie cum să-l conducă: e nevoie însă să-i dăm cantităţi apreciabile de trăscău pentru a-l face să uite de frica sa continuă de moarte. După ce bagă în el o jumătate de butelcă de vodcă se simte stăpânul lumii. Doar

Porta îl întrece într-ale şoferiei.

— Ia-o uşurel, cur-negru, să nu depăşeşti marginea! Îl previne Porta din turela Pantherului. Să nu-ţi închipui că lada aia rusească se poate căţăra pe stânci netede.

Albert îi face binecunoscutul semn obscen.

Cablurile de remorcare plesnesc de două ori ca şi cum ar fi din lână, şi Panzerul alunecă înapoi înspre abisul ameţitor.

— Nu luăm şi noi o pauză? spune Barcelona, epuizat. Pe toţi dracii, e-o beznă de-ţi poţi vârî degetele în ochi!

— O pauză? Aici? La trei după-amiaza? exclamă Bătrânul furios. Te-ai ţicnit, pesemne!

Comisarul ne ordonă să ne legăm unul de altul cu frânghiile de alpinism, în aşa fel încât să nu se rătăcească vreunul în iadul urlător de zăpadă.

— Nu pot să merg mai departe, geme Gregor. Păstraţi voi partea mea de aur! Dacă asta ar fi fost o treabă legală, ar fi trebuit să se bată o nouă medalie pentru ea. O meritătm cu prisosinţă.

— Şi dacă dă greş, râde Micuţul răguşit – scuturându-şi bucăţi de gheaţa de pe umeri –, o să ne pună fiecăruia în cârcă câte o sută douăş' de ani de pârnaie, cu şansa de a ieşi pentru bună purtare după optzeci, când vom fi uitat cu totul ce va să zică o ţâţă de muiere.

— Tacă-ţi fleanca! scrâşneşte Bătrânul prost dispus. Rămâneţi aici, porunceşte el scurt, dezlegându-se din frânghia de siguranţă. Eu o iau niţel înainte să arunc o privire. Să nu-mi zburaţi scăfârlia când m-oi întoarce!

Cu binoclul bălăbănindu-i-se pe piept, porneşte să se caţere, şi în câteva secunde zăpada viscolită îl ascunde privirilor noastre.

— E atât de prudent încât se şterge la cur cu o oră înainte de a merge la căcăstoare, boscorodeşte Porta ţâfnos, muşcând zdravăn dintr-o halcă de carne afumată şi clătind-o cu o duşcă de vodcă. Ivan Căcăcilă n-are nicio şansă să se dea la noi. Nemernici din ăştia foarte prudenţi de teapa Bătrânului sunt vinovaţi că se tărăgăneză efortul de război. Dac-ar fi după mine, am da buzna după aurul

unchiului Iosif cât de repede ne-ar ţine şenilele! Vecinii ar şterge-o cât ai clipi, că doar n-or fi atât de scrântiţi să stea să-şi oblojească mădularele degerate în aşteptarea noastră.

— Cât e de frig? întreabă Gregor, înfiorat.

— *Je ne sais pas, mon ami*[63], răspunde Legionarul deznădăjduit, lovindu-se cu mâinile peste corp. Dar niciodată n-am mai trecut prin aşa ceva.

— 48 minus, raportează Heide cu aroganţă.

— Nu eşti în toate minţile, protestează Micuţul, ţopăind pe loc şi agitându-şi braţele. Poate vrei să spui minus 148, cel puţin! Deştele mele au ajuns nişte ţurţuri în cizmele astea îmblănite şi sângele meu cred c-a devenit o parte din Oceanul Arctic!

— O, nu! geme Barcelona, înlăturându-şi ţurţurii de pe faţă. Nu merită. Cine naiba şi-ar fi închipuit c-ar putea fi atât de frig?

— Împachetaţi-vă cu hârtie! ordonă Comisarul, aruncându-ne câteva legături de ziare vechi. Mai întâi frecaţi-vă peste tot cu zăpadă, apoi înveliţi-vă într-un strat de ziare!

— Pesemne că nici ţie nu-ţi mai merge bine la scufiţă, ţipă Micuţul. Să ne dezbrăcăm la minus 148 de grade? O să îngheţăm tun, ca nişte copaci!

— Aşteaptă numai să se facă frig cu adevărat, râde Comisarul. Ăsta nu-i decât începutul.

— Dacă se face şi mai frig, atunci partea mea de aur îşi pierde valoarea, declară Micuţul, clănţănind din dinţi, în timp ce-şi înfăşoară câteva exemplare din „Pravda” în jurul burţii.

— Nu, nu aşa, îl previne „Curvarul”. Întâi te freci cu zăpadă. Nu-i chiar atât de rău pe cât crezi. Freacă-ţi picioarele şi tălpile până ce le simţi dogorind!

— O, Doamne! se tânguie Gregor, frecându-se cu zăpadă pe corpul despuiat. Ce mai excursie e şi asta. Şi când te gândeşti c-o facem de bunăvoie.

— Da, nu-i cazul să mergi la medicii ăia psihopaţi[64] ca să-

[63] „Nu ştiu, prietene” în lb. franceză, în orig. (n.tr.).

[64] Micuţul vrea să spună „psihiatri” (n.tr.).

ţi spună că eşti un dobitoc de mare clasă, spumegă Micuţul, opintindu-se în combinezonul său îmblănit şi îngheţat.

— Pe toţi dracii, cine ar fi bănuit că se poate face atât de frig undeva pe pământ, gâfâie Porta, vârându-şi în sân o ediţie specială a ziarului „Izvestia”. Eu m-am lecuit pentru tot restul vieţii de sporturi de iarnă!

— Nu ştiu, zău, mai oameni, dacă aurul ăla afurisit merită atâta bătaie de cap! bâlbâie Albert. Ascultaţi ce vă spun eu, să ne-ntoarcem înainte ca noua Eră Glaciară să ne-nghită.

— Eu nu renunţ la aurul meu, ţipă Porta, Chiar de-ar fi să mă rostogolesc de unul singur pe boaşe prin zăpadă şi gheaţă până la locul în care zace ascuns, tot aş face-o. Dar dacă voi vreţi să vă trăiţi mai departe măruntele voastre vieţi în sărăcie şi mizerie, atunci ieşiţi acum din rând, cât încă nu v-a înghiţit Era Glaciară.

Bătrânul revine învineţit de frig.

— De ce naiba nu m-ai luat cu tine? întreabă Comisarul, ungându-l pe faţă cu alifie contra degerăturilor. Niciodată să nu mai faci una ca asta! Habar n-ai cât de uşor te poţi pierde. Nu te poţi bizui pe compas. Munţii dereglează acul magnetic.

— Dă-mi să beau, face Bătrânul brusc, întinzând mâna după bidonul lui Porta. Cunoşti zona asta? se întoarce el către Comisar.

— Nu, pe-aici n-am mai fost. Dar prin trecătoare mergem vreo patru sute de kilometri mai puţin. Se spune că din octombrie până la sfârşitul lui mai e imposibil de trecut. Am ales drumul ăsta pentru mai multă siguranţă. Nimănui nu i-ar trece prin cap că cineva ar putea încerca să se-aventureze pe aici în vreme de iarnă.

— Pe dracu’, blestemă Bătrânul. Hai s-o luăm din loc. Trebuie să pătrundem prin trecătoarea aia cât mai repede. Se apropie o furtună. De partea cealaltă e un fort vechi, o mănăstire, sau ceva unde-am putea să ne aciuim peste noapte şi să facem plinul.

Când ajungem la jumătatea trecătorii, una din şenilete derapează de pe cărare şi suntem nevoiţi s-o dezgropăm din troienele de zăpadă.

Porta vrea să-i facă vânt peste margine şi-şi îndreaptă Pantherul într-acolo, dar Comisarul se opune vehement. Nu ne putem descurca fără camion, dacă va fi să ne întoarcem cu aurul.

Apoi se împotmoleşte T-34 cel vechi. Plângem de furie şi disperare şi suntem pe cale de a ne da bătuţi. În cele din urmă, reuşim să aducem T-34 cel nou într-o poziţie din care să-l poată scoate din zăpadă pe fratele lui mai în vârstă. Cablurile de remorcare pârâie şi cântă.

— Înapoi, ţipă alarmat „Degerilă”. Aruncându-se în dosul unui troian de zăpadă.

— Vine careva? întreabă Micuţul, dezorientat, holbându-se de după un copac mare.

Cablul plesneşte cu un trosnet şuierător şi bucăţi din el zboară pe lângă capul Micuţului. Numai câţiva centimetri mai la stânga, şi ar fi fost decapitat. O furie turbată pune stăpânire pe el. Cu o lopată în mână, se năpusteşte înspre T-34, din care răsare deasupra turelei figura crâncenă a lui Albert.

Fulgerător, Albert trânteşte trapa şi-o zăvorăşte din interior. Micuţul repede lopata în trapa închisă, înnebunit de furie.

— Ieşi de-acolo, canibal negru, să te omor! răcneşte el ca un apucat.

— Pocniţi-l, să se liniştească! strigă Bătrânul. Dar niciunul dintre noi nu îndrăzneşte să se apropie de el când e în halul ăsta. Un urs grizzly turbat e un mieluşel în comparaţie cu Micuţul.

— Ieşi, maimuţă jegoasă, zbiară el, trăgând şnurul unei grenade şi învârtind-o deasupra capului.

— Drace! Azvârle-o! îl previne Porta din turela Pantherului.

— Atunci, na! urlă Micuţul, aruncând grenada înspre Porta, care se vâră la adăpost în burta tancului cu iuţeala unei nevăstuici.

Grenada loveşte muchia de sus a trapei turelei, dar antena o face să-şi schimbe direcţia şi explodează cu un plesnet sec.

— Să mă ia dracu' dacă mai stau să înghit aşa ceva, ocărăşte Bătrânul. Înşfacă iute Kalaşnikovul de ţeavă, îl răsuceşte deasupra capului, prăvălindu-l cu o bufnitură surdă în ceafa Micuţului. Cu un geamăt prelung şi răguşit, uriaşul se lungeşte în zăpadă. Braţele şi picioarele îi zvâcnesc de câteva ori, apoi rămâne nemişcat.

— Împuşcă-l, spumegă Albert din interiorul tancului, împuşcă-l pe descreieratul ăla!

— Unde l-ai găsit? întreabă Comisarul, clătinând uluit din cap. Ăsta ar trebui ţinut într-o cămaşă de forţă pentru tot restul zilelor!

— Legaţi-l! porunceşte Bătrânul, scrâşnind din dinţi. Când şi-o reveni, o să fie mai rău decât o tonă de obuze. Legaţi-l de ţeava tunului. Nici măcar el nu-l va putea rupe.

— Ce l-a găsit? întreabă Porta, scoţându-şi din nou precaut capul prin trapa turelei.

— A fost cât pe ce să-şi piardă scufiţa când a plesnit cablul, explică Gregor râzând. Îşi închipuie că Albert ar fi făcut-o intenţionat, fiindcă ceva mai devreme se luaseră la harţă pentru nişte budincă neagră.

— Am spus-o întotdeauna, hotărăşte Porta. Băiatul ăsta e prea sensibil.

Târziu în noapte reuşim să străbatem trecătoarea, şi ajungem dincolo patinând şi legănându-ne. Înaintea noastră se ridică uriaşul fort, sumbru şi ameninţător. E clădit din blocuri imense de piatră, aşezate unul peste celălalt fără nici un fel de mortar. Dacă s-ar fi folosit şi mortar, acesta s-ar fi fărâmiţat de-o veşnicie. Gerul muşcase adânc din colţurile blocurilor de piatră.

— Asta zic şi eu blocuri de construcţie, exclamă Heide, impresionat o dată cu adevărat. Oare cum au reuşit să le aşeze unul peste altul?

— Cu sclavi, răspunde „Curvarul", de parcă ar fi lucrul cel mai firesc din lume. Aici, în Rusia, n-am dus niciodată lipsă de aşa ceva. Sunt devotaţi şi eficienţi şi sunt destui. Oamenii pot fi determinaţi să facă orice dacă ştii cum să-i croieşti cu biciul sau să-i crestezi niţel cu un cuţit căzăcesc.

— Întotdeauna am fost un mare admirator al principiilor

voastre umanitare, îi aruncă Porta sarcastic.

Bătrânul vrea să facem plinul înainte de a ne odihni, dar e nevoit să se lase păgubaş în faţa protestelor noastre sălbatice.

„Degerilă” şi Gregor aprind un foc uriaş în sala principală.

— Pe-aici pute a mort, spune Barcelona, adulmecând aerul.

— La naiba cu asta, şuieră Comisarul. Morţii nu-s periculoşi!

— Eşti un ins atât de spurcat, încât îmi vine să scuip când te văd, urlă Micuţul furios. Dă să-l altoiască pe Heide cu pistolul-mitralieră.

— Încetaţi odată cu ciorovăiala asta nesfârşită, strigă Bătrânul. Acum vreau linişte. Încă o vorbă, şi veţi intra în serviciu de santinelă.

— Rahatul ăla de nazist arată de parcă merge la înmormântare, rage Micuţul, îndreptând automatul înspre Heide. Las că-i arăt eu!

— Taci din gură şi vino-ncoace. Hai să-i aşternem un joc de-a banca idiotului, propune Porta, amestecând cărţile. Câţi sunteţi? întreabă el, privind în jur.

— Eu unul sunt mult prea istovit, geme Barcelona, lăsându-se greoi pe podeaua din pământ bătătorit.

— Pentru două lucruri, un bărbat nu-i niciodată prea obosit, spune Porta, tăind cărţile. Pentru jocuri de noroc şi pentru cordeală. Vă pot spune o poveste despre ce li se poate întâmpla indivizilor care-şi închipuie că sunt prea obosiţi ca să mai reguleze.

Mult-prea-binecunoscutul Wachtmeister Alois Fresa de la „Alex” Station a fost transferat vremelnic, în duminica dinaintea Paştelui, în sectorul „civililor”. A îmbrăcat costumul vărgat şi şi-a tras o freză africană – ăsta-i simptom tipic al paranoiei. Mai apoi şi-a făcut rost de nişte tocuri de pistol din piele galbenă în care-a vârât vreo câteva P-38. P-asta o prinsese din filmele cu tipi duri. Fireşte că i-a lăsat cu gura căscată pe toţi gorobeţii. A dat de înţeles cum c-ar fi de la Gestapo, dar asta era vrăjeală. De fapt el făcea parte din brigada contra hoţilor de

biciclete.

După toate astea, se isprăvi ziua lui norocoasă. Dădu peste trei gherţoi care ieşeau din Kommerzbank de pe Hohenzollern Damm, fiecare cu câte o traistă de bani la subsuoară, şi îi culcă la pământ cu artileria sa de mână. Vestea acestei băi de sânge se răspândi în tot Berlinul şi în curând femeile începură să-l copleşească pe Alois. Azi aşa, mâine aşa, până când pricepu că e mai mult decât poate face faţă, şi atunci ar fi vrut să se ducă toate dracului şi să-l lase în pace. Aşa că iată-l într-o seară târziu, şezând la „Caraliul borfaş" cu capul pe masă, regulat, făcut ţăndări. Numa' ce-apăru o puicuţă pavoazată din sectorul Rathaus, legănându-se pe tocurile ca nişte catalige, care-ncepu să-l atingă ca să i se scoale.

„Ce-ai zice tu să-mi arăţi cealaltă armă? şopti ea cu o pasiune drăcească. Am auzit o mulţime de lucruri despre tine! Ştiai că arăţi aşa cum şi-a dorit întotdeauna Clark Gable?" Apoi îl atinse ceva mai mult; îşi strecură înăuntru un deget lung cu o unghie pictată, apucându-se să lucreze direct cu Gogu ăla cu guler rabatabil. Dar Goguţu' nu mai voia. Era atât de bleg şi de zbârcit ca al unui eunuc de nouăzeci de ani.

„Cară-te! se zborşi Alois la ea, dându-i un brânci. Dac-ar fi fost să mi se aprindă călcâiele după tine, ar fi trebuit să arăţi cu totul altfel!"

„Şi mai zici că tu eşti tipul care-a spart gura târgului, ţipă ea. N-ai nici măcar par pe boaşe! Nu scapi tu aşa ieftin, bătându-ţi joc de mine!" Şi, înainte ca cineva să bage de seamă ce are ea de gând, numai ce-o vezi cu câte-un P-38 în fiecare mână. I le subtilizase uşurel din tocurile de la subsuori. Le despiedică tacticoasă cu deştele mari, aşa cum făceau cowboys când intrau în câte-o bancă pentru a regla conturile.

„Doamne! Nu! urlă el, ţinându-şi mâinile în faţă". Dar la ce-i folosea?

Barmanul cel olog se înecă cu dantura. Încercase să zbiere „Heil Hitler!" şi să bea în acelaşi timp.

„Înţelege-mă! Te implor, iubito! Sunt prea obosit!"

bălmăji nenorocitul. Dar pică de pe scaunul barului şi, până să ajungă jos, era deja mort de-o veşnicie.

Barmanul încercă să strige, dar nu-i ieşi din gură decât un sunet ca al unui leu de mare astmatic.

Aşa că vedeţi bine ce i se poate întâmpla unui individ care-i prea ostenit să mai reguleze! Mai mizează careva? întreabă Porta, privind din nou în jur.

— Douăzeci! strigă Gregor, trântind mărcile pe masa improvizată.

Dar în curând jocul se stinge. Suntem mult prea epuizaţi şi nici nu ne mai pasă dacă pierdem sau câştigăm. Ultimii rămân în joc Porta şi „Degerilă”. Pe urmă o lasă şi ei baltă.

Micuţul nici n-apucă să pună bine capul jos, că izbucneşte într-un hohot de râs. E unul dintre fericiţii care sunt în stare să râdă ore întregi la o glumă de-a lor. Râsul său nestăpânit ne cuprinde şi pe noi. În curând întreaga încăpere e scuturată de râs.

Comisarul nechează, şi lacrimile-i curg pe obraz. De câte ori ne uităm la Micuţul, cu melonul său cenuşiu-deschis pe-o sprânceană, ne umflă din nou râsul. Pur şi simplu nu ne putem opri. Singura mutră serioasă e a lui Heide. Fiecare hohot de râs pare să-i îngheţe faţa într-o mască şi mai rigidă de severitate.

În cele din urmă, adormim epuizaţi. Dintr-odată, Micuţul e din nou lângă noi. Stă aplecat asupra Bătrânului cu picioarele răscrăcărate, împungându-l cu pistolul-mitralieră.

— Ce dracu’ s-a mai întâmplat? bombăne Bătrânul.

— Eşti arestat! face Micuţul, cu o expresie de poliţist militar pe chip.

— Arestat? Nu eşti în toate minţile? şuieră Bătrânul, furios că a fost smuls din lumea viselor. Ce naiba baţi câmpii? Încă n-ai aflat că sunt comandantul tău de pluton?

— Tocmai d-aia, mormăie sumbru Micuţul. În numele meu, al lui Adolf şi-al norodului nemţesc eşti arestat. Ai ridicat ilegal mâna asupra unui subordonat!

— Hai că acuma le-am auzit pe toate! protestează sec Bătrânul.

— Nu-ţi ajută la nimic să negi, Oberfeldwebel Beier, face

Micuţul, cu aerul sever al unui interogator. M-ai lovit sau nu cu patul unui automat în deblă? Vezi? O să te-mpuşc pentru asta! Nu mai suport.

— E nebun de legat, şopteşte „Degerilă”. Se furişează înspre Micuţul, care a coborât piedica de siguranţă a armei şi al cărui deget cabrează deja periculos pe trăgaci.

Bătrânul rămâne paralizat, holbându-se la el.

„Degerilă” se aruncă înainte, înfigându-şi trei degete ţepene în plexul Micuţului. Aerul iese din plămânii uriaşului cu o forţă explozivă. Se frânge de mijloc.

Legionarul îşi ridică braţul şi repede muchia palmei cu toată forţa în ceafa Micuţului. Acesta se prăbuşeşte fără cunoştinţă.

— Ce dracu’ l-a apucat? îngaimă Bătrânul, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Nu e prima oară când îl pun la pământ cu o lovitură de pat. Încep să mă satur de idiotul ăsta.

— *Bien sur,* e beat turtă, spuse Legionarul. Asta-i hiba. Se vede pe el.

Comisarul se apucă să-i răscolească frenetic calabalâcul. Scoate la iveală două sticle goale de „Stalicinaia”.

— Am zis eu că-i trotilat, face el, azvârlind dezgustat sticlele. Porcul a dat pe gât doi litri de vodcă!

— Să-l omorâm! propune „Curvarul”, de îndată ce descoperă că în sticle n-a mai rămas un strop.

— O ciomăgeală, asta i-ar trebui, face Legionarul. O cravaşare zdravănă cu centurile noastre l-ar face să chibzuiască de două ori!

— Degeaba, răspunde Porta, clătinând din cap. În el zac doi oameni. Când e beat, e cu totul iresponsabil; apoi, când se trezeşte, nu-şi poate aminti nimic din ce-a făcut ăl beat în timpul crizei. Când e treaz, e destul de zdravăn.

— Atunci trebuie să fim cu băgare de seamă să nu se mai îmbete, spune „Degerilă”. E un pericol pentru toţi cei din jur.

— Asta nu-i nimic faţă de cum e atunci când refuzi să-i faci pe plac, râde Porta, din inimă.

Nu ştiu cât timp am dormit până în clipa în care ceilalţi

mă trezesc. Îmi apuc tăcut pistolul-mitralieră şi trag cu urechea în întuneric.

Porta şade lângă mine şi e gata să urle. Pun mâna din reflex pe umărul lui, făcându-i semn să tacă. Acoperă instinctiv tăciunii focului cu un lighean mare de tablă. Încăperea e cufundată în beznă.

— Ce-i? şopteşte Bătrânul, neliniştit.

— Nu ştiu, răspund eu tot în şoaptă, cu mâinile încleştate pe automat. Ceva m-a trezit.

— Schiuri, mormăie Micuţul, care are un auz de viezure. Susţine că e-n stare să audă de la şapte leghe o muscă frecându-şi picioarele. Şi încă împotriva vântului.

— Eşti sigur? întreabă Comisarul cu voce şovăielnică. Nu cumva te-nşală vântul?

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! răspunde Micuţul. Eu şi pâlniile mele nu facem greşeli. Când ai fost sclav la Torgau, eşti în stare să auzi păduchii dansând tangou pe burta unei târfe chinezoaice din Shanghai.

— Schiuri, face gânditor Comisarul. Înseamnă că sunt pe urmele noastre. Dar cum dracu’ or fi dat de noi aici?

— Cu neputinţă! şopteşte „Degerilă”. Nu cred să ne caute pe noi. Trebuie să fie vorba de alţii. În Rusia sunt tot timpul anului vânători de capete.

— Oricum, fii sigur că n-au venit prin zăpada asta infernală doar de pură distracţie, spune „Curvarul”.

— Haidem afară! porunceşte Bătrânul, neliniştit. Aici suntem ca şobolanii în cursă.

Din nefericire, ninsoarea se opreşte. De după norii grăbiţi se iveşte o lună plină şi zăpada sclipeşte sub razele ei palide.

Ne înghesuim înfioraţi unii într-alţii, la adăpostul bolovanilor acoperiţi de ger, şi privim peste întinderile înzăpezite. Nu putem zări nimic, ci desluşim doar şuieratul vântului.

— Sfântă Marie! exclamă deodată Micuţul. Întreaga Armată Roşie vine spre noi!

Bătrânul îşi îndreaptă binoclul în direcţia arătată de Micuţul, dar nu zăreşte nimic.

— Încă mai eşti beat şi vezi cai verzi pe pereţi, scrâşneşte el furios!

— *Iob tvoie mati,* ţipă Comisarul. Siberieni! Vine încoace o companie întreagă.

În curând îi putem vedea cu toţii. Coboară vertiginos din munţi, pe schiuri, într-un şir lung.

Legionarul se instalează în spatele mitralierei grele MG 34, introduce banda, armează şi închide capacul cu un mic pocnet.

Eu îmi scot pistolul din tocul de la subsuoară, îl armez şi cobor cu grijă cocoşul pe butoiaş. E metoda cea mai bună pentru un Nagan.

— Ce dracu îţi închipui c-o să faci cu pârţâitoarea aia? întreabă „Curvarul" a lehamite. Îţi dai seama ce-or să ne facă indivizii de colo dac-or să pună gheara pe noi? Doare numai când te gândeşti. Nicicând nu vom mai vedea lumina zilei. Şi după ce vor isprăvi cu noi, nu vom mai fi în stare să ne târâm.

— Taci din gură, scrâşnesc eu, vârând pistolul la loc în toc. Pe mine n-or să mă înhaţe viu.

— Te-nşeli! Dacă ne vor, atunci ai lor o să fim. Oricât ai pocni tu cu pistolul ăla al tău. Pentru noi soarele a apus. Suntem nişte oameni morţi. Cred c-ar fi mai bine s-o iau la papuc în jos, înspre ei, să terminăm povestea.

— Aici să stai, ordonă Comisarul, cu o voce tăioasă ca un brici. Ai naibii să fim dacă ne vom da bătuţi doar pentru că o adunătură de caralii NKVD, cu ochii teşiţi, coboară dealul pe nişte doage de butoi!

— Nici eu nu mă las păgubaş, scuipă „Degerilă", pregătindu-şi Kalaşnikovul.

Gregor, vârâ un încărcător în mitraliera uşoară. Şi el alege calea armelor.

Legionarul vârâ un Nagan în carâmbul cizmei şi-şi scoate cuţitul său maur de luptă.

— La ce bun să ne apucăm să bubuim acum, măi oameni buni? oftează Albert deznădăjduit. Totuşi se încarcă şi el cu grenade de mână.

— Arăţi ca o movilă de budincă neagră lăsată în urmă

într-o latrină, rânjeşte Porta.

— Aşa mă şi simt, recunoaşte trist Albert.

— Să le servim o porţie în băsănău cu burlanul ăsta? întreabă Micuţul, setos de luptă. (Mânuieşte mortierul greu de parc-ar fi din carton.) Îi putem zburătăci pe rahaţi ca pe confetti când or ajunge pe fâşia aia îngustă.

— Probabil că iar ai citit fluturaşii noştri de propagandă, îl ocărăşte Porta furios. În munţii ăştia blestemaţi s-ar auzi de la un milion de kilometri. Şi mai apoi ne-am trezi cu cei din OGPU pe urmele noastre.

— *Niet mortira*[65]*.* avertizează conductorul de sanie, Ermolov, strângând mai bine la piept Kalaşnikovul încărcat cu gloanţe explozive, care fac ţăndări tot ce ating.

— E OGPU? întreabă Albert cu ochii cât cepele. Simplul gând la OGPU sau la Gestapo îl face să tremure ca frunza.

— Da’ cine-ai fi crezut? face Porta cu un hohot scurt. Îţi închipuiai cumva că-i o adunătură de cioroi din Armata Salvării în căutare de suflete rătăcite?

— Sssatana, blestemă Comisarul. Dintre toate patrulele care există, noi să ne lovim tocmai de siberienii din OGPU. Sssatana! repetă el, izbind cu pumnul în tamburul rotund al Kalaşnikovului.

— Ce mai contează dacă-s siberieni sau altceva? întreabă sec Bătrânul, care în timp ce vorbeşte nu slăbeşte din ochi şirul lung de schiori camuflaţi pentru zăpadă, coborând de pe panta opusă a muntelui.

— Al dracului de mult mai contează, mormăie Comisarul. Siberienii sunt cei mai iscusiţi vânători de capete din lume. Stau la pândă zi şi noapte, tot anul, fie pace, fie război. Cutreieră ţara de la Oceanul Polar până la Marea Neagră, de la munţii din China până în pădurile din Finlanda şi Polonia şi, Pentru fiecare cap pe care-l înhaţă, capătă câte un cadou.

Caporalul Dalin apare val-vârtej, cu răsuflarea tăiată pe cărăruia acoperită de gheaţă, se aruncă alături de Comisar şi pescuieşte din buzunar o ţigară şifonată. Trage cu lăcomie fumul în plămâni şi-l suflă uşor pe nări.

[65] „Fără mortiere” în lb. rusă în orig. (n.tr.).

— Igor mai e încă acolo, explică el, arătând către vârful muntelui. O companie întreagă de trupe speciale OGPU se îndreaptă spre locul ăla. Cărând şi-un tun de munte cu ţeavă scurtă. Igor bănuieşte că ne-ar fi luat urma.

Ţigara arde pe jumătate. O priveşte abătut.

— Tovarăşe! spune el, aruncându-i Comisarului o privire rugătoare şi scărpinându-se în cap pe sub căciula de blană. Hai mai bine să mergem acasă şi să lăsăm aurul acolo unde e! Un om care n-a ştiut ce-i bogăţia nici n-o să-i ducă dorul.

— Isprăveşte, javră râioasă! face Comisarul, furios. Nu există cale de întoarcere. Ia o gură de vodcă, poate c-o să-ţi topească laşitatea.

— Sus păpuşa, amice! (Micuţul îşi pune prieteneşte caraba pe umărul lui Dalin. Acesta arată ca o găină beteagă căreia i s-au luat ouăle.) Fruntea sus! O să fii bogat şi-o să-ţi poţi alege singur culoarea pereţilor casei tale.

— Oare avem o şansă cât de mică să scăpăm cu bine din povestea asta? întreabă Gregor deznădăjduit, ridicând privirea la munţii cu creste argintii.

— Nu sunt profet, mârâie Comisarul, iritai peste măsură, înainte de toate va trebui să trecem prin urechea aia de ac până nu se pun poteraşii pe pârâit la staţia lor de radio.

— Îi putem face ferfeniţă cât ai clipi, sare Porta cu gura, optimist ca de obicei. Avem două căruţe, P-IV, Pantherul şi sania blindată. Suntem o armată în toată regula. Ăia de colo n-au decât un tunuleţ băşinos de munte, şi cu siguranţă niciun obuz perforant. Nu vor reuşi decât să ne zgârie niţel vopseaua.

— Staţia radio, fir-ar să fie, staţia radio! strigă furios Comisarul. Încă înainte de a se stinge zgomotul primului nostru obuz îşi vor alarma baza şi ne vom trezi cu o întreagă divizie pe cap, susţinută de bombardiere de vânătoare! O să colcăie vânătorii de capete prin munţii ăştia ca muştele pe-un rahat cald.

— Cine zice să folosim tunurile? se răţoieşte Porta. O să ne apropiem frumos de ei cu trapele deschise ca să-şi închipuie că suntem de-ai lor. Pe urmă, când vom fi destul de aproape, ne punem pe ei cu Balalaicile şi cu Chitarele. Şi

s-a zis cu mongoloizii!

— *Niet,* face Comisarul, clătinând din cap cu părere de rău. Se vede de la o poştă că nu-i ştii pe vânătorii de capete. De îndată ce ne vor zări, va fi transmis prin radio un raport şi undeva se va găsi careva care să-şi închipuie cam cine am putea fi noi. În Rusia nu mişcă nimeni fără ca OGPU să fie la curent. Ce crezi că se va întâmpla când n-or să mai poată stabili legătura prin radio cu compania pe care vom fi lichidat-o? Ascultă-mă pe mine! Va sări totul în aer.

— Nu cumva crezi că ăştia ne caută pe noi? iscodeşte Bătrânul, şovăielnic. Atunci pe cine?

— Pe noi, categoric nu, răspunde Comisarul. E una din patrulele alea blestemate de adulmecare, care nu caută nimic anume, ci vânează pe oricine fără propusk[66] în regulă. Îşi împinge pe ceafă căciula de blană.

Ochii săi metalici încep dintr-odată să sclipească şiret.

— Cred c-am dibuit-o, spune el, după o lungă pauză. Un dezastru natural! Baza lor ar putea înghiţi una ca asta!

— Nu ţi se pare un dezastru suficient să fii zburătăcit spre veşnicie cu o ploaie de plumbi? face Porta râzând sec şi mângâindu-şi automatul.

— Desigur, dar în cazul nostru nu putem folosi un asemenea dezastru.

— Dacă vreţi să ascultaţi şi părerea mea, vă spun c-ar trebui s-o ştergem cât ne ţin picioarele, se smiorcăie Albert, cu o voce răguşită. Îşi trage mai bine pe faţă masca pentru zăpadă.

— Ce mimoze sunteţi şi voi! urlă Porta, capsat. Eu încerc să vă îmbogăţesc, aşa încât să-i faceţi pentru tot restul vieţii pa şi pusi Armatei ăsteia puturoase, şi voi vă tolăniţi pe plajă hârjonindu-vă cu târfe de lux. Când v-aţi apucat de-o treabă, atunci duceţi-o la bun sfârşit. *Paniemaiu?* Pământul e rotund şi dacă nu sunteţi isteţi riscaţi să căderi de pe el. N-aţi fi deloc inspiraţi să vă daţi bătuţi acum doar pentru că o gloată de indieni din tribul „Ciorapii împuţiţi” hoinăresc pe nişte doage de butoi. Hai să-i dăm bătaie. S-a făcut ziuă!

[66] *Propusk* – ordin de serviciu (n.tr.).

Und wenn die ganze Erde bebt,
und die Welt sich aus den Angeln hebt,
das kann doch einen Goldsucher nicht erschüttern!
Keine Angst, keine Angst, Rosemarie...[67]

fredonează Micuţul dus pe gânduri, bătând cu degetele darabana pe Kalaşnikov.

— Am putea-o lua pe cărarea aia şerpuită care suie printre ruine? întreabă Barcelona, arătând cu degetul.

— Da, dac-ai fi o capră de munte căzută-n cap, răspunde Comisarul. Pe vremea asta de iarnă, nimeni nu răzbate fără a trece prin strâmtoare, şi-apoi avem în faţă marea Paritip[68], dar pentru moment nu discutăm despre asta. Să ştiţi doar că nu e pentru oameni slabi de înger şi de alte alea, iar când e legănată de vânt se scapă pe ei şi cei mai daţi dracului.

— „Paritip”? Ce naiba-i aia „paritip”? vrea să ştie Porta.

— Aşteaptă s-o vezi! rânjeşte „Degerilă”. Te-ar putea face până şi pe tine să fi preferat să rămâi acasă. Asta dacă nu eşti un scrântit din ăla evlavios care-şi închipuie că moartea-i mai bună decât viaţa.

Und noch bei Petrus wollen wir
den Würfelbecher schwingen...[69]

cântă Micuţul, sărutând o grenadă de mână.

— Gura, idioţi nenorociţi! spumegă Bătrânul, trântind cu patul automatului în zăpadă.

— Nici măcar să cântăm nu ne laşi, boscorodeşte Micuţul.

Comisarul se aruncă în zăpadă între Bătrânul şi

---

[67] *„Şi dacă se cutremură întregul pământ/ Şi lumea se smulge din ţâţâni,/ Asta nu-l poate clinti pe-un căutător de aur,/ Fii pe pace, fii pe pace. Rosemarie...”* în lb. germ. în orig. (n.tr.).

[68] Punte, platformă suspendată pe deasupra unei prăpăstii, în lb. rusă în orig. (n.tr.).

[69] *„Şi lângă Sfântul Petru/ Vom scutura cornetul cu zaruri...”* în lb. germ. în orig. (n.tr.).

„Degerilă” şi trasează o schiţă cu vârful baionetei.

— O avalanşă, exclamă surprins Bătrânul, cercetând planul bănuitor. Crezi că s-ar putea stârni?

— E singura noastră şansă, răspunde Comisarul. Acolo sus zac tone întregi de zăpadă care nu aşteaptă decât să cadă, dacă mai punem şi noi niţel umărul.

— Fir-ar dracu’ al dracului! izbucneşte Porta, lingându-şi buzele crăpate de ger. Începe să-mi pice fisa. O avalanşă. Ptiu, drace! Vânătorii de capete din vale o să fie daţi de-a dura până-n Paradis. Iar sfântul Petru şi Isus vor cădea pe spate când or să năvălească ăia cu tot mormanul lor de zăpadă!

— Cât explozibil avem? întreabă Bătrânul, ridicându-se.

— Trei cutii pline, răspunde Barcelona. Destul pentru a trimite tot Kremlinul pe lună!

— O cutie cu zece bucăţi e de-ajuns, spune Bătrânul.

— Prinde! zbiară Micuţul, aruncând un pachet cu explozibil în poala Bătrânului.

— Eşti nebun de-a binelea? strigă Comisarul îngrozit, aruncându-se fulgerător după o stâncă cât toate zilele. La temperatura asta? Oricine ştie că explozibilul s-a putut strica până acum şi poate exploda la cea mai mică atingere.

— Nu te consuma, zâmbeşte Porta. Noi nu trebuie să ne supunem legilor clasice, aşa c-am schimbat niţel compoziţia. Ceea ce-am meşterit noi i-ar fi făcut pe inventatori să se scape pe ei de groază, dar am aflat, pe când ne făceam veacul pe acolo pe unde i-ar îngheţa hodrobelele şi unui ren, că o ţâră de nitroglicerină în toată chestia şi un dram de nitrat de potasiu o fac mai stabilă pe vreme rece. Dac-am fi folosit ceea ce ne-au recomandat capetele pătrate de la Bamberg, acum am fi fost pe lună jucându-ne de-a v-aţi-ascunselea cu marţienii.

Micuţul pescuieşte nepăsător din buzunar o legătură întreagă de detonatoare şi i le întinde. Orice expert în explozibili s-ar fi pierdut cu firea în faţa unei asemenea scene. Detonatoarele trebuie mânuite cu mare grijă. Cel mai mic şoc le poate face să sară în aer.

— Atunci ce facem, aruncăm în aer toată plăcinta? vrea să ştie Micuţul, începând frenetic să facă pregătirile.

— Nu, fir-ar să fie! răspunde precipitat Bătrânul. Cinci sau şase bastoane ne ajung cu prisosinţă.

— *Mon Dieu!* Unde e cleştele? întreabă nelinişti Legionarul. Trebuie să-i dăm zor. Se apropie repede de noi.

— Cleşte? face Micuţul. Nu-i, dar cui îi trebuie? Doar le poţi fixa de fitil cu dinţii. Am făcut-o de atâtea ori. Unde pui că merge şi mai repede. Dar nu trebuie să muşti prea tare, altminteri îţi cad dinţii, şi împreună cu ei şi scăfârlia.

— *Merde,* înjură Legionarul, clătinând din cap. Numai unul sătul de viaţă muşcă din chestiile alea!

Micuţul vâră nepăsător fitilele în detonatoare şi le muşcă rapid.

— E prea tâmpit ca să-şi dea seama de pericol, rânjeşte Porta. Nici cel mai îngrămădit câine nu adulmecă vreodată un detonator!

— E absolut nebun, spune „Degerilă”. Când intrăm în depozitele unde se ţin rahaturi din astea, suntem nevoiţi să încălţăm ciubote cu tălpi de cauciuc, şi afurisitul ăsta le haleşte.

— Asta pentru că-i un copil din flori, născut în Ajunul Crăciunului, râde Porta. Lui nu i se poate-ntâmpla nimic.

Micuţul mestecă deja la al cincilea detonator. Când a isprăvit, conectează grămada de explozibil într-un fel care ne dă fiori pe şira spinării. Pe urmă îndeasă totul în buzunarul său fără fund. Periculoasele detonatoare răsar în vârful fitilelor lor şi se leagănă asemenea clopoţeilor de la pălăria unui căluşar.

Cu Dalin în frunte, ne croim drum înspre vârful muntelui. La un moment dat, suntem nevoiţi să înlocuim schiurile cu papuci pentru zăpadă.

— Va trebui să deprindeţi mult mai bine mersul pe scândurile astea, ne critică Dalin, cu un glas de expert, sau n-o să duceţi nicicând tărăşenia la bun-sfârşit.

Căutăm drumul bâjbâind prin bezna desăvârşită, pe sub coniferele pitice, şi suntem nevoiţi să ne folosim lanternele cu fascicule scurte. La tot pasul sunt falii înguste şi adânci.

Să cazi într-una din ele înseamnă moarte sigură.

Furtuna geme prelung şi lugubru. Gerul face crengile şi arborii să pocnească aidoma unor împuşcături.

Înjurând şi blestemând, încercăm să ne protejăm feţele împotriva crengilor ţepene ale copacilor. Ne biciuiesc, despicându-ne pielea şi făcând să ţâşnească sângele.

Dalin ne mână tot timpul, furios, luându-ne peste picior pentru neîndemânarea noastră.

— Până şi o bunică de cazac ramolită v-ar putea prinde din urmă, ocărăşte el, nerăbdător. Nişte momâi ca voi n-or să câştige nicicând războiul ăsta mondial!

— Aşteaptă şi-ai să vezi, jidan crăcănat, ţipă Micuţul, aruncând cu automatul după Dalin, dar greşindu-şi ţinta. Încă nu ştii cine suntem noi, nemţii!

După două ore de trudă supraomenească, ajungem la povârnişul deschis de deasupra nivelului copacilor. Ne lăsăm istoviţi la pământ. Vântul se dezlănţuie ca un uragan. Ceva mai încolo putem întrezări vârful, aidoma unui colos ameninţător.

— Sssatan! blestemă Dalin. În picioare! Într-o jumătate de oră răsare luna şi ne vor putea vedea de la o sută de kilometri.

— Sfinte Sisoe, mormăie Micuţul. Parcă simt cum mi se înfig în şalele mele nemţeşti boabele Kalaşnikoavelor ălora din OGPU.

Mă împiedic brusc şi încep să alunec înapoi pe pantă. Mă rostogolesc asemenea unui bulgăre de zăpadă, din ce în ce mai repede, până când mi se pune în cale un bolovan imens. Pentru o clipă am impresia că mi-am rupt sau mi-am scrântit o încheietură, dar teama de a rămâne singur în urmă mă pune din nou pe picioare, chiar dacă durerea mă fulgeră până în şira spinării.

— Nu mai pot! geme Gregor, prăvălindu-se în zăpadă ca un arbore retezat.

— Sus cu tine, scrâşneşte Porta, lovindu-l cu brutalitate. Gândeşte-te la partea ta de aur, şi-o să vrei să mergi mai departe.

— Fac ceva pe aurul tău, gâfâie Gregor, epuizat. Poţi să-l

păstrezi, chiar de-ar fi vorba despre tot aurul din lume! Lasă-mă să dorm! Vreau să mor acum! Îşi îndeasă faţa în zăpadă şi întregul trup îi tresaltă de hohote isterice.

Îl repunem pe picioare şi-l târâm între noi ca pe-un sac. Zbiară şi ne face în toate felurile. În cele din urmă, Porta nu mai rezistă. Îi arde o bătaie atât de zdravănă încât toate degerăturile i se sparg ca nişte bube coapte. Pentru o vreme e linişte.

Ermolov stă întins la adăpostul unei fâşii de rocă, privind, prin binoclul său cu infraroşii. Arată în tăcere spre vale, unde-i zărim pe cei din Compania OGPU, asemenea unor mici puncte negre şi mişcătoare.

— Trebuie să ajungem mai sus, spune Dalin. Nu e timp de pierdut! Dar ceva mai repejor, tovarăşi, şi nu priviţi în jos, ne avertizează. Priviţi numai în sus!

— Ţine-ne, Doamne! exclamă Porta uluit, după ce ajungem în vârf şi vedem enorma masă de zăpadă care se sprijină doar pe o creastă de piatră destul de mică.

— Când se va porni asta la vale, face Barcelona, banda de ucigaşi de-acolo, de jos, ar face bine să-şi ia picioarele la spinare cât mai are vreme.

— Patru încărcături ne-ar fi de-ajuns pentru a le trimite bulgărele ăsta în cap, spune „Degerilă”, scărpinându-se gânditor în creştet pe sub căciula de blană.

— Hai să folosim cinci! Mai bine prea multe, decât prea puţine! zice Porta, privind uriaşa limbă de zăpadă. Dar cum dracu’ vom plasa încărcăturile fără să declanşăm prea devreme avalanşa? Dacă se porneşte înainte ca vânătorii de capete să pătrundă în raza ei de acţiune, vor scăpa nevătămaţi, şi noi vom fi în rahat până-n gât!

— Trebuie să ajungem pe partea cealaltă a limbii de zăpadă, spune Barcelona. Se apleacă peste buza abruptă a versantului şi se retrage brusc, îngrozit. Cu neputinţă! E nevoie de-un vultur pentru a reuşi.

— Lasă-mă pe mine, face Micuţul, croindu-şi hotărât drum înainte. Eu nu-s vultur, da-s deştept. Voi habar n-aveţi cum se aruncă ceva în aer. O să vă arate mandea meserie.

— Nu face asta, îl previne „Degerilă”. O să-ţi rupi gâtul!

— Scuteşte-mă! scuipă Micuţul, dispreţuitor. Ia aminte şi-nvaţă cum se descurcă un şmecher din Hamburg! O să mă sui pe streaşina aia şi-o să aşez artificiile la locul lor mai repede decât îi trebuie unui bivol să se bese.

— Are dreptate, spune Bătrânul convins. Streaşina va amplifica forţa exploziei şi va prăvăli şi mai multă zăpadă peste ei. Zăpada va înăbuşi zgomotul exploziei şi, până apucă să se sperie mormolocii de jos, vor fi puşi la conservat o mie de ani.

— De ce nu? întreabă Porta, ridicând nepăsător din umeri. Ia-ncercaţi! Micuţului îi reuşesc întotdeauna treb'şoarele în care alţii îşi rup gâtul.

— Credeţi că-i primejdios? vrea să ştie Micuţul, bănuitor, privind cu atenţie abisul ameţitor.

— Nici vorbă, minte Porta cu neruşinare, arătând limba de zăpadă care stă suspendată ameninţător de buza versantului. Dacă toată puzderia aia de gheaţă şi de zăpadă nu poate cădea, atunci cum ai putea cădea tu? Vezi, ai grijă doar să nu-ţi scuipi în ambele palme în acelaşi timp!

— Atunci să-i dăm bătaie, face Micuţul decis, încolăcindu-şi coarda în jurul taliei. Daţi-mi pioletul şi ţineţi-vă bine de coardă ca să mă puteţi trage înapoi în caz că aterizez în cur.

Gregor se aşază, îşi înfige zdravăn călcâiele în stâncă şi desfăşoară încet coarda, pe măsură ce Micuţul înaintează pe panta de gheaţă.

— N-o să reuşească! şopteşte neliniştit Barcelona.

— Coarda mai lungă, strigă nerăbdător Micuţul. Trebuie să trec de un plafon, pentru numele lui Dumnezeu! E-o beznă pe-aici ca-n găoaza lui Albert!

— O să se cureţe, spune Gregor sumbru, desfăşurând coarda mai mult.

„Degerilă" şade în spatele lui şi-l ajută s-o ţină. E pur şi simplu linia vieţii Micuţului.

— Maică Precistă! hăuleşte Micuţul, cu o voce care se aude ca şi cum ar ajunge la noi printr-un munte de lână.

— Ceva probleme? întreabă Porta, lungindu-şi gâtul, dar fără să-l poată vedea.

— Am căzut în cur, se aude vag de dincolo de buză. Pe-aici vâjâie ca dracu'. Mi s-a făcut măciuca ţurţure.

— Asta-i curată nebunie! murmură Barcelona. N-o să ţină.

— Aşteaptă şi-o să vezi, spune Porta. Îl ştiu eu pe Micuţul. Când i se pune pata de-a binelea, nimic nu-l mai poate stăvili!

Desluşim sunetul pioletului, pe care-l foloseşte pentru a tăia scări în rocă şi în gheaţă. Gregor şi „Degerilă" desfăşoară din ce în ce mai multă coardă.

— Cum naiba de se descurcă? întreabă „Degerilă", clătinând din cap. Are nevoie de toată forţa numai pentru a se ţine lângă perete, şi pe urmă trebuie să fie îngheţat până-n măduvă!

— Da, şi unde mai pui că are buzunarele îndesate cu explozibil, spune Barcelona. Şi ca un bătut în cap ce e, a mai şi fixat detonatoarele. Nu-i nevoie de cine ştie ce ciocnire ca să sară în aer şi, împreună cu el, jumătate din munte.

— Totuşi, a urmat vreodată un curs de specializare în explozibili? riscă să întrebe „Degerilă". Niciun om care-a avut de-a face cu explozibili nu se poartă cu ei aşa cum face Micuţul.

— A fost la un curs la Bamberg, râde Porta, nepăsător. Dar l-au dat afară mai-nainte s-apuce să-i arunce pe toţi în aer. Oricum, a omorât vreo câţiva experţi din Geniu fără ca el să se aleagă cu vreo zgârietură. Chiar dacă a ajuns de două-trei ori până în Calea Lactee, a revenit şi de-acolo, lingându-şi frişca de pe degete.

Când ne aplecăm peste muchia prăpastiei, putem vedea umbra întunecată a Micuţului, mişcându-se încet în sus, învăluită în nori mătăsoşi de zăpadă.

— Arată ca unul din cascadorii ce se caţără pe un zgârie-nori, şopteşte neliniştit Comisarul.

— Nu prea are geamuri prin care să se zgâiască în caz că oboseşte, face Porta sec.

— Dacă alunecă acum, murmură „Degerilă", are sub el cinci mii de metri. Coarda l-ar tăia în două!

— Fir-ar dracu’ al dracului! ocărăşte Micuţul de după streaşina de zăpadă. Tăpşanul ăsta nu-i mai lat decât o muscă între ochi.

— Agaţă-te cu deştele de la picioare, îl sfătuieşte Porta, îndoaie-le aşa cum fac păsărelele.

— Da’ ce credeai că fac? vine vocea Micuţului din adâncuri.

— Daţi-i zor, strigă neliniştit „Degerilă”. Vânătorii de capete vor fi imediat în vale şi ne vor sări la gât cât ai zice peşte.

Un trosnet sec, şi un nor de pulbere de zăpadă îi taie vorba. Stânca a cedat. Cu un urlet de groază, Micuţul cade în gol, dar, printr-o minune, reuşeşte să se agaţe cu pioletul.

Blestemând şi înjurând, începe să-şi croiască din nou drum în sus. Ne aplecăm şi-l vedem atârnând şi legănându-se în locul unde, cu o clipă înainte, fusese tăpşanul.

Ciopleşte frenetic în zăpadă şi, în cele din urmă, face o gaură destul de mare pentru a vârî în ea încărcăturile. Scuipând de furie, mai înfăşoară de câteva ori fitilele în jurul explozibilului şi strecoară pietre şi bucăţi de gheaţă în gaură pentru a fixa încărcătura.

O pală puternică de vânt îi smulge căciula de blană şi mai-mai că-l aruncă şi pe el în hău. Alunecă la întâmplare, dar reuşeşte să se agaţe de următorul tăpşan, ceva mai lat.

Chiar dacă are o statură de urs, pare neînsemnat faţă de tonele de zăpadă care atârnă suspendate deasupra capului său. Mai verifică o dată încărcăturile şi muşcă din nou fiecare detonator, pentru mai multă siguranţă. Legănându-se neîncetat, ia o gură din bidonul său de apă. Apoi începe să urce peretele de stâncă abrupt şi bătut de vânturi. Un vultur uriaş fâlfâie în jurul lui. Furios, dă să-l pocnească, îşi pierde echilibrul şi începe să alunece în jos pe versant.

Gregor, aflat la coarda de siguranţă, devine neatent din cauza frigului şi a epuizării şi nu simte zvâcnetul corzii Micuţului. Uriaşul nici n-apucă să cioplească muchia ascuţită a tăpşanului, când vulturul atacă din nou. Dă să-l lovească iarăşi şi-şi pierde priza din picioare. Mâinile i se

încleştează de gheaţă, din tăieturile adânci îi ţâşneşte sânge şi unghiile îi sunt smulse. Pioletul alunecă peste buza văii şi dispare în hău într-un nor de zăpadă.

Vulturul scoate un ţipăt răguşit de triumf şi trece din nou la atac.

Porta sloboade un urlet de groază, care-l previne pe Gregor în ultima clipă. Acesta reuşeşte să se fixeze între două stânci verticale înainte de a fi smuls de zvâcnetul teribil al corzii.

— Ce dracu' faceţi? întreabă Comisarul, înaintând către noi. Doamne sfinte! Cred că s-a zis cu el!

Dedesubt, în adânc, îl zărim pe Micuţul legănându-se încolo şi încoace de frânghie, cu vulturul turbat fâlfâind în jurul capului său.

— Şi-a pierdut pioletul! observă Porta.

Comisarul îi coboară rapid Micuţului propriul piolet şi, după câteva încercări, acesta reuşeşte să-l înhaţe.

Încet-încet întindem coarda. Dac-am face-o prea repede am putea risca să plesnească.

În timp ce-l tragem pe Micuţul spre noi, îl auzim ocărând şi blestemând.

— E turbat în toată regula, spune Porta. Gregor ar face mai bine să dispară până se descarcă Micuţul.

— Am şters-o! spune Gregor, hotărât, apucându-se să-şi monteze schiurile.

Niciunul dintre noi n-a băgat de seamă că Micuţul a trecut deja de streaşină, spumegând de furie. Văzându-l cum se năpusteşte prin nămeţi, căutând vinovatul, Comisarul dă un strigăt de avertisment.

— Tu ai dat drumul corzii lu' Micuţul!? răcneşte el acuzator, îndreptând pioletul spre mine.

— Nu, nu! ţip eu pentru a scăpa de moarte sigură. Gregor e de vină! A aţipit.

— A aţipit, hai? rage Micuţul, pornind ca un tăvălug spre locul în care şade Gregor, fixându-şi legăturile schiurilor.

Bătrânul aruncă după el cu un automat. Îl pocneşte drept în figură, dar Micuţul îşi continuă goana fără întrerupere.

Gregor abia apucă să se întoarcă. Micuţul îl înşfacă de

schiuri şi-l învârte deasupra capului ca un aruncător de ciocan. Când ia viteză îi dă drumul. Corpul său se izbeşte cu un trosnet de-o stâncă, şi schiurile îi zboară în ţăndări. Apoi Micuţul e din nou deasupra lui, cărându-i pumni cu nemiluita. Braţele i se mişcă asemenea unei elice. Gregor ştie că se bate pe viaţă şi pe moarte. Disperat, reuşeşte să lovească de jos în sus şi să-l pocnească pe Micuţul în genunchi. Acum uriaşul turbează cu desăvârşire. Sare în sus cu un răget, se răsuceşte şi cade peste Gregor cu atâta forţă încât îi vâră pur şi simplu capul în zăpada îngheţată.

— Înapoi! scrâşneşte Comisarul, palid de furie, înghiontindu-l pe Micuţul cu Kalaşnikovul în beregată. Înapoi, am zis, sau îţi zbor căpăţâna!

Dar Micuţul nu vrea să ştie de nimic. Cu spume la gură, continuă să-l altoiască pe Gregor, căzut în nesimţire.

— Lasă-mă pe mine, spune Porta, repezindu-şi pistolul-mitralieră în ceafa Micuţului. Acesta se prăbuşeşte cu o mormăitură înfundată şi rămâne nemişcat deasupra lui Gregor.

— Faceţi-i vânt la vale! ţipă „Degerilă” înverşunat, lovindu-l brutal cu piciorul pe Micuţul. Nenorocitul ăsta e periculos.

— Ia-o mai domol, intervine Porta. Cine n-ar sări în gâtul unui ticălos care l-a lăsat să facă o tumbă de trei sute de metri pe coasta unui munte încât să-i mute fiecare oscior din locul lui?

La scurtă vreme, Micuţul îşi recapătă cunoştinţa, scuturând capul ca o raţă care tocmai s-a cufundat în lac pentru a vedea ce se mai petrece dedesubt.

— N-am avut ce face, se scuză Gregor timid, ştergându-şi sângele de pe mutra lui buhăită.

— Las’ că vorbim noi mai târziu despre asta, îi făgăduieşte Micuţul, cu o căutătură cumplită, şi-o ia agale înspre buza văii.

— Unde naiba te duci? întreabă Bătrânul, alergând în urma lui cu automatul pregătit.

— Nu dăm drumul la bulgăre? face Micuţul. Nu de-aia ne-am căţărat noi pe blestematul ăsta de munte comunist?

Înjurând încontinuu, se apucă să urce din nou pe peretele îngheţat de granit. E atât de furios încât a uitat să-şi lege coarda de siguranţă.

— Dacă alunecă acum, murmură „Degerilă”, s-a zis cu el. E nebun de legat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să-i spui că-i periculos ceea ce face, îl previne Porta, căci atunci cade cu siguranţă.

Trece o veşnicie până când dibuie firul, ataşat încă de încărcătura explozibilă. Cu mare grijă, ca şi cum ar fi din sticlă, îl trage spre el şi-l înfăşoară în jurul cotului.

— Doamne, îndură-te de noi toţi, geme Comisarul. În viaţa mea n-am văzut ceva mai nebunesc.

La întoarcere, alunecă de două ori pe pantă. Doar un mic troian îngheţat de zăpadă, rătăcit din întâmplare în calea sa, îl împiedică să se prăvălească dincolo de margine, în abis.

— Şi dacă-i un rateu? întreabă nelinişţit Barcelona, după ce Micuţul a revenit şi a conectat vesel sârmele la baterii.

— O să ne căcăm cărămizi, răspunde Porta. Nu ne rămâne decât să sărim la bătaie cu grenade. Balalaici şi răpăit de puşcoace.

— Staţia radio, spune Comisarul. Blestemata aia de staţie. Mereu o pun la adăpost undeva mai departe de ei. Transmisionistul va urla după ajutor de îndată ce vom face un pas. Şi pe urmă ne vom pomeni cu câteva Jabos pe cap.

— Eu nu-s de acord cu rahatul ăsta cu baterii, boscorodeşte Micuţul. Un fitil de modă veche, din ăla pe care-l vezi cum arde şi încotro duce era mai practic şi mai distractiv. Îmi amintea de Crăciun, când bătrânul domn Creutzfeldt se îmbăta şi ne punea să cântăm:

Şi când veniră la casa lui Irod,
Stătea la geam şi privea afară...

— Haide! ordonă Bătrânul, luând binoclul de la ochi. Foloseşte bateriile. E o chestiune de minute. Când dau eu ordin, arunci totul în aer!

— Şi de ce vorbeşti aşa cu mine? îi sare Micuţului ţandăra. Crezi c-am trăit într-un butoi şi am creierii între picioare, ai? Află că „psihopaţii” mi-au dat coeficientul de inteligenţă 0,7, ceea ce-i foarte mult.

— Depinde din ce parte citeşti, rânjeşte Porta. Dar tu vezi-ţi acum de sârmele şi de bateriile tale. Ar fi caraghios să ne cadă zăpada în cap tocmai nouă. Ucigaşii de jos ar muri de râs şi noi am intra în istoria lumii drept cei mai mari dobitoci care-au luat parte vreodată la un război.

— *Job tvoie mati,* murmură „Degerilă”. Uite-i pe diavoli că vin!

Luna apare ca o explozie. Vedem limpede un şir de soldaţi urcând panta pe schiuri. Din când în când se opresc şi privesc înspre culme, de parc-ar şti că suntem acolo.

— Ar fi timpul să presărăm peste ei ceva zăpadă, spune Porta. Dacă nu, ne luăm tai-tai de la aur şi de la viaţa de huzur care ne-aşteaptă.

— Stai! avertizează Comisarul. (Cercetează terenul cu binoclul.) Trebuie să-i înhăţăm pe toţi. Dacă scapă unul, alarma e dată!

— Avem oaspeţi care suie povârnişul, ne anunţă Micuţul, ascultând cu încordare. Aud limpede zgomotul crampoanelor!

— Pe dracu’, face „Degerilă”. Eu n-aud nimic!

— Tu nu, dar eu aud, spune Micuţul, mirosind ca iepurele într-un strat de varză.

Ofiţerul care conduce formaţiunea se opreşte, întorcându-şi binoclul spre buza în spatele căreia ne ascundem.

— Nu mişcaţi! şopteşte Comisarul cu vocea gâtuită. Ticăloşii pot vedea cea mai mică mişcare.

— Io-s gata să răstorn muntele, spune Micuţul, rânjind.

— La naiba, şopteşte Bătrânul. Fără prostii că ne-am ars.

Soldaţii OGPU se desfăşoară. Poartă schiurile în spinare şi se ajută la mers cu beţele. Acum îi auzim şi noi cum se apropie de vârf.

— Ce dracu’ mai aşteptăm? întreabă nerăbdător Micuţul. Ivan va fi aici în orice clipă, plimbându-şi Balalaica pe sub

nasul nostru.

Deşurubez nervos capacul unei grenade cu mâner şi-mi vâr degetul în inel. Sunt gata s-o arunc de îndată ce prima mutră de rus se va ivi de după creastă.

Acum, majoritatea soldaţilor din coloană au dispărut pe coasta muntelui, unde nu-i mai putem zări. Vocile lor se disting totuşi din ce în ce mai bine. În ciuda şuierului viscolului dezlănţuit. Dintr-odată, coada coloanei, formată din cinci soldaţi, se opreşte. Aţintesc binocluri de companie spre marea masă de granit. Un instinct ascuns îi previne de o primejdie neştiută. Nu sunt nişte recruţi. Sunt vânători de oameni dintre cei mai versaţi.

— Să-i dau bătaie? întreabă Micuţul, apropiind şi mai mult sârmele de baterie, încât nu putem pricepe cum de n-a sărit în aer încărcătura până acum.

— Încă nu! şopteşte Comisarul. Trebuie să-i lăsăm pe cei cinci să se mai apropie!

Porta stă în spatele mitralierei uşoare, cu patul înfipt în umăr şi cu degetul pe trăgaci.

Eu deschid capacele cutiilor cu cartuşe şi ţin pregătite benzile lungi.

— Acum! şuieră Comisarul, trântindu-şi pumnul în zăpadă!

Micuţul scoate un ţipăt de plăcere şi face legătura.

Pentru o clipă, lumea pare că amuţeşte. Apoi, liniştea îngheţată a nopţii e despicată de o serie de explozii tunătoare, care se rostogolesc peste munţi şi se sting în ecouri depărtate.

— Asta o să le cam dea de gândit vânătorilor de capete, rânjeşte Porta cu satisfacţie, ducându-şi la ochi binoclul cu infraroşii. Soldaţii OGPU sunt cuprinşi de panică şi se răspândesc în toate direcţiile.

Se pare că buza imensă de zăpadă a rămas neatinsă de pe urma exploziei. Trec câteva minute fără să se întâmple nimic.

Soldaţii OGPU observă şi ei acest lucru. Se opresc şi se apucă în grabă să-şi monteze schiurile. Un ofiţer scund gesticulează frenetic cu Kalaşnikovul şi strigă ordine

răguşite.

— Ia-o odată la vale, zăpadă afurisită! mormăie Micuţul, ameninţând cu pumnul creasta. Mă duc să văd ce nu-i în regulă, spune el. Ridicându-se într-un genunchi.

— Descreieratule! scrâşneşte Bătrânul. Ai să stai aici!

Se aude un zgomot ca de tunet îndepărtat, apropiindu-se din ce în ce mai repede. Prima dintre colosalele mase de zăpadă se smulge într-un uriaş nor alb. Pentru o clipă, pare suspendată în aer; pe urmă se pune în mişcare. Mormane de zăpadă îngheţată lovesc povârnişul opus şi sunt smulse iarăşi din loc ca de o nouă explozie. Apoi prima coloană albă coboară tunătoare pe rocile povârnişului.

Mii de tone de zăpadă coboară năvalnic muntele, mai repede ca gândul, măturând totul în cale.

Cei mai apropiaţi soldaţi OGPU sunt aruncaţi în neant. Alţii gonesc pe schiuri din faţa prăpădului alb şi par că au o şansă de scăpare.

— *Vive la mort!* şuieră Legionarul. Pune mâna pe puşca unui lunetist şi reglează cătarea telescopică.

— Nu de la distanţa asta, spune Bătrânul.

— *Bien sur,* răspunde Legionarul. Îşi lipeşte obrazul de pat şi trage rapid de trei ori.

Schiorul din frunte se prăbuşeşte înainte şi continuă să alunece pe pantă, cu capul bălăbănindu-i-se între schiuri. Soldatul din spate execută o jumătate de întoarcere pentru a vedea de unde a pornit împuşcătura. Greşeală fatală. Cuprins de panică, se răsuceşte din nou şi e prins din urmă de avalanşă, care trece tunător peste el, înghiţindu-l!

Copacii sunt smulşi din rădăcini de mormanul impresionant de zăpadă. O pădure întreagă e rasă de pe suprafaţa muntelui.

— A fost un bulgăre pe cinste! exclamă Micuţul fericit, când am ajuns din nou la vehicule. Ceilalţi ne aşteptau din ce în ce mai neliniştiţi.

— Cu siguranţă că vânătorii de capete şi-au pierdut schiurile. Spune Porta. Ce mai tăvălug!

— Las’ că răspund eu, se oferă Micuţul, căţărându-se în compartimentul transmisionistului. De unde răzbate un

sunet ascuţit, de apel.

Micuţul trebăluieşte la receptor şi, până să funcţioneze, îl trânteşte de câteva ori de marginea tancului.

— Alo! latră el în microfon. Cine sunt? Eu sunt eu, ăsta sunt!

— Idiotule! Care-i poziţia voastră? urlă o voce tăioasă şi enervată.

— În drum spre găoaza Universului, răspunde Micului, chicotind. Tocmai am aruncat cu un bulgăraş de zăpadă în copiii vecinului!

— De unde vorbeşti? întreabă nerăbdătoare vocea.

— De-aici! răspunde Micuţul. De unde-ai vrea?

— Nu eşti în toate minţile? Vreau să ştiu unde vă aflaţi! şuieră vocea.

— Eşti un dobitoc! În Rusia, se-nţelege!

— Bagă de seamă, soldat! (Vocea străină tremură de furie.) Se pare că nu ştii cu cine vorbeşti.

— Îţi închipui cumva c-aş fi vreun ghicitor în stele? răspunde Micuţul, explodând într-un hohot de râs.

— Râzi de mine? (Vocea devine ameninţător de calmă.) Vreau să ştiu cu cine vorbesc.

— Cu mine vorbeşti, arătare! zbiară Micuţul, începând încet-încet să fiarbă. Încă nu ţi-ai dat seama? Eşti la fel de folositor ca un mădular atins de o Drujbă.

— Te adresezi unui ofiţer de transmisiuni, scrâşneşte furioasă vocea. Acum vreau de la tine un răspuns limpede: gradul, numele, unitatea!

— Te-ai lovit la bilă sau ce? explodează Micuţul. Nu putem discuta decât cifrat! Vezi tu, vecinii n-ar trebui să ştie ce facem noi pe-aici. Pricepi? De la mine n-o să scoţi nimic! Ai putea fi unul din spionii ăia afurisiţi de care se vorbeşte atâta. *Paniemaieşi?*

— Dă-ne, Doamne, răbdare? Ştii codul?

— Nu, de ce? râde Micuţul cu poftă. Nu eu mă joc la frecvenţe. Îi ţin doar locul lui Julius, care a ieşit la plimbare!

— Ascultă, soldat, şuieră ofiţerul de transmisiuni, cu vocea întreruptă de furie. Voi faceţi curăţenie. Şi eu vreau să ştiu ce anume aţi curăţat.

— Păi de ce n-ai zis aşa din prima, în loc să întrebi cine suntem, răspunde Micuţul. Tocmai am aruncat un bulgăre de toată frumuseţea în capul lui Ivan. Care acum se îndreaptă spre Paradis cât de repede îl duc schiurile.

— Dă-mi-l pe comandantul vostru de pluton şi cară-te de la radio, nătărăule. Îţi arăt eu ţie bulgări!

— Bătrânule! zbiară Micuţul pe un ton răsunător de bariton. E un obsedat la telefon care vrea să ştie ce-am curăţat! Ai grijă, s-ar putea să fie unul din spionii ăia care mişună peste tot trăgând cu urechea. Zice că-i ofiţer, dar cred că minte!

— Ce dracu' ai mai făcut? întreabă Bătrânul îngrijorat, îndreptându-se spre staţia radio.

Urmează o convorbire lungă, care, în ce-l priveşte pe Bătrânul, e formată din: „Da, domnule!" „Da, domnule maior!" „Da, să trăiţi!"

— Ştiţi la ce mă gândesc eu în clipa asta? întreabă Porta după ce ne-am pus din nou în mişcare. La ouă fierte şi creveţi în sos de homar, urmate de o porţie zdravănă de carne de porc cu Sauerkraut şi dulceaţă de pere.

— Gura! scrâşneşte Bătrânul, prost dispus. Nu mai pomeni de mâncare. Şi pe tine, Micuţule, te împuşc dacă te mai apropii vreodată de staţia radio!

În zorii cenuşii ai zilei ajungem la paritip, care sperăm că ne va putea trece râpa, cu un dram de noroc. E o construcţie stranie.

— Ţin-te bine, Petre! exclamă Porta, aruncând o privire în adâncuri. Oare ţine chestia asta un tanc?

— Cică ţine, răspunde „Degerilă", ridicând din umeri. Şi trebuie să nădăjduim că e aşa cum se spune, pentru că altă soluţie n-avem. Trebuie să trecem! Cu avalanşa aia am blocat noi înşine trecătoarea.

— Nu pare prea solidă, constată Bătrânul, cercetând sceptic schelăria. E o platformă grea care atârnă legănându-se de cabluri groase.

— Haide! Să-i dăm bătaie! Cine-i primul? strigă nerăbdător Comisarul.

— Îţi dau voie să fii tu primul, Albert. Spune Porta, cu un

gest graţios al mâinii.

— Nu, nu eu, Nene! spune Albert, după ce a fost pe platforma care se leagănă. Ar trebui ca tancul să ţâşnească peste prăpastie ca din puşcă.

— Atunci ai prefera poate să treci ultimul, când cablurile vor fi mai uzate? întreabă Porta sarcastic. Nu mai sta pe gânduri, fiule, şi întinde-o primul!

Albert se dă bătut şi se strecoară prin trapa turelei tancului său T-34.

Cu grijă, de parcă ar merge pe sticlă, îndreaptă masivul tanc pe punte. Platforma se leagănă ca un vapor la vreme de furtună. Încet-încet se îndreaptă către capătul opus, cu cablurile fluierând de încordare.

— Încet, îl previne Comisarul! Nu te grăbi!

Urmărim tăcuţi puntea mişcătoare cu un gol în stomac. În ciuda poverii pe care o poartă, palele violente de vânt tot reuşesc s-o împingă de colo-colo.

— Pare al dracului de periculos, îngaimă Gregor. Şi când te gândeşti că ne-am băgat voluntari în afacerea asta.

— E genul de treabă pe care omul o face o singură dată în viaţă, rânjeşte Porta nepăsător. O să avem ce povesti când vom fi cu toţii socialişti suedezi.

Greul Panther trece ultimul. Bârnele platformei trosnesc ameninţător şi cablurile fluieră sub greutatea lui.

Porta îşi trece mâna prin claia roşcată de păr, scuipă în prăpastie şi, împreună cu Micuţul, apucă scripetele.

— Nu pot să mă uit, îngaimă Comisarul, întorcându-se cu spatele. Cablurile alea nu mai rezistă multă vreme.

În timp ce vorbeşte, se aude un trosnet sec şi unul dintre cabluri plesneşte. Platforma începe să se încline într-o parte. Pantherul alunecă încet înapoi.

— *Par Allah!* ţipă Legionarul agitat. Se duce! S-a zis cu ei!

— Drace! urlă Porta îngrozit aruncându-se la scripete.

Platforma se înclină din ce în ce mai mult. O pală de vânt, şi s-a terminat cu ei.

— Apucaţi cablurile! răcneşte Comisarul. Mişcarea! Aduceţi tancul T-34!

Albert dă înapoi, trăgându-şi carul în poziţie potrivită.

Contra cronometru, legăm un cablu de platformă şi-l fixăm de pământul solid înainte să plesnească şi celălalt.

— Ţine-ne, Doamne! spune Porta, de pe turelă, holbându-se la punte. Platforma atârnă acum într-un unghi de 45 de grade înspre fundul prăpastiei. A fost cât pe ce! Mult noroc îi trebuie omului pentru a scăpa viu dintr-un război mondial!

Brutalitatea naşte respect.

ADOLF HITLER

Alergară peste terenul de joacă, săriră gardul şi-şi continuară goana pe Wundt Strasse, gâfâind din greu. Dinapoia lor auziră urlete.

— Halt! Stehen bleiben![70]

Par niciunul dintre ei nu se opri. Răsună lătratul sacadat al pistoalelor-mitralieră.

Comandatul plutonului, un Feldwebel în vârstă, se prăbuşi primul în apele învolburate şi limpezi ale râului. Trecuse deja printr-un război mondial şi fusese hotărât să răzbată şi prin acesta.

Cel mai tânăr căzu al doilea. N-avea decât şaisprezece ani. Se mai târî o vreme pe genunchi, atingând cu faţa zgura de pe jos. O dâră lungă de sânge îi însemna trecerea. Era încă viu când îl ajunse din urmă Poliţia militară. Îi traseră un glonţ în ceafă.

Restul plutonului ajunse pe pista de alergări şi dispăru în Scheibenholtz Park. Nici nu-l observară pe Leutnant spânzurat de un copac, legănându-se cu mâinile legate la spate.

Ceva mai încolo spânzurau un Oberst şi un Gefreiter.

Toţi trei purtau la gât o tăbliţă:

ICH BIN EIN FEIGLING
DER DEN FÜHRER VERRATEN HAT![71]

Două ore mai târziu, îi înhăţă Poliţia militară în timp ce traversau Johannes Parkweg.

Toţi nouăsprezece au fost spânzuraţi de cei mai apropiaţi copaci, ca un avertisment teribil pentru alţi dezertori.

Asta se întâmpla în ziua de 3 martie 1945 pe pista de

[70] „Stai! opreşte!” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

[71] „Sunt un laş care l-a trădat pe Führer” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

alergări din Leipzig. Corpurile dezertorilor n-au fost coborâte decât şase săptămâni mai târziu.

CĂPITANUL NEBUN DIN OGPU

Comisarul ridică mâna făcându-ne semn să oprim.

Câteva motociclete sunt parcate în mijlocul unei pieţe rotunde, presărate cu zăpadă cernită. Toate au ataşuri pe care sunt montate puşti-mitralieră.

— Curios lucru cum de nu iau puştile cu ei la adăpost, se miră Porta.

— Nu-i curios deloc, ricanează Heide. Ca de obicei, e supărător de bine informat. Atâta vreme cât sunt afară, sunt gata să intre-n foc. Asta datorită unsorii lor minunate împotriva gerului. Dacă le iau înăuntru şi-apoi ies cu ele, variaţia de temperatură le-ar îngheţa şi le-ar face nefolositoare.

— Vezi să nu-ţi îngheţe ţie svastica aia rotativă din mădularul tău de Herrenvolk, hohoteşte Micuţul, încântat de spiritul său.

— Nici urmă de santinelă, murmură Bătrânul, iţindu-şi capul cu atenţie peste marginea trapei turelei. Indivizii ăştia tare se mai cred la adăpost.

— După casa de colo e un camion hodorogit, spune Porta, arătând cu degetul.

— În cazul ăsta, fii sigur că mişună de Ivani, avertizează Micuţul, lungindu-şi cercetător gâtul.

Comisarul sare greoi de pe motosanie, îndreptându-se spre noi prin zăpada adâncă; vântul îi flutură poalele largi ale mantalei.

— Ochii în patru! spune el, ridicând capul către Bătrânul din turela Pantherului. Nu pricep! Aici n-are ce căuta personal al Armatei. Mă tem c-au prins de ştire despre noi. Ia-o pe strada de colo! Eu am grijă de locul ăsta cu tancurile T-34 şi sania. Nu trage decât în caz de forţă majoră. Noaptea e de partea noastră. Troglodiţii ăştia-habar n-au care-i diferenţa dintre un tanc şi-o tricicletă. Dacă te-

ntreabă careva, spune-i că transporţi gunoi. Pentru ei asta e de înţeles!

Porta demarează cu un urlet care cutremură casele din preajmă. Accelerează motorul Maybach de şapte sute cai putere la turaţie maximă pentru a demonstra de ce e-n stare. Teribilism clasic de şofer. Un gest de care nu se va dezobişnui niciodată.

— Cu ce să-ncarc sarbacana? întreabă Micuţul, mângâind un obuz.

— Brizante, fir-ar să fie! Ce credeai? şuieră Bătrânul enervat.

— Credeam că merg şi alea marcatoare[72], rânjeşte fericit Micuţul. Mai avem câteva cu vopsea roşie! Ivan se va scăpa în nădragi de plăcere când se va trezi împroşcat de sus până jos cu o juma de tonă de vopsea sângerie. Se spune că roşu-i culoarea de sezon în ţara asta.

— Doamne sfinte! izbucneşte Bătrânul. Tot mai avem marcatoarele alea nenorocite? Ţi-am spus să le faci vânt! O să ne fie fatale dacă vreodată faci vreo gafă.

— Eu n-o gafez niciodată, se făleşte Micuţul, pe un ton superior. Şi nici nu vreau să arunc obuzele alea! Cine ştie, poate c-o să ne distrăm cu ele odată şi-odată.

Porta îndreaptă Pantherul pe o străduţă îngustă, pe care o ocupă în toată lăţimea.

— Ieşi şi călăuzeşte-l, îi porunceşte Bătrânul Micuţului.

— De fiecare dată numai eu, protestează morocănos Micuţul. De ce nu Sven? El e voluntar şi mai vrea s-ajungă şi ofiţer! Aşa că lasă-l pe el să dea ordine!

— Gura! şuieră Bătrânul, şi fă ce-ţi spun!

Cu o ţigară aprinsă, Micuţul îl călăuzeşte pe Porta pe străduţa îngustă. După o distanţă bunicică, Bătrânul ne porunceşte să luăm o pauză.

— Unde naiba ne ducem? murmură el, resemnat.

— Într-o crâşmă, rânjeşte Porta indiferent, şi arată spre o firmă mare: „Kuhnia Ţarskaia Voinîm”. Au şi camere de închiriat. Hai să intrăm şi să ne trecem în registrul de

[72] Proiectile încărcate cu vopsea care delimitează anumite locuri pentru a putea fi reperate uşor de aviaţie (n.tr.).

oaspeţi. Nici nu mai ţin minte cum e să dormi într-un pat în toată regula.

Micuţul urcă deja treptele late care duc spre restaurant.

— Încotro ai apucat-o, nătărăule? explodează Bătrânul, ridicându-se din trapa turelei.

— Mă duc să comand o cafea şi-o friptură zdravănă, zbiară Micuţul cu mâna pe clanţă.

— Idiotule! răcneşte Bătrânul. Vrei să ne cureţe pe toţi?

— Nu, vreau o cană de cafea, chicoteşte Micuţul cu un rânjet ca un dovleac despicat.

— Ai să-l călăuzeşti pe Porta şi nimic mai mult, scrâşneşte Bătrânul, clocotind.

— Uşurel, uşurel! avertizează Micuţul. Puţin mai la stânga şi-o să dărâmi toată hardughia. Şi crâşmarului n-o să-i convină una ca asta.

— Drace, mormăie Bătrânul, ştergându-şi sudoarea de pe tâmple. A fost cât pe ce.

Deodată, Micuţul sare înapoi pe tanc şi se strecoară prin trapa laterală cu iuţeala unui iepure dispărut în văgăuna lui.

— Ce-i? întreabă uluit Bătrânul.

— După colţ, acolo, stă întreaga Armată Roşie şi se scarpină-n cur, gâfâie Micuţul, cu respiraţia tăiată. Dacă n-aş fi privit cu băgare de seamă după colţ, m-ar fi zburătăcit până în partea ailaltă a lumii.

Bătrânul se uită prin vizorul de noapte, dar nu vede nimic. Strada e întunecată şi pustie.

— Iar ai tras la măsea, ca de obicei, spune el, aruncându-i Micuţului o privire piezişă.

— Ha, aşa crezi? strigă Micuţul insultat. Nu-i nimic! Plimbă-te tu pe-afară şi aruncă o privire după colţ!

— Şi-acum ce facem? spune Porta, luând o duşcă rapidă din bidonaşul cu vodcă. Dăm o raită să ne holbăm niţel la soldaţii ăia comunişti? Sau mai bine să-i picăm cu ceară ca să ştie că venim?

— Încet, înainte! porunceşte sec Bătrânul.

Masivul tanc tuşeşte adânc în clipa în care Porta calcă pe accelerator cu băgare de seamă. O şenilă smulge pragul unei case.

— Chestia aia de-acolo de pe colţ! Nu cumva e una din florile armatei vecinilor? se interesează Porta, oprind tancul cu un zvâcnet.

— Încet, înainte! vine comanda şoptită a Bătrânului. Ăla n-ar sta aşa, căscând gura, dacă ne-ar suspecta. Până acum ar fi dat de mult alarma şi-ar fi trezit jumătate din Rusia.

— Ce-ar fi să-i turnăm o oală de vopsea în cap? face Micuţul cu un hohot.

— Tunul e asigurat? vrea să ştie Bătrânul, bănuitor.

— Fii pe pace, răspunde Micuţul. Crezi că-s chiar atât de ţicnit încât să ţopăi în faţa unei cutii de tablă cu un tun încărcat îndreptat către fundul meu?

Un străjer cu un Kalaşnikov stă proţăpit în mijlocul intersecţiei, privind cu interes tancul care se apropie de el zornăind. Dacă-l apucă bănuiala, suntem prinşi în cursă. Pe străduţa asta îngustă nu putem folosi tunul. Ne-ar curăţa fără probleme doar cu armament uşor.

— La ce dracu’ o visa bufonul ăla? şopteşte Porta, cercetând prin vizorul conductorului silueta întunecată, încremenită ca o statuie la câteva zeci de metri în faţă, cu mâinile înfipte adânc în buzunare. Trebuie că-i una din lepădăturile alea căzăceşti, adunată de prin baligi, căreia i s-a pus o armă în mână în schimbul porţiei sale zilnice de rahat.

— Şi totul s-a petrecut atât de repede încât Armata a uitat să-l mai instruiască în recunoaşterea siluetelor de tancuri, rânjeşte Micuţul, aşa că-şi închipuie că suntem un closet motorizat.

Cu puţin înainte de-a ajunge la străjer, Porta dă cu ochii de o străduţă îngustă laterală. Într-un vacarm de cărămizi smulse, coteşte cu Pantherul într-acolo, pentru ca imediat să frâneze.

— Sunt pe urmele noastre? întreabă Micuţul, luând un gât sănătos din sticla de vodcă.

— Nu, dar suntem pe-un drum înfundat, ocărăşte Porta. De ce dracu’ nu pun ăştia indicatoare? O să facem o reclamaţie!

— Câţiva trăpaşi comunişti din vecini ne-au luat urma, avertizează Micuţul, cercetând cu atenţie locul prin trapa laterală.

Porta aruncă o privire rapidă în oglindă. La dracu'! Şi arată ca o ceată de inamici publici în toată regula!

— Afurisită treabă, înjură nervos Bătrânul. Înapoi! La naiba cu urmările! Hai s-o ştergem de-aici până nu ne alegem cu fundurile ciuruite!

Înşfac neliniştit un automat din suportul său şi bag cartuş pe ţeavă. Se aude scrâşnet de fier care muşcă betonul.

— Fereşte şenilele, avertizează Bătrânul. Paradeşte una şi ne-am ars!

— Uite că vine încă un inamic public, spune Micuţul, lungindu-şi gâtul.

Porta o coteşte atât de brusc cu tancul spre dreapta, încât obuzele sar din locaşurile lor şi cad zornăind pe podeaua de oţel.

Bătrânul îşi aprinde cu mâini tremurânde pipa cu căpăcel de argint.

— Micşorează viteza, fir-ar să fie! strigă el disperat.

— Ducă-se dracului toate primejdiile, hăuleşte Porta, aprinzând lumina frontală. (Observă prea târziu două camionete parcate atât de aproape una de alta încât n-ar putea trece printre ele decât cel mult o bicicletă.) Totu-i în regulă, ţipă el. Apasă voios acceleratorul şi aruncă în lături camionetele.

Bătrânul îşi scoate pipa şi-şi acoperă faţa cu palmele.

— Mă bizui pe tine, spune el, neavând de ales. Se lasă păgubaş, se reazemă în scaunul comandantului de tanc şi priveşte noaptea năpustindu-se asupra lui.

Motorul duduie la putere maximă. De jur-împrejur, în case, se aprind lumini, fără a se ţine cont de camuflaj.

— Of, Doamne! ţipă Porta. Suntem blocaţi. Ridicaţi tunul, c-o iau drept înainte.

— Doar n-o să treci prin zidul ăla? întreabă îngrozit Bătrânul. Asta-i va face să-şi dea seama că nu suntem de-ai lor.

Un balcon se prăbuşeşte, acoperind tancul cu cărămizi şi

moloz. O motocicletă e turtită sub şenile.

Trei ruşi se îndreaptă spre noi, făcându-ne semne disperate.

— Să torn o vadră de vopsea peste ei? întreabă Micuţul. Asta ar trebui să-i pună oleacă pe gânduri!

— *Stoi, stoi, idiotsevo!* strigă ei şi fac gesturi ameninţătoare spre tancul care-şi continuă urlând drumul prin străduţa îngustă, zdrobind totul în cale.

Cei trei ruşi se opresc şi privesc îngroziţi tancul dezlănţuit. În clipa următoare, sunt azvârliţi în aer, cad înapoi pe caldarâm şi doi dintre ei sunt striviţi sub şenile. Al treilea sare în picioare şi aleargă nebuneşte pe străduţă!

— Aranjaţi-l! strigă Bătrânul. Să nu ajungă la ai lui să dea alarma, că va fi iadul pe pământ.

— Îl halesc! răcneşte Micuţul, şi sare deja din trapa laterală, cu laţul de oţel în mână alunecând pe pavajul îngheţat. *Ruchi verci!*[73] zbiară el în urma rusului înnebunit de groază. Acesta se opreşte, scuipă furios în direcţia Micuţului şi se apleacă, înşfăcând de jos o bucată de gheaţă pe care-o aruncă spre tanc. Pe urmă o tuleşte din nou, cu Micuţul duduind pe urmele sale. Amândoi se pierd într-un troian de zăpadă.

Micuţul loveşte cu cuţitul său de luptă, dar alunecă pe gheaţă şi ratează ţinta.

Rusul sloboade un urlet de groază şi dispare val-vârtej după colţ mai înainte ca Micuţul să apuce să se ridice.

Fără să-i pese peste ce dă, Porta iese de-a-ndărătelea de pe străduţa îngustă, cu o asemenea viteză încât ai crede că întregul oraş stă să se năruie.

Undeva în noapte se aude un ţipăt isteric de femeie.

— Unde dracu’ e muierea aia? întreabă Porta, lungindu-şi gâtul. Femeile care ţipă mă neliniştesc.

— S-a mutat la noi. Sus pe turelă! răspunde laconic Micuţul.

— S-a mutat? face Bătrânul, sec.

— Da, şi a adus cu ea şi patul cu păturile, rânjeşte Micuţul, scoţându-şi capul prin trapa laterală.

[73] *Ruki vverh!* – „Mâinile sus!” incorect în lb. rusă în orig. (n.tr.).

Fata ţipă sfâşietor în clipa în care dă cu ochii de figura mânjită de funingine a Micuţului.

— Văleu, Doamne! A căzut, spune el, frecându-şi palmele.

— Vai de mine! Sper că n-a făcut buba? exclamă Porta.

— Nu cred, răspunde Micuţul, pe jumătate afară prin deschizătura trapei. Aleargă atât de iute încât ai crede că are o mâţă sălbatică în nădragi!

— A luat şi patul cu ea? se interesează Porta, curios.

— Nu, mai atârnă încă pe unde-a fost, chicoteşte Micuţul.

— Grozav! Putem dormi în el cu schimbul!

Porta îndreaptă tancul în direcţia câtorva case vechi din lemn cu terase şi balcoane care dau spre stradă.

— Bagă de seamă, eşti prea aproape, îl atenţionează Bătrânul.

Se aude zgomot de lemn rupt şi de sticlă spartă.

— La naiba! blestemă Porta, călcând pe frână.

— Care-i problema? întreabă neliniştit Bătrânul, aplecându-se din turelă. S-au dus frânele?

— Alea-s în regulă, şuieră Porta, călcând de zor pe pedală. Lădoiul ăsta nenorocit alunecă tot timpul şi se izbeşte în coşmeliile alea jegoase.

— Se pare că hardughiile au de gând să ne ia cu asalt! strigă Micuţul, desprinzând o jumătate de balcon de pe trapa laterală.

— Păi tocmai asta încearcă să facă, răspunde Porta, continuând să frâneze uşor, dar tancul o ia şi mai repede în jos pe drumul îmbrăcat în gheaţă. Cineva cred că ne înghesuie. Împuşcaţi-l pe ticălos! ţipă el.

— Atunci se cheamă că avem necazuri? întreabă Micuţul.

— Necazuri? face Bătrânul. Avem necazuri din clipa în care s-a pornit afurisitul ăsta de război mondial!

— Ce-ar fi să dăm o raită pe-afară şi să aruncăm o privire? propune Micuţul. De fapt, el vrea să simtă din nou pământ zdravăn sub picioare. Dintr-odată, atmosfera din tanc pare că devine foarte încinsă.

Porta ne conduce între două blocuri de locuinţe construite din beton-armat. Rămânem înţepeniţi, complet

neajutoraţi.

— Pe toţi dracii din iad! ocărăşte Bătrânul, încordat ca un arc. Ce naiba ai căutat aici?

— M-am săturat să tot demolez case, face Porta resemnat, şi oricum toate drumurile duc la Roma, ştii tu.

— Ce, acum mergem la Roma? întreabă uluit Micuţul, înseamnă că ăştia, comuniştii, ne-au mutat aurul la Roma, nu?

— Idiotule, scrâşneşte Heide. Eşti tot atât de prost pe cât pari!

Micuţul, tocmai e pe cale să se repeadă la el când se-aude un ţipăt de la unul din geamurile primului etaj. Un rus mătăhălos, în pijama, cu cască de oţel pe cap, se apleacă şi gesticulează furios.

Automatul Micuţului scuipă o flacără albastră în direcţia siluetei agitate, care alunecă de la geam pe placa frontală a tancului şi apoi rămâne lată în zăpadă.

— Coborâţi! porunceşte Bătrânul, sărind din turelă. Hai s-o luăm înapoi spre piaţă, să vedem ce se-ntâmplă pe-acolo. Se pare c-a început tărăboiul.

Mă ciocnesc în plin elan de Albert, care soseşte din direcţie opusă, de după brutăria de la colţ. Urlă răguşit şi se împiedică de un câine mort.

— Dacă scap viu de-aici, mă duc în fiecare duminică la biserică! se smiorcăie el prăpădit. Mai bine rămâneam canibal în Africa!

— Cine trage? întreabă Porta, instalându-se în spatele mitralierei uşoare.

— Vecinii, zbiară Barcelona, adăpostindu-se după o maşină de salubritate.

Piaţa devine scena unei învălmăşeli totale. Flăcări de la gura ţevii pâlpâie din toate părţile.

— Pune-te la fereastră, pentru Dumnezeu! strigă „Degerilă” către Gregor, care merge alene, în timp ce trasoarele îi fluieră pe la urechi.

— Ce se-ntâmplă? întreabă el îngrozit. Dintr-o săritură lungă, se-aruncă peste gard şi aterizează într-un nor de zăpadă alături de „Degerilă”. Nu sunt decât la un pas unul

de altul, dar urlă din toţi plămânii, împroşcându-se cu salivă.

— S-au apucat să tragă? se precipită Gregor, pregătindu-şi pistolul-mitralieră.

— Întocmai, neghiobule, asta fac tot timpul!

— Şi de ce nu trageţi şi voi? răcneşte Gregor, trimiţând o cascadă de scuipat în mutra lui „Degerilă”.

— Păi asta şi facem! răspunde acesta, împrăştiind o ploaie de gloanţe înaintea lui, fără a lua niciun fel de linie de ochire.

— Crezi c-o să răzbim? zbiară Gregor, înspăimântat.

— De unde dracu’ să ştiu eu? se screme „Degerilă”, trăgând o rafală prostească printr-o fereastră, care se sparge într-un milion de ţăndări şi declanşează o alarmă antifurt.

— Hoţii! exclamă Gregor. Au tupeu ăştia dacă operează acum, când în oraş se află şi Armata germană, şi Armata Roşie.

— Mai ţine-ţi gura aia tâmpită! spumegă Comisarul, ştergându-şi scuipatul de pe faţă.

Lătratul Kalaşnikovului îi retează vorba. Ferestrele din partea cealaltă a pieţii se dezintegrează şi toate cele şase pneuri ale camionului parcat la adăpostul şirului de case explodează cu bubuituri asurzitoare.

În haosul general, arunc şi eu două grenade. Una dintre ele nimereşte în cabina camionului, care ia foc instantaneu.

— Ce dracu’ se-ntâmplă? strigă Micuţul, privind nedumerit în jur. Cine-s idioţii care trag? Doar suntem prieteni.

Îi răspund două rafale prelungi şi turbate de mitralieră.

— De data asta au întrecut măsura! ţipă indignat Porta, pierzându-şi jobenul galben.

— Nemernicii au amplasat puşcoace acolo sus, la etajul trei, zbiară Albert, arătând precipitat cu degetul. Nu cred c-au aflat că suntem prietenoşi.

— Eu unul m-am săturat să mai înghit porcăria asta, strigă Porta, ridicând pistolul-mitralieră.

Jaluzelele zboară în ţăndări. Zăpadă, gheaţă şi ţăndări de

sticlă se împrăştie în toate direcţiile în clipa în care Porta goleşte întreg încărcătorul Kalaşnikovului în fereastră dintr-o singură rafală prelungă.

O cucoană obeză şi indignată, într-o cămaşă galbenă de noapte şi cu o căciuliţă roşie pe cap, apare la fereastra sfărâmată.

— Nenorociţilor! ţipă ea furioasă. O să plătiţi pentru fiecare bucăţică pe care-aţi spart-o. Corciturі laşe ce sunteţi! Căraţi-vă şi împuşcaţi nemţi, şi lăsaţi-ne pe noi, ruşii, în pace! Ridică deasupra capului o vază imensă de argilă, se retrage câţiva paşi şi apoi ţâşneşte pentru a o arunca cât mai departe. Din nefericire, uită să dea drumul vazei la timp şi zboară cu ea în mână prin fereastră. Aterizează într-un troian de zăpadă şi, în aceeaşi clipă vaza zburătoare îl pocneşte în cap pe „Degerilă”. Acesta icneşte şi se stinge ca o lumânare.

— Văleu! ţipă Micuţul.

— Drept pe ţăcălie! râde Porta vesel.

— Văleu! repetă Micuţul. S-a scrântit cucoana?

— Aşa cred, răspunde Barcelona. Oricine ar păţi la fel cu o şleahtă de descreieraţi obsedaţi de bubuituri, care trag în ferestrele oamenilor în puterea nopţii.

— Ea a tras cu mitraliera? întreabă Micuţul.

— Nu, cred că ne-am înşelat, spune Porta, clătinând din cap. (Îşi lungeşte gâtul, spre a o putea vedea mai bine pe cucoana obeză, care se târăşte de-a buşilea, înjurând, în mijlocul nămeţilor.) Doamne, ce creatură adorabilă! Întocmai genul meu! Între picioarele ei, războiul de treizeci de ani nu ţi s-ar părea deloc prea lung. Hei! Olga! strigă el, vino-ncoa’ să sărim niţel capra.

— Hai să tragem în direcţia opusă, să vedem ce-o fi, propune Gregor, cuprins de porniri războinice.

O rafală prelungă de puşcă-mitralieră răscoleşte zăpada pe toată întinderea pieţii. Un glonţ îşi croieşte un şanţ arzând prin cizma lui Porta.

— Ău-ău-ău! Sânge! schiaună Albert. Un ricoşeu i-a despicat obrazul.

„Degerilă” îşi revine în simţiri, sare înapoi şi se

adăposteşte după Porta. Strânge cu amândouă mâinile Naganul şi, inconştient, ţinteşte spre acesta.

— Isuse! exclamă Porta, întorcându-se şi privind drept în ţeava întunecată a Naganului. Vede limpede cocoşul şi intuieşte glonţul de 11 mm cu cap rotunjit care aşteaptă să fie percutat.

— Eşti mort! hăuleşte „Degerilă”, înnebunit de spaimă. Porta se apleacă exact în clipa în care porneşte împuşcătura. Glonţul trece la o frântură de centimetru de obrazul său. Îşi dă ochii peste cap, cade pe spate în zăpadă şi crede că-i mort.

— Fir-ar să fie, măi băiete! Glonţu’ ăla a trecut prin mine ca prin brânză. În viaţa mea n-am auzit aşa bubuitură!

Îl obligăm să se uite într-o oglindă ca să vadă că nu are nicio gaură de glonţ, să înţeleagă că e încă viu şi că „Degerilă” a tras pe lângă. Trece câtva timp până să-şi revină din şoc.

— Îmi amintesc de-un caft la care-am luat parte, la Wedding, în Berlin, spune el, aplecându-se la o rafală a automatului. Odată, bătrânul meu a venit acasă beat-pulbere, închipuindu-şi că nevastă-sa a călcat niţeluş pe bec! În timp ce-o pedepsea pe chestia asta, băgă de seamă că s-a ars friptura de porc, aşa că i s-a năzărit să facă praf toată strada înainte de a continua s-o ciomăgească pe bătrână. Ei bine, când au apărut sticleţii, l-au caftit în toată regula, ba au încasat-o şi cei care erau în preajmă. Nici nu le-a trecut prin cap sticleţilor să-ntrebe cine-i de vină.

— Hai s-o luăm într-acolo, strigă Micuţul, înşfăcând un Schmeisser şi alergând cât îl ţineau picioarele de-a-curmezişul pieţii, fără să-i pese de gloanţele care-i zumzăie pe la urechi.

Trăgătorul căpiat al mitralierei Maxim din colţul opus răscoleşte din nou zăpada cu o rafală nesfârşită, încercând şi el să străbată piaţa.

Porta se năpusteşte în plină stradă, se opreşte în dreptul unui ochi de pivniţă şi trimite înăuntru un încărcător întreg. Mitraliera amuţeşte şi se instalează calmul.

Din doua salturi, Micuţul ajunge în capul scărilor lungi de

beton. Sparge uşa cu o lovitură de cizmă.

— Închide uşa, nătărăule! urlă o voce. Afară e o ceată de nebuni care trag în noi.

Micuţul apucă hotărât încărcătorul lung ai Schmeisserului şi-şi fixează arma în încheietura cotului.

Un căpitan cu epoleţi verzi din OGPU scoate un ţipăt şi se aruncă după un birou, cu mâinile deasupra capului.

În mijlocul încăperii, o siluetă masivă agită un ’45. Răsună o singură împuşcătură, însă din altă direcţie. Pentru o clipă, Micuţul crede că e mort, într-atât e de şocat. Descrie un semicerc în aer cu pistolul-mitralieră şi-l ţinteşte pe rus. Pironindu-şi privirea pe ţeava neagră a Schmeisserului, acesta trage un urlet, dă drumul pistolului şi ridică mâinile.

De-a lungul peretelui jegos sunt înşiraţi câţiva soldaţi din trupele de aprovizionare care, pe jumătate goi, se holbează uluiţi la Micuţul şi la Schmeisser.

Un caporal face câţiva paşi înainte, clipind din ochi. Dându-şi seama că privirea nu-l înşală, se opreşte şi-şi îngroapă capul între umeri ca o broască ţestoasă.

Schmeisserul toacă asemenea unui ferăstrău circular. Ţâşnesc flăcărui albastre; în pereţi apar răni adânci. Praful de tencuială se aşterne din abundenţă, aidoma zăpezii.

Un soldat mărunţel, beat-criţă, goneşte în zig-zag prin încăpere, se aruncă peste o masă şi aterizează cu un trosnet cu capul în podea. Rămâne pe loc protejându-şi ceafa cu mâinile. Întoarce capul cu băgare de seamă şi constată că ceea ce i s-a părut că vede este aievea.

Câţiva ruşi se holbează încremeniţi, paralizaţi de succesiunea atât de rapidă a evenimentelor. Dar, în scurt timp, cad cu toţii pe spate, fiindu-le smulse picioarele scaunelor de sub ei.

O procesiune funerară înarmată cu umbrele negre năvăleşte pe scări să vadă ce se-ntâmplă. Simt nevoia unei mici distracţii după atmosfera de tristeţe din cimitir şi se înghesuie în spatele Micuţului, privind peste umărul său. Cei din frunte dau cu ochii de Schmeisser, cu botul de buldog şi cu încărcătorul lung. Apoi zăresc cea mai pocită

mutră ce le-a fost dat s-o vadă vreodată şi, înţelegând ce se întâmplă, cad grămadă unul peste altul, încercând s-o şteargă cât mai iute. Îşi calcă în picioare pălăriile şi galoşii şi se încurcă de tot în umbrelele negre şi ude.

Un câine imens, plouat şi incredibil de urât, trece alene şi-l adulmecă pe Micuţul. Ridică privirea spre el şi-i linge mâna. Pare că-i zâmbeşte. În clipa în care încep împuşcăturile, închide ochii. Cioburi de sticlă zboară prin aer şi se pulverizează. Lemnăria e făcută aşchii şi evantaie de gloanţe muşcă din pereţi. Când deschide din nou ochii, câinele e atât de fericit încât coada e gata-gata să-i cadă.

Se aud răcnete şi ţipete isterice, care se suprapun cu lătratul furibund al automatului german. Gloanţele ricoşează şi se răspândesc prin încăpere, spărgând o ţeavă de apă care împroşcă în toate direcţiile.

Un obiect oval se rostogoleşte până la picioarele Micuţului.

Câinele ud îl adulmecă bănuitor şi se trage înapoi.

— Maică Precistă din Kazan, urlă îngrozit Micuţul. O grenadă de aruncător, al dracului să fiu, o grenadă de aruncător! Cu un şut bine plasat, proiectează periculosul obiect în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Urmează o explozie asurzitoare, care face să zboare prin aer o sobă de doi metri, încinsă la roşu.

Micuţul şi câinele se feresc simultan în clipa în care soba zboară pe deasupra lor. Privesc îngroziţi cum, în drumul ei, smulge uşile duble, înspăimântându-i pe participanţii la înmormântare care aleargă mâncând pământul, crezând că soba înroşită e însuşi diavolul, pornit să adune suflete pe care apoi să le ducă în iad.

O grenadă zboară prin aer, loveşte tocul uşii şi-şi schimbă traiectoria, asemenea unei mingi de biliard. Explodează deasupra unui dulap. Peste tot se văd urme de sânge. Încăperea seamănă cu un abator.

Un sergent încălţat cu o singură cizmă şi cu casca pusă de-a-ndoaselea pe cap apare în goană cu o privire rătăcită şi-l ia în braţe pe Porta, care dă să iasă prin uşile batante.

— *Tovarişci, tovarişci,* fă ceva! ţipă el, înnebunit de

spaimă.

— Păi… ceva şi facem! răspunde Porta, smulgându-se din îmbrăţişare.

— Sunteţi cu toţii victimele unei neînţelegeri, urlă sergentul din toţi rărunchii, deşi între el şi Porta nu sunt mai mult de câţiva centimetri. Doar suntem ruşi, suntem prieteni!

— Păi aşa ziceam şi noi, zbiară Micuţul la fel de tare. Noi suntem nemţi, măi omule!

— Ştiu, răcneşte sergentul. Aparţineţi Brigăzii de pe Volga.

— Şi atunci de ce trageţi în noi? întreabă Porta cu o voce pătrunzătoare. Credeam că sunteţi niscaiva contrarevoluţionari cărora trebuia să le zburăm scăfârliile.

— Nu, nu! Vă înşelaţi! ţipă sergentul. Facem parte dintr-o companie de servicii şi aprovizionare. Noi n-avem niciodată de-a face cu nimeni.

— Atunci arătaţi-vă, strigă Micuţul, îndemnându-i amabil cu Schmeisserul. Gata treaba. A fost o neînţelegere!

— Neînţelegere? oftează Bătrânul, holbându-se la pustia din jurul său. Ţine-ne, Doamne! Ce grămadă de gunoi aţi putut face din locul ăsta.

— Numai din vina lor, se apără Porta. Ei au fost primii care s-au apucat să azvârle cu grenade.

Un rus cu căciula de blană trasă pe ochi şi cu mantaua fluturându-i până la umeri dă buzna pe străduţa abruptă de parcă l-ar mâna diavolul din urmă.

— Paraşutişti! Paraşutişti! ţipă el cuprins de panică. Se împiedică şi alunecă pe burtă. Când îndrăzneşte să ridice nasul din troianul de zăpadă în care s-a oprit, priveşte paralizat figura tuciurie a lui Albert. Scoate câteva sunete ciudate şi apoi inima încetează să-i mai bată. Pur şi simplu, a murit de frică.

— Fir-ar al naibii, exclamă Porta uluit. Să vedeţi că Albert o să ajungă arma noastră secretă. Îl ţinem în frunte şi-o să se cureţe toţi de moarte naturală. Le stă inima în loc numai când îl văd.

— *Job tvoie mati!* înjură un sergent, smulgându-şi un ciob

de sticlă din faţă. Când te gândeşti că un singur Schmeisser poate face atâta pagubă. Dacă nu m-aş fi aruncat rapid după dulap, băşitoarea aia automată m-ar fi tăiat curat în două. M-ar fi omorât de-a binelea, fir-ar să fie!

— Era să mă scap pe mine în clipa în care ticălosul ăla s-a pornit să tragă cu Schmeisserul, recunoaşte un caporal alb la faţă ca varul. Dacă n-aş fi căzut pe scări, s-ar fi zis cu mine.

Un ofiţer de intendenţă încărunţit şade pe un morman de sticlă spartă şi cărămizi. Se ţine strâns de-un picior, care i-a fost despicat de la gleznă până deasupra genunchiului.

— Piciorul meu! Piciorul meu! geme el deznădăjduit, şi mincinoşii ăia blestemaţi mi-au spus că la aprovizionare e o viaţă ca-n basme. Ziceau că n-o să aud şuier de glonţ. Şi în ultimele cinci minute am auzit mai multe împuşcături decât în tot primul război mondial!

Deodată, piaţa e străbătută de o nouă rafală de foc, şi o voce guturală urlă prin noapte:

— Băgaţi capetele la cutie, porcilor! Soseşte Michael Iakanashi! Şi nu vine singur.

O salvă prelungă şi strălucitoare de Kalaşnikov pune capăt mesajului ameninţător.

— Ăsta-i căpitanu’ ăla ţicnit, explică caporalul palid, adăpostindu-se sub o bancă. Ce n-aş da să i se vâre Scaraoţchi pe beregată cu un sac de dinamită în spinare! Ăsta nu se lasă până nu vom fi curăţaţi până la unul. Doar pilele sale puternice l-au scăpat de spânzurătoare până acum. Numai din pricina lui „Piftie” se întâmplă toate câte se întâmplă.

— „Piftie”? întreabă sec „Degerilă”.

— Piftie de porc, încuviinţează solemn caporalul, desfăcându-şi braţele. Nenorocitul n-o poate suferi! Se zvoneşte că şi-ar fi omorât nevasta pentru că toată ziua nu-i punea decât aşa ceva pe masă.

Un soldat foarte tânăr, cu un bandaj năclăit de sânge în jurul gâtului şi cu nişte ochi bulbucaţi ca ai unui broscoi, se trânteşte cu respiraţia tăiată între Porta şi Micuţul.

— Mă doare capul îngrozitor, îngaimă el. Ce vacarm! Îşi

ridică brusc Kalaşnikovul şi goleşte tamburul său cu o sută de cartuşe în locul în care bănuieşte că s-ar fi adăpostit căpitanul nebun.

— Haidem! ne ocupăm noi de el, strigă Bătrânul, ieşindu-şi din fire. Vreau să am o dată linişte, fir-ar să fie!

Unul câte unul, ne îndreptăm către clădire în salturi scurte. Printre rafale de automate şi de puşti-mitralieră desluşim strigăte dinspre etajul al treilea.

— Jos cu contrarevoluţionarii! Moarte trădătorilor troţkişti[74]!

— Diliul ăsta are rahat în loc de creier, mârâie furios Micuţul. Trece în goană peste terenul descoperit al pieţii, printre trasoarele care şuieră în jurul său.

— În ziua de azi, dai la tot pasul peste idioţi care flutură steaguri, spune Porta, potrivindu-şi echipamentul într-o poziţie mai comodă. Ăstora le atârnă zdreanţa naţională şi pe urechi, şi pe gâoază, în aşa fel încât să nu care cumva să dea de bănuit că nu şi-ar iubi destul prăpădita de patrie.

Într-o învălmăşeală gălăgioasă, ne adăpostim pe fundul unui şanţ adânc.

— E prima oară când aveţi de-a face cu aşa o mânărie? întreabă „Degerilă” rânjind. Aţi mai lucrat cu sticleţii?

— Au lucrat ei cu noi, răspunde Porta. Niciodată n-am apucat să trag în vreunul.

— Nici nu ştii ce-ai pierdut, rânjeşte „Degerilă”, trimiţând din Tokarevul său câteva rafale înspre etajul al treilea. Îi ştiu eu pe ticăloşii de teapa ăluia de sus! Ia fiţi atenţi, sfârşitul bâlciului e aproape întotdeauna acelaşi! Trag şi trag, până se satură. Apoi îşi vâră ţeava în gură şi apasă pe trăgaci cu deştul mare de la picior!

— Chestia asta nu-i uşoară deloc, spune Porta cu un aer de cunoscător. De obicei dau greş şi îşi continuă viaţa cu jumătate de moacă lipsă.

[74] Adepţi ai lui Lev Davidovici Troţki, unul din principalii capi ai revoluţiei bolşevice, fost ministru de război al proaspetei URSS (1918-1925). După moartea lui Lenin, îşi dispută puterea cu Stalin. E exilat în 1924 şi ucis în 1940 in Mexic din ordinul lui Stalin. Partizanii săi din ţară au fost reprimaţi sângeros (n.tr.).

— Aşa-i! face sarcastic „Degerilă”, şi după aia ţin regim toată viaţa. Carne de porc – ioc, trăscău – nici atât.

— Jos cu Troţki! urlă cineva din capul scărilor.

Căpitanul luptă să pună stăpânire pe casă. Mai bine de o oră ne ţine trântiţi pe burtă pe palier.

— Trebuie să aibă muniţie cât pentru un corp întreg de armată, mormăie Porta, clătinând din cap. Se lipeşte de perete în clipa în care o rafală venită de sus se înfige în uşa unui apartament.

— De ce dracu’ a trebuit să ne oprim aici? se întoarce Bătrânul către Comisar. Măcar de-am fi mers înainte. Tărăşenia asta e nebunie curată.

Acum situaţia a scăpat complet de sub control. O sută treizeci şi unu de soldaţi furioşi – ruşi şi nemţi – fac pur şi simplu ţăndări clădirea pe care căpitanul smintit a ales-o ca scenă a ultimei sale bătălii.

— Ticălosu’ ăla capiu a aprins lumina! ţipă tânărul caporal cu ochii bulbucaţi. Haideţi mai bine să ne cărăm de-aici!

— Acum ne are la mână, strigă „Degerilă” îngrozit. Încearcă să se târască pe scări de-a-ndărătelea, dar câteva împuşcături de sus îl ţintuiesc locului.

— Poate să stea şi să tragă în noi până ne face sită, urlă Porta, lipindu-se şi mai tare de perete.

— Stingeţi odată lumina asta blestemată, mugeşte Micuţul, înainte de-a apuca descreieratul să ne sfredelească ţestele!

Douăzeci şi una de arme automate sunt aţintite spre becul de pe scară. În filme ar fi fost de-ajuns o singură împuşcătură, dar în realitate nu-i chiar atât de simplu, şi groaza morţii mi se cuibăreşte în toţi porii.

Se trag sute de focuri, care năruiesc tavanul şi pereţii.

Praful de mortar şi mirosul de pucioasă din aer ne îneacă.

— Aţi înnebunit cu toţii! spune Bătrânul, ridicându-se şi păşind peste Porta şi Comisar, care stau întinşi, cu automatele în poziţie de tragere.

— Lumina! bolboroseşte tânărul caporal. Ticălosul ne poate vedea!

— Ferească Sfântul să pun mâna pe el, promite un sergent robust, trebăluind la un încărcător blocat.

— Va trebui să-l răcim pe diliu ca să-l scoatem de-aici, scrâşneşte Micuţul, crispându-şi degetul din reflex pe trăgaciul armei.

Bătrânul se strecoară pe lângă peretele sfredelit de gloanţe, fără să slăbească din ochi casa scărilor. Când ajunge la tabloul de siguranţă, se ridică încet şi deşurubează siguranţele.

— Hău! face Porta surprins. Cum de nu ne-a trecut mai devreme prin cap? Vezi în ce hal te aduce armata? De ce să alegi calea mai simplă când există şi una mai complicată?

Se aude o bubuitură şi din rudimentarul tablou de siguranţă ţâşneşte o flacără.

Tânărul caporal scoate un chiţăit sonor şi e cât pe ce să se prăvălească pe scări, crezând că se aruncă grenade.

O rafală isterică împroşcă scara. Gloanţele muşcă din balustradă.

Douăzeci şi una de ţevi de automate sunt aţintite asupra nebunului. Treptele apar şi dispar în străfulgerarea flăcărilor infernale.

Ceva greu zboară de pe palier, smulgând balustrada, şi aterizează la baza casei scărilor cu o bufnitură dezgustătoare. Sângele stropeşte până la noi.

— Acum arată el însuşi ca o porţie de piftie, observă Micuţul. Se ridică şi-şi aruncă automatul pe umăr.

— Luaţi-l de-aici! porunceşte Comisarul scârbit.

În stradă, o mulţime de oameni. Indivizii cu umbrele şi-au adus şi copiii, pe care îi ridică deasupra capetelor să vadă cadavrul purtat de patru soldaţi din trupele de aprovizionare. Câţiva ovaţionează.

Ne întoarcem împreună cu ruşii la cantina distrusă. Porta a dibuit un cazan plin cu borş rusesc. Îi adaugă câteva ingrediente, care îl fac şi mai gustos, şi în curând pluteşte un miros minunat de ciorbă cu carne în întreaga cantină.

Porta pleacă cu un sergent după provizii. Se iscă o ceartă violentă pentru o ladă cu cârnaţi de berbec pe care sergentul refuză s-o predea fără ordin de rechiziţie.

Comisarul îi semnează imediat unul, şi-l parafează cu o mulţime de ştampile oficiale.

Acum, sergentul e în afara oricărei răspunderi, iar Porta poate lua ce-i doreşte inima. Când revine încovoiat sub povara a două coşuri imense pline cu ouă, Bătrânul protestează. Nu-i convine să ţină ouă într-un tanc.

— Te-ai scrântit de tot! ţipă Porta, scandalizat. Aşteaptă numai să-ţi trântesc o musaca grecească şi atunci o să fii fericit.

— Nu pui vinete? întreabă Legionarul, uluit. N-am auzit până acum să se folosească ouă la musaca.

— N-ai auzit tu de multe lucruri în timp ce-ţi pierdeai vremea prin deşert împuşcându-i în cur pe arabi, rânjeşte Porta. (Îi întinde Micuţului coşul cu ouă). Aşa, acum ne mai trebuie niţică tocătură de vită, câteva roşii şi nişte ceapă. Unt avem.

Bătrânul se lasă păgubaş, dar îi atrage atenţia lui Porta că va arunca ouăle dacă se vor sparge.

Micuţul are o altercaţie cu un sergent de la aprovizionare. Acesta îi repede bocancul în gleznă şi apoi îl pocneşte cu un ciomag în genunchi. Micuţul face semnul „V” şi-şi repede degetele cu forţă în ochii sergentului.

— Porcule! urlă el.

— O adunătură de ţicniţi, ruşii ăştia! observă Micuţul, aşezându-se şi luând cărţile de la Porta. Cine umflă toţi banii, ai? întreabă el, pupând cărţile. Cu siguranţă, nu eu!

Pentru a fi un bun soldat în timp de război, trebuie să urăşti. Dacă nu urăşti din adâncul inimii, nu poţi ucide. Ura e cea mai mare sursă de energie dintr-o fiinţă omenească.

SVEN HASSEL

— S-a zis! spuse brusc Feldwebelul, arătând spre barajul rutier din faţă.

— Ia-o la dreapta! ordonă maiorul. Mâneca stângă a uniformei îi flutura goală în aer.

— Totul s-a terminat, domnule, rânji şoferul. Dacă încercăm s-o ştergem, ne vor secera.

Maiorul înşfăcă pistolul din toc şi se pregăti să sară din Kübel. Se opri însă brusc. Rafale scurte de puşcă-mitralieră răscoliră pământul uscat împrejurul maşinii. Şoferul şi Feldwebelul ieşiră imediat şi ridicară mâinile deasupra capului.

Dintre copaci îşi făcură apariţia cinci ruşi.

— Tovarişci, *strigă Feldwebelul şi flutură ceva alb. Se prăbuşi însă imediat în praful drumului de ţară.*

Şoferul ţâşni într-o parte, dar se opri brusc şi căzu.

Cele cinci Kalaşnikovuri scuipau flăcări.

Maiorul e azvârlit din Kübel cu faţa sfărâmată şi pieptul sfârtecat într-o explozie de cârpe şi de carne zdrenţuită.

Cei trei soldaţi răniţi din spatele maşinii alunecară într-o baltă de sânge.

— Iob tvoie mati, *râse cel mai tânăr dintre ruşi în timp ce turnau benzină pe cadavre.*

După ce goli canistra, sergentul aruncă o grenadă în maşină. Se înălţă o vălvătaie drăcească. O vreme, rămaseră contemplând Kübelul mistuit, apoi se întoarseră şi se făcură nevăzuţi în codru.

— Ghermania kaputt, *rânji caporalul şi-şi aprinse o pipă.*

ÎNCHISOAREA VLADIMIR

Căpitanul, un uriaş, cu o faţă care aminteşte de Omul de Neanderthal ne îmbrânceşte spre zidul corpului de gardă!

— *Propusk,* mârâie el, întinzând o carabă autoritară de poliţist. În aceeaşi clipă, începutul unui urlet se stinge într-un horcăit sinistru.

— *Vino, moarte, vino...* fredonează Legionarul, desfăşurând laţul din jurul gâtului celui mort.

Bătrânul ne zoreşte.

Ne săltăm în tăcere peste zidul îngust, pentru a le cădea în spate celorlalţi gardieni înainte de a apuca să dea alarma.

Igor ajunge la tabloul de siguranţă, sprinten ca o pisică. O ploaie de scântei ţâşneşte în jur în clipa în care cleştele său muşcă din cabluri. În câteva secunde de lucru intens, închisoarea Vladimir e izolată de restul lumii.

Cu automatele pregătite, năvălim spre corpul de gardă, cu Micuţul în frunte. Îşi învârte Naganul deasupra capului în cel mai curat stil poliţist.

— Afară cu voi şi labele sus! răcneşte el pe tonul unui şef de brigadă.

— Idiotule! scrâşneşte Porta. Hoţii de aur nu strigă aşa ceva! Asta-i placa pe care cei din OGPU le-o cântă hoţilor!

Micuţul nu-l ia în seamă. De când l-am îmbrăcat într-o uniformă de ofiţer rus, a devenit paranoic.

— Ieşiţi de-acolo! zbiară el şi mai tare. Sau vă zburăm creierii!

— Ai înnebunit de tot? spumegă Barcelona, izbind de perete uşa Corpului de gardă. Curios lucru! exclamă el.

— Ce-i aşa curios? vrea să ştie Bătrânul.

— Pe-aici nu-i ţipenie de om, face uluit Barcelona.

— Crezi c-am nimerit unde nu trebuie? strigă Porta, şovăielnic.

— La o parte, spuse Igor, băgându-se în faţă. Arunc o grenadă cu gaze în dugheană. Băieţii trag la aghioase ca niciodată.

— Ia uite la ei, sforăie cu toţii, spuse Porta, sărind peste

tejghea. Te ia somnul doar privindu-i.

Cască sonor şi se trânteşte într-un fotoliu adânc.

— Afară, afară! ţipă Igor cuprins de panică. Nu eşti în toate minţile? Gazul începe să-şi facă efectul! Ne scoate aproape pe sus din camera corpului de gardă.

Porta vine în urmă, împleticindu-se şi suflând ca o balenă.

— Unde-s cilindrii cu gaz? cere Comisarul. Apare pe un culoar larg al închisorii, asemenea unui al doilea Troţki, cu un Nagan în mână.

— Aici! rânjeşte calm Micuţul, împingând un cărucior plin cu butelii de gaz.

— Vezi să nu-ţi scape vreunul, îl avertizează Comisarul. Gazul ăla are un efect mai rapid decât un drug de fier în cap.

— Da, tocmai am băgat de seamă, răspunde Porta. Încă mă simt ca Albă ca Zăpada în sicriul de sticlă.

— Mie nu-mi miroase a bine, mormăie Barcelona. V-aţi gândit la ce-or să ne facă dacă or pune mâna pe noi?

— Or să ne facă toate lucruşoarele pe care cenzura le scoate din filmele de groază, face Porta cu un râs scurt.

Din bucătărie năvăleşte o femeie-soldat cu un Tokarev în mână.

Igor sare pe ea şi-i propteşte ţeava Naganului între ochi. Se aude un trosnet sec, şi peretele din spatele ei e împroşcat cu sânge, creieri şi aşchii de os.

Doi puşcăriaşi apar din aripa de răsărit a închisorii, holbându-se încremeniţi la Igor, cu Naganul lui.

— Duşman al poporului! scrâşneşte el, lovind cu furie cadavrul.

Deţinuţii ridică din umeri şi pleacă fără o vorbă. E mai bine să nu ştii şi să nu vezi prea multe în închisoarea Vladimir. Nu e ceva ieşit din comun să fii lichidat fără explicaţii.

Camioanele noastre intră hurducăind în curtea închisorii, urmate de un T-34.

— Puneţi-vă măştile de gaze! ordonă febril Comisarul. Şi purtaţi-le orice-ar fi! Toată închisoarea e deja plină de gaz.

— Or să moară cu toţii? întreabă neliniştit Bătrânul.

— Nici vorbă, râde Igor nepăsător. Numai ăia care oricum ar fi dat ortu' popii odată şi-odată.

— Haide, face Comisarul, apucându-l pe Porta de umăr. Capul lui Porta se pocneşte de tocul uşii.

— Ce naiba? exclamă el, căscând asemenea unui cal somnoros. Ce se-ntâmplă? Drace, unde sunt? Se sprijină de uşă şi încearcă să-şi amintească unde se află.

— Mişcă! îl zoreşte Comisarul, îmbrâncindu-l. Ai de desfăcut o uşă de visterie! Ne-ai tot povestit c-ai fost ucenic de lăcătuş şi că eşti în stare să-i vii de hac oricărei încuietori din lume!

— Cam aşa ceva! murmură Porta, împleticindu-se somnoros pe scări.

„Degerilă" vine în urma lui cu două legături imense de chei şi jură că una dintre ele trebuie să fie cea pentru pivniţă.

— Eşti sigur că aici e şi cheia potrivită? întreabă îngrijorat „Curvarul". Te-ai mai înşelat tu şi înainte.

— Îţi garantez că una se potriveşte, face „Degerilă" jignit, zornăind legăturile de chei.

— Una singură îmi ajunge, spune Porta, sprijinindu-se obosit de uşa masivă a pivniţei. Prin gaura cheii, nu desluşeşte nimic. Se apucă să le încerce. Niciuna nu se potriveşte.

„Degerilă" se schimbă la faţă şi bâlbâie ceva despre posibilitatea ca el să fi pus mâna pe alte legături de chei.

— Am bănuit eu! spune furios „Curvarul", ultima oară când te-ai înşelat te-a luat durerea de dinţi, iar acum ai un tremur nervos.

— Întreaga închisoare le doarme, anunţă Micuţul. (Duduie fericit pe scări, învârtind neglijent în mână masca de gaze.) În viaţa mea n-am crezut că gazul ăsta ar putea pune capăt războelului mondial cât ai clipi, ce n-aş da să-i văd pe băşinoşii lui Adolf şi pe-ai lui Iosif trăgând la aghioase ca pruncii, unii în braţele altora, ca ăştia de pe-aici.

— Din păcate, n-are efect decât într-un spaţiu închis,

spune Comisarul. Altminteri, vă asigur că întreaga Armată germană ar fi fost de mult trimisă la culcare.

Furios, Bătrânul coboară în pivniţă.

— Nu credeţi că de data asta ne băgăm singuri pielea în saramură? întreabă el, stând proţăpit în mijlocul încăperii cu picioarele răscrăcărate.

— O scoatem noi la capăt, face Porta, trecându-şi degetele peste uşa blindată. Trebuie să aflăm doar cum funcţionează drăcia asta, şi pe urmă suntem bogaţi!

— Şi cât va dura? întreabă nerăbdător Comisarul. N-avem prea mult timp la dispoziţie. Mai avem gaz doar pentru a-i mai adormi încă o dată, şi apoi, gata!

— De ce nu-i lichidăm pe toţi? propune Igor, cu Naganul pregătit.

— Nu te mai saturi odată să tot omori oameni? face Comisarul, iritat. Cum de nu ţi-e greaţă de tine? Mie mi-e silă doar când te văd.

Igor dă din umeri indiferent şi-şi trânteşte Naganul înapoi în toc cu un zâmbet obraznic.

După ce trudeşte o jumătate de ceas la complicata încuietoare, Porta se aşază dezamăgit.

— Pot s-o fac, spune el. Dar nu asta-i problema!

— Atunci fii atât de bun şi comunică-ne care e problema, spune Comisarul, ironic. Mor de curiozitate!

În situaţii de maximă încordare, ochiul drept al Comisarului se zbate involuntar. Se deschide şi se închide de parcă pleoapa i-ar fi legată cu o aţă. Acest lucru l-a făcut să cunoască în viaţă o mulţime de femei, dar i-a adus şi o grămadă de ocări din partea unor doamne care nu admiteau să fie racolate astfel. De data asta, ochiul său drept se zbate furios, dar pe-aici nu se zăresc defel fete drăguţe.

— E chestie de timp, explică Porta, schimonosindu-şi mutra.

— Timp? şopteşte Comisarul, a cărui pleoapă se zbate atât de repede încât e de mirare cum de nu-i sare ochiul din orbită.

— Întocmai, timp! zâmbeşte Porta, cu un efort. Se aşază

turceşte înaintea uşii impenetrabile a visteriei.

— Va să zică, va dura mai mult, încuviinţează Comisarul, trântindu-se resemnat într-un scaun. Mai mult cu cât?

Porta socoteşte pe degete şi o clipă se pare că le va număra şi pe cele de la picioare.

— Avem de-a face aici cu o visterie cât se poate de isteaţă! Tipul care a construit-o nu era cu siguranţă un prieten de-al spărgătorilor. E un model cu totul deosebit. (Ciocăneşte gânditor în uşa masivă de deasupra lui.) Oţelul e de alt soi. Încuietoarea e un model necunoscut şi toată uşa e ciudată! Cred c-a fost născocită de-un jidan.

— Mulţumesc! zâmbeşte Comisarul, şuierând.

— După cum văd, nu mi s-a explicat totul, spune Bătrânul împingându-şi pe ceafă căciula de blană. E limpede! Am fost tras în piept.

— Porta, face Gregor, aplecându-se asupra lui, spune-ne verde! Cât e de grav?

Porta icneşte de parcă l-ar fi lovit un glonţ în plex.

— Căcăcioasă treabă! răspunde.

— Cât de căcăcioasă? vrea să ştie Gregor.

— Cât cuprinde, anunţă Porta, aprinzându-şi o ţigară. Mai mult decât mi-aş fi închipuit.

— Ei, hai, îţi ia mult s-o deschizi? se interesează Comisarul, pufăind nervos din ţigară.

Porta numără din nou pe degete.

— Toată noaptea şi ceva din ziua de mâine, spune el cu tristeţe, întinzându-şi mâinile ca un pescar care explică deznădăjduit cât de mare era peştele care tocmai i-a scăpat.

— Nemaipomenit! explodează Comisarul, sărind din scaun, în cazul ăsta vom avea timp berechet şi pentru o plimbărică.

Porta îl fixează lung cu privirea.

— Află că nici eu nu sunt mai puţin amărât ca tine. Dar nu uita că avem de-a face c-o uşă sovietică, meşterită în U.R.S.S. Nicio uşă nemţească n-ar fi fost atât de afurisită.

— Ia ascultaţi! spune Barcelona, venind în faţă. Scurt pe doi: înainte de Crăciunul viitor vom putea s-o ştergem cu

aurul?

— V-am mai spus. Nu există încuietoare pe lume căreia să nu-i pot veni de hac, dar fiecare cere timpul adecvat. Pe când îl ajutam pe Egon, cel mai priceput lăcătuş din Berlin, nu era broască să ne stea în cale. Obişnuiam să deschidem zăvoare până şi pentru caralii, şi eram extrem de respectaţi. Aflaţi de la mine! Ia uite ce de rotiţe! Nici măcar rotunde nu sunt, arată ca ale unui avion prăbuşit!

Comisarul se plimbă nervos încolo şi-ncoace, făcând opturi pe podea.

— Am impresia că visez, face el, lovindu-se peste frunte. Da! Visez. Sunt la spital, anesteziat înainte de a mi se tăia ambele picioare! (Loveşte cu furie în uşa visteriei şi se schimonoseşte de durere.) Şi vreau să sper că-i aievea, pentru că altfel situaţia e mult prea gravă.

— O să supravieţuim? intervine Bătrânul fatalist, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint. Asta-i tot ce vreau să ştiu. Şi să nu veniţi să-mi spuneţi că-i prea grea întrebarea.

— Treaba asta nu-i de noi, strigă hotărât Micuţul. Ia fiţi atenţi, haideţi s-o ştergem de-aici cât mai iute şi să căutăm o bancă potrivită. Dăm buzna cu automatele, umflăm mălaiul şi-o ştergem. Orice dobitoc poate duce la bun-sfârşit una ca asta. Eu ştiu un puşti de doişpe ani care-a făcut-o. Au aşteptat să împlinească şaişpe şi l-au împuşcat.

— Şi unde te-ai descotorosi de toate rublele pe care le-ai umfla? face Bătrânul cu dispreţ.

— Ruble? Ce ruble? întreabă nedumerit Micuţul.

— Rublele pe care tu şi cu automatul tău le-aţi speria din bancă, îl lămureşte Porta cu ironie. Doar nu-ţi închipui cumva că băncile ruseşti ar fi ticsite de dolari, ai? Cu rublele te poţi şterge la fund, dar nici măcar pentru asta nu-s prea grozave.

— Peste o oră gazul îşi va pierde efectul, anunţă Comisarul, cu o expresie de neajutorare pe chip.

— Ia daţi-mi mie toate sculele de acolo şa, cere Porta. Încuietoarea aia puturoasă va afla cine-i Obergefreiterul, prin mila Domnului, Joseph Porta! Scoate din buzunar sticla de vodcă şi-i reduce conţinutul cu o treime. Apoi

înşurubează dopul la loc şi vâră sticla înapoi în buzunar.

— Eşti sigur că vei reuşi să deschizi porcăria aia de uşă? face Comisarul cu aerul unui Mare Inchizitor.

— Am spus că pot, răspunde Porta, agasat.

— Şi-o s-o faci înainte de sfârşitul secolului? continuă Comisarul. Vreau să ştiu, ca să-mi pot vedea de treabă.

— Nu mă regula la cap. Vino mai bine şi dă-mi o mână de ajutor! Am nevoie de lumină! Multă lumină. După aia totul va merge mult mai iute.

— Da, sunt convins, spune Comisarul, aţintind fascicolul de lumină asupra încuietorii.

Porta trage de câteva ori adânc aer în piept, pentru a-şi linişti nervii. Se lasă pe vine, ca un războinic incaş care se pregăteşte pentru micul-dejun.

— În mod normal, un foraibăr din ăsta ar trebui să sară în lături dacă sufli înăuntru! spune el gânditor.

— Suflă, îl sfătuieşte Gregor.

— Dar porcăria asta mi-a zdruncinat încrederea! face Porta cu obidă.

Igor îşi zornăie Naganul, gata de acţiune.

— Am dat peste-o zdreanţă în uniformă de sergent orăcăind cu OGPU prin suflătoare, spune el, vârându-şi Naganul în toc. I-am zburat creierii şi-am spart telefonul. Am uitat să-l tăiem de cum am venit.

Comisarul strânge din buze şi-şi înghite câteva replici pe care tocmai se pregătea să le arunce.

— Ce le-a spus celor din OGPU? întreabă Barcelona practic.

— Nu cine ştie ce! Tocmai când făcuse legătura, i-am împroşcat creierii pe perete.

— Ţi-a zis cineva vreodată că eşti un porc infect? face Bătrânul, privindu-l cu dispreţ.

— Doar tu, rânjeşte Igor, executând o înălţare rusească din umeri foarte complicată.

Porta se sprijină de uşa visteriei. Nasul său ascuţit atinge încuietoarea.

— Nu-ţi pot lumina dacă stai acolo, protestează Comisarul. Mută fascicolul pe ochiul drept al lui Porta, care

se uită în broască.

— Fir-ar al dracului, strigă Porta, scuipând cu furie pe încuietoare, e-o mârşăvie să construieşti ceva atât de sofisticat. Dacă toate zăvoarele ar fi ca ăsta, ia gândeşte-te câţi ar rămâne şomeri.

— Şomeri? întreabă uluit „Curvarul”, îngenunchind lângă el pentru a-l scuti pe Comisar să ţină lanterna.

— Da, bineînţeles? Jefuitorii de bănci ar fi nevoiţi să se lase păgubaşi şi poliţia să-şi închidă secţiile de drept comun. Am nevoie de-un burghiu cu vârf de diamant care să treacă prin metalul ăsta nenorocit.

— Poftim, spune „Degerilă”, întinzându-i un burghiu cu vârf vidia.

— De data asta îi vin de hac şandramalei, spune Porta sumbru, şi propteşte burghiul în încuietoare. Scrâşneşte ca un motor de ferăstrău circular, după care scapă, abia zgâriind niţel metalul.

— Las’ c-o scoţi tu la capăt. Ia-o uşurel, îl consolează Igor, bătându-l pe umăr.

Porta se smulge ca un câine mângâiat de o pisică. Vârâ în orificiu un şperaclu îngust, dar se lasă repede păgubaş.

— Drace, mormăie dezamăgit. Mă pricep la încuietori, dar porcăria asta-i ceva de groază.

— Dacă vom fi înhăţaţi, rânjeşte Gregor nepăsător, putem scrie o carte despre toată tărăşenia. Ce ziceţi de titlul ăsta: „Hoţi de aur în Siberia!”

— Vai, ce amuzant eşti! şuieră Porta răutăcios. Mă faci să mor de râs.

— Ce-ar fi să încercăm cu acid? sugerează Comisarul. Avem aici o sticlă şi-o seringă.

— De ce nu? răspunde Porta. Goleşte în broască întreg conţinutul sticlei cu acid.

Timp de zece minute, acidul bolboroseşte şi fâsâie. Câţiva stropi sar pe uniforma Comisarului, găurind-o instantaneu. Dar zăvorul nu păţeşte nimic.

— Pişat de şobolan! face Porta, dându-i un şut sticlei de acid.

— Ce-ar fi să folosim un ferăstrău? propune „Degerilă”.

— Dacă ai nevoie de mişcare, se răţoieşte Porta, n-ai decât să tai cât îţi place. Dar în ce priveşte uşa asta, n-o să rezolvi nimic cu ferăstrăul.

— E prea mare bătaie de cap să intri în nenorocita asta de visterie, explodează Micuţul, lovind cu sete uşa masivă. De ce nu ne dăm la o fabrică de cârnaţi? E mult mai simplu! Cunosc câţiva inşi care din asta trăiesc!

— Sunt cumva nehaliţi? se miră Gregor.

— Nici vorbă, răspunde Micuţul, rânjind şi mai tare. Dau lovitura în ziua în care sclavii îşi umflă salariul. Pătrund uşurel în biroul de plăţi, rad marafeţii şi-o iau din loc. Simplu ca un pârţ.

— Şi dacă lefurile se plătesc în cecuri? Cam aşa se obişnuieşte în ziua de azi, zâmbeşte Porta acru.

— Se duc la bancă şi-i umflă de-acolo, ridică Micuţul din umeri.

— Ia să încerci una ca asta, îi aruncă Porta. O să-ţi dai cu pumnii în cap tot restul vieţii.

Culege o unealtă de pe jos şi meştereşte ceva complicat la încuietoare.

— Nu, exclamă, clătinând din cap. Trebuie să găuresc din nou. Asta e ceea ce se cheamă o cutie cu surprize.

— Ce surprize? face Bătrânul, uluit. Ce vrei să spui cu asta?

— Surprize va să zică, înţelegi că înăuntru sunt capcane, şi astea trebuie evitate, răspunde Porta, ciocnind în uşă. Dacă fuşeresc treaba, pe puţin zece drugi mari şi urâţi de oţel o să ţâşnească şi-o să zăvorască portiţa în aşa fel încât nimeni pe lume n-ar mai deschide-o. Un singur om ar putea pătrunde până la aur, şi ăla-i ticălosul care-a inventat drăcia asta.

— De ce nu l-am adus şi pe el cu noi? întreabă Micuţul, enervat, desfăcându-şi braţele deznădăjduit.

— Chiar dac-ar fi fost aici, tot nu ne-ar fi folosit, spune Porta. Când or ţâşni drugii ăia de oţel, o să fie nevoie de-o maşină specială cu care să dărâmi peretele. Un rahat din ăsta cântăreşte nu ştiu câte tone, şi cu aşa ceva nu umbli de colo-colo la subsuoară.

— Sună promiţător, geme Comisarul. A trecut timpul! Băieţii cu cheile au nevoie de o nouă doză de gaz! Mişcaţi-vă fundurile.

Să le dăm ce-a mai rămas? întreabă „Degerilă” din uşa pivniţei. O să-i liniştească pe vecie?

— E-un fel uman de a muri, constată Comisarul. Oricui îi place un pui de somn straşnic!

— Blestem! şuieră Porta, muşcându-şi buzele. (Apucă o sculă şi mâna i se încleştează dureros pe ea.) Drace! ocărăşte din nou. Cunosc toate metodele cele mai avansate de violare a unei încuietori, şi pe toate le-am încercat împreună cu Egon! Daţi încoa’ chestia aia electronică de ascultare!

Îşi pune căştile la urechi cu aerul unui celebru chirurg care e pe cale să-i spintece stomacul unui pacient. Răsuceşte cu băgare de seamă discul cifrului, trăgând cu urechea la zgomotul lamelelor. După o clipă cât o veşnicie, îşi smulge căştile de la urechi.

— Vine cineva, spune Gregor, privind în lungul scărilor.

— Am râgâit eu, face Porta.

— Nu, vine cineva, murmură Comisarul. Ridică rapid Kalaşnikovul de la podea.

— Tăceţi din gură, că nu pot gândi! Dacă vine careva, împuşcaţi-l! Am nevoie de linişte! spune Porta.

— Şi noi la fel, mârâie Comisarul, despiedicându-şi Kalaşnikovul.

— Poate că nu-i chiar cel mai potrivit lucru să-i împuşcaţi de-a dreptul, e de părere Micuţul. Am auzit că pe reprezentanţii locali ai Domnului e bine să-i întâmpini cu un zâmbet.

— Şi cine-i Domnul în cazul ăsta? vrea să ştie „Degerilă”.

— Depinde unde te afli când zâmbeşti, rânjeşte Micuţul. Pe-aici cred că-i nenea Iosif, nu?

— Mă duc eu sus şi stau de vorbă cu oaspeţii noştri, spune Igor, cu un rânjet siberian! Aveţi grijă ce faceţi până mă-ntorc.

— M-am hotărât! O să pocesc hărăbaia asta în fel şi chip. Spumegă Porta. Şi totul dintr-o singură lovitură. Nu las eu

un rahat ca ăsta să-şi bată joc de mine.

— Corect! spune Comisarul. Şi eu ce să fac?

Porta îi aruncă o privire hazlie.

— Bagă-ţi capul la cutie, îl previne, că se lasă cu cântec. Fă nişte cafea. O să-mi limpezească niţel gândurile.

— Să fiu sincer, am început să mă satur de făgăduita noastră viaţă de huzur, face Barcelona cu îndoială în glas. Poate că nu-i chiar atât de minunat să fii stăpân pe-o mică insulă de prin Haiti unde să porunceşti doar tu şi unde să poţi fi rege, împărat, mare duce, general sau ce-ţi mai pofteşte inima.

— Bidoane de oxigen şi-un arzător! cere brusc Porta.

Flacăra şuieră şi pe la urechi ne zboară scântei. Dar Porta renunţă curând şi la torţă. Nu-i mai folositoare decât un cuţit ştirb de bucătărie.

Albert aduce tancul T-34 cu spatele şi agaţă cablurile de remorcare de cele trei cârlige ponosite de pe uşa visteriei.

Sperăm s-o smulgă din ţâţâni, dar nu plesneşte decât un cablu şi provoacă o mulţime de stricăciuni.

Când încercăm din nou, de data asta cu cabluri răsucite în trei şi cu zvâcnete bruşte ale tancului înapoi, toate cele trei cârlige se desprind de pe uşă.

Ne aşezăm deznădăjduiţi şi bem cafea.

— Mie mi-ar fi ieşit mult mai bine cafeaua asta, mormăie Porta, adulmecând zaţul din cană. Nu trebuie s-o fac decât din balegă uscată! Se ridică, ia o legătură de încărcături cu dinamită şi se apucă să le fixeze pe uşa masivă.

— Crezi c-o să meargă? întreabă Comisarul, clipind nebuneşte din ochiul drept.

— Dacă nu, face Porta, şi dacă noi nu ne punem imediat la adăpost, vom fi morţi dintr-odată şi nu va mai fi nevoie să ne spargem capul cu uşa asta nenorocită!

Zgomotul exploziei e asurzitor; după ce se risipeşte fumul, uşa n-are decât o mare pată neagră în mijloc.

— Ei bine, va trebui să fim şi mai duri, scrâşneşte Porta, tremurând de furie. Daţi încoace supa[75] şi încă nişte încărcături! Asta ar trebui să pună uşa la odihnă veşnică, cu

[75] În jargon militar, nitroglicerină (n.tr.).

fundul în sus.

Prima explozie a fost ca pocnetul unei pungi de hârtie în comparaţie cu cea de-acum.

Pivniţa arată ca un pepene spart. Ne săltăm peste pereţii surpaţi pentru a da de aur. Dar după ce praful se împrăştie, tuşim şi scuipăm înaintea uşii visteriei, care a rămas neclintită.

— Aşa ceva nu înghit! urlă Porta. Acum e-n joc onoarea mea! Le arăt eu cine-i un Obergefreiter, prin mila lui Dumnezeu!

— Dă-i zor, fir-ar al dracului! spune Comisarul, scuipând praf de cărămidă. Trebuie s-o ştergem de-aici cât mai repede. Îl priveşte pe Porta cu ochiul său jucăuş şi mai scuipă nişte praf de cărămidă.

— O să supravieţuim? întreabă vag Bătrânul, retrăgându-se încet pe scări în sus.

— Cred că da, răspunde Porta. N-o să fie cine ştie ce bubuială. Lipeşte explozibil cu plastic pe fiecare centimetru pătrat al uşii. Micuţul îl ajută, muşcând detonatoarele cu dinţii.

— Voi ăştilalţi ar fi mai bine să dispăreţi din pivniţă, ne atrage atenţia Porta, după ce termină. S-ar putea să se năruie câte ceva pe-aici!

— Şi-n mine se năruie ceva, spune Comisarul, alergând iute pe scări în sus.

Aşteptăm încordaţi, afară, în timp ce Porta isprăveşte de minat uşa. Pe urmă se retrage încet din pivniţă, cu câte un fir în fiecare mână.

— Totul e-n regulă? se asigură el. Pentru că într-o clipă o să facă „bum-bum”!

— Zdrobeşte odată porcăria aia! urlă Comisarul, căzând într-un genunchi.

— Bine! mârâie Porta. Atinge capetele celor două fire.

Explozia e de nedescris şi resimţim din plin unda de şoc. Răzbate urlând din pivniţă şi ne azvârle peste terenul de adunare şi prin uşa Corpului de gardă, din partea opusă. Încăperea e ticsită de soldaţi adormiţi, iar după ce nimerim noi, de mobilier fărâmat.

Durează o vreme până să ne revenim. Când ne întoarcem în pivniţă, Comisarul începe să plângă în faţa uşii de oţel neatinse.

— Tunul, exclamă Porta tăios, şi se îndreaptă deja către Panther cu Micuţul pe urmele sale.

— Oricum, nu s-ar spune că n-am ras tot ce se putea rade. Loveşte în singura bucată de perete pe care suflul n-a smuls-o.

Cu şenile zornăitoare, Pantherul se rostogoleşte prin curtea închisorii. Intră legănându-se în gura pivniţei, dărâmând în stânga şi-n dreapta ziduri de cărămidă.

Porta îşi iţeşte capul prin trapa conductorului.

— Căutaţi să vă puneţi la fereală înainte de a începe eu cu bubuiala. Uşa aia nu mai are mult de trăit.

Ţeava lungă a tunului coboară încet, cu un zumzăit înfundat, şi se îndreaptă către masiva uşă blindată.

Ne astupăm urechile şi aşteptăm încordaţi zgomotul exploziei.

Se aude un pocnet greu şi, dintr-odată, Totul este colorat în roşu-sângeriu.

Ne uităm unul la altul şi nu ne vine să ne credem ochilor. Am devenit nişte picturi vii, suprarealiste. Micuţul încărcase cu o altă muniţie, întocmai cum prevăzuse Bătrânul cândva. A folosit un obuz marcator şi totul e împroşcat cu vopsea roşie.

— Beţiv antimilitar mizerabil! urlă Bătrânul, încercând să-şi şteargă vopseaua de pe faţă.

— Îl sugrum pe ticălosul ăla obraznic de social-democrat, turbează Comisarul, azvârlind cât colo o găleată boţită.

— Uşurel, uşurel, face Micuţul, cu capul afară prin trapa laterală. Oricui i se întâmplă să mai greşească! Fac eu rost de câteva cutii cu diluant şi-o să arătaţi din nou ca nişte semioameni.

— Avem nevoie de uniforme noi, spune „Degerilă”, care musteşte de vopsea roşie. O să fim arestaţi de cum ne va zări careva. Nimeni nu-i atât de roşu cum suntem noi. Nici măcar în ţara asta.

— Înapoi toată lumea! ne previne Porta, din turelă. Acum

o ardem la mir.

— Dar nu cu încă un marcator! strigă neliniştit Bătrânul.

Unda de şoc de la obuzul perforant e îngrozitoare. Avem senzaţia că o gigantică mână fierbinte ne strânge tot trupul. Zgomotul asurzitor despică aerul. Când se risipeşte praful, obuzul pare să fi făcut niscaiva stricăciuni. În uşă a apărut o mică gaură.

— Am dat-o gata! ţipă Porta încântat din trapa turelei, rânjind cu toată faţa. Din gaură răzbate un fum albastru-cenuşiu.

— Ai reuşit! strigă Gregor fericit.

— Ce-i cu fumul ăla? întreabă Bătrânul speriat.

Într-o clipă, peste pivniţă coboară o linişte mormântală. Privim cu toţii fumul care iese prin orificiu.

— Aurul poate să ardă? întreabă Albert, clipind din ochi de după masca de culoare roşie care-i acoperă faţa tuciurie.

Comisarul traversează încăperea din trei salturi lungi şi se benoclează prin gaură.

— Drace! Porcăria aia de obuz nemţesc a aprins un foc înăuntru! Repede! Aduceţi nişte apă.

În fugă, ne împiedicăm unii de alţii pe scări.

— Foc! răcneşte Micuţul. Apare ca o vijelie, cu un furtun şi o scară pe care le-a găsit pe-afară, rezemate de perete.

În clipa în care „Curvarul” deschide robinetul, presiunea din furtun îl aruncă pe Micuţul înapoi de-a berbeleacul şi jetul de apă ne proiectează pe toţi spre marginile încăperii.

Cu ţipete şi urlete de răzbunare, punem în cele din urmă stăpânire pe furtun şi îndreptăm jetul prin gaură.

— Mai arde-i două obuze, porunceşte Comisarul, muşcându-şi buzele.

Tunul de pe tanc trage de două ori succesiv. Pare că întreaga închisoare se va prăbuşi în capul nostru. Pentru câteva minute, nu mai auzim nimic şi durerea ne străbate dintr-un capăt în altul.

— Pun rămăşag că suntem primii oameni din lume care au folosit un tanc drept şperaclu! spune Porta, cu un râs scurt, în timp ce sare de pe turela Pantherului.

— Să intrăm şi să aruncăm o privire asupra bunurilor, propune Comisarul, frecându-şi mâinile.

Uşa masivă stă căscată asemenea cojilor unei banane.

Porta se opreşte pentru a vedea mai bine.

— Într-adevăr, murmură, e cu totul altfel! N-am mai văzut aşa ceva!

— Isuse şi Marie! şopteşte Micuţul, impresionat. Priveşte fascinat la mulţimea de lingouri de aur care-au fost împroşcate de pe rafturi. O să cumpăr întreaga lume şi-o să dau şuturi în oricare fund îmi doreşte inima, şi nicicând n-o să mai salut pe nimeni.

— Mişcaţi-vă, îi zoreşte Comisarul. Gazul îşi va înceta în curând efectul, şi-o să vină o gloată de idioţi mahmuri, cuprinşi de panică, care or să se-apuce să pună întrebări tâmpite. Scoateţi Pantherul şi băgaţi camioanele cu spatele, ca să putem încărca şi s-o ştergem!

Bătrânul şade pe lada cu scule, supraveghind încărcarea cu o expresie ciudată pe chip.

— Nu dai şi tu o mână de ajutor, face Porta întrebător.

— Nu, i-o retează Bătrânul, cu o mutră de parcă i-ar mirosi ceva urât.

Toată lumea se opreşte din lucru şi-l priveşte pe Bătrânul, care şade nepăsător, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint.

— Ce-i cu tine? face Comisarul. Trebuie să recunoşti că am reuşit. Putea să fie un fiasco!

— Eu nu mai sunt cu voi, spune Bătrânul, privindu-l supărat pe Comisar, şi regret amarnic c-am făcut-o până acum! E o porcărie, asta e. Uite în ce hal am ajuns, omorând în dreapta şi-n stânga pentru aurul ăsta mizerabil. Faceţi ce vreţi, eu mă retrag.

— O să ne vinzi când ne vom întoarce? întreabă „Degerilă” cu ochii mijiţi.

— Nu pricep felul tău murdar de a gândi! Scrâşneşte Bătrânul, dispreţuitor.

— Nu vrei niciun pic de aur? face Micuţul, practic. Te-ai gândit cât scoţi pe-o bucată când va fi s-o vinzi?

— Nu, i-o retează Bătrânul decis. În orice caz, nu cred că

vreunul dintre voi va apuca să se distreze cu rahatul ăsta.

— Rahat? râde Barcelona forţat. Te-ai ţicnit. Suntem oameni bogaţi. Într-o săptămână de aici înainte ne putem demobiliza, şi dacă-ţi doreşti cel mai mare atelier de tâmplărie din lume, ţi-l poţi cumpăra. Asta în caz că mai ai de gând să te distrezi tăind scânduri.

Porta adună praful de aur de pe lingourile boţite şi-l pune în buzunar.

— De ce Iaci asta? întreabă sec Gregor.

— Intuiţie berlineză, zâmbeşte Porta vulpeşte. Cine ştie, s-ar putea să ne sufle careva la noapte fundurile de sub noi şi-ar fi bine să ai ceva prin buzunare pentru orice eventualitate.

— Stop! vine un strigăt de avertisment din partea lui Barcelona. Camionul nu poate căra mai mult.

— Ce păcat, face Micuţul, frustrat. Au mai rămas o mulţime de lingouri. Doar nu i le putem lăsa plocon lui Ivan Putorovici! Gândul ăsta mă îmbolnăveşte.

— Băgaţi-le în tancuri! strigă Comisarul, agitat. Timpul s-a scurs. Gazul nu mai are efect. În curând vor fi aici cu toţii, şi n-o să le placă deloc ce-am făcut.

De pe terenul de apel răsună două împuşcături rapide.

Igor coboară scările, rânjind.

— Câţiva au făcut ochi prea devreme, lămureşte el. vârându-şi Naganul în toc.

— Pregăteşte-te să arunci în aer centrala de comunicaţii, îi ordonă Comisarul lui Igor. În primul rând nu trebuie să aibă niciun fel de posibilitate de comunicare cu cineva din afară pentru următoarele douăşpe ore! Potriveşte detonatoarele pentru treizeci de minute şi înconjură totul cu canistre cu fosfor. O să ardă ca iasca şi le va da straşnic de furcă.

— Aici nimic nu va mai fi aruncat în aer, spune Bătrânul cu asprime, şi nu va mai fi omorât nimeni!

— Eu poruncesc, rage Comisarul, turbat de furie, şi ce spun eu aşa se va face! Dă-i drumul, Igor! Ce prostovani naivi sunteţi voi, nemţii, la o adică! aruncă el în bătaie de joc, cu buzele răsfrânte în semn de dispreţ.

— Gura! Rahat împuţit de jidan sovietic! Închide gura. Heide se întoarce cu automatul pregătit.

Comisarul îi smulge fulgerător arma din mâini şi-l proiectează în perete.

— Pe mine să nu mă faci rahat de jidan, mă lepădătură nazistă!

Alb la faţă de furie, Heide smulge Naganul şi-l îndreaptă spre Comisar.

— Fii băiat bun, micuţule Moise, că te altoieşte tăticu', rânjeşte Micuţul, pocnindu-l pe Heide peste mâna în care ţine pistolul.

Heide zvâcneşte înainte ca un arc de oţel şi pumnul său drept îl pocneşte pe Micuţul în figură. Lovitura e atât de rapidă şi de puternică încât Micuţul cade pe spate, cu răsuflarea tăiată.

— M-ai lovit, Moise! latră el. O să te omor.

Se încinge bătaia. Heide se năpusteşte cu un urlet turbat. Micuţul e prea greoi pentru a scăpa de ploaia de lovituri care cad asupra lui. Un pumn ucigător îl trăsneşte în tâmplă şi se împleticeşte, clătinând din cap ca un taur dus la tăiere. Muchia palmei lui Heide îl pocneşte peste laringe şi-l trimite la pământ. Pe altul l-ar fi omorât.

— De data asta te omor, şuieră Heide orbit de furie, pregătindu-se să-l izbească pe uriaş în rinichi.

Acum, Micuţul e turbat cu adevărat, şi în starea asta e mai primejdios decât o ladă plină cu dinamită. Se ridică în picioare, îşi şterge sângele de pe faţă şi scuipă câţiva dinţi sparţi, cu un zgomot ca de cranii zdrobite. Îşi repede fruntea în figura lui Heide.

— Uh! mormăie, şi scuipă sânge în clipa în care pumnul lui Heide se îngroapă în şalele lui, tăindu-i respiraţia. Uh, icneşte el încă o dată. Se întoarce pe jumătate şi trânteşte o lovitură de karate în stomacul lui Heide.

Acesta încearcă disperat să se arunce într-o parte, dar bocancul patruzeci şi nouă al Micuţului i se repede în coapsă cu forţa unui Stukas în picaj. Se frânge de mijloc şi Micuţul îşi înfige cu un rânjet fericit pumnul uriaş în figura schimonosită de durere a celuilalt. Urmează pumnul drept,

şi Heide aterizează cu un zgomot ca al unei tone de monezi căzând dintr-un zgârie-nori.

— *Mama mia!* Ce mai pumn! exclamă Porta, care şade pe un morman de lingouri de aur şi savurează încăierarea.

Suntem cu toţii acaparaţi de bătaie. Strigăm la ei în chip de încurajare şi le dăm sfaturi preţioase.

Cu faţa şiroind de sânge, Heide încearcă un atac care, conform tuturor specialiştilor într-ale boxului, e sinucigaş. Pumni de fier, unul după celălalt, trosnesc în mutra tăbăcită a Micuţului ce seamănă cu o strachină de carne tocată, mustind de sânge. Micuţul înghite totul cu indiferenţa unei stânci, fără ca măcar să se ferească din calea pumnilor necruţători. Nu-ţi mai poţi da seama de unde ţâşneşte sângele. Îi curge din toată faţa.

— Arde-l la fudulii! strigă Porta amabil.

— Ciomăgeşte-l pe şobolanul râios cu svastică! urlă Igor furios, boxând în aer.

— Smulge-i capul! ţipă Comisarul. Omoară-l pe nazistul ăla împuţit!

Nu încape îndoială de partea cui se află asistenţa ruso-germană.

Micuţul se retrage spre pivniţă. Kostia, micul siberian cu ochi teşiţi şi cu căciula căzăcească de blană, deschide uşa. Întreaga închisoare pare a se cutremura în clipa în care Micuţul cade de-a-ndărătelea pe scări, prin trapa care duce la centrala termică. Nu mai zărim din el decât bocancii săi patruzeci şi nouă agăţaţi de marginea trapei. Restul e suspendat deasupra ţevilor cu apă clocotită care au fost rupte de explozii.

Heide sloboade un urlet de victorie şi se aruncă ucigător asupra Micuţului, care încearcă cu disperare să se elibereze din trapă. Kostia şi Porta îl ajută, scoţându-i bocancii. Cu un salt spectaculos, e din nou în picioare.

Pentru o clipă, cei doi bătăuşi setoşi de sânge se pândesc reciproc. Heide, boxerul, se mişcă neîncetat, folosindu-şi stânga. Nu e niciun secret că are o stângă de care se teme toată lumea. A învăţat să se folosească de ea la fel ca profesionişti. Fiecare pumn e zdrobitor şi extrem de precis.

E un temut boxer al Regimentului şi a câştigat nenumărate meciuri. Oricine în afară de Micuţul ar fi fost mort de mult. Heide e ferm hotărât să-l ucidă. Această bătaie reprezintă punctul culminant al unor ani întregi de ură.

Micuţul dă un răget ca al unui elan în perioada de împerechere şi-şi roteşte sălbatic braţele, dar fără ca vreunul din pumni să-şi atingă ţinta. Nici nu-i trece prin cap să se apere. O grindină de izbituri dure îl face pentru o clipă să se clatine. Mai scuipă câţiva dinţi sparţi. Gura îi seamănă cu o roşie storcită.

Heide plasează două lovituri de karate în trupul Micuţului. Spectatorii huiduie în semn de protest. Când Micuţul reuşeşte aceeaşi figură, ovaţionează şi bat frenetic din palme, simţind că totul merge strună.

În curând, Micuţul cade într-un genunchi. Heide îl pocneşte imediat cu piciorul în figură, cu un sunet ca al unor ouă care se sparg.

Acum Micuţul e smintit de furie. Cu un urlet sălbatic, se ridică în picioare şi-i trânteşte lui Heide o dreaptă în tâmplă care-l proiectează ca pe-un titirez. Îi mai plasează o serie de lovituri, dar de data asta în coaste. Cu sângele curgându-i gârlă pe faţă şi cu amândoi ochii acoperiţi, se repede asemenea unui taur turbat pentru a zdrobi mutra nazistului.

Heide eschivează însă la iuţeală şi trimite o stângă în faţa însângerată a Micuţului. Sare imediat în lături, evitând o lovitură ucigătoare în vintre, care, dacă şi-ar fi nimerit ţinta, i-ar fi strivit nu doar testiculele, ci şi bazinul.

Heide rânjeşte diabolic şi începe să-i tăbăcească Micuţului mutra devastată cu stânga lui ca un mai.

— Trebuie să-i oprim, face Bătrânul cu îngrijorare. La dracu’, golanul ăla din Hamburg e-un bătăuş de mâna a şaptea. Habar n-are să boxeze. Porcul de nazist o să-l ucidă. E ca o pisică care se joacă cu şoarecele.

— Matahala idioată nici nu ştie să se apere! afirmă Gregor. Clătinând dispreţuitor din cap.

— Opriţi-i! repetă Bătrânul. Ăsta-i omor cu sânge-rece.

— Va trebui să-l împuşti pe Heide ca să-i desparţi, spune

Porta, acceptând un „Caporal” de la Legionar.

Pumnii lui Heide lucrează ca nişte pistoane şi de fiecare dată când aterizează în figura Micuţului, sună ca maşina unui măcelar care toacă o porţie de carne.

Micuţul continuă să lovească şi el, dar fără efect.

Heide ţopăie în jurul lui, fulgerându-i din când în când faţa cu stânga, sigur pe victorie.

Micuţul sloboade un răget răsunător şi se repede înainte ca un taur în arenă.

Atacul îl determină pe Heide să eschiveze cu măiestrie şi să accepte câteva lovituri uşoare. Se fereşte şi fentează, perfect stăpân pe el, face un pas înainte şi împuşcă o stângă care-l opreşte pe Micuţul de parcă s-ar fi izbit de un perete. Răgetul său animalic se transformă într-un icnet sugrumat în clipa în care rămâne fără suflu. Se opreşte dezorientat şi-şi şterge sângele din ochi. Încercând să-l dibuie pe Heide, care ţopăie pe vârfuri în jurul lui. De fiecare dată când Micuţul îşi aruncă pumnul lui ca o ghioagă spre Heide, acesta e în afara razei de acţiune. Micuţul clatină din capul său desfigurat, încercând să şi-l limpezească. Urechea stângă îi atârnă pe ceafă, pe jumătate smulsă.

— Porc nazist laş! mârâie el furios, lovind de-a-ndărătelea ca un cal.

Heide vede cum i se iveşte şansa. Două lovituri cumplite, un şut, şi Micuţul se împleticeşte pe podeaua de beton ca un muribund, cu sângele ţâşnindu-i din nas şi din gură.

Heide se îndreaptă spre perete, frecându-şi mâinile cu dispreţ, de parc-ar fi mânuit ceva murdar.

— Gunoi de măcelărie! şuieră, mergând la cişmea să-şi clătească sângele de pe faţă.

Micuţul, care zace la podea încercând cu disperare să-şi recapete suflul, îşi înalţă capul însângerat şi priveşte în jur. Arată ca un urs grizzly trezit prea devreme din hibernare, şi e tot atât de furios.

Murmurul spectatorilor se stinge. Tăcerea bruscă îl previne pe Heide, care s-a apucat să se pieptene. Se răsuceşte şi abia apucă să se ferească de pumnul uriaş al

Micuţului care se repede spre el într-un croşeu. Dacă l-ar fi nimerit, cu siguranţă că i-ar fi smuls capul.

Heide continuă cu o serie de lovituri profesioniste la corp.

Plămânii Micuţului gem după aer, dar Heide e pe fază, izbindu-l în plex. Are senzaţia că i-a fost zdrobit stomacul şi plămânii se dilată în gol.

În ochii lui Heide sticleşte ura. Suntem siguri că de data asta nu se va opri până ce Micuţul nu va fi mort.

— Mititel Moise al lui Adolf, gâjâie Micuţul, cu un rânjet oribil, învârtindu-şi braţele! Îi repede lui Heide un pumn în bărbie cu atâta forţă încât îl ridică de la podea şi-l proiectează între nişte rasteluri. Pistoale-mitralieră se prăvălesc peste el zornăind. Micuţul se năpusteşte înainte şi nimereşte drept în ţeava unui automat pe care Heide îl ţine în mâinile întinse. Se mişcă atât de repede încât e de mirare că ţeava armei nu l-a străpuns dintr-un capăt în altul. Sloboade un ţipăt ascuţit şi cade în genunchi cu mâinile lipite de burtă.

Cu un rânjet dement, Heide dă să-l pocnească cu automatul, dar Micuţul reuşeşte să se ferească, astfel încât patul armei îl şterge uşor. Se rostogoleşte pe podea şi se ridică din nou în picioare. Între timp, a pus şi el mâna pe-un automat şi acum cei doi se năpustesc unul asupra celuilalt cu paturile armelor. Şi aici Heide e mai iute. Micuţul rămâne greoiul bătăuş de cartier care n-are habar de niţică tehnică. Pentru ceea ce Heide judecă într-o fracţiune de secundă, Micuţului îi trebuie un ceas. De fiecare dată când Micuţul crede că l-a dat gata pe Heide şi se repede să-l pocnească, patul automatului loveşte altceva. Igor cade la pământ ca trăsnit, cu sângele şiroindu-i pe faţa vopsită în roşu.

Heide ajunge în spatele Micuţului, care stă şi se holbează cum zace fără cunoştinţă Igor, pe care-l consideră prieten.

— Îmi pare rău, îngaimă el, trăgându-şi cu regret nasul, înapoia lui. Heide ocheşte cu grijă şi-i repede patul automatului în ceafă. Cade cu faţa înainte ca un arbore doborât, cu braţele desfăcute ca un om crucificat.

Bătrânul se apleacă îngrijorat deasupra lui, cercetându-i pulsul.

— Chemaţi medicul! porunceşte el tăios.

— Medic? hohoteşte Comisarul. Unde naiba te crezi? Eşti la puşcăria Vladimir, cu regim special, măi omule. Pe-aici medicii nu fac decât să confirme decesul, şi chiar dac-ar fi vreunul, pe-ăla l-a tâmpit gazul pentru următoarele patruzeci şi opt de ore! Acum s-o ştergem! Şi cât mai iute! Se întoarce spre Igor şi tuşeşte un ordin într-un straniu dialect rusesc.

Când ajungem la câţiva kilometri de închisoare, un fulger orbitor luminează cerul şi auzim tunetul prelung al unei explozii.

— Nemernicii au aruncat în aer puşcăria! scrâşneşte Bătrânul cu obidă.

— Şi ce-i cu asta? Suntem la război, nu-i aşa? observă Porta sec. Şi nu numai că-i ilegal, dar e de datoria noastră să-i lichidăm pe tipii din tabăra adversă. Igor n-a aruncat în aer decât centrala de comunicaţii! Şi dacă a sărit în aer şi comandantul, nimeni n-o să plângă!

Bătrânul mârâie îmbufnat.

Ceva mai târziu, ne lasă diferenţialul unuia dintre camioane. Dăm vina unul pe altul şi al treilea război mondial e cât pe ce să înceapă pe loc.

În cele din urmă, Porta trânteşte sculele şi refuză să mai repare vreo stricăciune.

— Eu sunt conductor de tanc, ţipă el furios. Conform Regulamentului, n-am voie să repar nimic. Inginerii mecanici sunt cei care trebuie să se ocupe de aşa ceva. Formaţi de trei ori zero şi chemaţi-i pe cei de la ADAD[76].

— Şi eu sunt conductor de tanc, latră Kostia, cu un licăr în ochii săi teşiţi şi negri. Nici eu nu mai repar nimic!

— Hai să te fac un barbut, propune Porta, căţărându-se în burta Pantherului.

— De ce nu? rânjeşte Kostia, urmându-l.

— Aşa ceva nu admit! strigă Bătrânul. Am spus că nu vreau să am nimic de-a face cu jaful vostru, dar sunt în

[76] *Allgemeiner Deutscher Automobil-Club* – „Automobil Clubul German”, asociaţie înfiinţată în 1903, asigurând asistenţă rutieră şi servicii de prim-ajutor (n.tr.).

continuare comandantul nemernicilor din Plutonul 2. Afară cu tine, Porta, şi dă-i zor cu diferenţialul! E un ordin.

Singurul răspuns pe care-l capătă Bătrânul e trântitul trapei, care se închide şi e zăvorâtă pe dinăuntru.

Cu o ploaie de înjurături şi de blesteme, Gregor şi „Degerilă” se strecoară sub camionul paradit, dar după un timp renunţă, clătinând din cap.

— S-a terminat, spune „Degerilă”, e o epavă totală. Ştiau ei, yankeii, ce fac, trimiţându-ne plocon rablele astea de Studebaker! Rahat capitalist! spurcă el, lovind cu sete în pneurile groase.

— Ce naiba se aude? întreabă Comisarul, trăgând încordat cu urechea.

— O *Cioară,* exclamă „Curvarul” neliniştit, privind spre cerul întunecat.

Ca la comandă, apare dintre nori un biplan hodorogit de recunoaştere şi se roteşte la mică distanţă deasupra noastră. Apoi dispare din nou în perdeaua de nori.

— Dacă pe noi ne caută, atunci ne-au dibuit, observă neliniştit Bătrânul.

— Nu despre noi e vorba, face Comisarul dus pe gânduri. Am risipit eu nişte echipament şi ceva arme nemţeşti prin închisoare, şi Kübelul cu radiatorul sfărâmat l-am lăsat afară! Aşa că nu vânează rusnaci. Sunt în căutarea unui comando german Brandenburg[77].

Camionul obosit e remorcat de un T-34.

— Las’ că facem noi rost de alt camion, făgăduieşte Comisarul, încrezător. Dar până atunci va trebui să remorcăm rahatul ăsta americănesc.

După şase zile de la plecarea noastră din închisoarea Vladimir, oprim într-un sat pustiu şi uitat de lume, pentru a face reparaţiile necesare la două vehicule. Radiatoarele lor sunt atât de încinse încât e de mirare cum de n-au plesnit până acum.

[77] Trupe germane de elită, formate iniţial din *Volksdeutsche,* etnici germani cetăţeni ai altor state, dar care vorbeau fluent şi cel puţin o altă limbă. Comandourile erau antrenate pentru operaţiuni în spatele liniilor inamicului, de obicei constând în acţiuni de sabotaj (n.red.).

După ce s-au efectuat reparaţiile, ne aşternem pe jucat cărţi cu primarul satului şi cu şeful local al OGPU, un om care s-a băgat în vâltoarea politică în urmă cu douăzeci de ani. O vreme, jucăm în tăcere, până când „Degerilă” îl învinuieşte pe primar că trişează. Văzând că acesta îi tot dă înainte cu acuzaţiile, primarul se oţărăşte şi-l ameninţă că-i taie urechile dacă nu încetează cu astfel de prostii.

— Fie ca Dumnezeu să te procopsească pe tine, câine mârşav, cu chinurile şi tortura unei morţi lente, îi şuieră „Degerilă” primarului. Acesta păleşte, dar continuă să trişeze.

Dintr-odată se stinge lumina şi, în vreme ce primarul se duce să vadă ce s-a întâmplat, „Degerilă” măturã banii de pe masă şi-o şterge la bucătărie.

După ce siguranţa a fost schimbată şi lumina obosită cade din nou pe masă, primarul descoperă că i-au dispărut câştigurile. Dă un ţipăt ascuţit şi caută sub masă, în speranţa deşartă că banii ar fi putut cădea pe jos. Bineînţeles că nu e cazul.

— Şi mai zici că eşti răspunzător de păstrarea ordinii şi legalităţii în regiunea asta, îi strigă el acuzator şefului OGPU, începând încet-încet să-şi dea seama că a fost jefuit. Lovi-te-ar Necuratul cu mii de molime, plăgi şi cancere, şi mai fie ca nenorocirile să nu se abată doar asupra ta, ci şi asupra copiilor tăi, şi a copiilor copiilor tăi până la a doişpea generaţie, dacă nu-mi afli banii.

— După ce vom fi terminat războiul ăsta mizerabil, se încruntă Barcelona, nu vreau să mai văd zăpadă în viaţa mea. Doamne, cât pot să urăsc zăpada! Oriîncotro întorci privirea, nu vezi decât alb în faţa ochilor. Singura şansă să vezi niţică culoare e să-ţi priveşti curul în oglindă!

— Cu ce te ocupai înainte de a deveni soldat? îl întreabă Kostia pe Porta.

— Oho, cu o mulţime de lucruri, răspunde Porta. Îi ciomăgeam pe dragii mamei din Dahlem şi le regulam fetele; îl mai trăgeam în piept din când în când pe câte-un ţărănoi care venea la Berlin să vadă şi el cum e să te dai cu tramvaiul. Aveam o slujbă de livrant pentru zarzavagiul de

pe Bornholmer Strasse şi pe urmă hălăduiam prin lume călare pe-o bicicletă pentru marfă plină cu cocs. Măsuram cocsul cu un butoiaş de lemn. Cinci litri costau nouăzeci şi cinci de pfenigi. Fiecare cămin cumpăra câte o măsură şi-i ajungea să încălzească dugheana toată noaptea.

— Pe dracu'! exclamă Kostia, uluit. Auzisem dintotdeauna că voi nemţii aţi fi mari bancheri, atât de bogaţi încât mâncaţi banii pe pâine!

— Nu da crezare la tot ce-ţi trece pe la ureche, îl povăţuieşte Porta, condescendent. În Moabitt eram atât de sărăntoci încât speriam şi fundurile halbelor de bere când treceam pe lângă o crâşmă!

— Şi noi am fost săraci, mărturiseşte Igor. Eu spoiam case şi scoteam cât să pot face faţă. O vodcă mică duminica, cel mult, şi chiar dacă în Uniunea Sovietică e interzis să fii sărac, noi tot săraci eram. Dar mai apoi am început să mă căpătuiesc, şi-aş fi ajuns de-a dreptul bogat dacă voi, nemţi puturoşi, aţi fi rămas unde vă e locul. Fratemiu mai mic şi cu mine am avut o idee straşnică. Începusem să pieptănăm marfa care intra pe piaţa de carne şi ce prăduiam vindeam la negru.

— Şi cum făceaţi, dădeaţi vaci la stânga? se interesează Micuţul. Asta nu-i treabă. Ştiu ce spun, pentru că eu şi cu David al jidanului am şterpelit odată o creatură din asta. Ne-am ales toţi trei cu o vizită la Nass pe Davids Station. De atunci ăia nu mai arestează vaci. Au urcat-o pe fiinţa aia amărâtă până în biroul lui Nass, la etajul întâi, şi n-au mai putut-o coborî. Au fost nevoiţi s-o coboare cu macaraua, dar n-a vrut să iasă pe fereastră, aşa c-au trebuit să facă o gaură în perete pentru lăptăria ambulantă. Dar au făcut-o prea mică şi, până să apuce ei s-o termine, vaca s-a speriat atât de tare încât s-a bălegat pe Nass şi pe toţi detectivii lui!

— Nu, noi nu operam cu bovine vii, explică Igor cu un zâmbet şiret. Noi îi păndeam pe ăi care veneau călare pe ţoacle să ia carne. Când intrau dimineaţa să se încălzească niţel cu o vodculiţă mică, îşi lăsau bicicletele afară, iar noi le umflam cu carne cu tot. Câteodată încercau să se ia

după noi, dar nu ne-au prins niciodată.

— Şi frate-tu mai mic s-a băgat în OGPU? vrea să ştie Porta, curios.

— Nu, l-au halit leii.

— L-au halit leii? exclamă Porta, uluit. Cum se poate? N-am întâlnit pe nimeni până acum care să fi fost mâncat de lei!

— Păi uite cum a fost, oftează Igor cu tristeţe. Niciodată nu plăteam ca să intrăm la Grădina zoologică, săream pârleazul. Câteodată, firește, o mai dădeam în bară şi nimeream la leii de mare sau la urşii polari. Totuşi, am scăpat de fiecare dată. Urşii polari, cel puţin, erau atât de surprinşi când apăream de după zid, încât nu le trecea prin cap să ne pape decât după ce ne luam tălpăşiţa. După o vreme, cunoşteam binişor toate animalele. Şi ele ne ştiau pe noi. Numai îngrijitorii nu ne puteau înghiţi.

Ei, şi o dată, după vreo câteva zile în care nu mâncaserăm mai nimic, stăteam noi aşa şi priveam cum îşi primeau felinele masa de seară.

Prâslea şedea în faţa cuştii leilor, urmărindu-i pe îngrijitori cum le puneau înainte hălci mari de carne. Când îngrijitorul ieşi pentru o clipă, frate-miu se strecură în cuşcă şi înşfăcă o ciozvârtă cât toate zilele de sub nasul unui leu bătrân mâncat de molii. Ăsta, când a văzut carnea dispărând, a slobozit un răget sălbatic şi l-a altoit cu laba. I-a lipit o asemenea carabă încât a zburat până în colţul opus al cuştii şi a aterizat pe alt leu care tocmai îşi făcea siesta. Se porni tărăboiul. Alergau prin cuşcă, dându-i ocol ca la Zidul Morţii. Toată grămada pe urmele lui Prâslea. Ce mai tărăboi! Când au apărut în cele din urmă îngrijitorii, nu mai rămăsese mare brânză din el. Leii ăia lacomi îl haliseră în întregime!

Kostia ne povesteşte că el a fost dintotdeauna un vânător de capete şi a înhăţat o mulţime de prizonieri care evadaseră de la Kolîma.

— Iakeirii[78] ne dădeau întotdeauna de ştire când cineva sărea pălanul. În schimbul informaţiei căpătau zece ruble.

[78] Populaţie din Iakuţia, Siberia (n.tr.).

Răsplata noastră pentru fiecare suflet prins şi predat era de o sută de ruble. Eram miloşi. Niciodată nu torturam vreun prizonier. Îl împuşcam în somn, ca să nu apuce să încerce frica morţii. Cea mai bună perioadă era iarna. Puteam aduna cadavrele şi le stivuiam până umpleam cu ele o sanie. Vara trebuia să le predăm înainte de a putrezi şi de a nu mai putea fi identificate. Hoiturile nu ni se plăteau decât după ce erau identificate la Lagărul Central, şi era riscant să vii cu un cadavru putred de care nimeni nu voia să ştie. Unii au fost spânzuraţi pentru crimă neelucidată. În felul ăsta poliţia îi ştergea de pe listă şi avea mai puţină bătaie de cap cu procentul de cazuri nerezolvate.

— Ptiu, drace! ţipă Gregor, scuipând ca şi cum ar vrea să scape de un gust neplăcut cu ce adunătură am intrat în cârdăşie!

— Dar ăia pe care-i înhăţam noi erau nişte paraziţi pe spinarea comunităţii, se apără Kostia.

— Trebuie să fii siberian ca să judeci în felul ăsta, explică mârâind Comisarul, şi-i aruncă lui Kostia o căutătură rea. Monştrii ăştia cu ochi teşiţi au venit pe lume prin găoaza Satanei.

Kostia râde prelung şi sonor şi nu se simte câtuşi de puţin insultat.

— Ninge ca-n Ziua de Apoi, spune Barcelona, privind pe geam. N-o să ajungem mai departe. Troienele de colo au zece metri.

— O să fac eu rost de-un plug pentru zăpadă, promite Comisarul, înfofolindu-se în mantaua sa lungă de blană. Îşi aşază Kalaşnikovul de-a curmezişul pieptului şi-i face semn lui Kostia, care-l urmează cu un rânjet siberian.

— Plug pentru zăpadă! scuipa Heide, care şade lângă sobă, făcând pe ofensatul.

— Nu e vorba de-un plug pentru zăpadă obişnuit, spune „Curvarul”. Voia să zică „mâncător de zăpadă”.

— N-am auzit în viaţa mea, face Porta, amestecând cărţile cu abilitate. Ce-i aia?

— E-o maşină care înghite tone de zăpadă pe minut, explică pe larg „Curvarul”. Dacă dai drumul câtorva la Polul

Nord, în curând va dispărea şi nu vom mai auzi de el!

— Şi-o să dibuie el o asemenea drăcie în văgăuna asta? spune Porta tăvălindu-se de râs. Ce optimist nerod!

— E un Comisar cu trei stele! zice „Curvarul”, şi consideră că altă explicaţie e de prisos.

După o vreme, Comisarul şi Kostia revin.

— Pregătiţi-vă, îi anunţă Comisarul sec. Plugul pentru zăpadă a sosit şi trebuie să ne ţinem aproape de el. Mai întâi tancurile T-34, apoi Pantherul!

— Ia spune – Porta îi suflă fumul în ochi – de ce mă trimiţi în coadă tot timpul? N-ai încredere în mine?

Comisarul sloboade un hohot nesfârşit.

— Eşti un tip al dracului de amuzant, spune el printre hohote. Oricine care se încrede în tine ar trebui vârât într-o celulă capitonată! Doar n-o să vii să-mi spui că nu ţi-a trecut prin cap să ne tragi clapa la toţi!

— Mă rog, omului îi trec prin cap o grămadă de chestii, zâmbeşte Porta forţat.

Plugul e o maşină imensă care „mănâncă” într-adevăr zăpadă, aşa cum ne-a spus „Curvarul”. Nicicând n-am întâlnit ceva asemănător. Când se pune pe treabă, până şi cel mai înalt troian dispare în câteva minute. Însă de îndată ce-am trecut, alţi munţi de zăpadă apar în urma noastră, făcând drumul absolut impracticabil.

— Ne fereşte de eventualii urmăritori, rânjeşte Comisarul cu satisfacţie. Ăsta era singurul plug din comună. Dacă mai e vreun amator, va fi nevoit să şi-l ia din Irgorsk, şi într-acolo ne îndreptăm noi!

— Isteţ, isteţ! recunoaşte Porta. E limpede ca lumina zilei că vom ajunge acăsică, unde-i cald şi bine!

Un miliţian strigă la noi. La trecerea prin Irgorsk, Comisarul îl trimite la plimbare într-o manieră pe care nu şi-o pot permite decât cei care deţin o funcţie importantă.

— S-a speriat de mutrele noastre roşii, rânjeşte Porta, exaltat.

Un şir întreg de faruri îşi trimit fasciculele de lumină în noaptea smolită. Se încrucişează şi alunecă neliniştite peste norii întunecaţi.

— Ce naiba? exclamă Porta uluit. Un raid aerian? Cui dracu’ i-ar trece prin cap să bombardeze un loc ca ăsta? Trebuie să fie vreo greşeală!

Aerul e tulburat de vuietul unei explozii.

— Şi-asta tot greşeala zici că e? face Gregor. Mie mi se pare aievea.

Se înalţă o coloană imensă de foc care aruncă asupra întregului orăşel o mare de scântei albe încinse. Deasupra acoperişurilor dansează nebuneşte milioane de flăcări. Pe străzi curge plumb topit care intră şuierând şi bolborosind în zăpadă. Grinzile clădirilor impunătoare încep să se frângă, trosnind şi împroşcând aşchii în jur. Capete de balauri sculptate în granit se prăvălesc de la înălţime, zdrobind totul în cale. Un cap de granit cu o limbă lungă atârnându-i din gură soseşte de-a berbeleacul pe stradă şi se opreşte cu un pocnet în şenilele Pantherului. O maşina de pompieri demodată, cu cauciucuri pline, se frânge sub ploaia de cărămizi. Pompierii, aflaţi de ambele părţi, nici nu bagă de seamă ce se-ntâmplă.

Ne holbăm fascinaţi la un zid de beton. Clădirea se umflă ca un balon, sărind încet în aer. Uriaşul acoperiş plat se prăbuşeşte în măruntaiele casei, care nu mai e decât o vâlvătaie. Scânteile zboară la sute de metri prin aer; grinzi de oţel se încovoaie de parcă ar fi din cauciuc moale.

Două fete cu părul şi hainele în flăcări apar pe stradă, ţipând. Un pompier aţinteşte furtunul asupra lor. Sunt azvârlite înapoi şi rămân lipite de asfaltul clocotitor.

— Daţi-i zor! La dracu’ s-o ştergem de aici, ţipă isteric Bătrânul. Asta ne mai lipsea! Să fim omorâţi de aviaţia noastră.

Un container plin cu obuze incendiare cade lângă noi. Fosforul împroşcă tancurile, care încep să ardă. Vopseaua ia foc şi bolboroseşte pe marginea vehiculelor.

— N-o atingeţi! ne previne Bătrânul, prin staţia radio. Nu se stinge decât singură.

O cotim pe un bulevard larg şi zărim un şir de cadavre zăcând la intrarea într-o pivniţă. Au ars până când au ajuns de mărimea unor păpuşi şi sunt contorsionate în poziţii

ciudate, ca orice cadavru ars.

Un general de infanterie cu mantia fluturându-i pe umeri urlă nişte comenzi şi ne ameninţă turbat văzând că nu-l băgăm în seamă.

— *Iob tvoie mati!* rânjeşte Igor sinistru. Lasă-l să ardă! Soldaţii amărâţi n-au la ce se aştepta din partea generalilor bogaţi.

Generalul aleargă în urma noastră, urlând şi gesticulând. Se opreşte şi sare în lături pentru a nu fi strivit de T-34 al lui Kostia, care se apropie cu viteză maximă. Cade într-o băltoacă imensă. Când se ridică din nou, cizmele îi ard. Pe fundul băltii se află fosfor, care se aprinde de îndată ce intră în contact cu aerul. Îşi freacă disperat cizmele de ciment. Se vede treaba că e pentru prima dată când are de-a face cu fosforul. Altfel şi-ar fi scos neîntârziat cizmele. Acum nu face decât să întindă fosforul şi să-l facă să ardă şi mai vehement. Se împiedică şi cade pe spate în baltă. Se târăşte afară cuprins de panică şi de disperare. Flăcărui albastre îi dansează pe spate. Mantaua i se aprinde rapid. În câteva minute zace în stradă ca un morman de zdrenţe în flăcări.

— Fosforul îi vine de hac oricui, murmură Porta, privind grămăjoara arsă care odinioară fusese un general. Am auzit că s-au apucat să-l folosească şi în iad. E mai practic decât demodatul cărbune.

Un Stuka e lovit şi explodează într-o minge de foc. Schije şi bucăţi încinse de metal cad ca grindina şi răpăie pe acoperişul tancurilor.

Tunurile antiaeriene bubuie. Oriîncotro priveşti, explodează câte ceva. E ca şi cum o umbrelă albastru-roşu-gălbuie de foc s-ar fi deschis deasupra oraşului.

Câţiva pompieri mai vârstnici, dotaţi cu o maşină învechită, lucrează ca apucaţi la manetele pompei. Nu iese cine ştie câtă apă, însă ei continuă să pompeze.

Ceva mai încolo, un bărbat corpolent într-o uniforma verde se holbează încremenit de uimire la braţul său. Învăluit în flăcări albăstrui, arde şi bolboroseşte. A avut nechibzuinţa să mânuiască un obuz incendiar.

În jurul lui aleargă oameni înspăimântaţi. Se ţin departe de el. Nimeni nu-i sare în ajutor. Un atac aerian masiv îi fac pe toţi insensibili. Au destul de furcă îngrijindu-se de ei şi de rudele apropiate.

Urletul infernal al bombardierelor în picaj îţi sfâşie nervii. Oamenii sunt cuprinşi de panica şi aleargă de colo-colo ca orătăniile îngrozite.

— Nu-i rea ideea de a pune sirene pe Stukasuri. Spune Porta, acoperindu-şi urechile cu palmele. Urletul ăla ar putea face un miel să ia parte la o cursă de obstacole!

În curând, întregul oraş devine un infern de nedescris. Marile aparate Heinkel îşi lansează bombele brizante în marea de flăcări.

Un camion greu e azvârlit în aer. Soldaţii cad ca nişte confetti şi, câteva clipe mai târziu, ard cu toţii pe asfaltul topit.

Arme automate încep să se declanşeze singure. Gloanţe ricoşează în toate direcţiile, ca orezul aruncat peste tinerii însurăţei.

Pe marele bulevard din cartierul select al oraşului, drumul e blocat de două ambulanţe în flăcări. Din ele atârnă târgi pe care ard corpuri de nerecunoscut, într-o învălmăşeală de obiecte carbonizate.

Porta intră în panică în clipa în care se năruie o clădire uriaşă de beton. Pereţii exteriori se prăbuşesc de-a curmezişul bulevardului, blocând trecerea. În acelaşi timp, în spatele nostru, strada se cufundă într-o mare drăcească de fosfor în flăcări, datorită valului de oxigen.

Din radio răsună comenzi confuze.

— Opriţi porcăria aia de aparat! şuieră disperat Bătrânul. (Scoate mufa din staţie şi difuzorul amuţeşte.) Haide, Porta! Uşurel, înapoi! Linişteşte-te şi fă întocmai cum spun eu! Dacă ne apucăm să ne rotim în cerc, s-a zis cu noi!

În cele din urmă, Porta pune în mişcare tancul greu şi dă înapoi, pătrunzând drept printr-o brutărie. Peste tot zboară rafturi de sticlă, pâine şi pungi de hârtie. Tancul trece apoi printr-un perete despărţitor, într-un nor de făină şi, în cele din urmă, străpunge zidul exterior, într-o ploaie de

cărămizi.

— Ard şenilele, urlă Micuţul agitat. Fir-ar să fie, ard! Şi put ca toţi dracii!

— E fosfor! face Bătrânul cu disperare. Trebuie să-l curăţăm înainte ca toate casele că sară în aer, şi noi dimpreună cu ele.

Ne zoreşte. Sărim urgent prin trape şi începem să frecăm de zor şenilele şi roţile cuprinse de flăcări.

— Băgaţi de seamă, ne avertizează Bătrânul. Atingeţi numai mizeria aia şi s-a zis cu voi!

Nu e nevoie să ne atragă atenţia. Ştim prea bine ce va să zică fosforul de război. Substanţa aceea îngrozitoare care se lipeşte de orice şi arde cu atât mai vârtos cu cât primeşte mai mult oxigen. Cu cât freci mai mult, cu atât arde mai tare.

Dogoarea din jur e de nesuportat. Părul nostru pârlit se încreţeşte şi pielea ne arde. Bombe incendiare îşi varsă pârjolul alb de magneziu oriunde se prăbuşesc.

Un ofiţer OGPU într-o uniformă pe jumătate arsă, dar cu un Kalaşnikov nou-nouţ legănându-i-se pe piept, apare valvârtej de pe o străduţă laterală, se opreşte şi ne împroşcă furios cu o ploaie de blesteme.

Comisarul apare ca un doberman feroce, se proţăpeşte înaintea ofiţerului OGPU şi sloboade un torent de ocări care-i taie celuilalt pur şi simplu răsuflarea.

Locotenentul OGPU e pe cale să-şi ia tălpăşiţă, dar se răzgândeşte pe loc în clipa în care se iveşte de după colţ o formaţiune întreagă de soldaţi OGPU cu Kalaşnikovurile pregătite. Unul dintre ei îl înşfacă pe Gregor şi-i vâră ţeava automatului în ceafă.

Prima salvă trece peste capetele noastre şi are un efect neaşteptat asupra locotenentului OGPU speriat de bombe. E azvârlit în aer, cu braţele desfăcute ca nişte aripi. Ofiţerul e lovit în piept şi arată ca şi cum trasoarele ar trece prin el. Mai apucă să scoată un urlet gutural înainte de a se prăbuşi într-o baltă arzândă de fosfor. Vâlvătăile îl cuprind instantaneu.

Patru pistoale-mitralieră scuipă foc în direcţia noastră.

Heide se adăposteşte în spatele Pantherului. Trăgând dintre şenilele arzânde.

Soldaţii OGPU cad la pământ cu rotulele sfărâmate. Din poziţia în care se află, Heide e nevoit să tragă razant. Se ridică în picioare şi păşeşte calm spre soldaţii OGPU care zac, gemând. Cu un zâmbet crunt şi cu un licăr de gheaţă în ochii săi albaştri, îşi potriveşte automatul pe poziţia foc cu foc şi trage câte un glonţ în fiecare dintre feţele rugătoare.

— De ce naiba ai făcut asta? protestează Bătrânul, furios. M-am săturat de tine.

— Situaţia a impus-o, latră Heide, arogant, schimbând încărcătorul.

— Julius nu-i decât o caricatură gheboasă a propriilor convingeri, scuipă Porta. Pute a „doamna cu coasa” ca toţi colegii săi cu svastică.

— Nu e departe ziua în care o să mă ocup special de tine, făgăduieşte Heide, aruncându-i lui Porta o privire cumplită.

O trombă imensă de flăcări ţâşneşte în aer şi o explozie prelungă răsună deasupra oraşului pârjolit.

Boris, trăgătorul din T-34, e azvârlit de-a lungul străzii şi înfipt în tunul automat montat pe tanc. Se răsuceşte ca o morişcă de hârtie, cu lunga ţeava de tun ieşindu-i prin mijloc.

A sărit în aer centrala de gaze a oraşului. Totul a devenit un infern de nedescris. Pereţi de cărămidă se sparg de parc-ar fi din sticlă. Bare de fier se întind şi se contorsionează. Acoperişurile sunt smulse de pe clădiri şi un val de flăcări mătură oraşul ca o furtună de foc.

Deasupra acoperişurilor apare urlând un JU-88, cu flăcările ţâşnindu-i de sub aripi. Se leagănă şi se înclină dintr-o parte într-alta, prăbuşindu-se peste o casă. Explodează într-o minge orbitoare de foc.

Un jeep se apropie de noi cu o viteză nebună. Şoferul atârnă fără viaţă peste uşă. Cu un zgomot de fierărie, se loveşte de T-34 şi e zdrobit sub şenilele acestuia.

Un scrâşnet lung, ca de cui care zgârie o tablă, ne face să ne aruncam la adăpost. Ciudatul sunet sfârşeşte într-o

explozie răsunătoare, care ne dă dureri de urechi şi mai-mai că ne ia minţile. O bombă cât toate zilele a căzut la câteva sute de metri de locul în care ne aflăm. Spulberă tot ce stă în picioare şi nu lasă în jur decât pământ pustiit.

— Tată Ceresc! mormăie Porta, ducându-şi mâna la cap. Să se ducă dracului afurisita de Luftwaffe!

Un T-34 e în flăcări. Fumul negru, înecăcios se înalţă către cer. În curând, muniţia din interiorul tancului explodează, rupându-l în bucăţi.

— Fereală! ţipă Comisarul, în timp ce un proiectil luminos coboară încet, aruncând în jur o cascadă de lumină verde. O ploaie de bombe explozive cade peste oraş. Focuri încolăcite ţâşnesc de pe străzi ca o armată de aruncătoare de flăcări.

— Sunt conductele de gaze, striga Heide, important.

— Dobitocule, scrâşneşte Micuţul cu silă, centrala de gaze a sărit în aer de mult.

— Cretinule! şuieră Heide, mai sunt gaze şi pe reţea!

Deodată cerul e presărat cu scântei roşii. Se apropie un nou val de bombardiere. Uruitul ameninţător al motoarelor creşte cu fiecare clipă. Cad paraşute luminoase, formând un imens pătrat de lumină, iar noi ne aflăm chiar în mijlocul lui.

Primele bombe de o mie de kilograme explodează în jur, asemenea unei erupţii vulcanice. Oţel şi foc ţâşnesc către înălţimi. Suprafaţa şoselei crapă, ridicându-se în movile, şi uriaşa cazarmă de artilerie din spatele nostru e făcută praf. Pare că bulevardul întreg se înalţă spre cer. Copacii de pe margini zboară prin aer asemenea săgeţilor pornite dintr-un arc, şi noaptea devine albă ca lumina zilei.

Legionarul şi cu mine ne revenim în curtea cazărmii, în mijlocul tunurilor fărâmate, tractoarelor de artilerie şi cadavrelor.

Sania blindată a fost dată peste cap, cu turela înfiptă în asfaltul înmuiat. Motorul atârnă pe jumătate afară din capotă.

Comisarul înjură furios, văzând că sania motorizată a ajuns o epavă.

O bombă incendiara de douăzeci şi cinci de kilograme cade la câţiva metri de Panther, care e învăluit îndată într-o perdea urlătoare de flăcări.

Ne apucăm să stingem pârjolul cu echipamentul nostru contra focului. Fără Panther n-o să ne întoarcem vii. Aruncăm cu disperare nisip şi pământ peste bulele albe şi roşii din magneziu care ard pe toată suprafaţa acestuia. Căldura e de nesuportat. Mereu ne împinge înapoi.

Culoarea roşie cu care am fost acoperiţi începe să bolborosească, dar cu ocazia asta se subţiază şi se scurge de pe feţele noastre. În curând arătăm ca nişte bolnavi de pojar.

Ducem vehiculele la adăpost, în capătul opus al cazărmii, unde e un parc auto ce dă spre pădure.

— O să-ncerc să înhaţ un camion în locul celui care s-a frânt, spune Comisarul. Kostia! Vino cu mine! Ia şi câteva grenade! Nu se ştie niciodată peste ce obsedaţi de regulamente mai dăm!

O jumătate de oră mai târziu, se întoarce cu un Studebaker nou-nouţ.

— Ce ziceţi de asta? întreabă el, desfăcându-şi mândru braţele.

— Sovieticii vor suferi o mare pierdere când o să-i părăseşti! rânjeşte Porta aprobator.

O bombă de o jumătate de tonă cade în mijlocul unei turme de oi. Ciozvârte smulse zboară în lungul străzii şi sângele ne înroşeşte din nou. Duhoarea ne întoarce stomacul pe dos.

Când o cotim de pe şosea spre ceea ce credem că e o scurtătură, ne asurzeşte o explozie şi nori albi de abur ţâşnesc şuierând din pământ.

— Trebuie că sunt conductele de aburi, spune „Curvarul”. O să sară în aer cât ai zice peşte. Hai s-o ştergem dracului cât mai repede!

— Înapoi! urlă Comisarul, gesticulând din turela tancului T-34. Doamne, înapoi! Dacă e ceea ce cred eu, va fi un infern!

Şoseaua începe să se scufunde de parcă ar fi smulsă de

nişte forţe nevăzute. Casele de pe ambele laturi se năruie şi dispar într-o groapă, care se închide deasupra lor cu un gâlgâit oribil.

— Doamne din Ceruri, ţipă îngrozit Bătrânul. Asta nu vine doar de la conducte.

— Fii convins, zbiară furios Comisarul, dar s-o ştergem de-aici cât putem de iute. Îţi explic eu mai târziu!

La capătul opus, şoseaua se încovoaie într-o movilă gigantică. E ca şi cum lumea s-ar întoarce pe dos. Casele se prăbuşesc rânduri-rânduri, de parcă le-ar sorbi pământul în măruntaiele sale.

— E nemaipomenit, murmură Micuţul. Zici că iese Scaraoţchi la suprafaţă pentru a vedea ce se mai întâmplă.

În mijlocul parcului ne opreşte o patrulă OGPU, care a blocat drumul cu două sănii blindate.

— Fiţi gata, mârâie crunt, Comisarul. Acum nu ne mai opreşte nimic! Nici măcar toţi băieţii din Kremlin!

Doi tipi din OGPU, cu mutre fioroase, îmbrăcaţi în piele neagră şi cu Kalaşnikovurile pregătite stau proţăpiţi în mijlocul drumului, făcându-ne semn ca nişte poliţişti.

Comisarul coboară de pe T-34, se umflă în pene şi se îndreaptă către ei. Strigă şi-şi agită pumnul prin aer. De după barajul rutier apare un politruc[79]. Şi el pare că s-a umflat în pene. Faţa lui lată, cu trăsături slave nu promite nimic bun.

— Gâdea! spune Porta, înţelept. Ar fi mai bine să-i tăiem fuduliile..

— *Propusk!* zbiară politrucul, întinzând autoritar mâna, ca un adevărat poliţist.

— Şi-un şut în cur! răcneşte Comisarul. Sunt în misiune specială cu câţiva germani de pe Volga! Aşteaptă numai până te-oi raporta la Moscova! Sabotezi o misiune de importanţă naţională.

— Am ordin, urlă politrucul. De-ar trece şi marele Stalin, tot ar trebui să-mi arate un *propusk! Paniemaieşi?*

— Iei o duşcă? întreabă Porta cu un zâmbet fals. Întinde bidonul său de apă din trapa turelei, cu un gest ospitalier.

[79] Comisar politic rus (n.tr.).

— Vodcă? se interesează politrucul cu înfăţişare severă. (Înşfacă febril bidonaşul şi ia o înghiţitură prelungă. Îl pasează mai departe celor doi tovarăşi, care beau ca nişte cai însetaţi.) Straşnic încălzitor! spune el, şi glasul îi devine mai prietenos.

Deodată însă faţa lui se strâmbă într-un chip ciudat. Se face alb ca varul, apoi purpuriu-vineţiu, se apucă de stomac şi sloboade câteva sunete stranii.

Unul din indivizii îmbrăcaţi în piele neagră îşi duce mâinile la gură şi vomită de parcă ar avea rău de mare.

— Blestem! horcăie politrucul. Are senzaţia că toate măruntaiele îi sunt arse. Se holbează îngrozit, cu nişte ochi ce par să-i iasă din orbite. Cei trei se prăbuşesc la pământ cu horcăituri macabre.

Porta pune bidonaşul la loc sub scaunul şoferului şi-şi propune să-l umple din nou cu amestecul său special de lichide.

Comisarul priveşte încremenit cele trei siluete chircite.

— Ce Dumnezeu… Nu apucă să continue, că un zgomot amintind de un tunet îndepărtat îl opreşte. Pământul de sub noi începe să tremure.

— Ce dracu’ mai e şi asta? strigă Porta, privind nedumerit în jur.

— Alunecare de teren, urlă Comisarul cu groază, alergând spre noi.

Din spatele celor două moto-sănii care blochează drumul apar alţi doi soldaţi OGPU. Zbiară disperaţi în clipa în care copacii încep să se legene şi să se încovoaie asemenea firelor de iarbă.

— Ce naiba se întâmplă? ţipă Gregor terorizat, în vreme ce un alt şir de copaci se prăbuşeşte.

— Alunecare! hăuleşte Comisarul, pentru numele lui Dumnezeu, asta-i mlaştină curată. Fugiţi! Scapă cine poate!

Întreaga pădure se mistuie sub ochii noştri. Pe tot locul plouă cu roci. Pământul începe să se zbuciume aidoma valurilor pe o mare furtunoasă. Vacarmul e îngrozitor.

În faţa noastră, şoseaua porneşte să se mişte ca o scândură prinsă într-un vârtej. Ambele sănii cu motor ale

OGPU alunecă într-o fosă adâncă, ivită din senin, şi sunt înghiţite de un lac clocotitor de mâl şi copaci sfârtecaţi. Prin tumultul asurzitor se desluşeşte un fel de sorbitură prelungă şi guturală, ca a unei conducte înfundate care, dintr-odată, primeşte din nou aer, dar de un milion de ori mai tare.

— Fugiţi! urlă Comisarul, alergând de-a lungul străzii cu noi şi cu cei doi soldaţi OGPU pe urmele sale.

Strada începe să cedeze sub tălpi şi trecem peste un mic dâmb până la o cărăruie mai îngustă, aflată deasupra nivelului străzii principale.

Pământul, solid la prima vedere, se surpă sub cizmele noastre, ca şi cum am alerga prin aluat. Încet-încet, se scufundă şi se transformă într-un terci mlăştinos.

Micuţul dă un ţipăt de groază în clipa în care se prăbuşeşte pe el un pin imens.

Gregor şi cu mine ne chinuim disperaţi să-l eliberăm de sub copac, dar nu reuşim decât cu ajutorul lui Porta.

Un bolovan uriaş coboară vertiginos pe pantă şi-l smulge pe Boris în plină viteză. Urlă înnebunit şi, în aceeaşi clipă, e înfundat în mocirlă sub greutatea colţului de stâncă.

Alergăm disperaţi pe poteca îngustă, printr-un vârtej ameţitor care e gata să ne absoarbă în hău. La o mică distanţă de şosea, fântâni de nămol şi apă ţâşnesc la sute de metri în văzduh.

— De unde vine toată apa asta? face Porta, agăţându-se cu disperare de un arbore dezrădăcinat care se roteşte prin mocirla clocotitoare.

— E aruncată afară din pungile de nămol, gâfâie Comisarul. Sunt milioane de chintale.

— Cum dracu’ e cu putinţă? întreabă Bătrânul, deznădăjduit. N-am auzit în viaţa mea de pungi de nomol.

— În Rusia există – explică ceva mai târziu Comisarul, în timp ce ne croim drum prin noroiul cleios şi clocotitor, alunecând şi înfundându-ne la tot pasul. O rămăşiţă a Erei Glaciare. Apa a fost prinsă în pungi de mâl şi pietriş şi poate rămâne aşa o veşnicie dacă n-o zgândăre nimic. Dar când se întâmplă, ceea ce părea pământ tare devine mocirlă

care absoarbe totul în pântecul ei, aşa cum s-a întâmplat aici. În Rusia au dispărut oraşe întregi când pungile cu nămol au fost mişcate.

— Şi cine-i dobitocul care a făcut-o aici? strănută Micuţul, smulgându-se cu greu dintr-o groapă mlăştinoasă.

— Blestematele alea de bombe nemţeşti! scrâşneşte Comisarul furios. Mi-a picat fisa încă în oraş, când am văzut cum au început să dispară străzile!

Cu greu reuşim să răzbatem până la cărarea solidă. Ne prăbuşim epuizaţi la pământ. Nu mai suntem roşii, ci arătăm ca nişte statui de lut.

— *Iob tvoie mati!* urlă Kostia, arătând spre cazarma OGPU, care a pornit la vale pe stradă, ca o casă pe roţi. Începe să se rupă, pereţii se năruie, acoperişurile de ţiglă se surpă şi într-o clipa totul e absorbit în măruntaiele pământului.

Întreaga pantă din capătul opus al şoselei începe să alunece în jos cu viteză din ce în ce mai mare. Arbori uriaşi sar în aer şi stânci imense se ciocnesc una de alta, sfărâmându-se.

Apa împroşcată ţâşneşte spre cer. Milioane de tone de mâl tălăzuiesc asemenea mării bântuite de furtună.

— Nu se poate! hăuleşte Porta, disperat, ţopăind încordat. A venit Dracu’ să ne fure aurul!

Urmărim cu gura căscată camionul Studebaker, supraîncărcat, cum dispare încet-încet în noroiul clocotitor. În jurul nostru, gheizere ţâşnesc din adâncuri, urlând. E o privelişte fantastică, dar suntem prea tulburaţi pentru a lua în seamă splendoarea fenomenului natural ce se dezlănţuie în jurul nostru.

Un şuvoi de mâl şi de apă năvăleşte tumultuos pe şosea, şi în câteva secunde ambele camioane încărcate cu aur dispar. Ceva mai încolo, un T-34 alunecă într-o parte de pe ceea ce-a mai rămas din şosea. Cu un zornăit asurzitor, se dă peste cap şi e înghiţit de mlaştină. Tunul său rămâne aţintit în sus, asemenea catargului unui vapor torpilat.

— Uite cum se duce şi restul aurului! se tânguie Comisarul, îşi smulge din cap căciula de blană şi-o calcă în

picioare cu sălbăticie, de parcă totul ar fi doar din vina ei.

Ne opintim nebuneşte prin mocirlă până la Panther şi până la T-34, cel care a mai rămas. Ambele sunt înţepenite între două stânci uriaşe. Le ocolim, deznădăjduiţi, pentru a constata cât au avut de suferit. Paguba e catastrofală. Şenilele tancului T-34 au fost smulse şi zac risipite în bucăţi pe rămăşiţele străzii. Rotilele Pantherului au fost aruncate din locaşuri şi câteva amortizoare au fost zdrobite.

Mă caţăr pe turelă pentru a cerceta tunul. Acesta pare că a scăpat nevătămat.

— Mai pot fi reparate ţucalele astea doua? întreabă Comisarul, cu o figură resemnată. Fără ele n-avem nicio şansă!

— Şi cum crezi tu că se descurcă pedestraşii? face Porta, ţâfnos. Ăia n-au în ce să-şi deplaseze fundurile!

— Nici ei n-o scot la capăt, răspunde pesimist Comisarul. Mărşăluiesc până cad cu nasul în pământ.

— Ei bine, atunci n-are rost să mai discutăm, aşa-i? spune Porta, scoţându-şi haina de blană îmbibată cu noroi. O să uit şi eu o dată că-s şofer. Haideţi să scoatem buteliile de gaz ca să putem începe să sudăm. Nevoia le-nvaţă pe fecioarele timide să se reguleze! Ne trebuie o companie întreagă de mecanici pentru a pune pe picioare râşniţele astea două.

Timp de două zile lucrăm într-un ritm drăcesc, dar în cele din urmă vehiculele sunt gata de drum! Porta îşi şterge mâinile cu o cârpă şi priveşte amărât către pământul fărâmiţat şi nămolos în care zace îngropat tot aurul.

— Cel puţin acum ştiu ce va să zică aia pungă de nămol! spune el, azvârlind cârpa resemnat.

Micuţul e de neconsolat. Se plimbă tot timpul, înfigând o vergea lungă în pământ în speranţa că va da peste aur. Refuză pur şi simplu să creadă că e dispărut pentru vecie.

— Crezi c-am putea meşteri un excavator? se interesează Porta, privindu-l pe Comisar. Putem să răscolim pădurea aia şi să ne aflăm aurul din nou?

— Nicio şansă, spune „Curvarul”. În Siberia am văzut odată dispărând un oraş întreg. Au săpat trei luni de zile cu

o armată de excavatoare şi n-au găsit nici măcar o cărămidă. Diavolul înghiţise totul fără urmă.

— Nu cred! se răsteşte Porta, cu năduf. Smulge un târnăcop de pe T-34. Începe să-l înfigă cu sete în crusta întărită de noroi. Ia gândiţi-vă la fleţii care au răscolit toată Alaska şi jumătate din Canada în nădejdea ca vor aduna o mână de praf de aur. Şi bufonii ăia habar n-aveau dacă o să găsească ceva acolo unde sapă. Măcar noi ştim că aici zace o bucată straşnică din metalul cu pricina. Haide, băieţi! Puneţi mâna pe cazma sau pe lopată. Nu-i aşa că vreţi în Suedia, să pescuiţi somon? E mai nostim decât să fii soldat neamţ la vreme de război.

— Ai nimerit-o, ţipă Micuţul, înhăţând o cazma. Când o să afle mafioţii de aurul nostru, o să dea cu toţii năvală încoace. Şi-or să sape până şi ticăloşii ăia încărunţiţi, chiar dacă a trecut multă vreme de când nu şi-au mai folosit mâinile.

— O să le rămână în gât „spaghetti carbonara” a lor! glumeşte Gregor, apucându-se de săpat.

— Ia tăceţi o clipă, oftează Comisarul, odihnindu-şi bărbia în palme. Trebuie să gândesc!

— Vezi să nu-ţi ia prea mult, îl povăţuieşte Micuţul. Poate fi periculos să judeci prea mult! Când am fost la psihopaţii militari, mi-au spus că nu trebuie să gândesc. De-atunci n-am mai făcut-o, şi-mi convine de minune.

— Nu cred că ne-am putea eventual recupera aurul decât cu vreo zece instalaţii de dragare, spune Comisarul, a cărui voce pare să vină din fundul unui cazan de tablă.

— Nici vorbă să aducem încoace aşa ceva, protestează Porta. Alea-s nişte chestii care plutesc pe apă.

— Ai dreptate, răspunde Comisarul. (E atât de deprimat încât arată ca un oraş îndoliat.) Aşa că luaţi-vă gândul de la aur. L-am pierdut pentru totdeauna.

— Am eu un plan! zbiară „Degerilă”, cu un zâmbet înflorindu-i pe faţă.

— Dumnezeu şi Diavolul aibă-ne în paza lor! exclamă.. Curvarul”, făcând un gest de disperare.

— Am putea fora după aur, aşa cum se forează după

petrol, continuă „Degerilă”. Ştiu eu pe unul care ne poate face rost de-o sondă!

— Idiotule! şuieră Comisarul. De ce nu cu un tirbuşon?

O vreme stăm amărâţi şi ne holbăm la marea de nămol uscat care ne-a înghiţit aurul ce urma să ne transforme în buni social-democraţi suedezi.

— Vă daţi seama ce-o să păţim dacă pun mâna pe noi, fie şi fără aur? lansează Gregor ideea. Nu cred c-ar fi prea plăcut!

— Ne-ar potcovi cu tot soiul de acuzaţii urâte. Nici n-o să le putem ţine socoteala, spune Porta, important. Pentru început, Înaltă Trădare, sau cum s-o mai chema când nu-ţi iubeşti îndeajuns Vaterlandul! Asta te costă de cinşpe ori închisoarea pe viaţă, ceea ce-nseamnă o veşnicie! Faptul c-am pierdut aurul pe care l-am subtilizat n-o să aibă nicio importanţă.

— Nici măcar n-or să creadă că mocirla aia blestemată a înghiţit aurul, spune „Degerilă” cu figura unui condamnat la moarte. Or să ne tortureze până ce n-or să mai aibă ce tortura.

— Asupra unui lucru trebuie să fim înţeleşi, spune Comisarul, sumbru ca o zi mohorâtă de vară. Ne ţinem gura şi dăm uitării tot ce are legătură cu aurul. Dacă îi apucă cea mai vagă bănuială cum că noi am fi autorii furtului, am fi vânaţi de toată şleahta. Şi n-o să se lase. OGPU-ul, Gestapoul, CIA, Scotland Yardul, poliţia galbenă, până şi ultimul membru al Serviciilor Secrete Sovietice, cu toţii or să ne urmărească.

— Şi tinerii cercetaşi, nu? întreabă Micuţul. Ştiu eu pe unul!

Două zile mai târziu ne oprim la o intersecţie unde se află un ciorchine întreg de indicatoare pentru toate direcţiile.

Porta şade pe placa frontală a Pantherului, mestecând un cârnat şi clătind cu vodcă fiecare îmbucătură.

— Şi ce-i de făcut? spune el, privindu-l pe Comisar, care atârnă prin turela tancului, arătând ca vai de lume. Tot mai vrei să te-ntorci cu noi? Acum suntem la fel de săraci ca atunci când am pornit. Mă tem că va trebui să amânăm

niţel excursia noastră de pescuit în Suedia.

— Probabil c-ar fi cel mai bine să rămânem fiecare în ţara lui, răspunde Comisarul, sărind de pe tanc. Am auzit eu câte ceva din ce le faceţi voi, nemţii, comisarilor. Şi îndeosebi comisarilor jidani.

— A, nu cred că suntem chiar atât de răi, face Micuţul, străduindu-se să aducă un zâmbet pe figura sa deprimată.

— Nu de voi vorbesc, spune Comisarul, întinzând mâna după sticla de vodcă a lui Porta, voi nu sunteţi decât Friţi, aşa cum noi suntem Ivani. Mă gândesc la Gestapoul vostru, la SS şi la celelalte spurcăciuni.

— Nu-s mai răi decât mizerabila voastră de OGPU, strigă Heide, furios.

— Toate poliţiile secrete sunt o născocire a Diavolului, spune Comisarul cu asprime.

— Eu continuu să cred că ar trebui să veniţi cu noi, intervine Gregor. V-am băga uşor la Hiwis[80] până în ziua în care vom spune pa şi pusi Armatei şi vom merge într-adevăr la pescuit în Suedia!

— Nu, declară Comisarul, clătinând hotărât din cap. Viaţa e un joc de noroc! Un bărbat nu renunţă dacă a pierdut o dată! Dacă merg acum cu voi, sunt un învins! N-aş câştiga decât niţel timp. De altfel, am ţinut cont de faptul că am putea-o zbârci cu treaba asta şi mi-am luat măsuri de precauţie. Şi încă ceva: nu îndrăznesc să stau prea mult timp în preajma voastră.

— Moscova, murmură Porta, căzut pe gânduri. Aşadar o s-o luaţi via Tambov?

— Da, şi apoi către Stalinogorsk, rânjeşte „Degerilă”, trist.

— Straşnică bucată de drum aveţi în faţa voastră, clatină Porta din cap, privind spre nord-est. Şi se apropie şi o furtună!

— În patru zile puteţi ajunge dincolo de Kursk, explică pe larg Comisarul, dar n-o luaţi prin Voronej! Pe-acolo n-ai loc

[80] Abreviere de la *Hilfswillige* – lit. „doritor să ajute” în lb. germ., trupe de voluntari recrutaţi fie dintre prizonierii sovietici, fie dintre dezertori, fie dintre civili (n.tr.).

să tragi un pârţ datorită celor din OGPU.

— Atunci asta-i despărţirea, spune încet Bătrânul. E niţel cam trist. Ne-am obişnuit cu voi!

— Şi voi ne sunteţi simpatici, zâmbeşte „Degerilă”, luându-l pe Porta de după umeri. Cât de absurd e războiul.

— O să vă scăpaţi în nădragi când veţi defila prin Piaţa Dzerjinski, spune Gregor, tremurând în mantaua lui.

— Noi nu. Noi ne vom descurca, râde încrezător Comisarul. Îndoieli mai mari am în privinţa voastră, băieţi! Voi va trebui să aveţi ceva de povestit când vă veţi întoarce.

— Ordinul nostru a fost să culegem nu-ş’ ce general şi să-l invităm cu noi acasă, spune Porta, dar unde să mergem ca să dam peste aşa o pasăre rară?

„Degerilă” despătureşte o hartă pe placa frontală a Pantherului şi face un cerc cu creionul.

— Aici e Brigada a 38-a Motorizată. A fost întărită cu un regiment de cavalerie, care se află aici! Aţi numărat şaptezeci şi ceva de tancuri de tip KW-2 şi T-34/85 şi câteva BT-uri demodate!

— Eşti sigur că Brigada aia se află într-adevăr aici? Face Bătrânul cu îndoială în glas. Vor afla curând dacă le vindem gogoşi, şi asta ar fi mai rău dacă ne-am întoarce cu mâna goală!

— Stai liniştit, răspunde Comisarul. „Degerilă” ştie el ce spune.

— Uite, vă dăm şi noi ceva în schimb, spune Porta, aplecându-se deasupra hărţii. Iacă, aici, de-a lungul Merlei, se află 23 Panzer a lui Solotev şi e la pământ. Au pierdut majoritatea tancurilor. Un general lacom de medalii ar putea câştiga câteva pe-aici.

— Asta-i trădare, ţipă Heide scandalizat. O să te coste capul dacă te voi raporta la NSFO.

— Dar n-o s-o faci, zâmbeşte Porta glacial. Nu uita că şi tu ai fost aici. Suntem în aceeaşi barcă, fiule.

— Ce-ar fi să facem schimb de tancuri? propune „Degerilă” cu un rânjet şmecher. Noi ne întoarcem cu Pantherul vostru şi voi vă băgaţi în T-34/85. Asta o să le

placă! Modelele de ultimă oră ale creatorilor de tancuri.

— Poate că nu-i tocmai rea ideea, face Bătrânul, gânditor. Am trece mult mai uşor prin liniile ruseşti, iar dacă nu apar probleme, putem aştepta un atac şi ne strecurăm simplu ca bună-ziua!

— Haideţi să ne luăm rămas bun cum se cuvine, râde Comisarul, desfăcând prima sticlă de vodcă.

Porta îşi şterge ceaşca de porţelan cu un sac vechi.

— Adu mica noastră surpriză! se întoarce Comisarul către „Degerilă”. Chicoteşte şi se îndreaptă spre tanc. De unde revine cu o cutie de caviar roşu. Niciunul dintre noi n-a văzut vreodată aşa ceva.

— Voi îmi sunteţi prieteni, sughite Comisarul, frângând gâtul unei noi sticle de „Moskovskaia”. Fiecare din voi îmi e foarte bun prieten, şi voi fi întotdeauna fericit să vă revăd! (Ia o înghiţitură lungă din sticlă, lopătează câteva linguri de caviar şi râgâie zgomotos.) Viaţa-i o treabă frumoasă, nu credeţi? spune el visător. Mereu te aştepţi la alte şi alte surprize. O să vedeţi! Într-o zi, va mai fi nişte aur după care să pornim!

— Fără mine, spune Bătrânul. E deja pe jumătate pilit şi îi explică pe larg „Curvarului” cum se face un dulap cu sertăraşe.

— Lucrul cel mai important, continuă Comisarul, cu o voce alunecoasă de beţiv, e să ai prieteni adevăraţi risipiţi prin toată lumea! Prietenii se pot oricând ajuta reciproc. (Ridică un deget şi-l aţinteşte asupra lui Porta.) Unde noi, ruşii, încetăm să mai gândim, acolo interveniţi voi nemţii. Haideţi să bem pentru prietenie şi pentru micile gânduri interzise! E foarte urât din partea noastră că ne batem unii cu alţii, suspină el.

— În sănătatea poporului sovietic! zbiară Kostia. (Îşi roteşte dezorientat ochii săi negri de asiatic, când realizează că ceva nu-i în regulă la toastul său.) Chiar dacă în Rusia sunt două sute cincizeci de milioane de suflete, până şi cel mai tâmpit soldat OGPU ştie că niciunul nu vrea să fie numit cetăţean sovietic. Îşi îndeasă în gură un pumn de caviar şi toarnă vodcă deasupra, după care închină

numai pentru el.

— Un toast pentru Berlin! propune Comisarul cu mărinimie.

— Pentru Moscova! sughite Porta. Duce la gură ceaşca ciobită de porţelan şi e cât pe ce să cadă pe spate.

— Să nu uităm Hamburgul! urlă „Curvarul”.

— Mulţam’! oftează Micuţul, impresionat. Cu acest prilej sunteţi cu toţii invitaţi la Hamburg. Ne întâlnim pe Hein Hoyerstrasee numărul zece, la David al blănarului jidan, şi pe urmă toate târfele de lux de la „Chéri” vor primi alarmă de gradul zero. (Se ridică, legănându-se.) Pentru Taşkent! geme, înălţând cana de tablă. E un mister cum de ştie el că există un oraş numit Taşkent, dar, ca de obicei, Micuţul e plin de surprize. Câţiva au murit din cauza lor.

Heide face instrucţie cu Kostia. Îl învaţă salutul german şi pasul de gâscă prusac. Din nefericire, de fiecare dată când ridică piciorul până la nivelul paftalei, Kostia cade pe spate. În cele din urmă, se lasă păgubaş şi se aşază, urmărind cu tristeţe norii de zăpadă care gonesc pe cer.

— Slavă Domnului că nu-s neamţ! mormăie el. Sunteţi mult prea energici!

Când ne trezim, în bordeiul dărăpănat al reparatorilor de drumuri e un ger cumplit.

Porta îşi duce mâinile la capul mahmur. E posibil să se fi simţit mai rău vreodată în viaţa lui. Dar în clipa de faţa nu-şi aminteşte când anume.

— *Iob tvoie mati!* mormăie Kostia, arătând de parc-ar fi fost împuşcat. Ce i-au făcut lui Kostia?

Albert râde din toată inima. E unul din acei fericiţi pe care stările de mahmureală nu-i fac să sufere, ci le dau doar o expresie extrem de caraghioasă.

— Băi, canibal negru, ţipă Micuţul cu obidă, strâmbându-se la el. Dacă nu mi-ar fi rău, te-aş tăbăci cum se cuvine. Sălbatic afurisit ce eşti!

Comisarul se trezeşte cu un chiot răsunător. Crede că i s-a întâmplat lucrul cel mai rău pe care îl poate păţi un rus, să fi zăvorât în beciurile închisorii Liubianka. Începe să strige la noi în idiş de Odessa, pe urmă o dă pe germană şi

pretinde că e şeful SS-ului.

— Trebuie c-au pus ceva sută-n sută rusesc în „Moskovskaia” de-aseară, geme Gregor, cu lacrimi în ochi. A fost aşa de tare că putea doborî şi-un copac, prefăcându-l în rumeguş.

— A fost a naibii de tare, ascultaţi ce vă spun, mârâie Micuţul, ştergându-şi sudoarea de pe tâmple. Mi-a picat un strop pe deget şi acum mi s-a dus unghia! A uitat că şi-a prins degetele în trapa turelei cu două zile în urmă.

— Mi-am dat seama, măi Josevici – îi spune Comisarul lui Porta, zâmbind îngăduitor – că eşti un tip trăsnit. Cel mai trăsnit tip pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc! Cum dracu’ de-ai ajuns tu soldat?

— Într-adevăr, mi-am pus şi eu întrebarea asta, râde Porta din inimă. Dar, după cum ştii, cele mai importante slujbe din lume sunt: soldat sau târfă.

— Nu există decât două feluri de muieri, urla Micuţul, cu o căutătură şireată: târfele şi proastele!

— Lasă-l pe fiecare să creadă că eşti un dobitoc, explică Porta, şi-o să poţi umbla drept pe faţa pământului, savurând plăcerea de a-i vedea pe ceilalţi cum cad de pe el.

Când ne despărţim, în cele din urmă, ziua e pe sfârşite. Ne îmbrăţişăm şi fixăm locuri de întâlnire după război.

Sus pe creasta unui deal, Porta opreşte tancul şi le mai facem un ultim semn de rămas-bun prietenilor noştri ruşi care dispar în depărtare pe drumul spre Moscova.

Sag mir beim Abschied leise Servus,
es ist ein schöner letzter Gruss Wenn
man Abschied nehmen muss...[81]

În timp ce fredonează, Porta repune hotărât în funcţiune motorul Otto.

Pe măsură ce ne apropiem de linia frontului, circulaţia

[81] „La despărţire şopteşte-mi încetişor servus,/ E un frumos ultim salut/ Când vine clipa despărţirii...” vechi cântec vienez, în lb. germ. în orig. (n.tr.).

sporeşte. De câteva ori suntem prinşi în blocaje de trafic. Peste tot mişună poliţişti militari ruşi. Suntem fericiţi că ne deplasăm într-un T-34, care nu stârneşte nici umbră de bănuială.

Ne oprim. Urmează să fie verificate actele. Mâinile noastre se încleştează neliniştite pe automate şi grenade. Porta întinde actele noastre şi turuie într-un amestec de rusă şi germană.

— Germani de pe Volga, murmură poliţistul obez, şi pare că ar vrea să ne înghită!

— Aşa-i, *tovarişci!* zâmbeşte Porta, oferindu-i o duşcă din bidonaşul de apă.

Lunga coloană de artilerie şi tancuri se pune din nou în mişcare.

Poliţistul militar sare de pe T-34 şi ne face semn să trecem.

Timp de câteva ore, mergem în mijlocul coloanei. Pe urmă, Porta reuşeşte să cotească pe-o potecă îngustă de pădure, şi după o cale bună, opreşte. Sărim din tanc şi alergăm prin zăpadă pentru a ne dezmorţi picioarele îngheţate.

— M-am săturat! face Micuţul. Vreau acasă!

— Doamne Dumnezeule, un general! şopteşte Gregor, înspăimântat.

Trei siluete încotoşmănate în blănuri se ivesc dintre copacii deşi: un general-locotenent şi doi ofiţeri de stat-major care duc nişte mape burduşite, legate cu lanţuri de încheieturi.

— Cine naiba sunteţi? latră generalul, cu o voce gravă. Ochii săi albaştri tăioşi ne privesc de sub sprâncenele albe şi stufoase.

— Germani de pe Volga, *gaspodin* general, răspunde Porta în cea mai bună rusă de care e în stare.

— Ce dracu’ faceţi aici? continuă generalul, bănuitor. (Scoate din buzunar un pachet de ţigări. Îşi aprinde una şi suflă gânditor fumul pe nări.) Nu cumva sunteţi dezertori? Mi se pare foarte curios ca v-aţi oprit aici să luaţi o pauză. Vă aflaţi la mare depărtare de poziţiile unităţilor de tancuri.

— Ne-am rătăcit, răspunde Porta, desfăcându-şi braţele.

— *Propusk!* cere generalul, întinzând mâna.

Câte lucruri nu se pot petrece într-un răstimp extrem de scurt! Generalul cade în zăpadă, trăsnit de caraba cât o lopată a Micuţului.

O rafală scurtă ţâşneşte din automatul firavului colonel. Un glonţ îi şterge Micuţului ţeasta. Sângele îi şiroieşte pe faţă.

Legionarul zdrobeşte mutra colonelului dintr-o lovitură cu patul armei. Cel de-al treilea ofiţer, un locotenent-colonel, se răsuceşte pe călcâie şi-o zbugheşte, prin zăpada înaltă până la genunchi.

— *Stoi!* strigă Barcelona, băgând cartuş pe ţeavă. *Stoi,* repetă, slobozind o rafală scurtă în jurul ofiţerului.

Locotenent-colonelul se opreşte şi ridică mâinile deasupra capului.

— *Ghermanski?* exclamă generalul, uluit, ridicându-se încet în picioare. Îşi masează ceafa şi înjură printre dinţi.

— Ei bine, am pus mâna pe generalul nostru! rânjeşte Porta fericit. Ia să vedem ce are în mapele alea.

— Ia te uită, exclamă Barcelona cu uimire! Cară cu ei prin pădure un ordin de luptă pentru un întreg corp de armată! N-or să ne pupe doar pe obraji, ci şi-n fund când ne vom întoarce cu asemenea plocon.

Generalul încearcă să trateze cu noi. Ne oferă lumea întreagă dacă-l lăsăm să schimbe rolurile şi să ne înhaţe el pe noi.

— Ne crezi atât de idioţi? explodează Micuţul într-un hohot de râs.

— Gândiţi-vă că e mai bine să dansezi decât să atârni! spune generalul pe un ton încărcat de ameninţări.

Un pluton german de tancuri se iveşte dintre puieţi.

Ca fulgerul, Legionarul e în faţa lor, agitând o cămaşă albă de camuflaj pentru zăpadă.

Cu un trosnet asurzitor al şenilelor, vehiculul din frunte se opreşte. Un maior cu o înfăţişare dură, ţinând în mână un automat, se apleacă prin turelă şi latră cu asprime:

— *Halt! Hände hoch!*[82]

Doi artilerişti sar de pe tun cu automatele pregătite. Îl duc pe Legionar în faţa maiorului, pe care îl umflă râsul la simplul gând că noi am putea fi germani. Dar se răzgândeşte în clipa în care vede conţinutul mapelor ruseşti.

— Fir-aş al naibii! exclamă. Îl salută pe generalul capturat, care arată ca un pocherist falit.

— Ne mai întâlnim noi, îi aruncă el lui Porta, trimiţându-i o căutătură ce-ar fi trebuit să-l facă să-şi înghită proteza din dotarea Armatei.

Suntem în drum spre regiment şi ni se face o primire ca unor fii rătăciţi.

Oberst Hinka e încântat. După ce ofiţerul juridic termină cu interogatoriul celor doi ruşi, în Armata a 4-a Panzer începe o activitate febrilă.

Porta se odihneşte în bordelul Helenei, refăcându-şi forţele pentru a putea merge la mecanicul-şef Wolf să-i comunice vestea cea tristă cu aurul.

Câteva fete dansează strâns înlănţuite în ritmul muzicii unei balalaici. Porta e singurul oaspete bărbat. O tătăroaică şade la bar, expunându-şi picioarele armonios construite. Ochii ei înguşti îl cercetează cu interes. În cele din urmă, păşeşte legănat spre el şi se aşază pe marginea mesei. Fustiţa ei strâmtă se ridică mult deasupra marginii ciorapilor.

— Ai pojar? întreabă ea, plimbându-şi un deget lung şi subţire peste petele de culoare roşie ce amintesc de obuzul marcator al Micuţului.

— Nu-i decât pojar nemţesc! răspunde Porta, întristat.

— Pojar nemţesc? ciripeşte fata. Se ia?

— Numai la nemţi, răspunde Porta, făcând pe naţionalistul.

— Eşti cel mai chipeş tanchist din câţi am văzut, şopteşte ea, aruncându-i o privire care-ar fi putut topi şi-un gheţar. Alunecă de pe masă şi-şi lipeşte trupul foarte strâns de-al lui. Ţi-ar plăcea să vii să-mi vezi camera? întreabă, luându-i

[82] „Stai! Mâinile sus!” în lb. germ. în orig. (n.tr.).

mâna şi lipindu-i-o între coapsele ei fierbinţi.

Porta o adulmecă. Amestec de parfum ieftin şi bere veche. Un licăr de poftă îi apare în ochişorii porcini.

Ea soarbe uşor din paharul lui.

— Ai vrea s-o facem acum? întreabă ea oftând adânc. Ştiu meserie! Dacă te culci cu mine, va fi pentru prima dată în viaţa ta când regulezi cu adevărat.

Uşa se izbeşte de perete şi mecanicul-şef Wolf îşi face intrarea, zornăind din pinteni şi aruncând scântei din cizmele sale Brosini.

— Aşadar, iată-te! Slab şi descreierat. Te doare-n cur dacă vii sau nu să ne spui şi nouă cum au mers treburile. Te-am căutat peste tot. Se întoarce şi o vede pe tătăroaică pe marginea mesei cu fusta atât de ridicată încât se poate vedea că nu poartă lenjerie intimă.

— Hai, suie-te şi tu niţel pe-o muiere! Şerpoaica de colo-i straşnică. Apoi trecem pe la mine! Cred că avem o mulţime de lucruri de lămurit.

— Ai fost la bărbier, rânjeşte Porta către Wolf, strecurându-şi mâna peste pântecul fetei. Şi te-ai şi ras, îi zâmbeşte el.

— Îţi place? întreabă Wolf, mândru nevoie mare. (Îşi trece mâna peste părul său pana-corbului, care luceşte de briantină.) Bărbierul meu e renumit, să ştii! A avut o prăvălie pe Kempinski. Până şi boşorogii bogaţi şi chilugi, cu vreo cinci fire-n cap, mergeau la el să-şi facă freza. Ministrul de Război Sally l-a expediat în clipa în care Armata a constatat că-l poate folosi într-un război. După cum vezi, mi-a sculptat părul după ultima modă de la Hollywood.

— Ia te uită! face Porta, suflând fumul între coapsele fetei. Mie-mi place frizura tip profesor, cu vreo câţiva cârlionţi atârnând peste urechi. Te face să pari deştept.

Un timp e linişte. Porta suflă din nou fumul între picioarele fetei; se întinde şi se leagănă pe două picioare ale scaunului. Îşi răsfrânge buza de sus într-un rânjet drăcesc, de hienă. A exersat multă vreme figura asta.

— Ce faci, regulezi sau treci pe la mine? izbucneşte Wolf, pierzându-şi răbdarea.

Porta îşi odihneşte mâna pe genunchii fetei. Cizmele lui Wolf, cusute de mână, scârţâie.

— N-am timp de pierdut cu vrăjeală d-asta, şuieră el enervat. Haide! O luăm din loc! O s-o pui tu cu cracii-n sus altă dată! Vreau să spun, dacă mai ai zile! adaugă el, coborându-şi vocea până la un tunet subteran. Te anunţ că Sally se îndreaptă încoace de la Berlin şi aduce cu el şi câţiva tipi din ăia specialişti în moarte instantanee! Se opreşte o clipă şi aşteaptă o reacţie la vestea sa tristă.

— Zău? răspunde Porta, părând că n-a auzit mare lucru.

— O facem acum? întreabă tătăroaica, mângâind prohabul lui Porta. E mai bine să faci dragoste decât să fii împuşcat! Vino! Mergem pe-aici!

— S-o crezi tu! urlă Wolf. Uite pe-aici o să mergem.

După o bucată de drum, Wolf se opreşte din nou şi se proţăpeşte în faţa lui Porta cu bastonul său elegant ridicat de parc-ar da să-l pocnească.

— Ia ascultă, băi rahat, am impresia că nu m-am exprimat destul de limpede. Am spus că Sally e pe drum. Şi e ferm hotărât să-şi capete aurul ce i se cuvine, dacă nu, îţi iei dintr-odată zborul cu un bilet numai dus! Ţi-o spun ca prieten.

— Mai duceţi-vă dracului, şi tu şi caricatura aia de Ministru de Război, rânjeşte Porta, sigur pe sine.

Wolf nu răspunde, dar se mulţumeşte să-i arunce lui Porta o privire care ar fi băgat groaza şi-ntr-un şarpe veninos.

Păşesc mai departe în tăcere, Wolf zornăind din pinteni şi Porta bocănind din tocurile sale ţintuite.

Fără a-i băga în seamă nici pe câinii stropşiţi şi nici pe chinezii glaciali, cei doi intră în bârlogul lui Wolf.

— Unde-ai dosit aurul nostru? sare Wolf înainte de a apuca să se aşeze în fotolii.

— Într-adevăr, oare ce-am făcut eu cu aurul nostru? răspunde Porta gânditor, muşcând dintr-un cârnat.

— Asta vreau să ştiu eu de la tine, zbiară Wolf, furios. V-am văzut cururile apărând, dar nici măcar prin monoclu n-am zărit altceva decât o rablă antică de T-34. Nu-mi pot

închipui că în cutia aia de conserve e loc destul şi pentru şleahta voastră şi pentru aurul nostru.

— Aici ai nimerit-o, face Porta, încercând să zâmbească. Nu eram decât noi, şi nici măcar o boabă de aur!

Wolf ocoleşte încet masa.

— Nu-i nevoie să mi-o spui, scrâşneşte el, izbindu-şi atât de tare bastonul de promenadă pe masă încât plesneşte în două. Turbat de furie, azvârle bucăţile cât colo. Am trecut şi-am aruncat o privire în haznaua aia rusească şi acum vreau să ştiu unde ne-ai ascuns aurul! Ai face bine să-mi spui acum, mai înainte ca Sally să ajungă. Nu prea are timp să trăncănească prea mult cu tine. N-o să spună decât „aur”, şi dacă tu zici că nu-i, eşti mort. Unde-i aurul? repetă el urlând şi împroşcând totul cu scuipat.

— Dă-mi voie să strecor şi eu o vorbă, zâmbeşte Porta amical. Tocmai asta încerc să-ţi povestesc! (Mai muşcă o dată din cârnat şi-şi clăteşte gura cu şliboviţă.) Aurul! Într-adevăr! A fost o întâmplare foarte tristă. S-a dus! A fost înghiţit!

— Înghiţit? se holbează Wolf. Cine mama-dracului haleşte aur?

— Pământul, surâde Porta. Pământul ne-a mâncat aurul! L-a înghiţit, cu tot cu camion. Şi împreună cu şoferi şi cu camarazi de-ai noştri. Bolboroseşte ca o scurgere înfundată şi desface braţele în aşa fel încât Wolf să priceapă cum a dispărut aurul în pământ.

— Înţeleg, spune Wolf. S-a scufundat! Nu mai spune! Mă crezi dobitoc? Eşti un derbedeu mincinos şi placa asta pe care-o depeni ai învăţat-o pe de rost. Doamne, aşa ceva n-am mai pomenit! Să halească pământul tot aurul. Că veni vorba, nu cumva eşti tu ăla care a scris „O mie şi una de nopţi”? O poveste mai autentică nu ţi-a trecut prin cap?

Porta îşi desface braţele resemnat.

— Nici eu n-am ştiut că pământul înghite aur, recunoaşte el cu tristeţe. Dar aşa face. Am văzut cu ochii mei, şi n-a înghiţit numai aurul, ci şi trei tancuri, patru camioane şi două sănii cu motor în aceeaşi îmbucătură. La desert a luat treizeci şi doi de oameni şi-o cazarmă întreagă OGPU. Dacă

pe mine nu mă crezi, întreabă-i pe ceilalţi!

— Că şi am pe cine întreba, ţipă Wolf, pierzându-şi stăpânirea de sine. Ăia-s nişte mincinoşi mai mari decât tine! Mai bine mi-aş întreba câinii şi m-aş mulţumi cu un „hau-hau!" drept răspuns. Dar ascultă, băi corcitură de mâţă vagaboandă. Dacă nu-mi spui unde-i ascuns aurul o să-ţi smulg limba şi-o să-ţi bumbăcesc fuduliile până ce-o să ţi se urce la creier. (Devine din ce în ce mai furios, îşi mototoleşte boneta preferată de mătase şi-o sfâşie cu dinţii. Vorbele îi zboară din gură ca nişte gloanţe. Când Porta muşcă iarăşi din cârnat, i-l smulge din mână şi-l azvârle de perete.) Te crezi într-o crâşmă? zbiară el. După un timp i se taie răsuflarea şi din pricina-răguşelii e nevoit să se oprească.

— Ai terminat? întreabă Porta calm, ridicând cârnatul de pe jos. Atunci dă-mi voie să-ţi explic. Şi dacă vrei să spurci pe careva cu limba ta veninoasă, atunci descarcă-te pe Luftwaffe. Au bombardat unde nu trebuie! E o minune cum de-am scăpat cu viaţă, dar bineînţeles că puţin îţi pasă ţie de asta!

— Aici ai nimerit-o! mârâie Wolf, scrâşnind din dinţi.

— Îmi închipuiam eu! face Porta apatic, trântind o bucată imensă de cârnat pe-o felie de pâine.

— Vrei şi niţică otravă pentru şobolani ca să pui pe pâine? întreabă Wolf, sarcastic.

— Nu, mulţam'. Mai bine dulceaţă, dacă ai, zâmbeşte Porta, ingrat, rânind cu cârnatul printr-un borcan cu gem de coacăze roşii. Ai auzit vreodată de nişte chestii de le zice „pungi cu nămol"?

— Niciodată, spune Wolf. Se uită tâmp la Porta, ale cărui fălci lucrează la viteză maximă pentru a nu-i sta în gât sandviciul pe care şi l-a confecţionat.

— Pungile cu nămol, explică Porta – gesticulând cu mâna în care ţine sandviciul şi stropind cu gem de coacăze uniforma lui Wolf croită pe comandă –, sunt formate din silicon, nisip şi o grămadă de alte rahaturi, închise în bule de noroi care au o pojghiţă rezistentă, dar care înăuntru sunt pline cu şuvoaie întregi de apă. Atâta vreme cât nu le

faci nimic, n-au nici pe dracu, dar la anumite zgândăreli, cum ar fi bombele aruncate de germani cretini, se iscă iadul pe pământ. Când pereţii bulelor de noroi se sparg, totul se transformă într-un potop mocirlos. Cu cât e zbuciumat mai tare, cu atât mai urâtă devine problema. Întreaga suprafaţă a pământului se pune în mişcare şi totul e absorbit până în iad. Copaci, oameni, maşini, tancuri şi aur! Află de la mine c-a fost o experienţă extrem de neplăcută, te asigur.

— Aş fi vrut să fie de o mie de ori mai rău, tună Wolf cu năduf, făcându-şi un sandvici cu zahăr. N-ai putut feri în vreun fel aurul nostru? Aşa o valoare n-o laşi să-ţi alunece printre degete! Trag nădejde pentru tine să-l poţi face şi pe Sally să creadă povestea ta de groază. Altminteri, ţi se poate întâmpla ceva extrem de neplăcut.

Sally soseşte a doua zi. Are atât de puţin timp la dispoziţie încât se lasă purtat de la aeroport într-un Fiesler Storch care poate ateriza pe bulevardul larg.

— Am auzit că pui ceva la cale! urlă el de îndată ce dă cu ochii de Porta, încă de la mare distanţă. Dar nu cred că-i adevărat. Nu eşti chiar atât de idiot.

— Las-o moartă! răspunde Porta, cu un zâmbet dezarmant, aţintind arătătorul spre el.

— Ia s-aud! Ce s-a-ntâmplat? Unde-i aurul? pretinde Sally. Nu dau doi bani pe poveştile tale de rahat după Fraţii Grimm şi te anunţ că am adus cu mine de la Berlin trei experţi în interogatorii! După ce vă vor trata niţel pe tine şi pe amicii tăi, o să mărturisiţi că voi l-aţi bătut în cuie pe cruce pe Isus şi că aţi înfipt în el o lance, că în loc de vodcă i-aţi dat să bea oţet, ca nişte porci ce sunteţi. Scârboasă treabă!

Ocărându-se în gura mare, pătrund în sanctuarul lui Wolf. Sunt atât de agitaţi încât aproape că se iau la bătaie în clipa în care rămân înţepeniţi în uşă, încercând să treacă toţi trei deodată.

Sally umblă încolo şi-ncoace, spumegând de furie. Împinge rânjind pistolul său imens în faţa centurii şi-i deschide tocul. Îşi schimbă expresia dintr-una furioasă într-

una de adâncă îngrijorare părintească, şi invers. Rânjeşte cabalin şi se apleacă spre Porta confidenţial.

— Cred că minţi! Şi ştii ce mai cred?

— Nu-s cititor de gânduri! zice Porta.

— Gura! Eu vorbesc! zbiară Sally. Cred că tu şi mizerabilul ăla de comisar jidan aţi dosit aurul pe undeva şi v-aţi pus să aşteptaţi până ce puterile beligerante îşi vor fi spart îndeajuns capetele una alteia. Pe urmă vă duceaţi să umflaţi aurul nostru şi să vă căcaţi în capul tuturor prietenilor voştri de aici! Pricepi, asta cred, avar nenorocit!

— Zău? surâde Porta sarcastic. Ca să vezi, dom'le!

— Apără-te, lua-te-ar dracu'! Şi nu mai pomeni de blestematele alea de „pungi cu nămol", urlă Sally, înnebunit. Nici măcar un idiot congenital n-ar crede aşa ceva! Şi să-ţi mai spun ce riscaţi, tu şi jidanul tău de comisar, cu planul vostru aiurit! Troglodiţii de dincolo ştiu că voi le-aţi suflat aurul de sub nas, şi acum s-au pus să-l caute. E destul pentru a-i face să uite de războiul mondial. Şi în curând lumea întreagă se va apuca să-l caute. N-o să reuşiţi niciodată să scăpaţi de el. Nici măcar bancherii corupţi din Elveţia sau Liechtenstein nu s-ar atinge de aurul cu pricina.

— Dar Mafia ar face-o! spune Porta laconic.

Sally se aşază din nou, încruntat, şi scoate un imens trabuc negru din buzunarul de la piept, în timp ce se gândeşte cum să-l împuşte pe Porta în locul unde doare cel mai tare.

— Lasă-mă să vorbesc, zice Porta, fără drept de apel. Şi-o să-ţi explic totul ca să intre până şi în căpăţâna ta noduroasă de comandant al gărzii! Ştiu că aurul frige la degete, aşa că nu m-aş gândi niciodată să-l umflu singur. Mă crezi sau nu, pur şi simplu l-a înghiţit pământul! Şi toţi rahaţii din OGPU şi Gestapo n-o să-l mai găsească vreodată!

Durează foarte mult până ce Wolf şi Sally sunt încredinţaţi că Porta spune adevărul.

Wolf arată de parc-ar aştepta să fie dus în faţa plutonului de execuţie, şi Sally de parc-ar fi deja spânzurat. Porta

înfulecă gem cu o linguriţă. Gemul linişteşte nervii zdrenţuiţi.

— O să avem nevoie de o mulţime de excavatoare, exclamă Wolf, în tăcerea apăsătoare care s-a lăsat.

— Pot să fac eu rost! făgăduieşte Sally. O să întoarcem pe dos blestemata aia de Rusie.

— Va trebui sa treci din nou prin linia frontului, hotărăşte Wolf. Şi de data asta să nu apari fără aur!

— Vezi să nu! spune Porta, neimpresionat. Pământul l-a înghiţit şi l-a digerat de mult.

— Şi cum rămâne cu muierea Comisarului? întreabă Wolf după o tăcere lungă. N-o putem lăsa să zburde în voie, ştie prea multe! Odată te trezeşti pe aici cu cei din Gestapo, jucându-se niţel de-a căutătorii de aur!

— Ei, şi tu acuma, surâde Porta, amical. Exact asta a spus şi Comisarul când l-am întrebat ce să facem cu ea. „Omoar-o!”, mi-a zis. „N-o lăsa să se-ntoarcă. Va trăncăni cu oameni cu care n-ar trebui să vorbească!”

— O să-i trimit un mic cadou-surpriză! zâmbeşte Wolf cu subînţeles.

— Unul din care se moare când îl desfaci? se interesează Sally.

— Întocmai, răspunde Wolf, şi iese pentru a le da câteva instrucţiuni chinezilor.

— Am impresia că ne lasă inima de atâta dezamăgire, spune Sally în timp ce se urcă în Fiesler Storch pentru a se înapoia la Berlin.

— În sfârşit, putem trata din nou, exclamă Porta. Am un alt plan care ne poate duce în Suedia să pescuim somon!

— Un alt plan? ţipă Sally, îngrozit. Simt că fac un atac de cord de fiecare dată când aud de câte-un plan de-al tău. Dar zi-i înainte, la ce te-ai mai gândit?

— Samur, şopteşte Porta conspirativ, privind cu grijă în jur.

— Samur? întreabă Sally, neînţelegând nimic. Chestiile alea din care se fac haine de blană pentru târfe? Doar nu ţi-ai pus în cap să intri în tagma blănarilor. Asta-i afacere jidănească. Mai bine te-ai ţine deoparte.

— E mult mai mare afacerea! zâmbeşte Porta misterios. Prietenul meu, Comisarul, mi-a vândut pontul. Se pare că-s mai multe feluri de samur. E un soi negru şi extrem de rar întâlnit de-i zice samur Bargujinski, şi nu-i de găsit decât în Rusia, şi numai în câteva locuri foarte secrete. Se exportă doar o dată la trei ani, aşa încât unchiul Iosif să poată controla preţul la micuţii drăcuşori. Prin lege, ăi care sabotează monopolul plătesc cu capul. Dar eu am un plan! Ne strecurăm din nou prin linia frontului şi punem mâna pe-un harem de femele şi pe-o şleahtă de masculi obsedaţi. Pe urmă le spunem sovietelor „pa şi pusi”. Ascundem micile dihănii într-un loc sigur şi n-avem decât să le punem să se reguleze. Şi gata, suntem bogaţi! Pe Stalin îl loveşte damblaua, şi-i cade mustaţa!

— Da, şi vine să ne zboare creierii, continuă Wolf, pesimist.

— Poate că ideea nu-i chiar atât de trăsnită, la urma-urmei, gândeşte Sally cu voce tare. O să mă interesez când ajung înapoi la Ministerul de Război. Să vedem ce putem afla despre samurul Bargujinski! mormăie el din ce în ce mai acaparat de idee, în timp ce trânteşte uşa Storchului.

— Vino, spune Wolf. Hai cu mine să ne-mbătăm criţă. La noapte pornim din nou înainte. Aşa că, probabil, nu va trece multă vreme până ce-o să crăpi pentru Führer, Volk şi Vaterland. O să vin să-ţi scuip pe mormânt!

— Atunci eu voi veni să mă uşurez în ceaiul tău! făgăduieşte Porta.

SVEN HASSEL

Sven Hassel, pe numele său adevărat Sven Pederse, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori. În 1937, Hassel s-a înrolat ca voluntar în armata germană. După un an, el a încercat să scape. „Am fost pur şi simplu epuizat. Nu m-am întors la unitatea mea, după o scurtă plecare. Au numit-o dezertare. Am fost transferat la Sonderabteilung, o unitate penală condusă de criminali şi disidenţi".

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat şi doi ani mai târziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen. La început a lucrat într-o fabrică de maşini, dar soţia sa l-a încurajat să scrie despre experienţele sale din război. Prima lui carte „Legiunea blestemaţilor" a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepţie şi o adevărată experienţă de viaţă. Autorul şi-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranţa că generaţiile tinere îşi vor dedica existenţa salvării oamenilor, şi nu distrugerii lor.